

00042455

GOD

294

Paui / Sys

42455

Digitized with financial assistance from
Shri Brihad Bhartiya Samaj
on 31 October, 2019

SYSTEMA BRAHMANICUM
LITURGICUM MYTHOLOGICUM CIVILE
EX MONUMENTIS INDICIS
MUSEI BORGIANI
VELITRIS

DISSERTATIONIBUS HISTORICO - CRITICIS

ILLUSTRAVIT

FR. PAULLINUS A S. BARTHOLOMAEO

CARMELITA DISCALCEATUS

MALABARIAE MISSIONARIUS

ACADEMIAE VOLSCORUM VELITERNAE SOCIUS

ex aere

ROMAE

APUD ANTONIUM FULGONIUM

CIO MDCC XCI

(1791)

42455

PRAESIDIUM ADPROBATIONE

GOD

294

Paul/Sys

~~42455~~

42455

AD LECTOREM.

Nihil mihi antiquius, nihil tibi, erudite lector, gratus acci-
dere posse existimabam, quam ut ex India orientali redux exo-
ticarum quasi lautitiarum aliquid proferrem, quo peregrinarum
doctrinarum avido tuo animo satisfacere, simulque de te bene
meferi possem.

Ipsa officii mei ratio me ad frequentissima in Indiis itine-
ra, atque ad arctam & pene assiduam cum gentilibus communica-
tionem urgebat, ut sive inter christianos & gentiles, qui in
Malabaride civili vitae vinculo promiscue coniuncti habitant,
nascentes simulates supprimerem, sive in litem delapsa religio-
nis negotia dirimerem, sive ecclesiarum christianarum iura vin-
dicarem, sive aliquos a gentilica superstitione eximerem, sive
denique ut cavillationibus aliquorum administratorum ratione
& auctoritate responderem.

Ad hoc munus rite obeundum, me etiam tacente, iam in-
telligis, non solum linguae Indicae exquisitum studium, non so-
lum iurium & consuetudinum distinctam notionem, sed etiam
in recondita gentilicae religionis mysteria sedulam disquisitionem,
in libros Indicos acre examen, atque diligentem animadversio-
nem necessariam fuisse.

Imprimis itaque cum vulgaris linguae Malabaricae iam pro-
be peritus essem, nihil mihi antiquius erat, nihil in anima, sen-
suque meo altius defixum haerebat, quam ut ea omnia, quae
singulis diebus observaveram, videram, audiveram accurate in
palimpsestum, ac inde in diarium referrem. Deinde haec ipsa
regesta examini subiiciebam, inter se conferebam, de dubiis
& obscuris peritiores viros consulebam, spuria a legitimis, fal-
sa a veris distinguebam, reconditam rerum originem, genuinam
verborum significationem indagare omnibus viribus adlaborabam.

Verum quia certissimis & apertissimis indiciis compereram,
absque sacrae & litteralis linguae Sanscritamicae peritia & ad-

miniculo, me nec scopum attingere, nec errandi periculum declinare posse, in huius linguae studium omnem conatum contuli, conquisitis undique melioribus libris Indicis, & adhibitis praesantioribus magistris, quos in ora Malabarica inter gentes licui reperire.

Horum virorum consuetudine, usu, colloquio, familiaritate, arduo nec intermisso studio, & conatu id tandem affectus sum, ut grammaticam Samserdamicam omnium difficillimam perdiscerem, vocabularium Brahmanicum Amarasinha dictum ipse sine errandi periculo interpretarer, aliqua poemata epica legerem, ac plerosque gentilium codices distinguere, atque ex sacro idiomate in aliud vertere possem.

Grammaticam Samserdamicam anno elapso ex typographeo S. Congregationis de Propaganda Fide iam edidi. Nunc vocabularii Brahmanici Amarasinha dicti praecipua capita profero, ut Indicis rebus, quae haecenus in diuturna obscuritate latuerant, ex genuinis Brahmanicis codicibus aliquid lucis affulgeat, & ariolantium commenta tandem aliquando evanescant.

Duae itaque potissimum sunt causae, quae me ad hoc opus elucubrandum impulerunt. Prima: ut ex hoc classico Brahmanico codice nugigeruli, morologi, ardeliones, arioli, linguae Samserdamicae imperiti viatores Indici Angli & Galli, aliique temerarii Indicarum rerum veteratores corrigantur, refellantur, castigentur, somnia denique eorum & ineptiae, quibus totam repleverunt Europam, pellantur, & dissipentur. Altera: ut morem gererem Eminentissimo Cardinali Borgiae viro de litteraria republica optime merito, & omni laudum encomio cumulando, qui mihi huius opusculi edendi auctor, et opportunus dux fuit.

Ingens, & locupletissima in museo Borgiano Velitris toto orbe celeberrimo adest monumentorum, praesertim exoticorum supellex. Res mira, nec alibi gentium tam iucundum & prosperum, nec huic simile visum portentum! Si antiquis gentibus, Aegyptiis, Graecis, et Romanis e cineribus suis, quibus confepulti iacent, iterum exoriri, & denuo in lucem prodire liceret, profecto invenirent ipsi Velitris, in quo post tot fata, post tot annorum saecula, post mutatam orbis faciem, se se reco-

gno-

agnoscere, intueri, et admirari possent. Habent etiam Arabes, Persae, Sinenses, Indi et Tibetani, quod in museo Borgiano gratam patriae suae excitet memoriam, habent, quod ipsi laudent, admirentur, magni pendant, habent, quo erudiantur & oblectentur.

Nummos Aegyptios illustravit praeclarus vir amicorum dulcissimus Georgius Zoega, chartam papyraceam Graece scriptam etc. magnae spei iuvenis D. Schow, S. Coluthi acta, et fragmentum Evangelii S. Iohannis Graeco Copto-Thebaicum saeculi IV. doctissimus P. Georgius, classis Volscae cl. vir P. Philippus Angelicus Becchettius, monumenta Etrusca celeb. Lantius, Cufica numismata eruditus Adler, globum caelestem Cufico-Arabicum eiusdem musei praemissa de Arabum astronomia dissertatione in lucem protulit C. V. Simon Assemanus, tabulam hospitalem ex aere antiquissimam exposuit Iohannes Philippus Siebenkees, fragmentum tabulae marmoreae Graecis inscriptionibus insigne produxit Arnoldus Heeren. Longum esset dicere de omnibus. Praetereo alios exercitatos ac liberali doctrina politissimos viros, qui cetera paucis, sed non minus scite & litterate perscripserunt.

Superest Indica classis illustranda, quae ut monumentorum copia & varietate insignis, ita quoque dignissima est praestantissima lucubratione. Dum hanc provinciam mihi commisisti, tot tantisque viris accedere me iussisti, Eminentissime Cardinalis! Utinam eos eminus sequi, utinam Tuae de me exspectationi satisfacere possem! Audendum tamen est mihi aliquid, Tuo praesertim praesidio, Tua doctrina, Tua benevolentia, qua omnes qui bonas artes colunt, complecteris, & foves, fredo.

Amplectere igitur, amice lector Indica monumenta musei Borgiani hoc opusculo elucidata. Ex ipsis sinceris Indicis libris, ex ipso sacrae Sanscriticae linguae fonte, ex Indica traditione, ex Graeca & Romana auctoritate ea tibi descripta exhibeo. Nulla in illis illustrandis ars, nullus verborum apparatus, nulla sermonis elegantia refulget, sed omnia rudi Minerva, et ut ita dicam nude et aperte traduntur, quia plus stabiliendae veritatis amor et cura, quam elocutionis studium et comptum ora-

tionis genus me anxium et sollicitum tenebat . Deinde quaenam
facundia in Indico Missionario expectanda , post remissa studia ,
post tot itinera et pericula , post fractas corporis vires , et , quod
rei caput est , in tot rerum Indicarum asperitatibus , in tantis
temporis angustiis , quae informem , nec satis maturum eniti
cogunt partum ? Ad haec itaque animum adverte , amice lector ,
et quantulacumque sit , opellam hanc aequi bonique consule , ac
vale .

FR. ADRIANUS A S. THERESIA,
 CARMELITARUM DISCALCEATORUM

CONGREGATIONIS S. ELIAE ORDINIS B. V. M. DE MONTE CARMELO
 PRAEPOSITUS GENERALIS ET EIUSDEM S. MONTIS PRIOR.

Concedimus facultatem, quantum ad nos attinet, typis edendi opus inscriptum: *Systema Brahmanicum liturgicum, mythologicum, civile, ex monumentis Indicis Musei Borgiani Velitris dissertationibus historico-criticis illustravit Fr. Paullinus a S. Bartholomaeo Carmelita Discalceatus Malabariae Missionarius. Romae apud Antonium Fulgonium. In quorum fidem praesentes dedimus manu nostra subscriptas. Romae ex Conventu SS. Theresiae & Iohannis a Cruce VI. Iulii anno M. D. CC. XCI.*

Fr. Adrianus a S. Theresia Praepositus Generalis.

 THEOLOGORUM CENSURA

Antiquissimae Indicae gentis, quam vocant, sapientiam non apud veteres modo Graeciae philosophos, sed etiam apud historicos magna existimationis fama extitisse, quae ab Strabone, quae a Plutarcho, quae ab Arriano, quos secuti Apuleius, Philostratus, Porphyrius & alii sunt, monumentis tradita fuere litterarum, satis ostendunt. Sed quoniam in eorundem veterum scriptorum producendis explicandisque testimoniis de Indorum eorumque sapientum, quos Brahmanes dicunt, placitis variis & institutis, multa in tanta vetustate rerum, hactenus dubia, implicata atque obscura remanebant, quae, quo minus gentis, iam inde ab ultimis temporibus, pluribus superstitionibus irretitae, inaeque disciplinae tenacissimae, mores & ritus recte dignoscerentur, impedirent; ut doctus vir in eiusdem gentis sacris praeteritis libris & sermone apprime versatus reperiretur, optandum sane erat; qui, quae per summam quorundam nostrorum hominum criticorum aut incuriam, aut insciam, aut audacem de Indorum populorum rebus etiam mythologicis, suo lubitu disputandi licentiam & temeritatem, errorum tenebris obruta fuisse, collocare in bono lumine, ipsius gentis monumentorum ope ac praesidio posset. Atque hic doctus vir ille ipse est R. P. Paulinus a S. Bartholomaeo, qui Eminentissimi Cardinalis Stephani Borghiae faustissimis auspiciis, cuius admirabilis in omni litterarum genere doctrina merito celebratur, illi tandem effecit, ut quae ad Indicae gentis instituta varia spectent, etiam mythologica, ex his ipsis fontibus ornanda illustrandaque susciperet. Ad quam spartam egregie navandam quid eruditus ipse scriptor contulerit, cuique facile ex libro apparebit, quem inscripsit: *Systema Brahmanicum, liturgicum, mythologicum, civile ex monumentis Indicis Musei Borghiani Velitris, dissertationibus historico-criticis illustravit Fr. Paulinus a S. Bartholomaeo, Carmelita Discalceatus Malabaricae Missionarius*. Quum autem in opere quod, iubente Reverendissimo Sacri Palatii Apostolici Magistro, maiori qua potuimus diligentia evolvimus, nihil contra ius fasque scriptum deprehenderimus; lingua vero haud vulgari eruditione & *disertissima* elaborata, visa nobis fuerim, eaque illis qui in Indiarum regiones doctrinam catholicam sint illaturi, multum profutura; dignum idcirco censemus, quod litterariae etiam rei Brahmanicae, immo numismatice Indicae incremento publicetur.

Romae in Aedibus Minervae pridie nonas iulias an. 1791.

Fr. Gabriel Fabricy, S. T. D. Ord. Praed., Collegii Casanatensis Theologus.

Fr. Philippus Angelicus Bechetti, S. T. D. Ord. Praed., Collegii Casanat. Theol.

I N D E X

D I S S E R T A T I O N U M

L I T U R G I A

DISSERT. I.	Y agam sacrificium soli ceterisque planetis offerri sol- tum. Tab.I. .	pag. 1
DISSERT. II.	Homam holocaustum ignis. Tab.II.	9
DISSERT. III.	Sacrificium Tukam, aliaequae victimae humanae. Tab.III.	13
DISSERT. IV.	Pidruyagnam sacrificia pro defunctis.	17
DISSERT. V.	Bbudayagna sacrificium malis genis offerri solitum. Tab.IV.	23
DISSERT. VI.	Sacrificium & cultus Lingam. Tab.V.	28
DISSERT. VII.	Expiationes, lotiones, preces, peregrinationes. Tab.VI.	35
DISSERT. VIII.	Gnánamádyam, initiatio seu ad vitam sapientum tra- ductio.	45
DISSERT. IX.	Ciadurásbrama, de quatuor praecipuis Brahmanicis in- stitutis, & cumprimis de Samanaeis. Tab.VII.	50
DISSERT. X.	Sambha in seu genesis mundi, & rerum apud Indos.	61

M Y T H O L O G I A

DISSERT. XI.	Deus Brahma. Tab.VIII.	74
DISSERT. XII.	Vishnu. Tab.IX.	79
DISSERT. XIII.	Shiva. Tab.X.	85
DISSERT. XIV.	Saravadi. Tab.XI.	91
DISSERT. XV.	Laekshmi. Tab.XII.	93
DISSERT. XVI.	Párvadi seu Bhavani. Tab.XIII XIV.	98
DISSERT. XVII.	Trimúrta, trinitas Indica. Tab.XV.	105
	Esame di Pinzen.	116
DISSERT. XVIII.	An Brahmanica religio a Scythis descendat. Tab.XVI.	119

X

DISSERT. XIX. <i>Sbriráma</i> . Tab.XVII.XVIII.	135
DISSERT. XX. <i>Krshna</i> . Tab XIX.	146
DISSERT. XXI. <i>Budha</i> . Tab.XX.	154
DISSERT. XXII. <i>Decima incarnatio dei Vishnu</i> . Tab XXI.	162
DISSERT XXIII. <i>Gaenavadi</i> , vel <i>Gaenésba</i> . Tab.XXII.	170
DISSERT. XXIV. <i>Yáma</i> . Tab.XXIII.	177
DISSERT. XXV. <i>Indra</i> . Tab XXIV.	180
DISSERT. XXVI. <i>Kímadéva seu Cupido</i> . Tab.XXV.	185
DISSERT. XXVII. <i>Subramannya</i> . Tab.XXVI.	190
DISSERT. XXVIII. <i>De cultu animalium</i> . Tab.XXVII.	195
DISSERT. XXIX. <i>Ex praemissis confectaria</i> .	205

CULTUS CIVILIS

DISSERT. XXX. <i>Nálevarnnam quatuor tribus Brahmanes</i> . T. XXVIII. 213.	
DISSERT. XXXI. <i>Kshetria</i> , de gubernio & militia. Tab. XXIX.	222
DISSERT. XXXII. <i>Vayshyer</i> , de agricultura. Tab. XXX.	229
DISSERT. XXXIII. <i>De usu nummorum apud Indos</i> .	237
DISSERT. XXXIV. <i>Animadversiones in nummos Indicos, musei Borgiani Velitris</i> . Tab. XXXI.	242
DISSERT. XXXV. <i>Shudra</i> , de artibus mechanicis. Tab. XXXII.	249
<i>Slogam seu sententiae</i> .	259

ERRORES IN TYPUM ILLAPSI

ERROR

CORRECTIO

Pag. 4	linea 11	<i>dicta</i>	<i>dictae</i>
10	6	<i>hála</i>	<i>pála</i>
13	8	<i>quotidianas,</i>	<i>quotidianae</i>
14	5	<i>adsiſtere quidem</i>	<i>nequidem aſſiſtere</i>
20	3	<i>campane</i>	<i>campanae</i>
32	7	<i>Vide tab. IV.</i>	<i>Vide tab. XVI.</i>
71	2	<i>mille.</i>	<i>millies</i>
103	9	<i>unum leonem</i>	<i>ſupra unum leonem</i>
123	22	<i>ut le terme.</i>	<i>ſut le terme</i>
<i>ibid.</i>	31	<i>inquirenda eſſe.</i>	<i>inquirendam eſſe.</i>
182	6	<i>corperto</i>	<i>comperto.</i>
135	poſt hanc pag.	ſequi deberet	pag. 136. 137. 138. & ſic conſequenter, ex inadvertentia vero illapſus fuit num. 134. 136., & iterum 136. ac demum 137. Itaque illi qui indicem rerum inſpiciunt, ordinem hunc inverſum fuiſſe animadvertant.
136	15	<i>aquaquaticum</i>	<i>aquaticum</i>
168	30	<i>before Chriſti</i>	<i>before Chriſt.</i>
191	20	<i>& talem</i>	<i>adde. uno vultu & 6. manibus</i>
224	22	<i>equi</i>	<i>equos.</i>
227	<i>in notis</i>	<i>Macenas</i>	<i>Maecenas</i>

E L E N C H U S

LIBRORUM INDICORUM

QUORUM AUCTORITAS IN HOC OPERE AFFERTUR

അമരസിംഹഃ Amarasinha, vocabularium litteralis linguae Sam-
scrdamicae . De hoc Brahmanico classico libro vide in gramma-
tica Samscrdamica pag.13.62.63. Anquetil du Perron in Zend
Avesta tom.1. edit Paris. 1771. in append. num.110. sub cor-
rupto nomine *Amarkosh*. Librum *Asiatick researches* tom.1.p.354.
Catalogum codicum manuscriptorum bibliothecae regiae Paris.
num.244.num.94.num.42. Indicem huius operis sub voce *Ama-
rasinha*.

സിദ്ധരൂപം Sidharúbam, grammatica Samscrdamica edita Romae
anno 1790. Vide dissert. historico-criticam ei praemissam .

മാഗ്ഗ മഗ്ഗാ Mágha, poema epicum . Vide de eo grammaticam Sam-
scrdamicam pag.65.66.67.68.

ഭഗവദ്ഗീതം Bhágavadam poema epicum. Vide de eo grammati-
cam pag.68.69.70. Item eius textum originale p.171. & seq.

രാമായണം Rámáyanam, poema epicum. Vide de eo gramma-
ticam p.70.71. Codices manuscriptos bibliothecae regiae .
num.32. fol 434. & seq.

യുദ്ധിഷ്ഠിനഃ Yudhishtira, poema epicum. Vide grammaticam
pag.71.72.

സംഭവം Sambhavam seu പുനഃപുനഃ Puránam liber genesis & ori-
ginum Indicarum . V. de eo grammaticam pag.74. Item huius
opusculi pag.61.

ചിന്ദ്രോദയം Ciandródayam. Vide de eo grammaticam p.175.

Omnes hi codices Indici autographi manuscripti sunt . Ultimus
exstat in museo Bergiano Velitris, reliquos ego possideo, ex-
cepto libro Mágha, cuius fragmentum tantum in Indiis obti-
nere licuit .

LITUR-

L I T U R G I A

ജ ട ഹ ഹ

YAGAM SACRIFICIUM

SOLI CETERISQUE PLANETIS OFFERRI SOLITUM

T A B. I.

Soli haec nomina tribuuntur in vocabulario Brahmanico അമരസിഹഹം *Amarasinham* dicto. Primo സൂര്യൻ *surya*. Hoc nomine multi Indici reges insigniti fuerunt. *Fimala Dermasuriada* nomen corruptum regis Candy in insula Ceylan, quod quia ex sacra lingua Samscrdamica descendit, ut ex hoc vocabulario & ex solis nomine a nobis allato patet, primigeniae sinceritati restitutum, scribendum est: *Vimala Dharma jûryada*, magna virtutis sol (1). Ex hoc regis nomine insuper evincitur, sacram linguam Samscrdamicam in illa insula in usu fuisse, & hodie in rebus liturgicis in usu esse. Progeniem primorum Indiae regum a sole & luna etiam deducit sacer Indorum codex. *Bhâgavadam* dictus (2). Secundo sol vocatur ദ്വദശാത്മാ ദ്വാദശാത്മാ, id est *duodecim zodiaci signorum anima*. Tertio അഹരം *ahaštara*, *diem vehens*. Quarto പ്രഭാകരം *prabhâgara*, *lucidus, lucem vehens*. Quinto തരന്നി *taranni*, *sidus*. Sexto ഗ്രഹപതി *grhabadi*, *dominus & maritus stellarum*. Septimo മിത്രം *mitra*, *sol & amicus*. Ubi observandum est, litteram *h*

A in hac

(1) Vide in parte septima Indiae orientalis icones veras variorum populorum & regum, caerimoniarum &c. quibus Georgii Spilbergi & Casparis Balbi navigationes illustrantur, tab. x.

Francofurti apud Wolfgangum Richter anno 1606. (2) Vide pag. 160., & 161. libri inscripti: *Sidharûbam seu grammatica Samscrdamica*, Romae anno 1790.

in hac originali voce non reperiri, ac proinde *Mithra* a Persis & Graecis scriptum, corruptio est vocabuli Samscredamici originalis (1). Deinde notandum est, male ab imperitis criticis redargutum fuisse Thomam Hyde, quod *Mithra* vocabulo etiam amici significationem attribuerit: Hanc significationem ei manifeste attribuit vocabularium Samscredamico Malabaricum R.P.Iohannis Ernesti Hanxleden linguae Samscredamicae peritissimi viri sub voce *Mitra* (2). *Ottavo* ഹംസം *hamsa*, *Cicnus*. Hoc nomen attribuitur cuidam Indico regi in libro Indico *Ciandrodayam* diso quem ad manum habeo. *Hamsa* nomen etiam gerebat *deceptor quidam filius Ahmedis e Persia oriundus, & in pago quodam, Cairi vicino, habitans*, de quo vide *pag. 109.* eruditae dissertationis in Museum Cusicum Borgianum Velitris (3). Hoc igitur nomen *Hamsa* fortassis ex India ad Persas aliosque pertransiit. Id saltem iure & nomine possessionis urgere possunt Brahmanes, quousque non constet allata nomina etiam linguae Persicae, aut Aegyptiacae communia aut propria esse. *Nono* ആദിത്യം *aditya*, quasi prima creatura seu a principio existens. Ab hoc etiam multi reges Indici denominati, sic വിക്രമദിത്യം *Vikramaditya*, *excessivus sol*, nomen regis Indici, vide in libro *Asiatick researches pag. 286. a Sanscrit inscription at Budha Gaya*, ubi ab eo etiam aera quaedam inscribitur. *Decimo* മാർതാണ്ടാ *mártanda sol*. Hoc nomine vocabatur antecessor hodierni regis Travancorensis, nempe *Vira Mártañda*, *fortis sol*. Plura adhuc epitheta sol apud Brahmanes habet, quae illius varias qualitates & virtutes explicant, sed his enarrandis inperfedeo. Solis & lunae nomina in sacra litterali Brahmanica lingua omnia sunt generis masculini, quod vide in vocabulario Amarasinha sect. *Sorggawarggam* & in grammatica Samscredamica *pag. 118.*

Solem

(1) A *Mit ra* *Mitridates* est, & *Mitra*, quod alii corrupte *mistra* scribunt, etiam multi Brahmanes appellantur.

(2) Vide inter codices manuscriptos bibliothecae S. Congregationis de Propa-

ganda Fide num. 9. *Vocabulario da lingua Malavar.*

(3) Museum Cusicum Borgianum Velitris, illustravit Iacobus Georgius Christianus Aaler Altonanus. Romae 1782.

Solem & lunam a Brahmanibus coli ex nostris viatoribus Anglis & Gallis pauci, quod sciam, observarunt, quamquam ipsi mira dicacitate contendunt plerique se Brahmanum dogmata apprime nosse, & optime pro suo quisque studio tradere & explicare. Illi, ait Plutarchus (1), *qui cultum deorum nobis tradiderunt tribus formis usi sunt, naturali, fabulosa, testimonio legum. Naturalem philosophi, fabulosam poetae docent, leges suas singulae habent civitates. Tota doctrina in septem tribuitur partes. Prima est eorum, quae in caelo & sublimi fuerit, observatio. Homines enim coeperunt Deum agnoscere, cum viderent stellas tantam concinnitatem efficere, ac dies noctesque aestate & hieme suos servare statos ortus atque obitus: indeque terram animantia, & fructus proferre. Itaque pro patre caelum, pro matre terram acceperunt, patrem illum, quod aquam instar seminis effunderet, matrem hanc, quod conciperet & pareret. Cumque viderent stellas perpetuo moveri, & in causa nobis esse, ut solem & lunam contempleremur, deorum iis nomen fecerunt a cursu dictum. Secundo & tertio loco deos distinxerunt in utiles, Iovem scilicet, Iunonem, Mercurium, Cererem: & damnatos, Diras, Furias, Martem, quos ut violentos & saevos placant sacris, atque avertunt. Quartum & quintum locum rebus & motibus animi assignaverunt; ut amor, veneri, desiderio, & de rebus spei, iustitiae, aequitati &c. Hanc sententiam cordati scriptoris quamvis longiusculam ideo attulimus, quia saltem quoad Brahmanes, eam in decursu huius opusculi perfectissime vindicaturi sumus. Videatur etiam Lactantius lib. divinarum institutionum, Macrobius (2), qui ex veterum sententia solem Deo ~~Summum~~, fontem caelestis lucis & ducem, moderatorem, mentem mundi, cor caeli, temperationem mundi, terrenae fecunditatis auctorem, mundi caput & satrem, Iovis oculum, omnium vitae auctorem, putredinis causam, ignis elementum vocat. Hunc eundem ab Aegyptiis, Chaldaeis, Persis, Scythisque sub varia figura & forma cultum & adoratum fuisse ostendit, & eidem Macrobio adstipulatur Cle-*

A 2

mens

(1) Plutarchus lib. 1. de placitis philosoph. edit. Paris. anno 1572.

(2) Macrobius in somnium Scipionis

cap. 2. cap. 19. cap. 20. Saturnal. lib. 1. cap. 17. cap. 18. cap. 19. & alibi.

mons Alexand., Curtius, Strabo, aliique, atque ipse denique sacer textus (1).

Dum Brahmanes soli ceterisque planetis sacrificare animo constituerunt, quod primum & maximum eorum sacrificium est, यगम *yágam* dictum, hoc modo se se operi accingunt (2). Centum Brahmanes eruditiores deputantur & mittuntur, ut in campo aperto & spatioso locum idoneum eligant & discernant, in quo sacrificium perfici possit. Hic dum electus est, ex quatuor plagis limitibus certis defixis, multis precibus humum consecrant, malos genios aqua lustrali *tírtam* dicta, atque aspersorio seu ramusculo arboris *máva* alias vulgo mangueira dicta, quae fecunditatis symbolum est, atque Deae Lekshmi (terrae) sacra, diligenter pellunt, locum exorgisant, & purificant more in *yagiurvédam* seu in lege de sacrificio *yágam* perficiendo, praescripto. Quae lex ac libri de sacrificiis tractantes non absimiles sunt aliquibus praeceptis in Levitico & Numerorum libro datis, ex quibus haec imitata aut corrupta fuisse, contendunt plures Indici Missionarii, aliique scriptores multi. Loco iam consecrato erigitur tabernaculum seu tentorium sive ex tela, sive ex palmarum foliis & ramis confectum, illudque amplum ac spatiosum, ita ut ad minus centum Brahmanes magistros, qui ad sacrificii opus peragendum specialiter seliguntur, capere possit. Adstantium & simul cum magistris recitantium Brahmanum numerus subinde ad duo millia ascendit. Quin anno 1787. mense aprili, dum rex Travancoridis hoc sacrificium *yágam* in florido campo ad flumen *Feira d' Alva* sito, perfici curaverat, quatuor millia Brahmanum holocausto adstiterant. Circa tabernaculum plura sunt habitacula pro recitantium commodo exstructa, eaque quadratum spatium relinquunt, ut tabernaculum in medio omnibus pateat. In ipso tabernaculo sacer adest & qua-

(1) 4. Reg. 23. 4. *Et praecepit ut proiiceret de templo Domini omnia vasa quae facta fuerant Baal, & in loco Asarae, & universae militiae caeli . . . & delevit qui adolebant incensum Baal & soli, & lunae, & duodecim signis.*

(2) Confer codicem manuscriptum R. P. Norberti Capuccini Missionarii Pothicerensis §. de initiatione Brahmanum, item manuscriptum R. P. Iohannis de Brito: *Noticia dos erros, quem os gentios de Concaõ da India.*

& quadrangularis focus *kunda* dictus, ex cuius medio columna lignea prominet, ex cuius superiori parte funiculus alligatus in utramque partem defluit. Funiculum istum in utramque partem propendentem, viro duas uxores ducere licitum esse, significare putant aliqui, alii vero illum duas legis partes, nempe *védāngam*, & *védásāram*, id est substantiam & spiritum legis, columnam vero *yúbam* dictam, firmitatem legis significare dicunt. Ad hanc mulieres Brahmanicae, quin & ipsi viri Brahmanes *Ṛṣi guru* suo seu magno magistro olim peccata sua confitebantur, quae res nunc in desuetudinem abiisse dicitur. Ad sacrum focum & circa columnam novem species lignorum coacervantur, quae novem planetis (tot enim admittunt) consecrata sunt. Totidem species lignorum sacrificuli manibus tenent, ut concepto igne, & sursum tendente, illa in focum iniiciant, atque butyro infuso vim & vigorem ignis incitent & sustineant. Disposita igitur lignorum strue, perfrictione mutua & celeri siccae arboris *arāsu* dictae duorum ligni frustorum, novus elicitur ignis, ac supradicta strues accenditur. Quo peracto in ora Coromandelidis a bubulco, in ora Malabaridis vero a nobili militari viro Nayre aliquo, hircus, aut aries, qui sine macula esse debet, in ipsum circulum sacrificulorum, & ante aram adducitur (1). Ibi super arietem multae preces dicuntur, quin etiam multa secreta verba ad aures animalis insibilantur, meatus respiratorii vi & manu ocluduntur, atque aries suffocatur, aperto illius ventre iecur extrahitur, quod in tepido lacte lotum, & butyro recenti illitum primum in sole, tum igne assatum seponitur. Interim aries ipse immolatur, & dum igne crematur, multo thure, nuce myristica, atque santalo rubro in ignem iniecto gravis odor fugatur, ad Deum Mitra, ad Deum Brahma, ceterosque divos multae & fervidae orationes diriguntur. Holocausto consumpto residui arietini iecoris frustula ac particulae ex farina frumenti subacti panis, adstantibus Brahmanibus distribuuntur, qui omnes ea uno eodemque momento, quo magister sacri-

(1) *Victimam (Indi) non iugulant, sed praeculso spiritu necant, ne quid mancum Deo offeratur, sed integrum.* Strabo lib. 15.

sacrificulus , deglutire & comedere debet . Sacrificii praeses seu magnus magister यज्ञमन्त्रिः *yagamán* dictus ex sacro huius sacrificii igne parum assumere & in domum suam delatum seponere , atque toto vitae suae tempore custodire & alere tenetur , ne extinctus pereat . Exinde sacerdotes illi , qui semel etiam publicum hoc ac solemne sacrificium peregerant , a gentilibus maximi habentur , ac veluti magni magistri & superiores ecclesiastici sunt . Hi dum moriuntur , rogo constructo , & ex hoc eodem igne sacro scintilla admota , super lignorum struem cremantur , ut hoc sacro igne consumpti , purgati & expiati ab omni transmigrandi seu metempsychoseos poena absoluti Brahmae Dei gloriam consequantur . Haec igitur est causa ob quam antiqui Gymnosophistae etiam vivi in ignem se praecipitabant , & corpus suum igne comburi volebant . Vide apud Strabonem *lib. 15.* inscriptionem legati Indici , qui ad Augustum Imp. Rom. deputatus & itineris aerumnis fractus Athenis igne crematus fuit . *Hic iacet Larmaochagas* (forte dicendum erat Dharmociaguen) *Indus ex Bargosa* (ex Baroche) *qui secundum patriam Indorum consuetudinem se immortalem fecit .* Eandem sortem virili constantia subiit *Calanus* Brahman , quem Alexander Macedo ex India in Persiam abduxerat , de quo vide Plutarchum *in vita Alexandri* , & Porphyrum *lib. 4. de abstinentia* , ubi haec verba singulari attentione notanda : *Brahmanes autem ita erga mortem affecti sunt , ut vivendi tempus quasi necessarium quoddam naturae ministerium inviti sustineant , atque ideo animos a corporibus festinent absolvere . Ad eo stabilem ac veram & ipsi , & plerique animabus inter se post obitum vitam esse crediderunt .* An non ergo nugae sunt opiniones eorum Europaeorum qui Brahmanibus materialismum , spinosismum , & atheismum appingere sunt ausi ? An quis sponte vivus in ignem insiliet , ut corpore & animo pereat , an non potius id faciet spe melioris boni adipiscendi ? Sacrificium *yagam* cuinam equiparari debeat , an sacrificio alicui Aegyptio , an arietis sacrificio Israelitico , hoc nostra non interest hic perquirere . Sol in nonnullis Indicis delubris quadrigis & curru instructus repraesentatur , quam iconem exhibent Angli Calcuttenses *ad pag. 262.* in libro

libro cui titulus : *Asiatick researches* (1). In hac icone aliisque, quae praesertim curribus triumphalibus, quibus idola solemniter vehi solent in publicis pompis, insculptae videntur, *sūrya* seu sol, tamquam *terrenae fecunditatis auctor* una manu florem lotum seu nymphaeam, primam nempe ex sole & aqua productionem, primam caloris & humoris prolem, *fecunditatis symbolum* manu sua gerit. Inter illos deastros quos ex antiquissimo delubro insulae Elephantae descriptos & aeri incisos exhibet Niebuhr (2) *tab. 6.* repraesentatur trinitas Indica seu *Brahma*, *Visbnu*, & *Shiva*, qui dii sub se aliquot *hamsa* seu cycnos, aut anseres habent. Ex hoc ergo attributo certo inferendum esse videtur, unam ex illis tribus figuris solem symbolice repraesentare. Sed de his agemus infra. De Mitra eiusque sacris apud Persas aliasque gentes vide eruditum Calmet in *dissertatione de Moloch Deo Ammonitarum*, de Paw *recherches philosophiques sur les Chinois vol. 1. pag. 315.*, Plutarchum *lib. de Iside*, Q. Curtium *lib. 3. cap. 3.* & Alphab. Tibet. *pag. 81.*

𑖀𑖄𑖆𑖇𑖈 ciandra, vel 𑖀𑖄𑖆𑖇𑖈 soma (generis masculini)
 Brahmanibus luna est, cui sacrificium herbarum offertur, quae cum contusae fuerint, succus earum a sacrificulis bibitur. Princeps sacrificulus qui illud peragit, vocatur 𑖀𑖄𑖆𑖇𑖈𑖉𑖊𑖋 somabadi, & sacrificium ipsum *somayāgam*. Herbae illae per oratiunculas, quarum caput particula 𑖀𑖄𑖆𑖇 *hum eb*, & cauda 𑖀𑖄𑖆𑖇 *om*, id est *an vis? volo, fiat, amen*, consecrantur. Persas quoque huius sacrificii notionem habuisse, atque haec omnia a Graecis mire corrupta ac deformata fuisse, colligitur ex Plutarcho *lib. de Iside* ubi Mitrae sacrificium describit. De duabus illis vocibus *hum* & *om*, vide nostram dissertationem in linguam Samaritanicam. A *ciandra* vel ut alii corrupte scribunt *chandra* vel *shandra* pariter multi Indici reges suere denominati. Quare in

(1) *Asiatick researches*, or Transactions of the society instituted in Bengal. Volume the first. Calcutta 1788.

(2) Niebuhrs Reisebeschreibung nach Arabien und andern umliegenden Ländern Zweiter Band. Kopenhagen. Jahr. 1775.

re. in duas lineas distinguuntur, nempe in reges ex sole, & luna progenitos, ut habet primus versus libri *bbágavadam*.

A sole, luna, aliisque planetis Indi dies hebdomadae denominant, quod iam dudum observavit R. P. Beschius in sua grammatica Tamulica pag. 159. (1), & nuper Abbas Laurentius Hervas (2), quos consulat cui placet. Quemadmodum vero sol, luna, ceterique planetae in sacra litterali lingua Samscredamica plura nomina & epitheta habent, ut supra de solis nomine ex vocabulario Amarasinha allato vidimus, ita quoque nationes illae variis his nominibus, & epithetis planetas illos deuominant, quae tamen vocabula omnia unam eandemque significationem habent subiecto illi propriam. Sic v. g. *aaditya* sol, *sùrya* sol, unde Tamulenses aiunt *aaditya kilami* vel *nháyarakilami solis dies*. Malabareses *nháyarászicia solis dies*, vel *aadityanal solis dies*. Ita pariter Ceylanenses, Indostani, Márañti, Canarini, Talinganici, Carnatenses, Bengalini & Nepalenses plus minusve variant, quamvis omnia harum gentium & linguarum gentilitiarum vocabula ab una atque ubique eadem sacra litterali lingua Samscredamica descendant, & ideo apud eos luna vocatur *tin*, *soma*, vel *ciandra*, unde *tinguelaszicia*, & *sòmaváram dies lunae*. Mars *cioua*, *mangalen* seu bonus & felix est. Mercurius *budha*, *budhin*, *bodh*, *budho* spiritum, mentem, vel intelligentiam id est genium planetae mercurii rectorem denotat. Iupiter est *brabaspadi* vulgo *vyásba* dictus. *Shucra* vel *ushena* vel *velly* est venus planeta generis masculini. Denique saturnus *ciani*, *sbani*, *manda*, *pangu*, *gauri*, *kála*, ultimum hebdomadae diem constituit. Adde his *ráhu* & *kédu* planetas duos, quos Brahmanes tempore tantum eclipsis visibiles esse aiunt, id quod testatur R. P. Hanxleden in Indiculo universalis quem dictionario suo Samscredamico Malabarico Lusitano praefixit. Quare vehementer alucinatus est Sonnerat, dum duos istos Brahmanicos planetas nostram ursam maiorem esse dixit. Vide tom. 1. pag. 220. edit. in 8. His ergo novem planetis Brahmanes sacrificium yágam offerunt, & in eorum honorem novem diversa ligna cremant.

HO-

(1) Grammatica Latino Tamulica, Trangambariae typis Missionis Danicae anno 1739.

(2) Aritmetica delle nazioni e divisione del tempo fra gli orientali; opera

dell' Abate Don Lorenzo Hervas. In Cesena 1786. pag. 188., ubi hebdomadae dies pluribus Indicis linguis, quamvis vocabulis non parum corruptis, afferuntur.

HOMAM HOLOCAUSTUM IGNIS

T A B. II.

Igni, cui sacrificium hoc offertur, nomen est अग्नि aghni, vel aguini Gallico ore prolatum. In vocabulario amaralilha sect. **ബ്രഹ്മവർഗ്ഗം** *Brahmavarggam*, in libro *Sambhavam*, & alias pal-
 tim huic deo, qui genius est, uxor attribuitur, quae vocatur **അഗ്നിയമ്മി** *agnay*, vel **സ്വാഹി** *sváhi*. Sacrificium hómam seu ignis in iisdem libris loco citato per excellentiam etiam vo-
 catur *dévayagna*, seu sacrificium divinum, quod innuit, quam magnus sit ignis apud Indos Deus, & quanti aestimetur hoc sa-
 crificium ignis. Et revera nulla actio ardua, nobilis, sancta, & magni momenti fit absque praevio sacrificio ignis. Dum pue-
 ri primo scholam adeunt, huic deo sacrificent est necesse. Dum filio sponsa deligitur, parentes prius igni sacrificant. Dum in sponsi domum deductae *tály* seu maritalis tessera appenditur, sponsus & sponsa huic deo sacrificent oportet. *A veteribus in-
 stitutum est*, ait Lactantius (1), *ut sacramento ignis & aquae nuptia-
 rum foedera sanciantur, quod fetus animalium calore & humore cor-
 porentur, atque aimentur ad vitam.*

De hoc sacrificio Indico passim loquuntur auctores ~~Son-~~ *Son-*
nerat tom. 1. edit. in 4., R. P. Norbertus, R. P. ~~Johannes~~ *Johannes* de Brito,
 auctores libri *Asiatick researches* (2) pag. 401. ubi hoc solemnius
 sacrificium describunt. Dum minus solempne est, unus etiam Brahm-
 man, qui sine macula, loto corpore, & albis indutus vestibus
 esse debet, sufficit. Hic super exiguo scabello quod *pidam* vo-
 cant, sedendo & preces *slogam* seu versus aliquos recitando opus
 aggreditur. Ante ipsum adsit oportet campanula manualis, lam-
 pas ardens oblonga, amphora liquido butyro vel in eius defe-
 ctu oleo nucis coco repleta. Circumcirca folia ampla ficus In-
 dicae

(1) Lactantius de origine erroris, seg. 21.

(2) On the Trial by ordeal among the Hindus pag. 400. 401.

dicæ *banána* dicæ iacent, in quibus holocausti materia circa sacrum focum *kunda* dictum disponitur. Haec autem est lignum aquilae sinense pretiosum dum haberi potest, lignum camphorae dictum quod camphorae resinam exsudat, santalum rubrum, nux myristica, bdellium, grana iuniperi, arundo zachari, dactyli, isamum, ocimum, oryza, arboris hála & vépa aliarumque multarum medulla, cortex, flores & folia. In his adhibendis Brahmanes, & auctores in iis recensendis variant paulisper, & uni plus, alteri minus necesse esse, asserere placet. Disposita in foculo seu quadrangulari fossa holocausti materia, ex ardenti lampade ignis admovetur, accensi ignis indicium campanula datur, materiae foco impositae butyrum infunditur. Dum ligna validiorem iam conceperunt flammam, oryza, flores, aliaque comestibilia quae offerri vult ille qui holocaustum peragi iubet, in ignem iniiciuntur, & preces secretae *mandram* dicæ a sacrificulo Brahmane recitantur. Hae fere omnes ad singulos versus per vocem *hum* incipiunt, & per voculam *om* finiunt. Sunt tamen orationes plures quae in principio voculam *om*, in fine vero voculam *svahà* habent, sic v. g. $\text{ॐ} \text{ॐ} \text{ॐ} \text{ॐ}$

$\text{ॐ} \text{ॐ} \text{ॐ} \text{ॐ}$ Om kshira gopálaye svahà, Om, fiat, lac producat, o Deus pastor (Vishnu incarnate in krshna) svahà. Haec oratiuncula dicitur, dum uncto mulieris lacte deficientis pectore, a Deo Krshna vaccarum pastore petitur, ut ad lactandum parvulum mamillis lac restituat. In hac oratiuncula ultima vox est *svahà*. Hanc Calcuttenses Angli *dissert.* in litteraturam Indicam o *utinam* explicant. Verum particula *om*, ut nos ad evidentiam usque in dissertatione nostra in linguam Sanscritamicam iam demonstravimus, fiat, o *utinam* fiat, amen &c. iam significat, sequeretur ergo in his oratiunculis dupliciter o *utinam*, vel fiat poni, quod non est verisimile. Vocula ergo svahà contractio est popularis a voce sváhà, quae deam ignis uxorem significat, atque tunc praecipue in hisce oratiunculis invocatur, quando per sacrificium ignis mariti sui aliquid ab aliquo deo petitur. Brahmanes sicuti & Persae & Tibetani ignem venerantur, non solum quia is reliquis elementis potentior est, sed primi ideo cum-

cumprimis eum colunt & timent, quia sub illius figura Ishvara; Shiva seu *Dominum*, & maximum Indicum Deum, vindicem, iudicem, & destructorem rerum omnium, *Shastiva* dictum sibi repraesentant, ita ut de illis vere & certo dici possit, sub simulo ignis Brahmanes verum Deum adorare. Nec desunt aliae rationes Brahmanibus ad adorandum ignem. *Multi saepe fuerunt hominum interitus, & erunt igne quidem & aqua maximi*, ait Plutarcho apud *Clement. Alexand.* (1), & Clemens ipse prosequitur: *narrant enim ille (Ephesius) a barbara philosophia doctus, malorum hominum purgationem fieri per ignem, quam Stoici ἐκπύρωσιν exustionem dicere, qui & per eam hunc talem quempiam revicturum docent.* Plutarchus vero (2) ait: *Apud Indos castae maritorumque amantes uxores de igni litigant atque certant: victricem, quia cum marito mortuo comburitur, reliquae ut felicem laudibus vebunt atque decantant. Ac qui sapientes ibi sunt, nullus eorum dignus admiratione, nisi vivus etiamnum & animo & corpore valens, animam a corpore igni discernat, purusque a carne discedat eluta mortalitate.* Hic quidem mos si umquam exstitit, & inter Brahmanes universalis fuit, exsolevit in quantum ad viros. Quod ad feminas maritis orbatas attinet, in Bengala, ac aliis paucis Indiae locis adhuc viget, & Sonnerat *tom. 1.* (3) duas tabulas exhibet, quarum una viduam quamdam ad rogam festinantem cum mariti corpore cremandam, altera arduas prunas & super iis ambulantes Indos repraesentat. Videatur etiam inter icones navigationis Spilbergianae *tab. 22. sepulturae regum & sacerdotum in Pegu delineatio.* Mundum per ignem destruendum fore tradunt Brahmanes in libro പ്രബോധശ്രീ (4) Prabanciafrshti, quod ex sententia Malabarensium etiam confirmat R.P. Ildephonius a Praesentatione (4). Hi dum vesperi accensam lucernam in cubiculum vel atrio domus inferunt, lampadis lumen ambabus usque ad frontem elevatis manibus salutant & venerantur. Mulieres dum noctu ignem seponunt

B 2

& in

(1) Strom. lib. 5. §. 235. Laertius lib. 9. pag. 244.

(2) Plutarchus *an vitiositas* &c.

(3) Voyage aux Indes orientales, & à la Chine par Mr. Sonnerat, a Paris

chez Froulé. 1782. editio in quarto.

(4) De creatione mundi ex systemate Brahmanico cap. 3. & 4. inter codices manuscriptos bibliothecae S. Congregationis de Propaganda Fide num. 20.

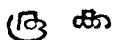
& in foco contegunt, pauca oryzae grana in eum iniiciunt, atque Deae *Leksbmi*, nostrae nempe Bonae aut Cereri deae, sacrificant, ut fruges ab urenti igne in agris intactas seruet. Lampadis lumen etiam de die, & meridiana luce novis nuptis praeferi solet, sed cum primis sponsae, dum ad sponsi domum traducitur, id quod ego saepe meis oculis vidi, neque absque mysterio facitari facile observabam. Quin adest Velitris in museo doctissimi, ac bono litterariae reipublicae nati Eminentissimi Card. Borgiae antiquae deae fornacis unicum & rarum monumentum ex marmore in eadem civitate repertum, quod inspiciat, & examinet tui placet.

Faeta Dea est Fornax, laeti fornacè coloni

Orant ut fruges temperet illa suas. Ovid. 2. Fast.

Niebuhr bonae fidei auctor familiam Gueber Suratae existare narrat *tom. 2.* quae ducentis annis sine interruptione sacrum ignem se conservasse, & adorare gloriatur & profiteretur. Confer Iusti Lipsii *excurs. 1. in Taciti Annales*, Titum Livium *de igne & officiis Vestalium Romanarum*, & Q. Curtium *lib. 4. cap. 10.*, ubi de Persarum igne haec habet. *Solem & Mithren (in accus. Samserdamico dicendum Mitram) sacrumque & aeternum invocavit (Darius) ignem, ut illis dignam veteri gloria, maiorumque monumentis fortitudinem inspirarent.* Haec ex ignorantia linguae Sol & Mitra vides disiuncta, & ex una re duo vocabula, seu quasi duo nomina diversa effusa fuisse. Mitrae Persici numinis bovi, qui terrae symbolum est, insipientis figuram cum inscriptione *Nama Sebesto Deo Soll invicto Mitrae* vide in aedibus villae Pincianae Exc. domus Burghesiae. Hoc eodem fere modo bove vehitur Indicus *Shiva Deus.*

SACRIFICIUM TUKAM, ALIAEQUAE VICTIMAE
HUMANAE

T A B. I I I.

Primae hominum oblationes, quibus suam in Deum pietatem testarentur, providentiam agnoscerent, sibi suisque propitium redderent, erant fructus terrae (1). Indis hodieum mos iste praeplacet, atque communes, ne dicam quotidianas, oblationes sunt oryza, nux coco, butyrum, oleum, ficus banánae, flores, & arborum fructus. Hi ut ingenio mites sunt, atque metempsychoseos dogmati addicti, a sanguine abhorrent, certaue notitia comperi, multos Brahmanes ideo sacrificio yágam adistere nolle, quod in eo hircus innocens animal iuguletur, & adstantes ex eius iecore particulam edere cogantur. Quare priusquam animali fauces praecludantur, multas sacrificuli ad Deum Brahma preces fundunt, eumque deprecantur, ne occisionem illius animalis sibi imputet, quam unice ad implendam legem se facere profitentur. Verum sicuti apud alias plerasque gentes pedetentim, sive ad avertendum aliquod ingens malum, sive ad irata numina, malosque genios, a quibus mala illa sibi irrogari existimabant, placandos, cruenta sacrificia locum obtinuerunt, ita quoque Deo Shiva seu igni postea bos in sacrificium caedi coepit. Quod quidem primum sanguinis effusione peractum sacrificium, quam antiquum sit, patet ex eo, quod in libro *Rudhira* de hoc uno cruento sacrificio mentio ingeratur: (2)

(1) (2) uba hrda pashu Rudra, *Rudra* (qui & Shiva) cui oblati sunt bos (2). Huic sacrificio cruento successit immolatio galorum, quae hodieum in India obtinet, atque alias cruentas victimas supplet. Deae Bhagavadi, vel Gaengadévi, quae fortassis Graecis omnium gentium cultus corruptoribus Taurica

Dia-

(1) Genesis cap. 2.

Verborghen Heydenthüm. Norimberg.

(2) Confer Rogers offene Thur zu dem Anno 1663.

Diſta eſt, in Indiis homines immolatos fuiſſe tradunt multi, ſed cumprimis rerum Indicarum peritus vir Abraham Roger (1). Huius itaque ſacrificii humani reliquiae non ambiguae eſſe videntur hodiernum ſacrificium in aſtrali India rùkam dictum, quod quidem nulla Brahmanica lege fit, qui illi adſistere quidem ſolent, ſed peculiari, pòpuliſque imaginatione fervidi, & antiquae conſuetudinis tenacis tumultuaria devotione.

Menſe martio, quo huius deae feſtus dies recurrit, ante fores delubri ipſius Bhágavadi non a Brahmanibus, ſed a Nayris, aliarumque inferiorum tribuum hominibus galli gallinadei plures occiduntur, atque protinus fumante adhuc ſanguine ſurſum in aerem proiiciuntur, ut defluens & undequaque diſperſus ſanguis humum & templi poſtes reſpergat. Deinde uncinò ferreo in dorſum immiſſo ſuper portatilem machinam devotus aliquis vir, qui ad hoc opus aere conducitur, in aere ſuſpeditur gladium manu portans. Dum ſuſpenſus circumſtanti & in immenſum conglobato populo mali quo premitur, finem denuntiat, pulſantibus tympanis tribus vicibus ita ſuſpenſus circum templi ambitum portatur, acclamante eidem populo, beatum depraedicante, & deae ſuae Bhagavadi ſe ſe fervidis, ſed tumultuariis precibus commendante. Peracto trino circulo vir ille demittitur, uncinus eximitur, vulnera lavantur, ſanguis extergitur, & aut a templi praefidibus, aut a devotis aliis hominibus praemium ipſi perſolvitur. Ex navigationibus Spilbergii *part. 7. cap. 34. pag. 96.* hoc idem feſtum ſuo tempore in ora Coromandelidis obtinuiſſe apparet, atque is *tab. XIV.* hanc eandem victimam ex uncinis pendentem exhibet. *Sacerdotes idololatrae, ait ipſe, poſt admonitionem ad poenitentiam, retinacula illa dimittunt, apprehenſumque (virum) poenitentiarium in utroque humero ad Pagodo ॐ ॐ ॐ Bhagavadi (ex quo vocabulum Pagodi corruptum) ſive ad idolum attrahunt, ubi dependens ita a retinaculis ferreis ter idolum ſalutare, pectus ſuum percutere, & alia peragere cogitur, donec iterum remittatur. Idolum hoc alis & cornibus inſtructum, mammis tamen dependentibus*

(1) Proinde Indi, Perſae, Iſraelitae traie immolando conveniebant. aliqui idololatrae in bove ſoli ſeu Mi-

tibus & sub feminea forma perquam horrida idem citata tab. exhibet, ex quo nullum iam dubium subesse potest, hanc eandem deam Bhágavadi esse, quae sub paullo diversa forma in Malabaride, & sub nomine Gaengadévi in Bengála adoratur. Hoc ergo sacrificium est veteris illius *daemonis Bengalini*, quo nomine veteres aliqui scriptores usi sunt, humano sacrificio substitutum. Verum non ita humanarum victimarum memoria ac consuetudo ex India sublata fuit, ut subinde non recurrat. An. 1746. cum Rex Travancoridis *Víramártanda* contra reliquos Malabariae regulos bellum movisset, & ad fluvium *Paravur*, *Cenganáda* & *Ceravá* remoram obstaculumque invenisset, ex consilio ut aiunt Brahmanum, quindecim infantes partim ex Christiana piscatorum tribu, partim ex illa gentili quam *Shegos* vel *Ciãnas* vocant, intempesta nocte & nemine tale quid opinante comprehendi atque ad arcem Tiruvándaram perduci curavit. Ibi hi parvuli multis Brahmanum precibus, superstitionis caerimoniis, sacrificiis delibuti & consecrati, laminis cupreis variis superstitionis inscriptionibus insignitis alligati in quatuor municipii illius plagis vivi sepulti fuerunt. Haec res gentem illam ad littus maris habitantem adeo terrore perculit, ut plurimae familiae aufugerint, atque caram sibi prolem pro viribus occulere sategerint. Memoria huius facti in Malabaria necdum oblitterata est, & ego eam chartae a R. P. Francisco Cruz Fernandez sacerdote indigena Malabarico commendatam, ex manuscripto Batavico, cuius possessor est D. Rosier olim arcis Collanensis praefectus, habeo, qui illud mihi pro sua in me humanitate lubens communicaverat. Ex his ergo liquet, etiam ipsos Brahmanes ab humanis victimis interdum non abhorrere, & nisi fallor, etiam in ipsis eorum libri humanarum victimarum mentio recurrit. Sect. *Brahmavarggam* in vocabulario Amarasinha sacrificium quod peregrinorum seu exterorum advenarum dicitur, & മനുഷ്യജാതിക്കു മനുഷ്യബലിമാംസം *mànuszayagna* vocatur, id est *hominis sacrificium*. Ad quam vocem dictionarium Sanserdamico Malabarico Lusitanum R. P. Biscopio habet: *Sacrificio para os Brahmanes feressteiros*, id est pro Brahmanibus exteris. Verum vis illius vocabuli aliud innuere videtur, & cum

vocabularium Amaraſinha antiquiſſimus Brahma-num liber illud afferat, atque iidem hi Brahma-nes non facile primigeniam vocabulorum ſignificationem noſcant, aut ſi nori-nt, non facile detegant, fieri quidem poſſet, ut *hominis* illud *ſacrificium*, quod unum eſt ex Brahma-nicis & antiquiſſimum, immolationem hominis ſignificet. De viduis Indicis ſe ſe cremantibus, quas valde deplorat Sonnerat, vide eius *tom.1. Spilbergii*, Balbique navigationes, & R.P. Vincentium a S.Catharina Senenſi *lib.3. cap.28. p.322. (1)*. Ubi tamen notandum eſt, conſuetudinem illam in Malabar-ia iam dudum ſublataſſe, ita ut nunc viduae illae poſt mortem mariti aut ad maternam domum redeant, aut ſe ſe famulitio alicuius templi addicant. Olim obligatio ſe ſe cremandi apud aliquas (neque enim omnes ſe cremabant) pende-
bat ex ſtipulatione libera matrimoniali, ex opinione qua Indi per ignem purgari & ſalvari poſſe putabant, ex frequenti veneni abuſu, a quo ſibi mariti timebant, ex abſentia maritorum regumque, qui diu bellis gerendis praefentes praecerant, & ne in eorum abſentia incontinentes haberent uxores, lege, publica hominum opinione, igne denique & morte fidelitatem uxorū ſuarum certam exploratamque habere volebant. Sonnerat & le Mierre, qui pluralitatem & communicationem uxorū potius inſtitui exoptarent, hunc morem Indicum valde deſent, & ultimus populum Pariſienſem binis vicibus non parum commovit repraeſentatione tragica viduae Malabaricae ad ro-
gum deducendae (2). Sed his imperitis nationum criticis, & humanitatis eximiis praeconi-
bus, paucis, ſed non inepte, reſpondit de Coſſigny (3).

(1) Viaggio all'Indie orientali. In Roma 1672.

(2) La veuve du Malabar, Tragedie en cinq actes, par Mr. le Mierre; a Paris chez Didot 1786.

(3) Lettre a Monsieur Sonnerat par M.Charpentier de Coſſigny, 1784. A L'He de France, de l'imprimerie Royale. p.10.

PIDRUYAGNAM SACRIFICIA PRO DEFUNCTIS

Illos, qui Asiaticas gentes dogma immortalitatis animae non credere dicunt, illarum gentium historiae imperitos, & veros idiotas dicas, aut malignos, & pervicaces Asiaticarum veterum traditionum everfores iure merito appellaveris. De antiquo hoc dogmate apud Tibetanos recepto, de transmigratione animarum, earum immortalitate, & quomodo mereri possint, confer R P. Georgii Alphas. Tibetanum pag. 263. 235. 270. 181. 199. De Peguanis & Siamensibus dictionarium Pivatii tom. 8. & Spilbergii navigationes part. 7. pag. 113. Abbatem Choisy Voyage au Siam, & itinerariam descriptionem D. Flouest, qui ritus anniversarios, oblationes, preces & sacrificia varia pro defunctis, denique ipsum sepeliendi modum, qui apud eos hoc dogma indicat & probat, describunt. De Sinensium anniversariis, sepulturis, & oblationibus pro defunctis acerrime conqueritur auctor philosophicarum disquisitionum tom. 2. sect. 8. de relig. Sinensium. Sumptus gentis Sinicae maximos ipse inculcat, monachorum Laokium imposturam, & in sua commoda studium has oblationes ac ritus pro defunctorum animabus in Sinas induxisse, & hactenus sustinuisse queritur (1). Eximius iste Germaniae pseudapostolus, qui materialismum Asiaticis gentibus commendatum habere vellet, cum nihil credat, neque post mortem aliquid sperandum habet. Mirum itaque non est, quod ipse subinde criminetur, & mordeat, dum praeconceptis suis praeiudicis philosophicis, & turgidae suae mentis opinionibus oppositum aliquid apud alios reperit. De animae immortalitate multa tradit Plato in Phaedone, in libris de republica, Menone, Gorgia, aliisque dialogis. Pindarus vero ait: *vis summa leti corpora destruit, superest imago viva aevi*. Brahmanes duas in homine animas admittunt, rationem nempe, quam ഇവർ *gíven*, & sensitivam, quam

C

പ്ര

(1) *Loripedem rectus derideat, Aethiopem albus. Iuv.*

प्रानेन appellunt . Hanc omnibus communem & ca-
 ducam , illam rationalem post mortem superstitem esse , trans-
 migratione a peccatis purgari , poenis etiam infèrni subiectam
 esse quousque omnia expiet , demum aeternae gloriae consortem
 fieri contendunt eo fere modo , quo Pythagoras & Plato contem-
 debant (1) . Ex quo sane mihi etiam suspicio suborta fuit , do-
 ctrinam hanc Pythagoram a Brahmanibus hausisse , & ipsum pri-
 mum suae scholae tradidisse . Brahmanes vero philosophorum
 omnium primos exstitisse tradit Clem. Alex. qui hoc dogma do-
 cuerint , dum Graeci philosophi in hac re delirarent , Stoici nempe ,
 Democritus & Epicurus , de quibus confer Plutarchum *de placitis philosophorum* .
 Veteres autem Brahmanes animam spiri-
 ritualem & immortalem semper credidisse non solum docet Stra-
 bo & Porphyrius , sed ea vel maxime probant , quae supra di-
 ximus , quod nempe ideo aliqui Gymnosophistae se vivi in ignem
 iniiciebant , ut a peccatis per ignem purgati , animam aeternae
 beatitudinis & gloriae capacem redderent . Luculentus de iis lo-
 cus est apud Philonem Iudaeum lib. *quod omnis probus sit liber* :
Calanus Alexandro . Amici tibi suadent , ut Indorum philosophis ma-
nus & vim inferas , ne per somnium quidem res nostras conspicati .
Corpora de loco in locum transferes , animos quidquam facere invito
nihilo magis coges , quam lateres & ligna vocem emittere . Ignis cor-
poribus vivis maximos dolores excitat non sine pernicie , hunc tamen
nos contemnimus , viviique comburimur (2) . Eadem de iis habet
 Clemens Alex. *Seromat. lib. 4. § 212* . Unde vero his Indicis philo-
 sopheris tanta audacia & tanta constantia ? an non inde , quia , ut
 diximus , animam immortalem credebant , & eam per ignem pur-
 gatam aeternae gloriae participem fieri certo tenebant ? Moder-
 norum Brahmanum eadem sane est opinio . En illa quae in libro
 चन्द्रो देयम० *Ciandro deyam* qui exstat in museo Borg. dicitur :

३१५

(1) Vide Strab. lib. 15. *De anima ,*
aliisque compluribus similia dicunt
 (Brahmanes) . *Inferunt etiam quas-*
dam fabulas quemadmodum Plato de

immortalitate animae .

(2) De Calano vide quae a Brahma-
 nibus dicantur apud Palladium de mori-
 bus Brahmanorum .

ദക്ഷിണേ കേരളേ വെണ്മീനിയെ പണ്ടു പരമം

സൂത്രകുലീലാദിഭിര്യം കുടുംബികവനം നൃപം

കർമ്മദിയെ പണ്ടു കർമ്മദിയെ പണ്ടു കർമ്മദിയെ പണ്ടു

നിയമപരലാകരണമെന്നു കർമ്മദിയെ പണ്ടു

Pietate et devotione caelestis gloria est quaerenda; et dum bona opera desunt, certo infernus obveniet. Secundum opera in hoc mundo facta certe in alio mundo praemii vel poenae mensura sequetur (1).

Plura huiusmodi testimonia, quae ex *Sambhavam* & *Eshishma parvam* in medium afferre possem, omitto. Credunt itaque Brahmanes animas, quae nondum in hoc mundo pro peccatis omnimode satisfecerant, post mortem purgari posse, eas superstites, & gloriae aeternae adipiscendae habiles esse. Inde post mortem animarum cura, sacrificium pro animabus parentum, quod *Pidrayagnam* vocant, offerri solitum, anniversarii denique & certi pro deprecationibus, & oblationibus pro defunctis constituti dies quibus caerimonia illa fieri solita in Malabaria *Ciattam*, vel *Andaciattam*, alibi *Cerandakarmam* vel *Pidrukarmam* dici solet.

Pridie huius caerimoniae perficiendae filius vel heres defuncti tredecim Brahmanes invitat. Hi sine lepra, sine corporis macula esse debent. Eorum uxores nec gravidae, nec menstruis subiectae, nec recentes a partu sint oportet. Puritas nempe corporis semper, ubique, & fere ab omnibus antiquis gentibus ad sacrificia necessaria iudicata fuit. Purgata defuncti domo & odoribus thuris, aut aliorum aromatum repleta, stercore vaccae aqua diluto pavimenta cubiculorum perliniuntur. Filii, vidua, propinqui, abradis capillis, in flumine puritatis ergo lavantur. In cubiculo mensa quadrangularis praeparatur, super quam idolum Dei Vishnu constituitur. Ante hoc folia *tularsi*, quae plantula est nostro silvestri ocimo non absimilis, cremantur. Filius ex Santali, ac deficcati vaccae stercoreis pulvere composita

C 2 mate-

(1) Strabo lib. 15. Multa eos (Brahmanes) de morte dicere: & hanc vitam putandam esse quasi quemdam vividum hominum conceptum, mortem vero nativitatem ad veram illam & felicem vitam iis qui recte philosophati sunt. Idcirco eos multa exercitatione uti ad mortis praeparationem.

materie subliquida, quam *bhasmam* vocant, signum divinum seu *Tirunāmam*, in fronte depingit, & collo coronam precatoriam *rudrāksham* dictam imponit. His constitutis aere campanae ad sacrificium signum datur, & Brahmanes tribus vicibus elata voce dicunt:

ഹര Hara, ശിവ Shiva, & മഹാദേവ Mahadeva . Precatiuncula haec est ex attributis Dei Ishvara, aeterni Dei, vindicis, & mortuorum iudicis constans. Hara! o Deus vindex! Shiva, o Deus bone! Mahādēva, o Deus magne! Hac oratiuncula prolata, posita manu ad faciem modico tempore dentibus quasi strident & infremunt, veluti animam mortui resuscitaturi, aut evocaturi. Circa idolum ad borealem cubiculi partem IV. confident Brahmanes, duo ad australem, qui deastros repraesentant. Post hos VII. stant alii Brahmanes, qui ultimas septem defuncti transmigrations faciendas secundum aliquos, secundum alios VII. defuncti ultimas generationes iam factas repraesentare dicuntur. Ad portam cubiculi alii duo super scabello sedent, qui caelum & infernum adumbrant. Ad haec scabella etiam ponitur vestis superstes defuncti, sudariolum aliquod, vas cupreum & in defectu illius, ex foliis ficus bananae confectum, cinis ex stercore vaccae sicco, paululum terrae ex Gange allatae, & iterum alterius flavae ex templo Jagarnat, si fieri potest per Yoguis poenitentes allatae. Super mensam pone idolum IV. accenduntur lampades oleo refertae. Tum Brahmanes vultu versus ortum solis converso aquam ex uno vase ad aliud transfundunt, & cubiculum conspergunt, tribus vicibus manus lavant, & preces ternas persolvunt. Quo peracto, & ipsi ex illo vaccae cinere & terra flavae nomen sanctum in sua fronte depingunt. Rotulam quamdam & concham marinam, sive buccinum maius, Dei Vishnu insignia affabre excisa, in hanc eandem liquidam massam intingunt, & rotam quidem ad tempora seu aurem sinistram, buccinum autem imprimunt ad manum sinistram. Hoc nempe ideo, ut similes evadant Deo Vishnu, cuius cultores sunt, & ut mysteria huius Dei, de quibus nos agemus infra, per haec insignia repraesentent. His signis exornati pronuntiant XXIV. verba secreta sancta, & mysteriosa vultibus ad orientem conversis, versus quem etiam

etiam aquam spargunt pollice & digito medio, si caerimonia fit tempore matutino, versus occasum autem, si ritus peragitur tempore pomeridiano. Ex quo sane argues, verba illa ad adorationem solis, qui veri Dei symbolum est referri. Hoc facto, pollice, indice & medio digito nares & faciem tegunt, & occludunt, atque sic in summo silentio ~~un~~ fere hora meditantur. Omnis vel minimus strepitus malum portendit omen, & si casu aliquo hoc Pythagoricum silentium solveretur, caerimonia de novo instituenda foret. Meditatione peracta, in alia mensa idolo Vishnu vicina ponuntur folia tularsi, santalum rubrum, benzoinum, camphora, iuniperi grana, oryza, folia darba & brangaras, quae ultima duo ego quidem non cognosco. Tum sacerdos officium peragens seu praefes & primus sacrificulus facta Deo Vishnu oratione, filio vel heredi defuncti parentis sacrificandi dat facultatem, qui surgentibus VII. illis Brahmanibus dat duo folia darba, duo grana hordei, unum folium tularsi, quae ipsi capiti imponunt. Tum sacerdos officio colens filium alloquitur, ut ex corde suo excludat *kàma* seu luxuriam, ac cupiditatem. 2. *krodha*, seu iram, 3. *bhayam* seu metum, 4. *abhimànã*, seu ambitionem & superbiam, 5. *lobham* seu avaritiam, 6. *aasha* seu quodcumque aliud desiderium malum, spem denique suam non in hominibus, sed in solo Deo fiduciam suam reponat. Qua exhortatione peracta, Brahmanes lavant idolum, fronti illius signum sanctum seu divinum appingitur, & accensa camphorea candela, in vase cupreo thus, benzoinum, aliaque supradicta admoto per filium igne, ante idolum cremantur. Quod dum fit, Brahmanes preces recitant, & ad quamvis novam alicuius praedictae materiae in ignem impositionem, nova, ac mysteriosa verba simul omnes proferunt. Materia sacrificii concremata, filius lavat Brahmanum pedes, zonam Brahmanicam humeralem novam cuique eorum tradit genuflexus, tum aquam iunctis manibus ad sinistram spargit partem ad denotandam & deorum, & animae defuncti immortalitatem. Hic ipse sedentibus Brahmanibus paululum melis dat in granis unius cuiusque, quod ipsi diligenter lambunt ut gloriae caelestis dulcedinem insinuent, qua anima expiata frui debet. Lavatum postea more Indico succedit prandium aut coena, in qua omnia

omnia fercula primo praesentantur idolo Vishnu . Ea autem sunt : oryza cum lacte decocta , lenticulae aqua coctae , quae butyro & saccharo conditae in vasis testaceis afferuntur , panis Indicus *apam* dictus sive ex oryza , sive ex alio aliquo grano confectus , mel denique , frustula arundinis sacchari , ciarkara seu vulgo yagara dicti , massa dulcis ex succo Sacchari & coco , seu verius ex fructu palmae confecta , zingiber viride seu recens saccharo tamen conditum , nux myristica dulci liquore impraegnata , mala limonia condita , lac decoctum , recens , & acidulum , aliaeque herbae & radulae recenti butyro tostae , exclusis omnino & prohibitis carrotis vel sisere , rapis , allio , caevis , cucurbitis , aliisque flatulentis , indigestis , & ad venerem incitantibus . Haec omnia dum praeparata sunt , a primo ministro foliis tularsi , aquae lustralis tirtam dictae , intinctis asperguntur , & benedicuntur . Tum dimissa per manus aqua haec eadem idolo Vishnu offeruntur dicendo : *Domine haec tua dona sunt* (nempe ut Dei conservatoris) *quae tibi offerimus* . Dum haec fiunt , consanguinei ac defuncti parentes coronam precatoriam rudraksham dictam , quae ex CVIII. granis (1) constat , deorum nomina proferendo recitant , quo tempore idolum linteo cooperitur . His peractis , sedent Brahmanes per singulas storeas pedibus transversis , & siquidem orbiculi adsunt , ex orbiculis , si defunt , ex substratis foliis ficus bananae manu dextera sola comedunt solida , liquida vero confectis ex foliis arboris mava coclearibus . Ex reliquiis , peracto prandio , conficiuntur 81. panes parvuli ex oryza . Horum septem dantur corvis , 13. & $\frac{1}{2}$ felibus , 14. canibus , 21. vaccae , 16. pro gliribus & muribus in 16. domus angulis deponuntur , 9. & $\frac{1}{2}$ pauperibus distribuuntur . Qui sane numeri mysteria Brahmano Pythagorica sunt , quae nobis explicare non licet . Peracto sacrificio Brahmanibus singulis , si status rei domesticae permittit , binae pagodes , seu IV. fere scutata Romana a filio defuncti pro sacrificio persolvuntur . Haec caerimonia xxx. diebus durat , sed primo tantum die est sollemnis . Eam imitantur Nayres & Baniani Brahmanum

(1) Nempe in honorem 108. annorum Brahma dei .

num imitatores & proximae ab illis tribus (1). Haec dogmata & caerimoniae cum quibusnam plus convenient, an cum Haebraicis, an vero cum Aegyptiacis, aliis disputandum relinquo.

ॐ भुदा यज्ञ

BHUDAYAGNA SACRIFICIUM MALIS GENIIS
OFFERRI SOLITUM

T A B. IV.

Malos genios, quos daemones vocant, dari, Brahmanes cum tota antiquitate docent (2). In vocabulario Amaraſinha *sect. 1. Sorrhavarggam* inter alios deos seu genios referuntur etiam भुदा यज्ञ pishásza, & ॐ भुदा bhuda seu daemones. Eadem *sect. inter* famulos dei Shiva vindicis & destructoris, iudicis & remuneratoris, numerantur etiam *pariszada & rudra*, id est genii *flere facientes*, alii vero *gubyrga* id est *diaboli* vel larvae quibus speluncarum & subterraneorum cura commissa est. Omnes hi vocantur ॐ भुदा यज्ञ asvapna, id est *non dormientes larvae*.

adi-

(1) Exstat in museo Borgiano Vetricis in tela ex autographo Tibetano Lhaprangae de Lhaſa exſistente, a Tibetano pictore *Ion-de-la-hu-ri* coloribus expreſſo, exemplar iconis *num. 15.* quae caelum tranſmigrationum Tibetanarum iuxta opinionem ſcholae Lhamaiticae exhibet. Hanc ipſam aeri inciſam habes in Alphab. Tibetano *tab. 2. ad pag. 487.*, ubi doctiſſimus P. Georgiuſ cyclum illarum tranſmigrationum factuſ ſute explicat. Hunc cyclum, & a gma Tibetanos a Brahmanibus accepitſe non ſolum horrida illa Shivaevindicis a Brahmanibus *Shátáva* dicti tribus oculis inſignita imago, ſed etiam *Yáma* deus & Shivaev miniſter, mortis dominus & inferorum iudex ſub lit era *L. 10.* tatus a Tibetanis *Scin-ce-cio-kjel dictus*, cuius epitheta in vocabulario Ama-

raſinha *sect. Sorrhavarggam* recenſentur, manifeſte probat. Adde quod duodecim illa *lyn boſa* quae in circulo maximo exteriori inveniuntur, vocabulis *Sanſerdamicis* ſeu *Brahmanicis* inſcripta ſint. Sic *rum. 1.* Tibetanis *marik-pá* intellectu carens, Brahmanibus *oblivioſus* eſt. *Num. 2.* Tibetanis *duſce* propenſi ad malum, Brahmanibus *malitia* eſt, & ſic de ceteris. Ex quibus omnibus patet Brahmanes & Tibetanos non ſolum quoad dogmata & Deos inter ſe convenire, ſed etiam veriſſimum id eſſe quod nos in grammatica *Sanſerdamica* coecimus, nempe liturgica vocabula ex India in Graecum tranſlata fuiſſe.

(2) *Pl. archus lib. de Iſide.* Clemens *Alexand. cohort. ad gentes.* Euripedes *cpud P. utarchum*, Cuiſgenes contra Celſum *lib. 7. pag. 334.*

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ adilinana, hoc est filii *deae Aditi*, & *Cashyaba* dei, vocantur alii spiritus, ut *kàma* seu cupidus, *varuna* genius aquarum, aliique. Ab his distincti sunt illi, qui ॐ ॐ ॐ ॐ *asura* vel *ràksbasa* vocantur, & de his Indorum libri passim loquuntur. Horum geniorum, titanum (1) seu gigantum praeceptor & magister est *shukra* seu *venus planeta* apud Brahmanes generis masculini. His opponuntur dii seu boni genii *dévaguel* dicti, quibus praesse dicitur *brabaspadi* seu *planeta iupiter*. Inter hos & illos stupenda certamina in multis Brahmanicis libris describuntur, illis caeli sedem, & potum seu ambrosiam caelestem ॐ ॐ ॐ ॐ *amrdam* volentibus, & mundum praecipitare conantibus, his vero pro mundo, caelo & potu immortalitatis ac caelesti nectare pugnantibus. Hi dum vincerentur, Vishnu Dei opem flagitabant, atque hic auxiliatrices dabat manus, caelum terramque ne perirent, servabat. Multae eaeque validissimae rationes suadent, hos spiritus seu genios bonos malosque ad astronomiam, ad caelestem mundum, ad planetarum phaenomena referendos esse. I. discipuli sunt duorum planetarum, ut ex *Amarasinha* & toto libro *Sambharvam* patet. II. planetae, muni seu hesychastae, silentiarii, contemplatores, consiliarii, magistri, & doctores in his ipsis libris vocantur, & hi boni malique genii ipsis obsequuntur, atque in duas scholas, id est in bonos malosque dividuntur (2). Planetae vero veri hesychastae seu silentiarii sunt, & lumen suum aliis astris communicant, quae ipsis obsequuntur, dum planetae in orbita hinc inde volvuntur. Nisi temporis brevitatis & scopus huic opusculo praefixus obstaret, ad evidentiam hoc ex libris Indicis demonstrare possem. Quare nequaquam mihi arridet sententia Iacobi Bannister, aliorumque, qui doctrinam hanc de bonis malisque diis ad elementorum inter se pugnam referunt, atque aerem, ignem, ventum, aetherem &c. esse putant (3). Primi igitur

(1) Titan, satan, & Malabaricum popolare ceitan, ab uno Samaritanico vocabulo *deityà* vel *dityà* videtur descendere. Vide *Amarasinha* sect. 1.

(2) Nempe ob bonum aut malum in inferiora influxum, quae opinio etiam-

num in Indiis viget.

(3) Jacques Bannister, *Tableau des arts & de sciences depuis les temps les plus reculés jusqu'au siècle d'Alexandre le grand*. A Paris chez Lottin. 1786.

igitur generis sunt daemones illi, quos Indi timent & adorant. Inter secundos vero celebris est Irania, quem Vishnu devicit proflit refert prima strophæ celeberrimi libri *Mîgha*, quam integrâ allatam vide in grammatica Samscrdamica pag.66. De *Bhimen* celebri gigante lege in lib. *Tudhishtiravigeam* cap.7. *slogam* seu *stropham* 50. 51. 52. De *Râvana* librum *Râmâyanam*, de *Mâdhu* librum *Bhâgavadam*. Non nego autem reges aliquos, quin & munis seu hesychastas, & philosophos Indicos ab illis caelestibus spiritibus seu geniis, planetis & aliis astris praepositis, qui illa animant, dirigunt, & vehunt, nomen accepisse, ut apud nos caelestium spirituum nomina hominibus imponuntur. Quin ex illorum spirituum ordine, dignitate, systemate, regimine, scientia, virtute, & sanctitate allegorica philosophiam, eiusque varias sectas, cultum religiosum de planetis & elementis, regum nomina, & multas leges, historiae denique Indicae magnam partem descendisse, & mundum terrestrem ad instar mundi caelestis systema apud Indos institutum fuisse, inde denique religionem Brahmanicam deduci, veris & solidis rationibus probare possem. Sed haec sententia, mihi alioquin vera & certa, ad sui probationem claram & evidentem, disquisitionem in Indorum origines, fontes, sectas, philosophiam, astronomiam, religionemque, maiorem requireret, & mihi perquam molesta esset, viribusque meis omnino maior. Argumenta tamen praecipua infra referam, quae lubens benevolo lectori examinanda propono. Ex illis liquido & certissime apparebit, I. secundum systema caeleste terrenis rebus applicatum, reges Indicos esse soles & lunas (luna in lingua Samscrdamica est generis masculini). II. philosophos, consiliarios, hesychastas, contemplatores, magistros esse planetas Saturnum, Mercurium, Venerem, Iovem &c. apud Brahmanes omnes generis masculini (1). III. bonos & malos genios seu Titanes qui planetarum discipuli sunt & in militia caelesti astra, terrestres homines bonos & malos esse (2) scientiae, legi, artibus, paci, regnoque ami-

D

COS

(1) Hos Munis seu Rishis, id est planetas Sonnerat pag.220. edit. in 8. *Patriarchas* vocat, & simul indicat se linguae Indicae sacrae & vulgari omnino imperitum fuisse.

(2) Gigantes autem quid aliud fuisse credendum est, quam hominum quamdam impiam gentem? Macrobius Saturn. lib.1. cap.20.

cos vel hostes , ac proinde bella Indica & historias eorum caelesti illo systemate , & allegoriis permixtas esse (1). IV. philosophiam eorum de rebus terrenis simul cum astronomia & rebus caelestibus intime colligatam esse . Haec vera clavis est omnium Indicarum scientiarum & librorum , & quia ab astronomia antiquissima Asiatica scientia originem ducit , sane sequitur & libros Indorum & philosophiam , & institutiones civiles antiquissimas esse . Non tamen excedit epocha vera eorum epocham diluvii nostri , quod ex ipsorum libro sacro Bhágavadam invicte demonstrari potest . Haec interim dicta sunt , nunc ad scopum redeamus .

I. Malis geniis , larvis noctu vagantibus , serpentibusque qui inter mala numina numerantur sub exiguo tuguriolo lapides aliquot poni solent & consecrari in eorum honorem , ut iis quasi alligati in eo tuguriolo persistant , nec in domo , aut hortis hinc inde vagentur . Tales lapidum congeries ego vidi saepissime , tales in insula Ceylan dari observat *Knox* , & tales etiam vidit *Niebuhr* in insula Elephanta . Devotione ferventiores illis noctu lucernam accensam ponere solent . II. In Malabaride aesse creduntur daemones aliqui *kutticiätten* dicti , quod bene observavit R.P. Ildephonfus , & istos hominibus apparuisse populus fabulatur . Quare dum alicui damnum aliquod inferendum esse censent , erecto in illius horto lapide , daemonem ibi d'abolicis orationibus alligant , ut rebus & personis noceat . III. Adest numen pístum in museo Borg. , et in Malabaria notissimum , quod *Ciarbháva* seu ignis vomitor dicitur , & quod in hac nostra tabula exhibetur . Terribilis iste Deus quasi ad percutiendum pronus idem est cum *Iacca* seu *Ciaka* Ceylanico . Codex manuscriptus quem de religione Ceylanensium ad manus habeo , ita de Iacca differit : *Il Iacca è il demonio rappresentato gettando il fuoco dalla bocca , gli occhi scintillanti , il braccio alzato per battere . Si contentano di fabbricargli una casa in forma di grangia , l'adornano di foglie , di rami , e di fiori . Aportano in questa casa dell' armi , o s'romenti (nempe lanceas , gladios &c.) e diverse provizioni , (nempe oryzam , ficus banánas , placentas , &c. Frattanto (noctu ad lumen lucernarum)*
si toc-

(1) Gigantes seu Titanes isti mortales & antropophagi conyenticula sua in insula *Andamani* in regno Pegu habere dicuntur .

si tocca il tamburo, si canta, si danza &c. Hoc eodem modo *Ciardhàvæ* in ora Malabaridis, & Coromandelidis offerri solent. Dum daemon, malus genius seu *kutticiàtten* ex domo aut horto alicuius solvendus & pellendus est, tympana & crotala pulsantur, & in hoc Indi cum Aegyptiis conveniunt, qui Typhonem filtro depellere solebant. *Ciardhàvæ* proprie vomitorem significat, sed alio vocabulo a Brahmanibus lingua sacra litterali *Shàstava* id est vindex dicitur, & quia hoc vocabulum deo shiva proprium est, inde inferendum est, figuras has terribiles atque vindices hos deos ad illum principalem referri. Dum daemonis infestatio in domo aliqua non cessat, solet illi gallus occidi & sacrificari, verum cultu hoc non Brahmanes sed inferiores tribus cumprimis occupantur.

En heic oratiunculam qua daemon ad octo annos ex domo ablegatur & depellitur: *Om! vadi vilague codi, codi vilague vadi purayum màttan, nàttil varuvàyvàn, vittil anneyaiovan kettiytten, ettànde kàlam oshiciu pòga svahà* (1). Fiat! o Svahà per piperis hederæ huius piperinæ huius plantam, ramusculos & frondes, te adiuro, ut kettiytten, muttiytten (*daemonum popularium nomina sunt*) ex hac domo exeat, ne amplius in hunc districtum intret, ne ad domum hanc accedere possit per octo annos. Hanc & similes oratiunculas plures ego habeo in codice corticeo de veneficiis & incantationibus agente, & horum plures asservantur in bibliotheca S. Congregationis de Propaganda Fide, atque in bibliotheca regia Parisiensi, quos ego anno 1789. mense decembri vidi. Vide catalogum codicum Indicorum manuscriptorum bibliothecæ huius a Stephano Fourmont concinnatum & anno 1739. in typographia regia editum, quem mihi eruditus vir Bartholomæus Mercier pro sua in me humanitate lubens communicavit.

D 2

E. 100

(1) Similes superstitiones in Indis olim viguisse iam observavit Strabo lib. 15. *Cum magicis carminibus, & ligaturis medicinam affingere*. Et de popularibus sacrificiis *kaniyàn* dictis ita

ait: *alios esse quorum quidam divinatores, incantatoresque sint, & consuetudinum & dictorum circa defunctos non ignari.*

SACRIFICIUM ET CULTUS LINGAM

T A B. V.

Antequam Lingam cultum describamus, paucis alia quae supersunt Brahmanicae religionis sacrificia attingenda sunt .

ബ്രഹ്മയജ്ഞം Brahmayágnam , vel Brahmayágam sacrificium est, quod Brahmanes deo Brahma creatori , & rerum sublunarium factori offerunt . Quod si nos infra invicte demonstraverimus Brahmam nihil aliud quam materiam primam vel terram hanc , quam calcamus , esse , sane ex illa demonstratione nostra omnino sequetur , hoc sacrificium elementari terrae offerri . Scilicet postquam Brahmanes soli , lunae , ceterisque planetis eorumque geniis ex vi legis & philosophiae suae statutis per sacrificia & preces cultum praestiterant , ordo rerum postulat , ut etiam elementa , terram , aquam , & ignem debito cultu prosequantur . Sacrificium hoc ab holocausto ignis parum , aut nihil differt , nisi quod in precibus nomen Brahma dei identidem recurrat . Sacrificium peregrinorum seu advenarum amicorum quod അതി

ഥിപ്പുറ്റു adithipùgia vocant , hoc fere modo peragitur . Sacrificio ignis peracto , advenae & hospiti propitium unum idemque numen , cuius divinitatem ambo recognoscant , in atrio domus statuitur , tum simul preces recitando flores super idolum sparguntur , tepida deinde aqua advenae pedes lavantur , & hoc non solum pacis & humanitatis , sed etiam reciprocae religiosae communicationis indicium officiumque est . De hoc sacrificio mentio fit in libro *Yudhishtira cap. 4.* ubi hesychasta quidam regem invisendo hoc sacrificium in domo ipsius regis obtulisse traditur . Ita pariter in libro *Sambhavam* seu *Parànam* in historia seu cantu *dèvayànibhàgyam* dicto , huius antiquissimi sacrificii fit mentio .

വെഗശകിലകിഥപുജകളിരെയെ ജിദിദടക
 അസന്ദപദവുച്ചുടദിഡദചകന്യൈഃതുടക
 ചെകുസികെളിഊപകപിയെജുദിനചൈകടക .
 ക്കുവലഭളിദവടകകന്യൈഃതുടകചൈളി

*Dèvayàni shukren besychastae filia , ut kacem filium regis conspexit , sta-
 tim pro advenis instituto sacrificio eum excepit & pedum lotionis aqua
 ac florum sacrificio laetata , iterum dixit (ad kacem) : bone & for-
 tunate juvenis numquid tibi aliquod nomen est ?*

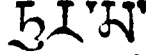

Sacrificium അച്ചുറ arkyam dictum , est sacrificium flo-
 rum , & unum quidem planta ac floribus *tularsy* , aliud floribus
 subrubris quos in Malabaride *cettipua* vocant peragi solet . Sub-
 strata storea in atrio domus , aut in ipso templi altari idolum ,
 cui sacrificium offerri debet , constituitur , atque preces recitan-
 do flores pollice , indice & medio paullatim ex vicina paropside
 accipiuntur , & super idolum sparguntur . Dum rex quispiam
 affistit , ut rex Travancoridis fere quotidie assistere solet , per
 circulum circumstantibus Brahmanibus ipse etiam cum sacrificu-
 lis *slogam* , seu *mandram* , quod preces secretas significat , recitat .
 En heic inter alias multas unam harum orationum formulam ,

- Om ! pránaya prána pradishtáya svahá*
- Om ! gíváyaya gíva pradishtáya svahá*
- Om ! mandráya mandra pradishtáya svahá*
- Om ! tandráyaya tandra pradishtáya svahá .*

*Om ! fiat (imperative & optative) anima seu spiritus prána (quin-
 que vero admittunt spiritus in corpore humano , nempe prána ,
 abána , sámána , udána , vyána , & hi ad animam sensitivam re-
 feruntur (prána anima sensitiva exsurgat ordinata ! om , fiat ! ani-
 ma rationalis (gíva) & vivificans exsurgat ordinata . Om , fiat !
 oratio nostra (mandra) exsurgat ordinata ! om , fiat ! figura haec
 (tandra) exsurgat ordinata ! Quod quidem duplici modo intel-
 ligi*

ligi potest: nempe ut anima deaſtri exſurgat, & figuram illam informet, quod ſane idololatriae certum indicium & argumentum eſt, aut ut animae defunctorum vagantes, quae per metempsychosim nondum fuere purgatae, oratione illa & cultu exſurgant, ac tandem beatitudinem, requiem, & immutabilitatem aſſequantur. Hoc ultimum habere videtur orationis ſenſus, nam dum flores ſpargunt, & alias etiam extra ſacrificii tempus centum & octo vicibus circa ſtatuam idoli, aut circa ipſum templum omnes ſucceſſivo ordine gyrant, preceſque recitant. Quo circuitu, ut mihi *Payampalli Kurripu* amiciffimus meus regis Travancoridis cubicularius amanuenſis, Brahmaicae devotioni ad dictiſſimus vir dixerat, non ſolum univerſi gyrum, planetarum curſum, creatarum rerum omnium viciffitudinem atque ope generationis corruptioniſque ſucceſſivam permutationem, ſed cum primis animarum per continuas tranſmigrationes revolutionem repraeſentant. Hunc ritum & plebei homines imitantur, quamquam alioquin pauci illius ſignificationem noverint. Inde feſtis ſolemnioribus circa ſacras arbores in lucis, circa idola ſub his arboribus ſtantia, circum templa infinitos circuitus faciunt preces recitando, flores aut ſeſamum ſpargendo, oryzam, nucem coco, aut oleum deaſtris & delubris offerendo, corpus & animam poenitentia, precibus, & ieiunio fatigando. Tantus nempe his gentibus, quas nos barbaras vocitamus, deos ſuos colendi ardor, taſta animae ſalvandae ac ab aerumnofiſ tranſmigrationibus liberandae cura! Et his bonis alioquin votis & morum integritate Europaeos infinitis pene paraſangis antecedentibus populis philoſophaeſtri uoſtri & ſomniatores non ſolum animae immortalitatis dogma apud omnes gentes receptum abiudicant, ſed ſomnia ſua, viſiones nocturnas, opinionefque ſuas delirantes, ipſum denique materialiſmum, aut atheiſmum appingere non verentur. De qua re confer de Paw *tom. 2.*, alioſque.

Lingami cultum non ſolum apud Indos, ſed etiam apud Tibetanos obtinentem, nos inviſtis rationibus vindicavimus in diſſertatione hiſtorico critica in linguam ſacram Samſerdamicam, & in commentariolo in fragmentum libri *Bhàgavadam*. Illa ergo monumenta inſpiciat cui ocium & volupe eſt. Heic ipſum lin-

Lingami simulacrum una tab. exhibemus, prout in ora Malabarid. s passim iuxta templa & in sacris lucis conspicitur & colitur. Hoc Brahmanicum portentum una tabula etiam exhibet Sannerat *tom. 1. edit. in 4.*, nam illa quae in octavo est, fraudulentata esse videtur, et iconibus plerisque caret. Lingamicam effigiem affert pariter Pivatus (1). Idem repraesentat in solempni Tibetanorum sacrificio massa quaedam, ut aiunt, ex hordeo in conmodum formata, quam exhibet *in Alphab. Tibet. R. P. Georgius una tab. ad pag. 212.*, ut nunc taceam de figura seu de deastro Tibetano *Hopame*, quam idem *tab. 4. ad pag. 552.* affert, & quae in manibus lingam in loto aut matrice tenens, ante pectus sustentans, & attente considerans repraesentatur (2). Idem descriptum vide ad latus throni in quo magnus Lama sedet ac benedictionem impertitur *eadem tabula*. Denique *tab. 3. ad pag. 508.* mani rotatilia seu lingamica instrumenta, qualibus instructi gentiles in urbe Surate in Indiis certo anni tempore per compita currere solent, & obvias quasque feminas tangere, ut institutionis huius lingamici cultus a Shiva deo factae meminerint. Haec eadem ex brachio aut collo portant appensa viri feminaeque Indicae sectae pandaricae, *pandārangiādi* dictae, & in Tibeto *lahae*, & vulgus omne. Quare praedictus R. P. Georgius *pag. 212.* supra citata ait: *Sacrum conum floribus loti impressum*, Thurma nuncupatum, e templo extra urbis moenia praeunte pompa singulis anni mensibus sacrum consummaturus educit *lhama* sacerdos. Et infra: *vexilliferi signa sexdecim in quorum vertice tridens est symbolum mahadei*, id est Shivae deferunt. Et infra: *reliqui ferunt argenteam concham hordei & urceum cerevisiae plenum, religiosi viri vehementes thurma impositum tripodis, seu triangulo*. De hoc loquitur R. P. H. dephonus in codice *ms. num. 20. inter codices manuscriptos S. Congreg. de Prop. Fide lib. 2. cap. 4.* ubi haec habet: *in circuitu montis Kāylāsam* (, quae habitatio est dei Shiva, ut patet

ex

(1) Nuovo dizionario scientifico e curioso sacro-profano di Gian Francesco Pivati, *tom. 8. contenente R. In Venezia 1749. tom. 8. tab. 26. fig. 3. item tabul. 30. fig. 1 2. 3 tab. 21. tab. 33. fig. 2. fig. 3 tab. 46. Quanvon.*

(2) Aliqui *umbilicum Iovis* esse putaverunt. *Pyxis dem nauticam* esse arbitratur Thomas Hyde *in relat. hist. veter. Pers.*, Kircaer *tom. 1. in Oedip. pag. 202.*

ex amaralinha sect. 1. *sorggavargam*) fingunt Brahmanes dari septem ordines graduum per quos ascenditur ad summitatem montis, darique superius quemdam campum vastum & planitiem, ac in medio huius exstare unam campanam argenteam, & unam quadratam mensam circumdatam novem lapidibus pretiosis diversorum colorum, supra mensam exstare quamdam rosam argenteam, similem illis quae nascuntur in lacubus vocarique solent *tàmara* (vide tab IV.) vel *padma* quod idem est, lotus nempe seu nymphaea. In medio rosae (loti) brutales Brahmani fingunt illud triangulum feminae & *shivalingam* viri. Triangulum quidem dicunt esse domum & habitaculum dei aeterni, deum autem aeternum esse *Shivalingam*, ut iam supra diximus. Quae duo instrumenta infamia id est triangulum & *shivalingam* dicunt collocata esse tamquam in throno supra unum leonem &c. Idem confirmat ex Pacunar viro gentili, cuius versus ibi affert, R.P. Norbertus Cappuccinus Missionarius olim Pondicerensis & gentilitiae superstitionis peritissimus vir in codice manuscripto quem ad manus habeo, non solum sectam in Indiis hanc lingam, sed etiam ritum, leges, & sacrificia lingamica describit. Inter alia vero haec habet: *Allamaprabu* (poenitens qui cuidam regi Indico apparuit, & cultum hunc edocuit) gli diede l' *ascirvadam* (benedictionem) e lo fece rialzare per dichiarargli il disegno di tutta la regola, che era venuto per stabilire. Il primo punto fu, che si portarrebbe il lingam al collo, al braccio, o alla testa, e che tutti quelli ch' avrebbero questa devozione, otterrebbero la remissione di tutti li loro peccati, ed aurebbero per ricompensa il cielo de Shiva, e che a quest' effetto s' indirizzarrebbero al guru (magnus magister sectae) il quale solo avrebbe il potere di distribuirlo in qualità di dispensatore dell' indulgenze di Shiva, e che il guru prima di darlo lo consacrerrebbe con un' unzione fatta di butiro, di latte dolce, e squagliato e d' orina, e di sterco di vacca. Il secondo punto era che il guru sarebbe obbligato d' insegnare alli figli le cerimonie, che sarebbero obbligati di fare 3. volte il giorno in tutta la loro vita all' onore del lingam, che le cerimonie consistevano a prendere il lingam nella mano sinistra, e versassero sopra dell' acqua con la mano destra, ungerlo di *tiruntru* (compositio ex terra & stercore vaccino) (ornarlo di fiori e sopra tutto delle foglia di *villapatti*, ed in-

cenſarlo , e dopo offerirgli un pugno di riſo &c. Plura alia ſcripto-
rum, qui diu in Indiis verſati ſunt, teſtimonia in medium affer-
re poſſem, ſed hæc, quæ attuli, iam evidentè probant cultum
lingamicum in Indiis, & Tibeto longe lateque certiffime propa-
garum fuiſſe. Conſtat etiam ex his ipſis, *Mani* Tibetanum non
eſſe Manetem hæreſiarcham, ſed *Lingam*, et Tibetanos huic cul-
tui lingamico addiſtos, veros eſſe ſhivenitas, id eſt tertii trini-
tatis Indicæ dei, nomine *Shiva*, *Mahadèva*, *Iſhuara*, vel *Rudra*,
quem alii corruptè *Sciaca* dicunt, cultores, qui cum Indis con-
veniunt ad amuſſim; ut proinde de eorum religione Brahmani-
ca amplius nullatenus dubitandi locus ſuperſit, quod fu-
ſius in grammatica Samscrdamica probavimus. Quod ad Peguanos,
Siamenſes, et Iaponenſes attinet, inſpiciantur in Pivatio locis
citatis variæ tabulæ, et ex illis manifeſte apparebit aliquos il-
lius gentis deaſtros, aut lotum ſolum, aut lotum ſeu matricem,
et in ea lingam, aut denique yoni ſeu matricem ſolam, aut lin-
gam ſolum in manibus tenere, atque attente conſiderare. Ex
quo iterum evidentè deducitur turpem lingamicum cultum Brah-
manicum, etiam in illas terras perlatum fuiſſe, et in iis certum
locum obtinuiſſe. Confer etiam de hoc argumento eruditam diſ-
ſertationem pag. 145. & ſeq. in *Aſiatick reſearches* (1). Ne vero
res hæc nova et hæcenus in Europa inaudita ſive circa Indos,
ſive circa Tibetanos dubium aliquod lectoribus relinquat, videant
in bibliotheca S. Congreg. codicem manuſcriptum R. P. Conſtan-
tini ab Aſculo Capuccini Miſſionarii Nepalenſis, qui pleroſque In-
dicos, quin et aliquos Tibetanos deaſtros coloribus expreſſos ex-
hibet, & triangulum ſeu yoni vel matricem Bhavani deæ *fig. 4.*
repræſentat. Ad quam figuram is quidem pauca ita ſubnectit
dicens: *Una lunga deſcrizione ben favoloſa ſi potrebbe formare ſu-
la figura del num. 34., ma l'oneſtà nol comporta rappreſentando quel-
la diſoneſta parte della gran dea Bavani. Per le vie pubbliche del
regno di Nepal in abbondanza ſi vedono formate tali diſoneſte effigie
coſì abbellite per levarle quel roſſore che naturalmente ſeco portano.
Nella ſelva di Devapalan non molto diſtante da Catmandu ſe ne mi-*

E

ra una

(1) Some Account of the ſculptures a few Miles North of Sadras,
and Ruins at Mâvalipuram, a Place of

ra una di bronzo &c. Quin adest in museo Borgiano Velitris nummus Tibetanus argenteus, qui hanc deae Bhavani partem manifeste repraesentat, atque simul evidenter convincit, nihil turpe, nihil ridiculum, nihil opprobriosum hominibus videri, cum, deficiente revelatae a Deo religionis lumine, intellectus humanus suae propriae speculationi traditus est. Yoni seu triangulum hoc Bhavani deae in philosophia Indica & Tibetana sine dubio naturam omnium rerum, cuius symbolum lotos est, & ex qua ope caloris & humoris omnia nasci fabulantur Indi, repraesentat; sed an symbolum hoc ab omnibus capitur, & anne nullum morum excidium praesertim tenerae iuventuti exitiosum continet & obtrudit?

Cur hi Indici deastri cum lingam & yoni seu matrice, aut cum loto seu nymphaea in manibus tam frequenter repraesententur, atque instrumenta haec generationis attentissime considerent, rationem nos supra ex Plutarcho adduximus. Vide Plutarchi textum ipsum in prima dissertatione de sacrificio *yagam*. Nempe antiqui philosophi caelum pro patre, terram autem pro matre habebant, atque ex igne & aqua, ex calore & humore, ex actione solis, lunae, mercurii, saturni, iovis, veneris, planetarum denique & astrorum in terram & sublunaria, vi aliqua energetica, & influxu omnia procreari docebant. Unde terram per matricem seu per yoni, aut per lotum quae solis & aquae prima productio est, repraesentabant, per lingam autem solis & planetarum actionem symbolice exhibebant, ex eo quod sol & planetae quasi seminant, terra autem semen illud in se recipiat, & calore ac humore germinet, atque producat. Quare Indi lingam a Shiva Deo, quem nos solem & ignem esse infra demonstrabimus, institutum fuisse fabulantur, & in illius honorem lingam pensile ex collo aut brachio portant. Non itaque iam mirandum, quod antiqui gentiles, quin et Israelitae solem sub figura priapi, bovis, aut ipsiusmet solis vel mitrae adoraverint, et repraesentaverint. Quare omnes illae figurae deastro- rum Indicorum Tibetanorum, Peguanorum, Siamensium, Iaponensium, quas supra ex Pivatio, R. P. Georgio, aliisque citavimus, sive Shiva deum seu solem vel ignem, sive Budha deum id est

id est planetam mercurium repraesentent ; ad hanc veterem Brahmanum philosophiam certissime referuntur . Vide in grammatica Samserdamica nostras animadversiones in fragmentum libri *Bhàgavadam* . Trianguli et numerorum vim in triangulo constitutam vide apud Macrobium *in somnio Scipionis lib.1. cap.6.* taurum terrae symbolum , quo Shiva deus , seu sol vel ignis vehitur , habes apud eundem Macrobius . De Mercurii seu Budhae simulacro eiusque virilibus erectis agit ipse Macrobius *Saturn. lib.1. cap.19.* et de sole multa habet libro eodem (1) . Vide etiam Plutarchum *de Iside & Osiride* (2) , & Lactantium *de origine erroris seg.21.*

ഋ പ ര ഹ ട & ര ട പ ട ന .

EXPIATIONES, LOTIONES, PRECES, PEREGRINATIONES

T A B. VI.

Brahmanes dividunt peccata in tres species . പ ട പ ഹ ട & ത്രം
páva sámanyam , peccata communia , seu parva . പ ട പ & ത്ര്യം
páva madhyamam , peccata malitiae mediae . പ ട പ യ്യ കൃ ത്ത ഹം
páva ulkrsham , peccata maxima & gravissima . Ita pariter dividunt virtutes . Ex peccatis alia sunt in hoc mundo remissibilia , alia non item . Quae remissibilia sunt , expiantur per ieiunia , preces , eleemosynas , lotiones corporis , & peregrinationes : Hae fiunt ad fluvium *Indum* , *Gangem* , *Cavèri* , ad templa famosa *Kàshì* , *Ràmishvaram* , *Ràmanàthampuram* , *Iloura* , lacum *Nepa-*

E 2 *sen-*

(1) Solem terrae fecunditatis autorem , idem poeta profano docuit exemplo cum ait :

Saepe etiam steriles incendere profuit agros .

Et ipse Macrobius in somn. Scip. lib. 1. c. 2. insuper ait : Sic Plato cum πῆρὶ τ' ἀγαθῶν loqui esset animatus , dicere quid sit , non est ausus : hoc solum de eo (deo) sciens , quod sciri quale sit ab homine non possit . Solum vero eius simillimum de visibilibus solem repe-

rit , & per eius similitudinem viam sermoni suo attollendi se ad non comprehensibilia patefecit .

(2) Isis naturae ea pars quae quasi feminea , omnes in se recipit ortus , tamquam nutrix quaedam , & omnium commune receptaculum dicta est . Implendam se praebet & conserendam de fluxibus ac seminibus quibus fera & rebus referta gignendis gaudet atque exsultat .

lessem, *Cangipuram*, in insulam *Salsette*, ad montes *Narasinha*, ad montes *Tibeti*, ad templum ipsum magni *Lhamae*, non quia *Indi* ab eo religionem suam acceperint, quod putat de *Paw*, sed quia *Tibetana* religio cum *Indica* eadem est, & ex hac processit. De fluviis & templis praedictis confer *Sonnerat*, *Thevenot*, *Anquetil du Perron*, *Freyer*, *Chambers*, *Niebuhr*, & *Missionarios* supra saepe citatos. Dum ad ea accedunt, corpus lavant, & sacris signis *bhasmam* seu *tirunàmam*, aut *kuri* dictis, frontem exornant, ante idola prosternuntur, munera offerunt, peccata confitentur, sacrificant, & vel aquam vel terram benedictam exinde acceptam domum referunt. Rex *Travancoridis* *Ràma Varmer* anno 1786. triginta millibus militum stipatus dextrum *Ràma* seu *Vishnu* in templo *Ràmishvaram* invisit, ac ibi eidem sacrificia obtulit. Templum est hoc ad pontem *Ràma*, seu *Adami* situm, de quo confer mappam geographicam *Renelli*, & *Guilelmi de l'Isle*.

Leviora peccata etiam hoc modo expiant: adeunt plebei sacrificulum sacerdotem, ac facta corporis prostratione, quam *shàstàngam*, vel *pàdagrebenam* vocant, leve suum peccatum sacerdoti annuntiant. Hic aqua lustrali *tirtam* dicta poenitentem conspergit, ac super eum orationem aliquam seu *mandram* recitat, atque ut poenitens ipse se postea lavet iniungit. Qui, persoluto sacerdoti pretio, aut munusculo, quod attulit, deposito, expiatus ad propria revertitur, atque iterum iterumque se in flumine aliquo, aut stagno lavat. Eadem fere caerimonia circa inanimata obtinet. Dum canis in publicum fontem incidit, & eum contaminat, dum vilissima hominum tribus *pulleas* & *pareas* dicta, seu unus ex illis templa, seu sacra adyta casu, aut ex ignorantia subintrat, & contaminat, dum fontem publicum aut alterius tribus stagnum, *Brahmanicam*, aut aliam domum contingit, aut tactu aliam nobilioris conditionis personam contaminat, hoc eodem supradicto modo haec ipsa purificantur, & sanctificantur. Fons vero, domus, aut templum contaminatum, aqua lustrali eluitur, orationibus sanctificatur, et in eo stercore vaccae perlinito, sacrificium ignis seu *hòmam* peragitur. Dum novum delubrum dedicatur, non absimilis est ritus, excepto quod multo
thure,

37

thure , multis ac variis pretiosis lignis crematis , multa aqua
lustrali , inter immensos populi et musicorum choros , saltantium
feminarum *dèvadàsi* dictarum , choraeas , dies ille festus pera-
gitur . Feminae hae *dèvadàsi* dictae mancipia idoli sunt , seu
oblatae , et a balhaderiis seu saltatricibus *samserdamice nartagul*
dictis diversae . Haec scorta sunt , quibus salacissimi nostri viato-
res et mercatores Europaei sacrificant , et cum ipsis bona sua
abliguriunt , illae vero feminae (quod Sonnerat , aliique num-
quam distinxerunt) templorum famulatio immediate consecratae
sunt , quae lampadas accendunt , sordes everrunt , in aedibus tem-
plo contiguis habitant , et numquam cum Europaeis , vili homi-
num genere ex sua opinione , communicant . Harum institutio
est antiquissima , nam in libro *yudhishtiravigéam* ita de harum
oblatione dicitur : *Pràna samànan ibà tan bhràdren dèvi prabu-
dhyamàna nibadàn abhavel udàsì namana gandharva bhayèna datà
dàsì namana .* Dea (regis uxor) emortuos , & spiritui similes illos
fratres videns , propter metum deorum musicorum (nempe larvarum
mortuos et vivos infestantium) deum *Vishnu* adoravit , & (ne
fratres mortuos infestarent) ancillam suam huic deo obtulit , con-
secravit , templi eius servitio addixit . In eodem hoc libro dicitur :
truces deos istos potato sanguine laetari , *ciukòba rudhiram sam-
pràshya anandi* . Quare si non istis minoribus diis , certe deae
Kàli seu *Bbadracàli* , quae in Indicam plebem variolarum morbos
immittere creditur , et plebem castigare , expiatorium sacrificium
tùkam dictum , quo nempe vir quidam ex duobus uncinis in re-
nes immisissis suspenditur , et circa eius fanum cum pompa cir-
cumfertur , offerri solet . Sanguis deciduus , et ex vulneribus huius
viri profluens , cum sanguine galli gallinacei miscetur , et ante
aram huius deae igni seu foco sacro iniectus simul cum lignis
sacris , de quibus supra , sacrificatur , et concrematur . Ex quo
sane I. satis tuto inferes , antiquitus huic deae victimas huma-
nas in expiationem peccatorum populi immolatas fuisse . Inferes
II. deam *Bhagavadi* , et *Ga'ngadèvi* , alias *Dourga* dictam , unam
eamdemque personam , ac individuum esse . Inferes III. in libris
Brahmanicis vestigia antiqui cultus hodie dum certissime reperi-
ri , neque hunc modernum a veteri cultu tantum discrepare ,
quan-

quantum P.Georgius, D. de Paw, et Sonnerat, nescio quibus rati-
 culis inducti, putavere (1). Quod si hodie revera suspensus
 illi, et ex uncinis pendens vir non immolatur, id non systema-
 ti metempsychoseos, quod antiquissimum est, et apud Brahmanes
 semper obtinuit, ex opinione horum virorum postea inducto,
 sed gentis cultui, philosophiae progressui, legum Indicarum po-
 stea emanatarum vigori et introductioni, regum edictis, ac tem-
 pori, quod omnia mitiora facit, adscribendum est. Peccata magna
 et gravissima inter Brahmanes sunt sequentia : **കൂടകിരിദ**
 giàdinindá, desertio a tribu & lege. II. **പരശ്രീധനപദപം**
 parastridhana hara páyam, desertio suae propriae uxoris, & cum
 alia concubinatus. III. **മദ്രൂഹദകകം** mádruhádagam, occisio
 matris. IV. **പിരൂഹദകകം** pidruhádagam, vel pidruhádi, oc-
 cisio patris. V. **ബ്രഹ്മഹദകി** bhrahmahádi, occisio Brahmanis.
 VI. **യോഗിപ്രദഹനം** yògui urndaharam, destructio seu ever-
 sio domuum & asceteriorum, seu habitationum, in quibus Sama-
 naei habitant philosophi & poenitentes. VII. **സുവർണദുഷ്ടം**
 suvarna stey dushtam, seu falsificatio auri & monetae.
 VIII. **ലടകിരിദ** lòganinda, seu crudelitas, despotismus, vio-
 lentae exactiones, ac tyrannica sevities in populos, proprie *dele-
 ctio populi*, quod vox *ninda* seu *ninna* sonat. Sunt praeterea alia
 quinque peccata, quae Brahmanes *màhà pàvam* vel *màhà pada-
 gam* vocant, seu peccata magna, id est : *occisio vaccae*, *occisio*
Brah-

(1) Strabo *Geograph. lib.15.*, Plu-
 tarchus in vita Alexandri magni, Pal-
 ladius de gentibus Indiae, S. Ambro-
 sius de moribus Brachmanorum, Cice-
 ro *Tuscul. quæst. lib.5.* Plinius, *Nat.
 Hist. lib.7. cap 2.*, Arrianus *de expedit.
 Alexandri*, & Porphyrius *de abstinentia*
lib.4. Multa horum testimonia in unum
 collecta habes in libello, qui inscribi-

tur : *Palladius de gentibus Indiae*,
*S. Ambrosius de moribus Brahmano-
 rum*, *anonymus de Bracmanibus ex*
bibliotheca Regia Londinensi curante
*Eduardo Bissaeo . Londini apud Roy-
 croft.* Confer etiam catalogum Step-
 hani Fourmont codicum mss. bibliothecae
 Regiae Parisinae *fol.434. & seqq.*

Brahmanis, *potatio vini* seu *arackae*, *furtum alieni aeris*, *adulterium* cum alicna commissum. De his apud P. Ernestum Hanxleden sub voce *panciapàvam*, P. Iohannem a Brito, P. Ildephonsum a Praesentatione aliosque Missionarios plura invenies. Quae omnia viatores philosophi Europaei aut ignorant, aut in suis relationibus itinerariis studio & ex industria celant, ne Brahmanicae moralis doctrinae capita, philosophiae suae adversa, Europaeis innotescant, et inde contra eos arma desumantur. Sequentia etiam Brahmanes inter gravissima peccata numerant: *alieni aeris direptionem & usuram*, *regalium foundationum pro deorum famulatu erectarum destructionem*, *pro itinerantibus excipiendis & pertractandis fundatorum hospitiorum & domuum madam*, *ambalam*, *vel alias ab Europaeis chauderies dictarum*, *eversonem*, *stagnorum & fontium publicorum*, in quibus populus lavari solet, *destructionem*, *hesychastarum* seu solitariorum philosophorum, qui sibi & mundo student, *persecutionem ac infestationem*, *discipuli in suum magistrum iniuriam*, *conducti operarii mercedis promissae defraudationem*. Hae sunt illae antiquae & sanctae leges Brahmanum, quos nuper sua ignorantia, simulque superbia totus distentus philosophellus quidam, barbaros esse, mihi magna suae scientiae Europaeae iactantia persuadere volebat. Harum vero legum Brahmanes adeo tenaces sunt, adeo ab his peccatis abhorrent, ut cum in postremo bello anno 1760. in Malabaria gesto Rex Travancoridis gentilis princeps publicas & religiosas domos subvertisset, confecto bello & pace stabilita, Brahmanes hoc regis crimen nec absolvere, nec regi remittere voluerint, nisi, peractis multis sacrificiis, per auream vaccam ipse rex pertransiret, ac crimina sua elueret. Quod & fecit, hodieque stat aurea illa vacca in Patmanaboram arce regia, in cubiculo gazophylacii regii, luculentum huius regiae expiationis monumentum. Hanc auream vaccam D. Donaud regis architectus saepius se vidisse mihi testatus est, dum ob missionis negotia iterum iterumque ego ad arcem & regem accessissem, & cum praedicto D. Donaud una domo & horto habitarem. De transitu hoc regis per vaccam auream vide Anquetil du Perron *tom. 1. in Zendavesta discursu prael. pag. 150. & seq.*, Niebuhr *tom. 2.*, qui duo tamen viatores multum allu-

Pascinati sunt , dum hoc ideo a rege illo factum fuisse existi-
marunt; ut se nobilem redderet , nescientes , reges Travanco-
ridis ex nobilissima familia principum ex *Rigiscallamangalam* de-
scendere , quod nos alibi demonstravimus . His itaque perspectis ,
nunc iam non miror , etiam antiquos Brahmanes Alexandro magno
percontanti , multa dura , sublimia , & philosophica responsa
dedisse . Vide de his quae Palladius in opere supra citato dicit
pag.26: *Tum Dandamis (senior Brahman) ad Alexandrum . Cur
ad nos venisti ? quid vis ex nostra solitudine ferre ? Quod quaeris ,
nos non habemus , eorum , quae possidemus , non indiges . Nos deum re-
veremur , homines amamus , aurum spernimus , mortem despiciamus ,
voluptates non curamus . Vos mortem timetis , aurum amatis , vo-
luptates concupiscitis , homines odistis , deum contemnitis . Et Plutar-
chus in vita Alexandri : Dandamim quaesivisse : quam de causa
Alexander eo (ad Indias) venisset tam immenso itinere ? Arrianus
lib.7: Dandamis ab Alexandro vocatus ut veniret respondit : neque
se ad Alexandrum venturum , neque aliis ut irent permissurum : se
etiam Iovis filium esse perinde atque Alexander : neque ulla re ab
Alexandro egere , iis enim , quae haberet , contentum esse . Quamdiu
enim viveret , Indorum regionem tempestivos statis anni partibus fru-
ctus ferentem ipsi sufficere , cum vero mori contingeret , se a corpo-
re , ut socio non satis aequo , discessurum . Haec & alia multa Ale-
xandro a Brahmanibus dicta referuntur , & sane quisvis vere
cum Brahmanibus etiam modernis conversatus est , haec instituto
suo & magnanimitati modernae apprime conformia esse , facile
fatebitur , ac proinde ea , quae hi auctores de veteribus Brah-
manibus afferunt , vera esse facile suaderi poterit . Is ergo Brah-
manicus philosophiae & instituti est vigor , ut neque ipsi facile
deserant , nec ipsos reges a legalibus expiationibus immunes
esse velint . Debent & hi sacrificare , statis horis se lavare , cer-
tis diebus ieiunare , & iuxta regiae dignitatis officia , etiam re-
ligionis munera obire . Quod quidem nuperrimo ex greges Epi-
curi lycophantae de Paw nimis durum & ridiculum esse videtur ,
dum reges hos philosophicos , potius monachos appellandos esse
censet , quasi philosophiae culmen non sit sobrium , temperatum ,
diis addictum , & in homines benignum esse cum prudentia .*

Ieiu-

Ieiunia vero expiatoria quae philosophi hi, reges & plebs ipsa obit sunt *Māsubavāsam*, ieiunium mensile quod plerique libere suscipiunt, ut a peccatis purgentur. Hoc ieiunium consistit in eo, quod abstineant ab omnibus eduliis, excepta aqua, oryza, fructibus, herbis, oleribus, & radicibus, quae sola modico butyro, aut oleo condita ad occasum solis comedunt, dum integram diem in lectione piorum librorum, in sacrificio peragendo, in lavando corpore, in persolvenda corona precatoria रुद्राक्षं rudrāksham dicta, insumpserunt.

Secundum ieiunium omnibus commune, est *Egāshl*, seu die undecimo post plenilunium, & aliud die undecimo post novilunium. In ambobus usque ad occasum solis ab omni nutrimento abstinent, & pietate insignes viri ne folium quidem aromaticum betel dictum manducant, quamvis alias masticatio huius folii cum nuce areca adeo sit in usu, ut apud Europaeos communis est usus Nicotiani pulveris. Inde certe veterum errorem profluxisse credo, qui apud S. Ambrosium Indos arborum folia pecudum more manducare putabant. *Edunt arborum folia pecudum more.* S. Ambr. de moribus Brahmanorum.

Tertium celebre ieiunium est Brahmanicum mense decembri, quod toto illo mense durat in memoriam victoriae, a quinque fratribus Pandava dictis, contra centum alios fratres confobrinos obtentae; de qua celebris exstat liber Yudhishtiravigeam dictus, a gentilibus aestimatus, stilo seu carmine scriptus nitido, facili, correcto, & elegantissimis imaginibus ac phrasibus refertus. Huius versionem aliquam dedisse Anglum Wilkinsium annuntiavit Mallet Dupan in diurno Genevensi ad annum 1786. mense martio, quam tamen ego haecenus non vidi. Sed nec correctam me visurum sperare possum, ex eo quod alias versiones in *Asiatick researches* seu disquisitionibus Asiaticis per Wilkinsium factas, hinc inde claudicare, & nomina Indica per linguam Anglicanam foedissime corrupta fuisse videam. Ieiunium itaque Brahmanicum mense decembri fit in honorem dei Krshna seu Vishnu incarnati, qui pro Pandavis bellavit, & hostes eorum

devicit (1). Quare solent hoc mense Brahmanes ante auroram surgere, ante ortum solis corpus lavare, idolo Vishnu oryzam, flores, iuniperi grana, saccharum & fructus offerre, & sacrificare, tum ex oblatis edere, observantia diei modo praedictam sancte completa. Shivenitae seu Lingami cultores, Pandaragiadi dicti, secta a Brahmanibus diversa & vilior, mense nov. singulis diebus ieiunant, nihilque edunt aut bibunt, usque dum vesperi stellas videant in firmamento, aut saltem eas videndi hora adveniat. Samanaei durissima sustinent ieiunia peculiaria, nam nefas ipsis, ut Brahmanibus, vinum degustare aut saltem delibare, carnes tangere, animatum quidpiam occidere, quin & aliquas herbas refecare. Habent & mulieres sua propria ieiunia, nempe 27. die mensis ianuarii celebrant ieiunium *Tiruvàdiram* dictum in honorem dei *Kàmadèva* seu Cupidinis, cui ipsae condolent, quod ob nimiam cum Shivae uxore familiaritatem Shiva deus oculo suo vindice in media fronte existente, combusserit et interfecerit *Kàma* deum, quem tamen postea ad preces uxoris iterum resuscitavit.

Lotiones corporis in Indiis, ubi tantus calor, ad diminuentiam corporis transpirationem, et illius corroborationem, quae unctio per oleum perficitur, maxime necessariae, apte ad religionis ritum et in expiationem peccatorum fuere institutae. Has Romani quoque et Aegyptii usurpabant. Unde illud Iuvenalis:

*Ter matutino Tiberi mergetur & ipsis
Vorticibus timidum caput abluet.*

Et illud:

*..... si candida iusserit Io
Ibit ad Aegypti finem, calidaque petitas
A Neroe pertabit aquas ut spargat in aede
Isidis. Sat.6.*

(1) De gente Pandea seu Pandavis in India, vide Arrianum in Historia Indica nat. lib.6 c.20. & 23. Ptolemaeum Alex. Geograph. vet. edit. Venet. lib.7. tab.10. pag.321. edit. Gronovii. Plinium hist.

Ex quibus dignoscitur aquis semper vim purifican 'ae etiam anima^f tributam fuisse. Unde in Indiis per lotiones seu lavacra ista frequentia homo vilis a nobili, sordidus ab immundo, sanctus a polluto ex gentiliū superstitione et opinione secernitur, & nullatenus absque superstitione cum ipso habetur consuetudo. Quamprimum Brahmanes, aliique gentiles in stagnum aut flumen descendunt, vola manus dexteræ assumpta aqua, eam tribus vicibus & in tres plagas spargunt solem respicientes, quod sane tribus vicibus faciunt vel in honorem solis, vel ut alii volunt in honorem dei Brahma, Vishnu, et Shiva. Tribus pariter vicibus vola manus dexteræ in os aquam immittunt ita ut manu os non tangant, tum ore abluto lavant corpus, et se se lavando, nomina vel dei Shiva, vel dei Vishnu in amarasinha descripta recitant, prout nempe plus minusve uni vel alteri deo sunt affecti et devoti. Hoc ipsi vocant *gebam*, seu recitationem precum, quae semper per hanc formulam ॐ नमो भगवते वासुदेवाय Narâyana namà, vel ॐ नमो शिवाय

ॐ नमो शिवाय Shiva Shivàya namà incipiunt, id est adoretur Naràyena seu *Vishnu*, adoretur deus *Shiva*. Dum orant orientem, aut boream respiciunt, numquam meridiem aut occasum, nam oriens ipsis ob ortum solis in veneratione est, et septentrio, quia ad hunc sanctissima, et mysteriis plena sita esse dicunt loca, quae revereri debeant. Ibi mons Mahàmeru (1), ibi montes sancti qui deae Pàrvadi natale dederunt, ibi mysteria cultus lingamici instituta, ibi Ramae dei patria, et sancta dei Shiva habitatio (2). Mons Mahàmeru ad gradum circiter xxx. latitudinis septentrionalis esse creditur. Ayodya civitas et regnum ex quo Vishnu in Ràma incarnatus prodiit, ad xxxvi. gradum latitud. existare putatur. Kasi in regno Bengalino est. Madura urbs non procul ab Agra sita esse perhibetur, unde Vishnu in Krshna incarnatus prodiisse dicitur. Cangipuram in regno Carnatensi, Iagarnat, et alia loca a deo Vishnu et Shiva sanctificata fuere, et stagna et aquae ad illa sitae, ex

F 2 se iu-

(1) Hunc montem nos exacte describemus infra. Vide etiam *Bayeri historiam regni Graecorum Bactriani* pag.4. 9. 10.

Asiatick researches pag.282. & 283. a translation of a Sanscrit inscription, & pag.134. an inscription on a Pillar near Buddal.

(2) Confer de his montibus & locis

se iustificandi virtutem possidere creduntur. Quae non levis horum Indorum superstitio est. Quid vero de aquis fluvii Gangis dīcam? beatus, et ter beatus ille creditur, qui animam agens, et iam iam expiraturus, ad huius aquas deferatur, animam pīsci alicui, corpus crocodilo tradit. Aqua denique ipfius tam potens creditur, et tam sancta, ut per yogui *gaur* dictos usque in Malabariam deferatur; et ea reges et principes se se expiare adlaborent. Quae sane omnia in libris antiquissimis horum gentilium commendata, tot relationibus Europaeorum hominum stabilita, cultu veteri et non interrupto huic Indico solo unice alligato, probata, tandem persuadere deberent originem cultus Indici localem esse, eamque non in Aegypto, non in Scythia vel Syberia (1), non totam inter Hebraeos quaerendam fuisse, quod nostri Europaei auctores volunt, sed historiam, mythologiam, mysteria, & dogmata in ipsa India incepisse, vera incunabula ibi esse, ac totam fete religionem Indicam templis, locis, & fluminibus Indiae affixam teneri. Nulla itaque est ratio, quin res plane absurda esse videtur, longos commentarios exhibere, et rem eo intricatorem reddere, dum facilius ipsa rerum origo in ipsa et ex ipsa India deduci potest. Brahmanes ab Abraham ex Ketura progenitos fuisse existimavit S. Epiphanius, et eum secutus est Stephanus Fourmontius. Postellus autem in commentario ad Iezirah haec habet: *Secundo loco fuere Brahmanes Indi, quos doctrinae causa invisit Pythagoras et Apollonius, descripsit Hierocles; illi autem Abrahae filii sunt ex Ketura, qui cum Isaaco non voluissent obtemperare, sunt ab ipso in orientis partes destinati, ubi ad hanc usque diem sub Brachmanorum nomine servant sacrae doctrinae praecepta, in quibus eadem praescripta habent, quae & Moyses caelitus accepit.* Si haec opinio non facile probari potest, saltem id nos agemus etiam imposterum, ut doctrinae capita Brahmanica indigitemus, quae ipsi ab antiquis Patriarchis accepisse, nobis

(1) Hoc somniat de Paw & Bailly. Vide pag. 95. 96. 97. in opere cui titulus: *Histoire de l'astronomie ancienne depuis son origine iusqu' a l'etablissement de l'ecole d'Alexandrie.* A Paris chez de

Bure. 1781. Circa chronologiae Indicae opinionem refutatam vide Baillyum sub finem grammaticae Samscrdamicae. Romae 1790.

nobis probabilius videntur. Nequaquam vero ea praetereunda sunt, quae localia et vere Indica sunt, neque ab Abraham accepta, sed in India ipsa inventa fuisse videntur, qualia sunt veneratio in Indum et Gangem, vaccae, solis et lunae cultus, metempsychosis, lingamica institutio, peregrinatio in Indiae praecipua templa, regimen dieticum, distributio tribuum, cultus idolorum nationalium, historiae et fabulae in India originem habentes.

ಆದ್ಯಾ ಪುಸ್ತಕಂ

G N A N A M A D Y A M

INITIATIO SEU AD VITAM SAPIENTUM TRADUCTIO

Quatuor in vocabulario Brahmanico *amarasinha*, aliisque (1) libris Brahmanica numerantur instituta, omnibus Brahmanibus communia. Haec vero non sunt sectae, nam in sectas ipsi dividuntur solum quoad theologiae et philosophiae opiniones, instituta vero haec quatuor concernunt totam et integram Brahmanum tribum, et omnibus sectis et familiis sunt communia. Ea sunt. I. *ബ്രഹ്മചര്യം* Brahmaciári. II. *ഗ്രാಹസ്തം*

Grāhastā. III. *വനപ്രസ്തം* Vānaprastā. IV. *ഭിಕ್ಷു* Bhikshu.

De his agemus postea, nunc de sola initiatione ad sacerdotium et mysteria sermonem instituimus. Primo itaque sciendum est, quod quamvis omnes Brahmanes in tribu sacerdotali comprehendantur, eamque constituent, non tamen omnes sunt practici sacerdotes, legis doctores, aut sacrificuli. Ad statum Brahmanicum seu institutum suum et tribum, eiusque iura et dignitatem omnibus communem consecrantur, seu initiantur ipsi per zonam humeralem *punnul* aut *yagnapavadam* dictam, et per antiam seu capronam, quam *cadumi* vocant. Zonam humeralem 108. vicibus super pugnum circumacto filo dimetiuntur in honorem 108. vultuum dei Brahma. Ita IX. fila seu zonulae particula-

(1) Amarasinha. Sect. *Brahmavargam*. In Sambhavam passim de 4. institutis fit mentio. R. P. Norbertus de re-

ligione Indorum in opusculo scripto contra S. I. Missionarios. Anteriores relationes Bernier de relig. Ind.

culares, unam integram humeralem constituunt, quae uno nodo conecitur; ut novenarii Pythagorici numeri mysteria nunc praeteream, quam doctrinam philosophus ille ab his accepisse videtur, IX. fila in tres partes divisa quae unum totum constituunt, tres leges ്കൾസദചലിപ്പു ൭പ്പു 3൦ irka, sàma, yagiur vedam

dictas significant, quas quidem *Karta*, പരബ്രഹ്മം Parabrahma vel Paràbaravastu seu Ens supremum et infinitum ac per se existens, deo Braehmae dedit, Brahmanibus tradendas. Iure soli Brahmanes zonam hanc portare possunt, et ipsi soli per eam leges illas docendi facultatem obtinent. Kshetrier seu regalis tribus eam gestat ex indulto, alii per abusum. Antia seu cudumi complementum est ordinis, quod cum zona non solum legem docendi, sed et sacrificandi confert potestatem. Ambo cum multis precibus, et praevio ignis sacrificio conferuntur. Nimis longum et molestum esset hos ritus minutim describere. Descriptio solemnis divini nominis in fronte, de quo supra, folia máva plenitudinem fertilitatis et benedictionis significantia, quae deae Leksmi sacra sunt, aut eam repraesentant, pro asperione cum aqua lustrali, abrasio capillorum per guru seu supremum magistrum, conspersio faciei et antiae cum oryza et croco sacro deo Brahmae prius oblato, praecipui huius communis initiationis ritus sunt. Et hos quidem non multum differre quoad modum volunt aliqui a ritibus in Levitico et Exodo ad consecrationem sacerdotum veteris testamenti praescriptis (1). Initiatio prima fit anno septimo, quo primum amplecti solent institutum, *Brahmaciàrituam* dictum, seu statum conservandae continentiae et castitatis usque ad annum XII., quo initiantur secunda vice ad matrimonium, et ex Brahmaciàri, Grahastae fiunt. Grahasta enim nomen Brahmanis uxorem ducentis est, et secundum Brahmanicum institutum, quod ipsi anno duodecimo amplecti solent. Ad duo ista instituta Brahmanes initiati has regulas observare tenentur, quae omnibus omnino Brahmanibus communes sunt.

(1) Confer Levitic. cap. 6. 10. Exodi. cap. 29. consecratio illa durabat 7. dies, ista durat 3. dies, pro caerimoniis, 4. dies una cum convivio post initiationem apparando.

sunt . I. Debent studere legi , et assidue illius explicandae et meditandae studio exerceri . II. Possunt quidem communi interesse sacrificio , non tamen praesidere , nec certa sacrificia peragere . Dum in primo sunt instituto ex eleemosyna debent vivere . III. Super stercis aut nuda humo dormire . IV. Nequeunt comedere betel seu folium aromaticum Indicum . V. Nequeunt inungi oleo more aliorum Indorum ad tuendam valerudinem post lavacra facta . VI. Non radunt barbam . VII. Nullam debent admittere familiaritatem cum feminis . VIII. Singulis diebus lauari debent in stagno aut flumine , atque etiam abluere partes pudendas in honorem lingami , eaque cum multis precibus et caerimoniis peragere . Haec omnia primo instituto sunt communia . Secundo autem instituto et omnibus Brahmanibus in genere iniunctae sunt lotiones corporis matutinae . II. Sacrificium quotidianum idolo ; nempe sacrificium florum seu arkyam , et recitatio precum . III. Descriptio nominis divini cum tiruniru vel bhafmam , in fronte , pectore , brachiis . IV. Adolere debent thus idolo , sacrificare oryzam , et per modum eleemosynae etiam modicum ex ea dare corvis . V. Abstinere debent sub gravissimo praeepto , et sub poena expulsionis a sua tribu ; et instituto , a bibendo vino , et quovis potu alio ebrietatem conciliante . Item a comedendo allio , rapis , cepis , ov's , piscibus , carne et quidquid animatum dicitur , ac vitam habet . VI. Vespere repetere debent preces , lotionem et sacrificium quod *sandyakarmam* vocant . Hae regulae et initiationes communes non obstant quin grehastae uxori suae colendae , filiis educandis , quin et mercaturae faciendae , hortis et agris excolendis assistere , et operam suam navare possint . At ii , qui ad solemnia sacrificia solis et lunae , ad mysteria , et sacerdotiam maius , et religionis secreta addiscenda , et postea docenda destinati sunt , et promoveri debent , I. Ex spectatissimis familiis seligantur oportet . II. Hi nunquam matrimonium inire possunt . III. Omni defectu corporis careant est necesse . Caeci , claudi , mutili , maculosi , mediocris famae , hebetes etc. excluduntur . IV. Hi si annis probationis peccent , abscissa antia seu cudumi ex gradu deponuntur , & expel-

pelluntur. V. Hi per XII. annos in ipso templo universitatis seu academiae Brahmanicae, qualis est in Triciur, educantur, et extra ambitum murorum non egrediuntur. VI. Hi ad secretum et iusiurandum de non evulganda mysteriorum et rituum theologica et mystica significatione obligantur (1). VII. Hi per quinquennium ad Pythagoricum silentium quod & ὤσις maunam vocant (Pythagoricorum vero discipulorum silentium V. annos durasse docet *Clem. Alex. Strom. lib. 5. §. 248.*) observandum adstringuntur, et in mysteriis celebrandis loco verborum & rubricarum solis manuum signis utuntur, per quae signa quid agendum sit soli initiati dignoscunt, et aliae preces seu formulae consecrationum submissa voce dicuntur, unde vocantur *mandram*, seu sacrae et occultae preces, et *mandrikunnu* occulte et secreto loqui aut orare. VIII. Hi ad idem vitae genus tenentur et easdem regulas observant quas Brahmaciari, excepto quod ex redditibus templi academici alantur. IX. Hi in sacrificulos et legis doctores confectis studiis distinguuntur. Sacrificuli vocantur *yagnamàn* et *somàdri*, vel *somabadi*, aut vulgo *pùgiàri*. Doctores vero *guru*, qui scientias, aut sectarum opiniones et dogmata docent, et *ashà-*

(1) Auctor disquisitionum philosophicarum putat nullum inter antiquos philosophos secretum, nulla occulta mysteria obtinuisse. En quid de his dicat Clemens Alex. philosophus olim & ipse, libro 5. *Stromat. §. 245: Vita me deficiet, eos omnes recensentem, qui symbolice philosophantur. Memoriae ergo causa & brevitatis, ut se homines ad veritatem intenderent, talia barbaricae philosophiae sunt scripta. . . alioquin omnia quae ostenduntur per aliquod velamentum, maiorem & augustiorem exhibent veritatem. . . Iam ergo nec quibuslibet volunt omnia exponi temere, nec communicari bona sapientiae iis, qui ne somnando quidem sunt anima expurgati. . . neque enim fas est profanis narrare logi mysteria.* Dicit deinde Hipparchum Pythagoreum expulsus e schola fuisse, quod Pythagorae praecepta aperte scripsisset.

Et paullo infra: *Quin etiam ii qui instituire mysteria, cum essent philosophi, sua dogmata obscuraverunt fabulis, ut non essent manifesta omnibus. . . atque haec certe inveniemus significari per symbola sub velo allegoriae, haec vero non est in singulis vocibus, sed ea solum, quae ad generalem spectat sententiam.* Haec certe Brahmanicae religioni ad amissim conveniunt. Duo itaque apostatarum genera inter Brahmanes habentur. Nempe ii qui a tribu, & ii qui a lege & philosophia exciderunt. I. *Giàdibrshita*. II. *Vèdabrshita* dicuntur. Haec bene sibi notet de Paw. Observandum etiam apud plerosque Graeciae philosophos doctrinam & sectam in interiorem & exteriorem distingui, ut apud Brahmanes. Quod docet Cicero *epistol. ad Attic. lib. 4. epist. 16.* Origen. contra Cellsum *lib. 1. pag. 7.* A. Gellius *lib. 20. cap. 5.*

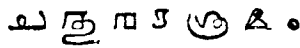
et *ashàrya* qui preces, et orationes seu mandras ac earum explanationem tradunt (1). Soli illi qui mysteria religionis et legis docent et discunt ad secretum tenentur, et haec semper in templorum penetralibus docentur, numquam extra. Scientiae vero in lucis, extra et circa templa, in hortis, suburbiis, et districtibus Brahmanicis *grámam* dictis. Ibi grammatica, historia, astronomia, mythologia, et populares res religionis, ac denique philosophia etiam inferiorum tribuum hominibus a Brahmanibus traduntur, et hae scholae *kalarí* dictae publicae sunt, ubi centum, ducentum, aut plures discipuli ex variis, non tamen infimis tribubus convenire solent. De Brahmaciàris Philostrati verba in vita Apollonii *lib.3. cap.4. & 5.* intelligenda sunt: *Damis inquit Brahmanas humi dormire, herbis (storeis ex herbis confectis) tantum super humum stratis, quas ipsi deligant.* De guru seu magistris scientificis Strabonis verba *lib.15.* intelligenda sunt quae ita se habent: *Philosophos istos ante urbem in luco degere intra mediocrem ambitum quo cingantur: frugaliter vivere super toris ac pellibus (nempe tigrium aut cervorum) iacere animalibus ac venere abstinere, feriis sermonibus intentos, et cum volentibus audire communicantes* Falsum vero est, quod sive hi sive alii post XXXVII. annorum observantiam carnibus dein animalium vesei incipiant. Hi pariter illi sophistae sunt de quibus Arrianus *lin.7. de exped. Alexandri*: *Alii sophistae appellantur numero quidem reliquis (nempe Samanaeis) inferiores, sed honore & gloria praestantissimi. Vaticinantur autem de temporibus anni &c.* De his etiam Porphyrius ex Bardefane: *Brahmanes omnes sunt unius generis, Samanael ex omni Indorum gente collecti, illi fructus, poma, lac, oryzam comedunt, aliud vero quippiam degustare, aut alimentum ex animatis vel omnino tangere, immunditiae extremae, atque impietati non dissimile apud ipsos habetur &c.* De initiatione Laharum Tibetanorum ad sectam seu institutum lingamicum, quae cum Indica omnino convenit, vide *Alphab. Tibet. pag.288. & 245.* De initiationibus Aegyptiacis confer de Paw *tom.2. pag.42.43.44.*, verum male hic ibidem impugnat Episcopum Warburton. Quamquam dii

G

gen-

(1) Haec omnia pervertit, commiscet, & intricat Sonnerat *tom. 1. cap.5. & 6.*

gentiles nec ad agriculturam referantur, nec homines esse aut fuisse dicendi sint, tamen secretum ad mysteria, quin et iusiurandum dari et peti potuit. Ignoratne ipse discipulae et uxoris Pythagorae Thèano de fabae mysterio (quod ipse tam inepte explicat) non revelando resistantiam, ita ut potius linguam perdere voluerit, quam secretum illud de non manducanda faba rivelare? Centum alia huiusmodi exempla contra ipsum adduci possent. Non aberraret ipse, atque tot alii, si nullum secretum et iusiurandum ad mysteria dabatur, et hieroglyphica manifesta essent.

C I A D U R A S H R A M A

DE QUATUOR PRAECIPUIS BRAHMANICIS INSTITUTIS
ET CUMPRIMIS DE SAMANAËIS

T A B. VII.

Ingentem acervum testimoniorum ex veteribus scriptoribus Graecis et Latinis congesseram, quibus dilucide et certo probarem inter veteres philosophos Graecos, Aegyptios, Persas, et Brahmanes Indos veram communicationem intercessisse. Verum quia nonnulla in hanc rem testimonia in grammatica Sanscritica pag. 23. iam adduxi, et rari hodie illi sunt sceptici qui de hoc dubitent, lectorem ipsum si negdum convictus est, ad hos auctores remitto. Conferat imprimis Plinium (1), Arrianum (2) qui Astaceos populos intra Indum amnem Assyriis paruisse, et Cyro deinde Cambylis filio tributa pependisse ait, Herodotum (3), & Laer-

(1) Hist. nat. lib. 6. cap. 18. & 19. Basileae. 1535.

(2) De exped. Alexandri M., in Indicis cap. 1. pag. 313, & eg Arriani expeditionis Alexandri M. lib. septem, & historia Indica opera Jacobi Gronovii. Lugduni Bataavorum 1704. & in periplo maris Erythraei. Geographiae veteres scriptores Graeci minores, Oxo-

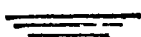
niae. 1698. pag 30. & seq.

(3) Iib. 4. Asiae bona pars a Dario (Hyttaspe) investigata est. Is cupidus cognoscendi ubinam Indus in mare infloat, misit navibus scylacem quemdam Caryandem . . . Post horum pernavigationem Darius Indos subegit, & eo mari potitus est.

Laertium (1) qui etiam litteras Darii Hytaspidae ad Heraclitum philosophum scriptas et eum in Persiam invitantis affert. Clemens Alexand. lib.1. Strom. expressis verbis docet ex Alexandro Polihistore: *Pythagoram sapientes Aegyptios* atque etiam *Brahmanes* audivisse. Eadem testatur Palladius Gallata de moribus Brahmanorum. Strabo denique et Plinius fatentur inter Indos et Romanos communicationem intercessisse, cum Indi ex Barigaza seu ex *Baroche*, quod oppidum est in sinu Cambayae ab Alexandro Magno erectum, ad Augustum Imperatorem legatos miserint. Quin Dodvvel in dissertatione in Arriani Periplum maris Erythraei ostendit ex tabula Peutingeriana Augusto (forte Claudio) Imperatori in Indiis ac quidem probabilius in ora Malabarica templum dedicatum fuisse, illo nempe tempore quo Romani subacta Aegypto Indiae commercio solertius incumbere coeperunt. Unde ait Plinius hist. nat. cap.23: *Compendia (navigationis) Invenit mercator, lucroque India admotæ est. Quippe omnibus annis navigatur sagittariorum cohortibus impostis. Etenim piratae maximæ infestabant. Nec pigebit totum cursum ab Aegypto exponere, nunc primum certa notitia patefcente. Digna res nullo anno imperii nostri minus H S quingenties exhauriente India, & merces remittente, quæ apud nos centuplicato veneant.* Confer etiam Iuvenalis sat.6. & Arrianum in Periplo, qui uno veluti filo naves Aegyptias, & Græcicas per mare rubrum & Indicum in Barygazam seu oppidum Baroche intra Indum in sinu Cambayae existens, & inde per promontorium Comorinum usque ad Gangem deducit. Similem communicationem cum Tagara & urbe *Patan* hodie dum existente inter Persas et Indos intercessisse manifeste evincit Franciscus Wilford pag.359. in libro *Asiatick researches*. Ex his ergo omnibus luce clarius patet, Indos antiquitati melius cognitos fuisse quam commentus est Tillemontius, & quamvis, ut Plinius, Strabo & Arrianus docent, *Indi* (fortassis) *numquam finibus suis sint egressi*, at tamen inde deducitur, alias nationes Indiam adivisse, ac proinde omnino verum esse, quod etiam ante Alexandri Magni tempora, & a fortiori post ipsum vera inter Indos, Persas, Græcos & Romanos communicatio intercesserit.

(1) In prooemio de vitis philosophorum.

His itaque praenotatis, nunc iam in sectas philosophicas Indicas inquiramus. Quatuor Brahmanum instituta in vocabulario *Amarasinha* sectione *Brahmavarggam* referri iam supra praemonuimus. *Brahmaciàri* vel gallice pronuntiatum *Brahmachàri*. II. *Grabhasta*, III. *Vànaprastà*. IV. *Bhikshu*. De duobus primis paragrafo praecedenti egimus, nunc de duobus ultimis. *Vanam*, vel *vanandaram* in lingua Sanscritamica est *eremus*, *desertum*. *Vanavàsam habitatio in eremo*, *silva*, *campo*, *solitudine*. *Vanyen bono silvestris*, *campestris*. Quae quidem vocabula cum prima vocali a vel brevi, vel longa in sublimi lingua proferri possunt. *Prasthà*, stantem vel etiam incedentem eadem sublimiori ac sacra lingua significat. Quare *Vànaprasthà* homo est, qui in eremo, silva, campo, solitudine stat, vel incedit. Quae definitio ex ipso vocabulario Brahmanico desumpta, mirifice cum iis quae supra de Samanaeis diximus convenit. Nempe duplex Brahmanum seu philosophorum est genus, Brahmanes, et Samanaei seu Gymnosophistae, hi vero nudi, campestres, vel montani sunt. Hi Vanaprastae seu Samanaei Gymnosophistae, verendis solis contactis, & uno cupreo vase ac clava instructi hodieum in monte praecalto ad Promontorium Comorinum asceterium habent, & in communi sine uxoribus vivunt. Licitum tamen his est etiam uxores suas, si antea duxerant, secum in solitudinem deducere, dummodo eas non cognoscant, & separatae ab ipsis habitent. Aliud horum, quod ego sciam, asceterium est in montibus Vaypurenfis in Malabaria, praeter alia quae ego oculis meis non vidi. Hoc itaque institutum philosophicum initio primitus Brahmanicum est. Secundum hodiernam consuetudinem XL. aut L. aetatis suae anno Brahmanes illud ineunt, & XXII. duos annos in solitudine exigere debent, ad hoc ut postea perfectius illud quartum institutum quod *Bhikshu* aut *Sanyàsam* vocant LXX. aetatis anno, si vita comes est, amplecti possint. Vanaprastae nullatenus in urbes regredi possunt, nequidem ex quacumque necessitate, aut a rege vocati. In extrema necessitate radices & arborum folia edunt & puram aquam bibunt, alias poma, fructus, ficus bananas, olera, quae ipsi ferunt, herbas varias, et illa omnia quae silva producit, dummodo non sint animata. Dum infirmi,

mi, fracti, & imbecilles decumbunt, uxores, si habent, eis ancillatur, & radices coctas parumque oryzae manducandum praebent. A vino & venere semper abstinere, et letale esset, ac peccatum maximum unum alterumve tangere, quod si eveniret a communi instituto & corpore expellerentur. Super nuda iacent humo, et humido seu hibernali etiam tempore nullatenus cooperti, nisi solo tecto, sub quo habitant. Hi non se lavant ut alii Brahmanes, & fordidi ac impexi incedunt, depingunt tamen divi nominis signa hoc modo , in fronte,

pectore vel brachiis, aut solum Kuri hoc modo in fronte gerunt. Quo primo se deo Shiva, secundo deo Vishnu devotos esse demonstrant. Regulam, quam vocabularium Brahmanicum in *Brahma varggam* notat, habent istam: യമം Yamam, id est (1) regula instituti, a qua *Yamanaei* dicuntur, et unde *Samanaei* deductum et corruptum fuit loco y. യ. litteram s. supponendo.

Haec quinque praecepta continet. I. സത്യം Satyam, ut nempe semper veritatem loquantur, considerent, & prae oculis habeant. II. അഹിംസാ Ahinsa, ut nihil, ne minimum quidem animal occidant, & hoc etiam per accidens & non voluntarie, unde summa animalis non occidendi cura. III. അയ്യം Asteyam, iustitia commutativa, ut nihil ne in maxima quidem necessitate furentur, accipiant, alienent. IV. ബ്രഹ്മചर്യം Brahmaciaryam, continentia ab uxore, perfecta castitas. V. അപരിഗ്രഹം Abarigraham, ne emortua una uxore, aliam accipere possint, seu ne suscepto instituto uxorem ducant. Hae regulae ad instituti rationem externam pertinent, aliae ad internam. I. ശൗചം Sausham mundities quaedam interior praeseferenda. II. സന്ദൗഷം Sandosham, compunctio seu pax

& gau-

(1) Regula nempe ad contemplandum, ad philosophandum, ad meditationem, ad quietem.

& gaudium internum quaerendum. III. തപസ്സ് Tabassa, poenitentia & contemplatio divinitatis continuo facienda. IV. ശ്ലോകശ്ലോകം Suadyàyam, scientia legis & preces vocales recitandae. V. ശിവശാസ്ത്രം Ishvaròbàsanam, praesentia dei seu continua applicatio ad Ishvara seu dominum est habenda. Haec regula interior vocatur നിയമം *Niyamam*. Hae igitur sunt *Yamanaeorum* occupationes, ex quibus fuit Calanus, & hi nec philosophiae seu physicae aut astronomiae student, nec sacrificandi habent potestatem, qui huiusmodi amplectentes institutum his omnibus nuntium remisisse censentur. Ad hoc institutum praeter Brahmanes admittuntur etiam alii ex tribu Shùdrer, Vayshyer, & in Malabaria etiam nobiles Nayres seu viri militares. Sed hi quamvis ad easdem leges & regulas supra dictas teneantur, postquam institutum hoc sunt amplexi, Yamanaeis Brahmanicis non convivunt, ne nempe una tribus cum alia confundatur, quod contra primariam gentis Indicae institutionem esset, nec admitti potest. Quare qui ita ex aliis tribubus inferioribus collecti sunt vocantur *Pràsbniguer* പ്രാസബ്നികർ (1) seu secta exterior.

Hi pro praefide seu magistro vel guru, celebrem aliquem ex eodem instituto & tribu sua virum habere solent, & Yamanaeorum seu Vanaprastarum Brahmanum institutum & regulas ex aequo imitantur. Sed raro ita multi congregari solent, ut corpus unum idque potens efficiant, sed VI. X. XX., & vix aliquando plures in eodem conventu aut asceterio seu madam congregati reperiuntur. De Vanaprastis seu Yamanaeis his utriusque tribus, intelligendae sunt pulcherrimae illae antiquorum silvas incolentium descriptiones, quae in libris gentilium hodieum reperiuntur. En aliquas ex *Sambhavam* seu ex genesi, & puranis seu historiis gentilium.

Màyam condundàm mabà mobanguel niki nityam,
Nyàya satvârtha vignànàdi sambananmaray.

Quae-

(1) Vide picturas Indostanas num. 10. & 11. in museo Borgiano Velitris.

Quaecumque sensibus illudunt mundi phantasmata (*ut aurum, voluptates & honores*) eis omnibus abs se longe propulsis & eiectis, verae sapientiae, & iustitiae, ac veritati studentes; divites et beati sunt. Et in libro *Rāmāyenam*: *Vidit Rex in solitudine compositissimum asceterium quod omni felicitate circumdatum erat. Ver quasi perpetuum & mira caeli clementia locum illum semper tenebat. Flores rutilantes & sibi continuo succedentes surgevolentia sua aerem replebant, & bruchi scintillantibus alis in aere volitando circum circa quasi musci caneant. Intus aderant Vanapraestae, & Munis seu Helychystae in mente & voluntate sua ab omni inquinamento liberi; et dei idea seu del praesentia semper occupati. Qui modo inter se certabant vocis suavitate, toni dulcedine, & expressio- nis verbalis claritate quis ex eis melius dominum laudaret canendo, modo in libris omnes taciturni verae sapientiae semina legebant, modo de vera sapientia & iustitia inter se conferebant. Nocte in IV. yāmam seu IV. partes & vigiliis distributa, ex ordine vigilabant meditan- tes quae vera caeli via, quis modus aeternae felicitatis assequen- dae, & quaenam in terris Deum laudandi melior forma. Hos Rex cum vidisset &c. De his intelligendus est Porphyrius lib.4. de abstinentia: *Samanaei cultum deo religiose ac pie exhibent, saepe ieiunant, non se vident semper mutuo, nec colloquantur, extra urbem commorantur, ubi domos & fanæ a Rege exstructa habent: in quibus oeconomî constituti sunt, ut ad victum necessaria parent, ex oryza & pane (panis triticeus non datur, sed ex radicibus & plantis inhame vel kâcil dictis placentulae formantur) & ole- ribus victus apparatus, ad tintinabuli signum preces effundunt, absque uxore & possessionibus degunt. Alia quae ibi de uxorum abdicatione affert, ad IV. institutum pertinent. Huc pertinent pariter illa Stra- bonis ex Megasthene verba de Yamanæis: *Cum uxoribus non philo- sophari, ne si improbae sint, aliquid quod efferri nefas sit in pro- fanos efferant, si probae, viros relinquunt, plurimum eorum de mor- te disputationes esse, nam vitam hinc habendam esse quasi recens conceptorum Lottinam statum, mortem vero partum in veram illam & felicem vitam, iis qui recte philo- sophari sint... texere etiam fa- bulas quasdam quemadmodum Plato de immortalitate animae & de iudiciis quae apud inferos fiunt... hoc cum Regibus de causis rerum inter-***

interrogantibus per nuncios colloqui, & per illos deum a Regibus tolli & placari. Quae quidem omnia etiam hodie in Malabaribus obtinent, ubi Rex Travancoridis & Coccinensis subinde ipsos, & non ipsi Reges invadere solent, adeo ut merito succenseas Sonnerat, aliisque frivolis viatoribus, nugatoribus facta infecta blaterantibus, & morologis ineptias aniles proferentibus, qui Brahmanum instituta omnia inversa esse nunc asserunt, & tamquam a veteri lege & consuetudine descivissent, ineptissime eos traducunt. Satius erat inter Brahmanes vivere, & eos proximius examinare aliquo saltem tempore, quam per maritimas civitates inter plebeas feces volitari, & ineptias congerere, ac toti Europae credendas obtrudere, peregrinarum denique rerum cupidis viris fucum facere, & fumum venditare.

Quartum denique & perfectissimum institutum est eorum qui *Bhikshu* vel *Sanyâsi* dicuntur. *Bhikshu* eleemosynam petentem significat, & *Sanyâsi* eum, qui omnia reliquit, quod nempe in re idem est, & connexum. Postquam Vanaprastae usque ad LXXII. aetatis annum in poenitentia exegerunt, aliqui ad propria revertuntur, & honoratioribus inter suos habentur. Illi vero qui coli volunt, & in hominum admiratione esse, ut bene observavit iam antea Porphyrius, coram magno magistro uxorem & filios relinquunt, & bonis omnibus publice cedunt ac se abdicant. Ex iis uxor & filii aluntur, si adsint, si desint, ex bonis reipublicae, vel oppidi, aut alicuius fani. Facta a *guru* seu magno magistro novitio *sanyâsi* exhortatione de poenitentia & excellentia instituti, & peracto sacrificio *homam*, adstantibus multis Brahmanibus & orantibus, praescinditur novitio antia capillaris, seu *codumî*, quo significatur eum omnia dereliquisse, & ex officio sacerdotali seu sacrificuli dignitate excidere. Tum detractis prioribus vestibus frustum telae subflavae professo datur, quo statim inter orandum induitur. Hunc vestitum utpote sacrum ipse *sanyâsi* lavet oportet, nec lavandum alteri tradere potest. Tum consecratur vas cupreum *camadalam* dictum, quod modica aqua refertum *guru* dat professo ad manum, qui hac aqua verenda sua lavat, & semper modicum aquae in vase habere debet, quae edulia sibi in eleemosynam oblata semper prius lavat, quam

ea co-

ea comedat, ut nempe antea purificentur. Ad manum dexteram Guru tradit discipulo scipionem vel clavam, quae VII. nodos naturales habere debet, VII. principales *Mahà Irushi* seu sanctos & veteres contemplatores, magistros & hesychastas, repraesentantes (1). Hi VII. sancti vivi in *Satya lògam*, sive in ultimum & verum caelum translati fuerunt, & ibi ut dei coluntur. Singulis diebus mane aqua in vase cupreo contenta, VII. hos nodos, & totam clavam *dandam* dictam, quae velut munus deorum magni habetur, respergere & irrigare debet. Scipione hoc ab omnibus malignis spiritibus eorumque infestatione liber evadit. Ex humeris plerumque philosophi hi *sanyasi* dicti, pellem tigrinam portant, quia hanc etiam portabat deus *Shiva* bellator (2). Hac cooperiuntur aut substrata dormiunt, id quod antea iam observavit Strabo. Numquam excitato igne coquunt, sed ostiatim mendicant, aliqui nihil dicentes, sed solam manum porrigentes transeuntibus aut domi stantibus (3). Alii in fano aliquo quasi muti, & immobiles vivunt, & his a vicinis Brahmanibus oryza, fructus, radices, poma, ficus, herbae ad edendum afferuntur. Ubi cumque intrant, eo loci qui praesentes sunt ante ipsos se prosternunt, & si immobiles vivunt, ad eos adventantes tantumdem faciunt. Hi fana non adeunt, non sacrificant, nec publicis festis & solemnibus sacrificiis assistunt. Ungues longos gerunt, quos numquam refecant, vidique saepius manui circumplexos, adeo excreverant. Barbam & capillos subinde aliqui radunt, alii numquam. Oleo non omnes inunguntur. Betel folium non manducant, in fronte signum sanctum non describunt, & III. vicibus quotidie corpus lavant. Solo vaccae stercoreo cinere post

H

lava-

(1) Hi septem Irushi septem maiores planetae sunt, quos describit Amarasi-nha sect. 1. Sörgavargam, & Strabo lib. 15. Ab iis autem qui cum eo (Hercule vel Shiva vel Sebasio id est sole) militaverant, profectos fuisse volunt Sibas (Shivenitas philosophos nempe istos) generis signum servantes quod pellibus amiciantur ut Hercules & quod clavas gerant.

(2) Confer de Hercule ea quae dicit

Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 20.

(3) Brachmanes in civitatibus versari dicit (Nearchus) & reges sequi, & eorum consiliarios esse, ceteros vero quae ad naturam pertinent contemplari, & cum eis mulieres philosophari (aliquas) & omnium vitas durissimas esse. Et infra: Bragmanas physiologiam & astronomiam exercere . . . mulieres cum iis vivere, non tamen permisceri. Strabo lib. 15.

lavacra frontem et pectus perliniunt. Meditatio eorum, ut rumor fert Brahmanum, in res creatas & visibiles numquam cadere debet, sed solum Deum, ens entium, supremum et infinitum dominum per se existentem *Parabrahma* dictum meditari, & considerare, muneris sui esse putant; inde est, quod nec preces vocales recitent, nec sacrificiis aliorum deorum assistant. Eorum regula, obligatio, et conatus omnis in eo consistit, ut quae infra innuntur passiones et vitia superent et vincant, nempe: I. *Kāma* concupiscentiam seu luxuriam II. *Krodham* seu iram. III. *Lobham*, avaritiam, seu habendi desiderium. IV. *Madam* superbiam et fastum. V. *Māham* cupiditates omnes, VI. *Matsaram*, animi ferocem, seu vindictam. Hos *Vishendriangul* seu hostes suos, et sensuum inimicos esse aiunt. Dum moriuntur, nemo eis illacrimatur, quia felices et ter beati esse existimantur. Recta ad caelum pergunt, & amplius non revertuntur, liberi a transmigrationibus subeundis. Plicatis pedibus & manibus sedendo sepe liuntur, & circum circa fossa sale repletur. Caput mortui nuce coco perfringitur, & particulae cranii ut reliquiae adstantibus distribuuntur. Qui institutum semel assumptum deserit, aut contra regulas peccat, in exilium agitur, expellitur, a gradu deponitur & publica infamia notatur. Anno 1782. Sanyāsi in *Ambalapushe* existens, quod familiarius cum femina quadam devotula egisset, a Rege Travancoridis ad preces Brahmanum extra Tovalam & regnum pulsus fuit. De huius instituti hominibus Strabo loquitur dum dicit: *abeuntes in urbein per fora dispergi, & quemcumque offenderint, ficus vel uvas (quae tamen non dantur in australibus Indiae partibus) ferentem, ab eo gratis capere, si oleum (nempe sesaminum, vel nucis coco) fuerit, eo perfundi, & inungi.* Et illud Porphyrii: *Samanaei (Yamanaei dicendum, ex quo illud corruptum) vero electi, in quorum collegium cum quispiam est adsciscendus, ad principem civitatis aut vici accedit, atque ibi bonis suis facultatibusque omnibus reputatis, atque supervicanea omni corporis parte (nempe capillis & barba) detonsa, stolam (pannum flavum) accipit, atque ita nulla neque uxoris, neque liberorum, si forte adiit ratione hibita, quasi ad se nihil omnino amplius pertineant, ad Samanaeos recedit. Regi liberorum educandorum, cognatis*

gnatis uxoris cura relinquitur. Haec itaque sunt vera & primigenia Brahmanum philosophica instituta, quae inter Brahmanes mille circiter annis ante Christum natum iam obtinuerunt, & quae Alexander Magnus in sua Indica expeditione iam dudum stabilita invenit in India, ut Strabo, Arrianus, Plutarchus, Clemens Alexandrinus, Q. Curtius, Porphyrius, alique non suspecti veteres scriptores locis iam a nobis supra indicatis id evidenter probant. Haec instituta & hi philosophiae vetustissimi professores hic perquam succincte descripti, si nunc iam cum Tibetanis Lahis, cum magni Lhamae vitae genere, religione, & philosophia, cum antiquae Sinenfium sectae *Laokium* dictae institutionibus, & opinionibus, ac vitae genere, cum Ceylanensium Budhistarum sacerdotum *Tiruvambas*, & *Gonis* dictorum religione, institutionibus, philosophia, & vitae genere, cum Peguanorum & Siamensium sacerdotum & philosophorum *Talapoy* dictorum, instituto, vitae genere, religione ac philosophicis opinionibus, quin & cum ipsa Iaponensium doctrina, religione, & vitae genere, ordinatim, attente, & serio inter se conferantur, si superstitiones populares & gentilitiae cuique climati propriae & peculiare rescindantur, abusus & corruptiones aliquae particulares a vera originali doctrina & philosophia distinguantur, plurimum confido, quod inspectis omnibus haec omnia ab uno fonte & quidem Indico, emanasse, ibi primigeniam institutionem fuisse, certissimis indiciis deprehendi poterit, ut proinde originem omnium errorum, & consuetudinum ex uno capite detegere & probare liceat. Videantur, sed maturo iudicio, cautis & acutis oculis inspiciantur, quae Knox, De la Loubere, Niebuhr, Freyer, Holwel, Gentil, Chambers, auctores Calcuttenses, P. Georgius, P. Norbertus, Ioannes Britto, P. Horatius Pinnabillensis aliique Missionarii Indici, Tibetani & Sinenfes dicunt, & iacturam quamcumque patiar, nisi haec primigenie & in una origine convenire demonstrarem, dummodo a quocumque systemate liberos & a praeiudiciis immunes nanciscar lectores (1). Sed labor longus, & vita brevis, nec facile opere complendum est quod promittitur. Restat

H 2

itaque

(1) Vide quae infra adducimus ex l. Talapoinorum, bro Peguano *Kammua* de institutione

itaque ut veritatem per partes inquiramus, ne sub nimio onere fatiscentes succumbamus.

• Ceterum non desunt alia adhuc philosophica instituta & sectae, & quidem tot, ut eas omnes describere mihi plane impossibile videatur. Sed hae sectae *exteriores* dicuntur, & quamvis Brahmanes pleraeque habuerint institutores, Brahmanes tamen raro aut numquam iis iniantur, popularia enim, & superstitionibus addictorum hominum proposita, & vitae genera esse solent. De secta Lingamica iam supra egimus.

Secta popularis poenitentium *Tader* dictorum instituta fuit a Vishnu, & constat ex viris tribus *Shudra* dictae. Hi dum a Guru sectae iniantur, buccinum *Ciangu* dictum ex ferro rubro ad humerum sinistrum, et coronam ex ligno seu planta *Tularsi* in capite suscipiunt. Uxores & filios deserunt, in silvis, oppidis, suburbiis admiranda poenitentiae exercitia peragunt. Alii elevatis brachiis arborem amplectuntur, nec umquam amplius dimittunt. Alii in ferrea cavea vitam agunt. Alii catenis onusti incedunt. Alii pugnum utriusque manus occlusum habent, nec aperire amplius possunt. Vidi duos qui elevatis & siccis iam brachiis ita dirriguere ut amplius ea dimittere nequirent, unum, qui genitali membro suo infixam ferream catenam magnam post se trahebat. Hi ab aliquibus *Faquiriis* et *Yogui* vocantur. De his confer *Strabonem*, et *Sounerat tom. 1. cap. 5.* *Clement. Alex. lib. 4. Strom. cap. 27.* *Montacut. orig. Eccl. part. 1, pag 171.*

• Poenitentes *Dacambaram* dicti, qui proprie *Yogui* dici debent, nudi semper incedunt, ex solis elemosynis vivunt, et semper nudi peregrinantur, unde siti et fame saepe torquentur, in crastinum nihil reponunt, nec corpus lavant, nec ungues rescindunt, quae offeruntur manducant, humi substratis storeis dormiunt. Hi maximi habentur, et non solum Europaeos, sed et Indos in maximam sui admirationem rapiunt. Hae sectae, IV. et III. Brahmanicarum sectarum, imitationes sunt.

സംഭവം

SAMBHAVAM SEU GENESIS MUNDI. ET RERUM APUD INDOS

Postquam Indica sacrificia & varia instituta philosophica paucis pro scopo huius libri attingimus, rerum ordo postulat, ut nunc ipsam basim totius Indicae doctrinae succincte tradamus. Notissimum et celeberrimum est opus in tota India, quod സംഭവം Sambhavam id est Genesis omnium rerum ex systemate Indico, vel etiam പുരാണം Puránam seu *vetus historia Indica* inscribitur. De hoc libro varii varia, nec pauca dicunt. Vide Sonnerat (1), disquisitiones Asiaticas Calcuttenses (2), P. Pons Iesuitae epistolas (3), codicem manuscriptum P. Ildephonfi Malabariae Missionarii inter codices bibliothecae S. Congreg. de Prop. Fide num.20., & catalogum codicum Indicorum manuscriptorum bibliothecae regiae Parisiensis (4).

In hoc itaque codice ex sacra litterali Sanscritamica in linguam Sanscritamico-Malabaricam gentilitiam verso, quae versio publico et certo testimonio ac approbatione totius Malabaricae gentis fulcitur, post initium seu invocationem deorum et prologum, sequentia leguntur, quorum versionem litteralem et textum hic summa diligentia reddo.

I. വിശ്വരൂപം ചിത്രകരൻ തന്റെ കൈകൾ കൊണ്ടുണ്ടായതും

ചിത്രകരൻ തന്റെ കൈകൾ കൊണ്ടുണ്ടായതും ചിത്രകരൻ തന്റെ കൈകൾ

Vistariciaruli ceydídénam ennu nrben

Cittá kaudugamodu pineyumu ciodiaciappol

Dum

(1) *Pouranons* (corruptum a Puránam) *livres sacrés de Indiens qui sont des commentaires des Védams*, tom.2. pag.37. edit. in 8.

(2) Tom. 1. *On the literature of the Hindus*, pag.341.

(3) *Lettres edifiantes* tom.26. p.221. edit. de Paris.

(4) *Catalogus codicum manuscriptorum bibliothecae regiae Parisiis ex typographia regia* 1739. pag.434. n.83.83.

Dum iterum iterumque rex (vedavyáfen hefychaftam legis gen- tilicæ auctorem) ut rerum genesim narraret , rogaret .

II. സത്യജ്ഞാനാനന്ദാത്മാഗാ പരാബ്രഹ്മ

സത്യജ്ഞാനാനന്ദാത്മാഗാ പരാബ്രഹ്മ

Satya gnánánandánandátmaga Parabrahma
Tatvagnanáya peyshen vákananarul ceysdu

Paysben (collega hefychaftæ vedavyáfen institutoris) ex ve- ræ & infinitæ sapientiæ spiritus dei Parabrahma mente geritus ac veritatis peritus filius ita prolocutus est :

III. ധാദാവീനാത്മാഗേനാ ദക്ഷ്ണമകലായ്

ധാദാവീനാത്മാഗേനാ ദക്ഷ്ണമകലായ്

Dhádávinátmaguenáya dekshnu makelay
Cedòhárinnigueláya arvadundáyadil

Dhádae (id est Brahmae , quem nos infra terram seu ma- teriam esse invicte demonstrabimus) filio Deksheno sexaginta filii nati , qui mentem eius interioraque egregie torquebant .

IV. അദിദി പെറ്റുണ്ടാക്കിയ സൂര്യൻ

അപരാദകന്ദാപവരകന്ദകന്ദിത

Adidi pettundáki súryenennarignálum
Avenu maguen Manu avende maguen Nilen .

Ex iis filiis quos Adidi (mater deorum) peperit est Suryen , (id est sol) , huius filius est Manu (alii scribunt Menu) , & huius filius est Nilen (1) .

V. അവനാദിദി പെറ്റുണ്ടാക്കിയ സൂര്യൻ

മുമ്പുണ്ടാക്കിയ സൂര്യൻ

Avenu moru pennay ciamagnu vidhi vashál
Mumbinal virincen tan putranamatrikannil

Huic (nempe Nilen) una femina futo nata est (verti etiam potest

(1) Manu iste est sub hoc nomine pri- illo quem a diluvio liberavit Vishnu . mus , atque hic diversus esse videtur ab

potest : hic (nempe Nilen) nato in feminam mutatus est , huic fe-
minae natus est Virincen filius trium oculorum .

VI. സംഭവിച്ചിതുചന്ദ്രൻപരൈൻദകകൾബുദ്ധ

ഇതുയടയ്ക്കി ചകളുടെതുടർന്നിട്ടുണ്ടുകണ്ടുള

മിലകിബുദ്ധനെടകടന്ദസമുക്തലം

Sambhavicidu ciandra navende maguen budhen

Ilayay ciamagnullorilene canda mulam

Ilagui budhenude manassam adu kalam .

Ex illo (Virincen) natus Ciandra (id est luna generis masculini)

ൗ huius filius est Budhen (Mercurius) hic cum iunior esset iu-
niorem puellam adamavit ൗ voluntas Buddhæ in eam tunc ferebatur .

VII. ഇതുപെറ്റുണ്ടയ്ക്കിനന്നെചടലൈകൃപുണ്യനരവ

ഇതുയെവടിപെടപെൻകിടിച്ചുടന്ദമി

Ila pettundai vannu ciollezum pururava

Ilaye valzipole rekhiciänven munnam .

Haec iunior peperit VII. filios quorum primus Puru ,

Hic pariter iuniori cohabitavit cum omni decore .

VIII. അപരദകന്ദയ്ക്കുസ്തദകിയറ്റിപവര

അപരിദരണംചൈകിന്ദന്ദയ്ക്കിലകലം

നഹുഷദയ്ക്കുസ്തദകിയറ്റിപവരവരകൃഷ്ണനഹുഷ

നൈൻദകകന്ദയ്ക്കുസ്തദയ്ക്കുസ്തദകിയറ്റിപവരവരകൃഷ്ണനഹുഷ

നഹുഷദയ്ക്കുസ്തദകിയറ്റിപവരവരകൃഷ്ണനഹുഷ

Avenu maguen ayuffaguia nrba varen

Avai bharenam ceidirunan cila kalam

Nahushenaya rrbadishvaranaven maguen Nahushden

Tande maguenayadu yayadiyum didigisharyenaya

Shukra ma muniyude sudayayidum devayanie vetta

Huic (nempe Puru) filius Ayussa rex , qui aliquot annis mun-
dum terrestrem gubernavit , huic filius Nahusha , ൗ huic filius regius

Nabush-

Nabushden, ipse filius Tayádi, Shukrae (venus planeta generis masculini institutor filiorum Adidi deae, seu malorum geniorum, titanum, vel gigantum magister) hesychastae filiam nomine Dévayáni sibi despondit.

IX. *Didigiádhibenáya urshaparvávin maguel adifunari yáya sharmishda randamavel, adurandilumaitta ancía putremmarunday Teduvum, druvoushyavum devayanika makel, sharmishdá maguen druyubyu randamada Anu dyubu dharmishdenáya Pururáva Tadu munam maguen Puruvín parambarayá devenmaray vannu pidru shibat állilaydum nrba cinham Puruvín varam paragiáden mar Pauravenmar.*

Filiorum Adidi (bonorum geniorum), bonorum filiorum institutoris nomine Brahspadi seu iovis hesychastae planetae formosissima filia Sharmishda secundo genita, secunda simultanea uxor (concubina) regis Tayádi fuit . Ex his duabus feminis nati sunt quinque filii . Tadu & Druvushya filii Dévayáni . Sharmishdae filii Druhyyu, secundus Anadrhyyu, & tertius virtute insignis Puru . Tadu filii benedictio & posteritas sunt Parayádenmar (gens, natio, tribus), paternae autem maledictionis signo carentis Puru filii successores sunt Pauravenmar (alia natio, gens, vel tribus).

Ita prosequendo eo tandem post multas generationes deducit haec historia, ut maximam zelotypiam inter has duas mulieres enatam, filiorum utriusque feminae aemulationem, odia, inimicitias, simultates, & in varia regna peregrinationes describat; quod cum primis vide in hoc eodem libro in cantu *dévayánibhāgyam* dicto.

Nunc itaque in hoc fragmentum nostras iam animadversiones faciamus. Primo ex secunda stropha patet Indos in libris suis unum verum Deum infinitum omni sapientia repletum, eumque spiritum agnoscere, quem *Parabrahma* vocant. Vide dictionarium R. P. Hanxleden sub voce Brahma: . Brahma *a sciencia da ley, austeridade, penitencia.* Item . *tatvam o verdadeiro ente superior, que chamaõ* . *Parabrahmam* (1). Et R. P. Iohannes de Brito (2) cap. 1. circa initium: *Estes*

(1) Vide num. 9. inter codices manuscriptos biblioth. S. Cong. de Prop. Fide.

(2) Breve noticia dos erros que tem os gentios da India. ms.

*Estes meſmos tem definiſo , que ha hum sò deos , o que ſe chama Parabrahma , que quer dizer excellentiſſima , e ſuperior ſciencia , e eſte dizem ſer a letra Ò &c. Videatur etiam verſus primus libri Mîgha pag.66. in grammatica Samſerdamica . Strabo lib.15. de multis vero cum Graecis ſentire (nempe Brahmanes) ut quod mundus ſit ortus & interiturus , & ſphaericus ; & quod administrator & conditor eius deus unuſerſum eum pervadat &c. Vide etiam Porphyrium de abſtinentia , quem ſupra adduximus . Superſtitem habeo reiectaneam ſchedulam , in quam ea retuleram , quae mihi de divinis attributis , de deo adorando , ac eius operandi modo Ciandra Govinda Brahman anno 1779. dictavit . En illa : Ciandrenenna Bhòdatmagam anubamida Kâla Dêsháva dibyam , ſamuktyam , nityamuktam , nîgama , ciada ſahaſtrêna védafya mânam , ſevaga viſhtapradam , Bhagvânam , namo ſtudé . Vedânda vedyâyade , vignâna rûbané Parabrahmane namo namâ . Viſhva ſakshe-
na , viſhvadhavâya namo namâ . Aditya , marul , Brahma , Nârâyena , Rudra ororu vidham tóni , mânushya mûrti tanné . Nintirurúbam tanne arignídâiga mûlam ſangadam bhavikunu , ſamſâram elláverkum .*

Intellectus & mens tua , o Deus , eſt inſtar lunae luminis , quae nec fervida eſt nec obſcura , ſed ſemper placida , & tamen clara . Similitudo eſt haec , non eſſentia tuae mentis . Tu vera lux temporum & regionum ſemper felix , aeterna & immutabilis . Tua ſapientia mille & amplius leges cognoscit , & tamen ſemper libere & ſecundum honorem ſuum operatur : Tu ante omne id quod colitur exſtitisti , tibi laus & adoratio ! Tu ſolus es verus Bhagavân felix , ſemper beatus . Tu legum omnium vera eſſentia , & omnis ſapientiae forma , tibi Parabrahma laus & adoratio ! Tu , qui ante omne id quod eſt , exſtitisti , teſtis es uniſerſi , & tu ſuſtines omnia , tibi laus & adoratio ! Sol , aether , Brahma , Nârâyana (Viſhnu) , & Rudra dii varia hominum ſunt commenta & corpora , & hi tua ſecreta penetrare nequeunt . Nos ipſi (homines) quod formam tuam ſcire & definire , nec te cognoscere poſſimus , ſemper triftes ſumus , & ſemper loquimur , ſemper diſputamus . Cum ego quaeriviſſem , quonam modo Deus mundum gubernet , Brahman reſpondit : ஸநகர

കിട്ടി sattáyta, തിരകടകിട്ടി cittaitta, അനപമമടകിട്ടി
 anubamamaitta, id est *substantia & essentia sua, intellectu & vo-*
luntate sua, arte & modo qui sibi similem non habet. Adde his:
 quod in libris Brahmanicis sparsim haec attributa Deo Parabrah-
 mae attribuantur ച്ചകസരൂഃ svadafal vel ച്ചകസരൂഃ svada-
 fatta, *qui per se est*, seu ens per se existens, ഏനദി anádi,
sine principio, അരനിരി asharíri, *incorporeus*, അനന്ദഃ anan-
 da *infinitus*, അപരിമിതം abaricédi *indefinibilis*, സർവ്വമദ
 ന്വപം sarvacíarutvam *omnis perfectio*, സർവ്വകാരണം sarvakára-
 nam *caussa universalis*, ശാസ്ത്രപരിഷ്കാരി shástráya vindex, സ്രഷ്ടാവ്
 srsh-
 dáva *creator*, അവിചിതം advaya *sibi similem, aequalem aut secun-*
dum non habens, പരമപുണ്യം parama *beneficus*, കാരുണ്യനിധി ka-
 runnanidhi *thesaurus misericordiae*. Verum quidem est, quod
 subinde aliqua ex his attributis deo Shivae in his ipsis Brah-
 manicis libris attribuantur. Verum si Shiva ignis aut sol est, ut nos
 infra invicte demonstraturi sumus, aliqua ex his attributis ei
 adscribuntur ut sol iste veri dei symbolum est, nempe generans
 & destructor. Deinde quamvis haec omnia attributa Shivae deo
 darentur, quod falsum est, attamen inde non aliud sequeretur,
 quam quod Indi Shivam, id est solem aut ignem deum consti-
 tuant, non autem quod unitatem dei negent. Hoc enim nulla-
 tenus cohaeret cum hoc quod supra ex ipsismet eorum libris
 & sententia supra de deo Parabrahma adduximus, ita ut omni-
 no certum, & evidens sit Indos unum verum Deum uno lumi-
 ne naturali agnoscere & confiteri.

*Facile & primum est superos contemnere testes,
 Si mortalis idem nemo sciat. Iuv. Sat: 13.*

Addere poterat, si omnia ex voto fluant, si divitiae non desint,
 si cor hominis totum corruptum est. Verum nec sexagenariam qui-
 dem

dem anum , nec audacissimum quempiam } & procacissimum philosophum Indicum invenias , qui deos esse non fateatur , quando damnum , periculum , contestato iuris , aut mors ingruit . Tunc in omnium ore *udaya tamburane* , id est in vulgari Malabaria lingua *o Deus vere & proprie* resonat , tunc oculi in altum tolluntur , tunc ad iudicium & iustitiam illius provocatur , tunc ad fores delubri in nomine Dei omnia videntis & scientis iusiurandum petitur , & accipitur , tunc labia & cor Deo humiliari & illum agnoscere incipiunt , id quod ego saepius inter gentiles fieri mei oculis vidi . Pudeat ergo Paullum Iablonskium , Conringium , aliosque , qui potius nocturnis visionibus quam veritati indagandae assueti , nec linguae Asiaticarum gentium ediscendae , nec examinandae religioni addicti tamen mira dicitate & insolenti audacia optimas illas Indicas gentes materialismi , spinosissimi , ac atheismi accusare satis inverecunde sunt ausi . Confer Lactantium *de origine erroris* *seg. septimo* cuius sententiam heic admirabiliter cohaerentem plusquam viginti veterum viatorum testimoniis circa Indicam gentem confirmare possem , & hoc quidem in opprobrium viatorum recentium Anglorum & Gallorum , qui veri scarabaei sunt , qui , religionis Indicae , & linguae studio neglecto aut contempto , sola stercora in patriam suam vehunt , & iis totam Europam inquinare conantur . Quanam ratione Deus Parabrahma hunc mundum condiderit , hoc narrant ex libro Brahmanico *Manava shastram* Angli Calcuttenses in libro *Asiatick researches tom. 1. pag. 244. & seq.* atque illi narrationi ego lubens & sincere subscribo . *This World was all darkness , undiscernible , undistinguishable , altogether was in a profound sleep ; till the self existent invisible God making manifest with five elements , and other glorious forms perfectly dispelled the gloom . Its , desiring to raise up various creatures by an emanation from his own Glory , first Created the Waters , and impressed them with a power of motion by that power was produced a golden Egg , blazing like a thousand suns in which was born Brahma self existing , the great parent of all rational beings &c.* Vide etiam ea quae afferuntur ex libro *Bhagavadam pag. 245.* , quae sane admirabiliter conveniunt cum iis quae de creatione mundi & ovo hoc *Andeszamotta*

dicto ex systemate Brahmanico affert R. P. Ildephonfus *cap. i. de creatione mundi* in codice manuscripto a nobis supra citato, quod idem ipse ex Pacunar gentili Malabarico poeta satis diffuse confirmat. Hic ergo Parabrahma, seu ut P. Norbertus, Anquetil du Perron, aliique scribunt *Karta*, quod dominum significat, ut *Ishvara* hoc idem, deo Brahmae dedit potestatem creandi, deo Vishnu creata conservandi, deo Shiva potestatem omnia destruendi. Qui quidem tres dii quia filii & mariti sunt deae Parashakti seu *supremae virtutis* quod *Parashakti* significat, iam patet religionis Brahmanicae ipsum adeo principium allegoricum esse, atque serio inquiri debere, quid hi dii fratres & mariti simul deae Parashakti sint. Quare cum ego ex supra dicto Brahmane quaesivissem, quaenam verae & genuinae horum III. deorum proprietates sint, is mihi respondit: *Pradur* seu terram esse naturam & proprietatem dei *Brahma*, ac praeinde quamvis inertem sole tamen & aqua omnia producentem, *Appu* seu aquam esse naturam & proprietates dei *Vishnu*, nempe naturam humidam, ad conservandum aptam & idoneam, *Aghni* seu ignem esse naturam & proprietatem dei *Shiva* qui omnia destruit, cremat, consumit, & quod alii duo fratres ipsius Brahma et Vishnu in terra et aqua crearunt et conservarunt, in nihilum redigit. Ex qua sane sententia infra invicte stabilienda iam manifeste patet, religionem Brahmanum allegoricam esse, et haec idola dei Brahmae, Vishnu & Shivae mera et vera symbola religionis Indicae in ipsa sua origine existisse. Cum igitur ego ultra inquirerem quidnam muneris haberet *Karta* vel *Parabrahma*, eo quod illi tres dii creent, conservent et destruant res humanas, nec aliud in hoc mundo necessarium esse videatur? Brahman respondit: *Karta* seu dominum, *Ishvara*, seu Parabrahma ens nempe illud supremum et per se existens, ita esse in illis tribus et in eorum omnibus operationibus, quemadmodum in vase aqua pleno existere et conspici solet ab hominibus sol noster visibilis, qui licet in illa aqua seu vase re ipsa non existat, ab omnibus tamen, qui illam aquam conspiciunt, videtur, laudatur, et adoratur. Quomodo ex ovo omnia nata sint et hi tres dii ex illo prodierint, id ex codicibus a nobis supra allatis haurire poteris, atque haec de deo et mundo nunc dicta sufficient. Ad

Ad stropham tertiam notandum est : *Pāda* vocabulum in vocabulario Amarafinha sect. 1. *Sorggavargam* deo Brahmae adscribi, atque parentem significare. Igitur si Brahma deus terra est quod iam supra innuimus, fane sequitur Deksha vel Dekshen quod hominem diligentem significat, filium terrae esse, atque adeo etiam Brahmanes convenire, primum hominem *e terra formatum fuisse* seu filium huius visibilis terrae esse.

Ad stropham quartam observandum est, ibidem Adidi feminam deorum omnium matrem scribi. Ex ea natus Suryen seu sol, inter Indicos deos primicerius, ut supra observavimus. Ex hoc natus Manu, seu ut aliis placet *Menu* primus Indorum rex, qui fane cum primo Aegyptio rege *Menes* unus et idem est. Ab hoc Indi suas se institutiones civiles accepisse gloriantur, atque sub nomine ipsius hodie dum extat in Indiis liber *Manusmrdi* inscriptus, qui memorialia Manu seu systema legum Indicarum continere dicitur. De eo vide librum *Asiatick researches* pag. 352. Hic idem Manu seu Satyavrta *vir iustus* per Vishnu in sua prima incarnatione a diluvio universalis servatus fuisse in libro *Bhāgavadam* scribitur, ita ut Angli illi iure merito cum *Noach* esse suspicentur pag. 230. quod ibi vide. Sequeretur ergo Indos leges & institutiones suas a *Noach* deducere, quod argumentum omnino dilucidari mereretur, nisi libro huic praefixa brevis obstitaret.

Stropha quinta luna & mercurius nati esse scribuntur, uti etiam in sequentibus strophis Iupiter seu Brahaspadi, & Shukra seu venus planetae astrorum seu hesychastarum (silentiariorum) contemplatorum, ascetarum, Titanum, Gigantum, geniorum, bonorum & malorum spirituum, seu semideorum magistri & institutores esse dicuntur. Dii ipsi seu genii vel semidii inter se pugnant, aliqui ob benedictionem, alii ob maledictionem a patre acceptam bella movent, in varias terrae partes proficiscuntur, variae tribus ex illis formantur &c. Quae quidem omnia quid aliud innuunt nisi Indorum libros ex fabulis & vera historia contextos esse? Alia per traditionem a veteribus Patriarchis, alia ex astronomia desumpsisse videntur, inde ingens illud & obscurum chaos historiarum & fabularum pene infinitarum profu-

xit, in quarum originem inquirere uti summopere laudabile, ita sane difficillimum & errandi periculo maxime expositum est. Verum ut promissis stemus; id unum heic evincamus est necesse, nempe Indos systema terrestre politicum & civile, religiosum & mythologicum iuxta systema caeli ordinasse.

I. Indi solem & lunam adorant eisque sacrificant, quod supra vidimus. II. A sole & luna ipsi reges suos denominant, quod pariter supra observavimus. Primus versus libri *Bhágavadam* qui sacer Indorum codex est, & de quo nos plura in grammatica Samscrdamica, ita habet:

കഥി കൈരപം ഹവിസ്സുരന്മേദപകരസേദമൃച്ഛു യൈദഃ

നടഭൂദയൈദയപശൂദന്മേദനകംപനമടഭൂകം

Digna & admirabilis est amplitudo stirpis gestaque utriusque prosapiae regum ex sole & luna progenitorum ab ipso (viro gravi) narrata. Simili modo habet liber *Sambhavam* loco a nobis supra citato. Reges ergo Indici a sole & luna descendere dicuntur, & inde descendit etiam *Yadu* vel *Yedu* familia quaedam, ex qua natus est deus *Krshna* seu *Vishnu* in *Krshna* regem incarnatus, ut habet etiam secundus versus libri *Bhágavadam*. III. *Budha* Indicum & *Thout* Aegyptium unum idemque numen, atque *Mercurium* esse nos invictis rationibus demonstravimus in grammatica Samscrdamica pag. 177. & seq. IV. Ibidem etiam contra *D. Bailly* evicimus Indos chronologiam suam a mundo caelesti, id est ab annis caelestium spirituum seu geniorum qui planetas & astra regunt, desumpsisse. V. Regum consiliarios, praeceptores, hesychastas seu silentarios, contemplatores, monachos seu philosophos terrestres a planetis & astris, quae solem & lunam circumstant, in silentio quasi contemplantur, & lumen virtutemque suam ab iis recipiunt, planetas denique caelestes, mundi factores et vivificatores ac reliquorum astrorum illuminatores, philosophos seclorum Indicarum auctores, legum et populorum institutores in systemate Indico terrestri apud Indos haberi, adeo certum et indubitatum est, ut facile cuique etiam monoculo pateat, qui Indicos libros atque eorum legale systema

ma vel obiter novit. Unde ait Sonnerat tom. 1. cap. 2. de astronomia Indica pag. 220. *A onze cents mille au dessus de saturne est le ciel de sept Richys, & in nota adiungit: Ce sont dez grands Patriarches: ils forment la constellation que nous appellons la grande ourse.* Ibidem etiam alia astra gigantes esse dicuntur ex opinione & doctrina Indorum. Quamvis ergo heic Sonnerat ridicule astra illa *Patriarchas* appellet, & septem illi Richys id est 𑄎𑄢 Irshi seu 𑄎𑄢 Muni nempe *silentiarum seu hesychastae, monachi, ascetac, contemplatores* proprie dici debeant, nec certum sit illos ad ursam maiorem referendos esse, attamen ex toto libro *Sambhavam* seu genesi Indica patet, philosophos, consiliarios, sectarum auctores Indicos, monachos, regum et populorum institutores terrestres a planetis et astris denominari, et planetas illos caelestes, in terra doctores, magistros, et institutores esse. Ita Budha Indicus in vocabulario Amarafinha sect. 1. *Sorggavarggam* 𑄎𑄢 Munindra id est *hesychastarum praeses*, 𑄎𑄢 Shadhabigna *sex scientias* (tot enim Indi numerant) *possidens*, 𑄎𑄢 hesychasta *castigator seu praeceptor* dicitur, quod fusius explicatum vide in praedicta grammatica. 𑄎𑄢 Shukra *venus planeta* (apud Brahmanes generis masculini) *poeta, magister deorum seu malorum genitorum, filios & familiam habere dicitur.* 𑄎𑄢 Brahaspadi (1) seu Iupiter planeta, *vivificator, guru seu doctor*, ac denique *eloquens* esse in eodem vocabulario ac in libro *Sambhavam* praedicatur. Quin in hoc libro etiam bella quae Titanes hi seu boni et mali genii astrorum rectores inter se habuerant, recensentur, atque ii qui his planetis maioribus mercurio, iovi, veneti obedire volebant, subinde anathemate percussi fuisse leguntur. Ita pariter in libro *Bhagavadam stropa VIII.* fortis *Rama* filius stellae *Robini* fuisse dicitur. Praetermitto nunc alia plura argumenta, quae omnia simul

(1) Brâhaspadi significat *magnum* vel *iovem* esse planetam *magnum* vel *vastum dominum* quasi dicere vellent *flum.*

mul certissime evincunt Indos leges, institutiones suas, ordinem rerum, scientias, graduum, et officiorum distinctionem, ipsum denique civilem cultum, religionem et philosophiam a caelesti systemate deduxisse. Caelum ut patrem, terram ut matrem solem ut fatorem, mundi mentem ac astrorum regem ab antiquis consideratum fuisse supra ex Plutarcho et Macrobio innuimus. Quidni igitur luna, aliique planetae sua quoque officia, et dignitates allegoricas haberent, atque ipsis actio quaedam peculiaris unicuique in sublunaria attribueretur? Ex quo sane arguitur hoc superstitionis et idololatriae genus simul antiquissimum esse, atque non mediocrem astronomiae scientiam, ob quam Brahmanes etiam apud antiquos semper celebres habebantur, manifeste supponere. Iobi liber de nulla alia idololatria plus conqueritur, quam de hac a planetis et astris deducta; et ex Arriano, Clement. Alex. ac Strabone patet, veteres Brahmanes huic uni addictos fuisse. Herculem seu solem ab ipsis adoratum fuisse tradit Plinius hist. nat. c. 22., Strabo vero ait: *Herculem solem quidam tradunt in adversa parte (Indiae) tantum fuisse usque ad occidentis fines, quidam in utraque*. Et infra hanc opinionem refutat ex eo, quod Hercules transeundo per Indiam nullum signum reliquerit, quod Alexandri Magni commilitones e bello reduces adstruere volebant. Tam constans nempe, tam antiqua, et tam extensa fuit veterum Indorum traditio de adventu Herculis in Indiam, et tanta in eum illorum fides, ut Herculis simulacrum in bello contra Alexandrum praeferrent, quod accuratissimus Q. Curtius lib. 8. cap. 25. prodidit: *Herculis simulacrum agmini peditum praeferebatur. Id maximum erat bellantibus incitamentum, & deseruisse gestantes militare flagitium fuit*. Et lib. 9. cap. 8. *Perwentum erat in regionem, in qua Hydaspes amnis Acesini committitur. Hic decurrit in fines Sobiorum* (Strabo habet Sibarum, idest Shivenitarum, quorum antiquam mansionem vide in mappa geographica D. De l' Ile sub nomine Siba inter Indum et Gangem). *Hi de exercitu Herculis maiores suos esse commemorant. Pelles ferarum pro veste, clavae pro telo erant*. Denique Clemens Alexand. lib. 3. Stromatum §. 194. ait: *Ex Brahmanibus aliqui colunt Herculem & Panem*. Ex quibus omnibus nullus profecto restat dubitandi

tandi locus, Herculem seu Shivam vel ut veteres scribunt G¹²-ci Sibam, Sebam, Sebastian &c. solem nempe vel ignem antiquissimum Indicum numen esse, a quo Indi institutiones suas deducunt, ita ut omnino verum sit, Indos reges suos, quin & philosophos seu sapientes ac magistros a sole & planetis deducere. His itaque positis & certis, omnino inquirendum esset, quisnam in genesi Brahmanica sit primus homo historicus & verus, & an omnis illa generationum series mere ad astra & planetas sit referenda, an vero etiam verae historiae initium sit illud, & quomodo explicandum? Multi in hanc rem multa afferunt, quae cuique pro libitu examinanda relinquo. Mihi non displicet sententia Iohannis Petri Erici Thuringi (1) qui de his rebus agens haec habet: *Utriusque historiae sacrae videlicet ac profanae illius aevi (primi) patres filium exorsi sunt, cum ad memoriam sui conservandam sua nomina & facta (aliqua) astris adscribere, donec inventa fuit graphica, cuius beneficio haec omnia vel columnis, vel alio modo inscriberentur. Probabile maxime est profecto primaevos homines idem caeli systema quod Aristoteli, & Ptolemaeo adscribitur, agnovisse, septemque planetis dignissimorum septem hominum nomina imposuisse; quod apud alios quoque auctores & novissime apud Cl. Horniur. memini me legisse. Si haec vera sunt, sequeretur omnino Indicam genesim & veram seu historicam & allegoricam esse posse, atque hoc posito Brahma seu terra primus omnium rerum est parens, primus vero terrae homo rationalis est Dekshen, quem ordine vero & historico excipiunt alii quos adduximus, illaque nomina & ad solem ac planetas, & ad veros viros qui reapse extiterint, & gentes excoluerint, referri possent. Sed haec aliis disputanda relinquimus.*

(1) Renatum e mysterio principium philologicum. Patavii anno 1686. pag. 3. 4. & seq.

De creatione mundi Brahmano Tibetana confer etiam Alphabetum Tibet. pag. 84. & seqq., & cod. manuscr. P. II. dephonsi cap. 1. 2. 3. 4., tum de creatione

eiusdem ex sententia Nepalensium Vide pag. 156. codicis manuscripti: *Notizie laconiche di alcuni usi, sacrifici, ed idoli nel regno di Nepal, raccolte nell' anno 1747.*, qui existat in bibliotheca S. Congreg. de Propaganda Fide.

M Y T H O L O G I A

ബ്രഹ്മ

DEUS BRAHMA

T' A B. VIII.

Ex cultu solis, lunae, planetarum, ceterorum denique corporum caelestium, gens Indica ad cultum terrestrium rerum descendit. Primus inter sublunares divinitates occurrit ipse Deus Brahma. Hic in vocabulario Amarasinham (1) his insignitur epithetis: ബ്രഹ്മഭൂമിഃ atmabhu *animae terrae*, id est probabilius elementa, aut prima materia terrae (2) സൂര്യന്റെ ഭ്രാതൃഃ suragéshta *frater solis*, terra nempe & sol fratres sunt ad res sublunares procreandas & hi duo concurrant est necesse ut aliquid producat. പിതാമഹഃ, pidámaha *avus*, seu inter deos terrestres senior. ഹിരണ്യഗർഭഃ hiranyagaerbha *auri matrix seu auri fetum producens*, quia terra aurum fert. ഭൂമിദേവഃ loguéshta *terrae dominus*, സ്വയംഭൂഃ suayambhu *per se stans*, id est locum sibi proprium habens (3). ചതുരദിഗഃ ciaduránana *quatuor fa-*
cies

(1) Duo exemplaria manuscripta correcti huius vocabularii ad manus habeo. Hoc etiam existat in bibliotheca regia Parisiensi inter codices Indicos manuscriptos .num. 241.04. § 42. De eo Anquetil du Perron in *Zend Avesta tom. 1. edit. Paris. 1771.* in appendice num 110. sub corrupto nomine *Amarkosh*. Angli in libro *Asiatick researches tom I p. 254.* & hoc libro caret bibliotheca S. Congreg. de Prop. Fide.

(2) *Atmabhu* vocabulum etiam animam existentem seu existentiam dantem significare potest. Quare hoc vocabulum cum epitheto secundo, aliisque infra

recensendis aliam etiam profundae metaphysicae ideam in se continere videtur, ita ut Brahma virtutem solis procreatricem, Vishnu deus virtutem solis, qui omnia conservat, Shiva deus virtutem solis omnia destrucit significare videtur. Vide dissertariunculam infra de Trinitate Indica. Verum mihi Brahma terram cum aethere coniunctam, Vishnu aquam, Shiva solem vel ignem ex multis validisque rationibus significare videtur.

(3) Hoc vocabulum in sublimi lingua Sanscritica etiam aerem significat.

etes habens seu quatuor capitum, fortassis. ൫ IV. plagas terrae,
 അക്രമം ജലം വായു ഭൂമി. abgiayóni *matrix nubium*, quia nempe haec ex
 terra oriuntur, vel *matrix lunae*, quia terra actionem lunae tam-
 quam matrix recipit, unde bene docuit Plutarchus caelum pa-
 trem, terram autem matrem, seu matricem esse. വിനയം
virincia extensus, rimas agens. കമലസന്ദം camalásana *in loto*
sedens, quia lotus flos aquae, terrae, & solis productio est & ma-
 trix rerum ex calore & humore generantium. സൃഷ്ടി frshda,
creator, productor. പ്രകൃതിപ്രഭു pragiábadi *dominus foetuum, par-*
tuum, productionum. വേദം vedha, *legem dictans*, quia terre-
 stria certa naturae lege reguntur. വിശ്വസ്രം vishvasri *re-*
rum omnium corona, vel sertum omnia circumdans. വിധി vidhi
fatum, seu naturae lex. Ex his quisque vel me tacente colligit:
 I. Brahma deum nihil nisi materiam seu terram esse, Brehi
 nempe Aegyptium. II. Per haec epitheta seu attributa statua
 Brahmae iam facile ex omnibus diis Indicis dignoscitur & distin-
 guitur, nempe in loto sedet, quatuor facies quae quatuor In-
 dicas leges dicunt, habet, & cycno seu potius anseri vehi-
 tur, cui insidens pingitur. Brahmae dei simulacrum colori-
 bus expressum ab Indo quodam Nepalensi more Indico vero & ori-
 ginali delineatum exhibet codex manuscriptus R. P. Constantini
 ab Asculo Capuccini Missionarii Nepalensis. Hunc codicem totius
 Indicae superstitionis synopsis adiectis figuris ac brevibus descri-
 ptionibus exhibentem, Eminentissimus Cardinalis Borgia,
 quem promovendarum bonarum artium & scientiarum optima
 cura semper sollicitum tenebat, dum S. Congregationi a secre-
 tis erat, in bibliothecam S. Congregationis intulit anno 1771.,
 & hunc codicem inspicere possunt Romae illi omnes, qui simu-
 lacra Indica non iam adulterina, sed vera, naturalia, ac prout
 in ipsa India depicta aut caelata visuntur, conspiciere, examina-

te, atque erudiri volunt. Gratias deinde habeo maximas clarissimo viro Iohanni Christophoro Amadutio, qui mihi hunc codicem indicavit, & quem cum iis figuris & simulacris quae in museo Borgiano exstant collatum, ad amissum convenire reperi. In hoc originali codice Brahma depictus *fig. 1.* habet IV. capita, & uno quoque mento gerit barbam satis promissam, qua non omnes aliae Brahmae dei insigniuntur figurae, nam imberbis est, si bene memini, ille, quem exhibet Sonnerat *tom. 1. edit. in 4.* Ex quo colligendum est Indis aliquibus olim gestationem barbae communem fuisse, aliis non item. Praeterea simulacrum illud Nepalesse Dei Brahmae, una manu gerit librum Grantham ex foliis palmarum aut rudi charta contextum & funiculo colligatum, qui itidem deum Brahma doctorem seu legislatorem esse demonstrat, qui nempe IV. Indicas leges seu IV. védam distaverit. Secunda manu tenet coronam precatoriam *Rudrīksham* dictam, qua nomina dei Shiva *folis* recitando, preces peragit, munus Brahmanibus ipsius filiiis commune. Tertia manu gerit vas cupreum ad conservandam & bibendam aquam, insigne eorum Brahmaum poenitentium, qui mendicando vitam agunt, & praeter vas illud nihil aliud secum portare possunt, id quod nos supra iam inuimus. Vectura Brahmae dei communiter cycnus vel anser esse dicitur; *hamsa* nempe avis in poematibus sacris Sanserdamicis celeberrima. Et certe Brahmae simulacrum quod in antiquissimo templo insulae Elephantae exstat, & quod Niebuhr descriptum exhibet *tom. 2. tab. VI.*, pariter IV. cycnos sub se habet cum tribus facibus prostantibus & patentibus, cum facies quarta ex adverso delitescere supponatur, nec visibilis esse possit ex antica parte. *Hamsa* vehiculum Brahmae esse etiam scribitur in vocabulario *Amarasinha*, unde valde miror quod in codice R. P. Constantini ab Asculo Brahma deus avi quidem *hamsa* vehatur, haec tamen avis versicolor & maculis distincta repraesentetur. Verum hoc ex varietate anserum oriri potest, cum non omnes anseres sint ubique terrarum albi. Brahmae dei figuram quadrifrontem corona redimitam, in padma, tamara seu loto sedentem, una manu librum & ex collo multas coronas precatorias

atque

atque circa circum IV. alios libros quasi dispersos' sedenti Brahmae adiacentes exhibet etiam Pivatius *tom.8. tab.20. fig.1.* ad latus superius primae transformationis Vishnu dei. Eamdem & eodem fere modo exhibent Calcuttenses Angli *pag.242.* in dissertatione inscripta: *on the Gods of Greece, Italy, and India* in libro: *Asiatick researches*, quae omnia locis citatis vide.

Brahma deus uxorem habet deam *Sarasvadi* seu deam eloquentiae, harmoniae, concinnitatis, quia nempe tercia omnia certo, constanti, & venusto ordine, regula, proportione, ac mensura producit. Ex Brahma natae quatuor Indicae tribus. Ex capite *Brahmanes*, quia tribus haec sacerdotalis & capitalis alias tribus sapientia sua gubernare debet, ut caput humanum reliqua membra. Ex humeris nata tribus regalis seu *Kshetrier*, quia reges veluti suis humeris pondus regiminis, regnorum & populorum sustinere debent. Ex ventre nati *Vayshycr* seu tertia tribus agriculturae & mercaturae addicta, quia haec duabus illis scientiis & functionibus ventri succurrit. Ex femore seu pedibus nati *shutras* seu mechanicis, quia labore suo statum regni sustentare, capiti, ac humeris subesse debent. Haec omnia hoc quo diximus modo ex libris Brahmanum, ex immemorabili traditione, ex communi & constanti opinione populi Indici confirmantur, vera, sacra, & certa esse universim ab omnibus propugnantur. Ex quibus sane iam usque ad evidentiam patet religionem Brahmanicam allegoricam esse, atque sub involucris, symbolis et fabulis omnia tradere, quod certe, si Clementi Alexandrino, Plutarcho, aliisque antiquis aliqua fides est adhibenda, iam demonstrat, Indicam hanc religionem vetustissimam esse.

Ex his ergo omnibus iam facile disperguntur somnia pene infinita variorum scriptorum Europaeorum, qui cum primum linguae exterarum nationum studere, et exoticos libros legere debuissent, & ex iis postea aliquid effari, suis visionibus et opinionibus praecocibus sine peritia linguarum, sine libris, sine ullo profusus proferendae veritatis adminiculo in mores illarum gentium inquirentes Indicam Brahma deum Patriarcham Abraham (1),
alii

(1) Postellus commentario in Iezirah, Vide Sonnerat *pag.274. edit. in 8.*
Stephanus Fourmont, S. Epiphanius.

alii repraesentationem tantum unius divini attributi seu potentiae creationis veri dei (1), alii solem (2), alii verum quempiam hominẽ legislatorem (3), alii denique aliud esse falso statuerunt. Auctores hi uno hoc refelluntur Brahmanico libro Amarasinha, et epithetis illis quae supra attulimus, et quae gens Indica tota Brahmae deo suo semper adstruxit, atque hodieum vere attribuit, credit, docet, & publico cultu profitetur (4). Hanc theodotiam & philosophiam Brahmanicam, & hoc quod diximus, mirifice confirmat statua dei Brahmae ex Bardesane a Porphyrio lib. de styge descripta. *In illo antro (forte olim in insula Elephantata aut Salsette) statua est decem ut videtur aut duodecim cubitorum, habitu erecto manibus in formam crucis extensis, cuius dextera faciei pars virilis est, sinistra muliebris. Atque eadem ratione brachium ac pes, totumque dextrum latus virile: sinistrum vero muliebre dexterae mammae illius statuae solem insculptum esse aiunt, sinistrae lunam, ceteraque quae in mundo continentur, videlicet caelum, montes, mare, fluvium, oceanum, plantas, & animalia & quiddam tandem in rerum natura existit. Hanc statuam aiunt deum filio suo dedisse cum mundum conderet, ut exemplum sibi propositum haberet. Statuam Shiyae dei dimidia parte feminae & altera parte viri exhibet ex eodem templo Elephantae Niebuhr tab.6. tom.2. Elementa nempe ignis, aquae, & terrae, ut ait Plutarchus, & Lactantius aliique, uxores & filios habere dicuntur, quin mares & feminae simul fuisse narrantur, subinde ut mares tantum, alias ut feminae tantum exhibentur, tum inter se pugnasse, simul concubuisse, filios genuisse saepenumero inducuntur in veteri philosophia, id quod nos solertius enucleavimus in dissertatione in linguam Samscrdamicam. Quare Brahma, quin & Vishnu & Shiva, nempe terra, aqua & ignis, ut mares & feminae subinde simul repraesentantur, & in statua illa Bardesanis sol, luna, astra, maria, aliaque caelestia & terrestria appinguntur, ut sole, luna, & astris, terram, aquas, plantas, omnia denique sublunaria germinare doceatur.*

VISH-

(1) Vide pag.243. in *Asiatick researches*. De Paw. tom.2.

(2) Alphab. Tibet.

(3) L'Avocat *dictionnaire des hommes illustres &c.*

(4) Vide satyras 15. Iuvenal. *cum notis Farnabii*. Patavii anno 1705. *Vocabularium Amarasinha sect.1. Sorygavargam.*

विष्णुः

V I S H N U

T A B. I X.

Vishnu deus, quasi Gishnu seu *Victor* haec epitheta in Amara-
 rasinha gerit : I. Nárayena. *Nirā* विराट् significat plenitudinem
 seu aquas collectas, quae dictio alludere videtur ad vocabulum
 maria, de quo in genesi ita dicitur: Et vocavit deus aridam ter-
 ram, congregationesque aquarum appellavit maria. *Ayena*, vel
 Malabarice prolatum *ayenam* ഏയനം significat *incrementum*,
 commotionem plurium rerum in unum cumulum vel corpus,
 extensionem in longum & latum unius rei, collectionem & aug-
 mentum. Haec etymologia a qua non multum discrepant Angli
 Calcuttenses manifeste probat, deum Vishnu primigenie signifi-
 care aquas. Gishnu vero vel Vishnu seu Victor per aquas fuit,
 seu aqua mundi victrix evasit tempore diluvii universalis, quo
 tempore primum Vishnu inter homines et in hoc mundo appa-
 ruisse dicitur in sua prima incarnatione in piscem. Haec appari-
 tio prima cum evidenter ad diluvii universalis tempus in omni-
 bus Brahmanicis libris referatur, quatuor etiam epochae temporum
 apud Brahmanes evidenter statui posse videntur. Nempe I. quae
 est creationis, seu epocha Brahmae, qui primus deaster est.
 II. et III. epocha est dei Vishnu, quae ad hunc usque an-
 num 1791. quo haec scribo, perdurat, & necdum finivit, quia
 gentiles adhuc alias incarnationes dei Vishnu expectant. IV. epo-
 cha ignis seu dei Shiva, quae est consummatio mundi per ignem.
 In prima epocha, qua aetas aurea seu *krdayugam* continetur, nu-
 merantur illi omnes, qui a Brahma & Da'kshen usque ad *Manu*
 Regem huius nominis septimum, seu usque ad Satyavrta pientis-
 simum virum, quem Vishnu ab universali diluvio liberavit, pro-
 cedunt. In *secunda* epocha locum tenet aetas argentea *tre-*
dáyugam, quae principium summit a diluvio usque ad nati-
 vita-

vitatem Krshna , & bellum Pandavarum , quo tempore Vishnu sub nomine Krshna apparuit . Tertia denique *dvibarayugam* seu ætas argentea incoepit triginta annis post mortem Krshna , & perdurabit usque ad consummationem mundi , quæ fiet per ventum validum , igneum , & urentem . Tunc incipiet epocha IV. dei Shiva , qua corruptis , destructis , & consummatis rebus omnibus , ex seminibus reliquis , quæ in lotum , vel in triangulum , aut matricem deæ Bhavani recipienda sunt , novus iterum orietur mundus , & novi caeli . De prima incarnatione dei Vishnu , qua hic transformatus in piscem primo ad quaerendum védam , seu librum trium legum Brahmanicarum , quem *Hya-griven* daemon furto abstulerat a deo Brahma dormiente , & in mare deiecerat , processit , ac deinde sapientissimum *Manu* , *Satyavarta* seu boni operatorem , celeberrimam Regem ab universali diluvio liberandum Vishnu piscis venerat , vide *Asiatick researches* p. 230. & *seq.* & *Sonnerat tom. 1. de Vishnu dei incarnatione in piscem lib. 3. cap. 3.* R. P. Brito ex traditione Brahmanum Maduræensium regem illum , quem Vishnu a diluvio liberavit , dicit fuisse *Tiruvalluven* , qui unacum sua filia periculum evasit . Verum magis in hac re credendum libro *Bhâgavadam* , ex quo eam afferunt Angli , quam R. P. Brito peculiari traditioni , aut certe nomina plura habuit , ita ut unum in uno , alterum in alio loco obtineat .

II. Nomen Vishnu est *Krshna* seu niger . Sub hoc nomine fuit incarnatus Vishnu incarnatione nona , & de hac nos agemus infra . III. nomen eius est *Vaygunda* , quod desumptum est a loco , seu caelo *Vaygundam* , in quo residet . IV. *Dâmodara* , quia signum seu vestigium pedis impressi gerit in ventre , quod ei impressit Tambura Má Irushi . V. vocatur *Késava* seu Crinitus . VI. *Mâdhava* , quia est maritus deæ Má seu Leksni . VII. dicitur *Punnarikâksha* , seu oculos habens rubicundos et pulchros ut est flos lotos . VIII. *Gòvinda* , quia pavit *govâm* seu vaccas , & adamavit 1608. mulieres pastorales , *Govastriguel* dictas . IX. vocatur *Garudhadhvagia* , quia dum e caelo suo egreditur , vehitur aquila vel ave *gærudha* dicta . X. *Pidámbara* , quia vestes gerit coloris flavi . XI. *Ciakravânni* , quia manu gerit ciacram seu rotulam , in qua duo trianguli . XII. *Ciadurbhu-
gia* ,

gia, seu IV. manus habens. XIII. *Patmanàbha*, umbilicum ad instar loti habens. XIV. *Madhuribu*, hostis Madhu, quia pugnavit contra Madhu gigantem. XV. *Vishvambhara*, omnia sustentans, omnia protegens, et conservans. XVI. *Vanamali*, quia in campis seu solitudine pastorali floreo sermo fuit coronatus, & aliud fertum ex collo gestabat. XVII. *Gauri* Bengalinus, Gangeticus. XVIII. *Devaganana* filius deae Devagui &c. Quae epitheta omnia ad eius diversas formas & transformationes referuntur.

Ex opinione Vishnuvitarum IV. manus dei Vishnu significant, potentiam, iustitiam, liberalitatem, sapientiam. Forte rectius dicerent potentiam, & magnum conatum, quem ut aqua semper exierit ad conservandas res creatas. Secundum eandem opinionem concha seu buccinum, quod una manu gerit, significat, quod buccino illo evocet & ad generationem ex abyssu perducat, creet ex visceribus terrae & aquae ea, quae vult. Buccinum seu concha etiam Neptuni insigne est, et Venerem ex concha natam scimus. Neque ideo Vishnu Venus est, quod arbitratur R. P. Georgius; nam si ratione solius huius conchae Venerem esse dicas, quod eam manu gestat, ratione clavae, quam alia manu tenet Herculem esse dicere debebis; et sic iterum alium, ratione rotulae seu ciacra, quae tertiae manui inest (1). Melius ergo dicunt Indi, concham esse procreationis vas et symbolum, in qua germinant, et nascuntur res terrestres. Talis etiam est lotos, quam Vishnu in IV. manu tenet, prima nempe aquae productio, quae secundum scholam Ionicam Thaletis, primum (2) genera-

L

tionis

(1) Simulacrum illius ex aere fufum exstat in museo Borgiano Velitris. Arcum etiam ut strenuus bellator una manu portat.

(2) De Thalete vide Ciceron. *lib. 1. de nat. Deor.* Lactant. *lib. 1. cap. 5.* Diogen. Laertium *seg. 35.* inter Thaletis ἀρχαῖς μυστα ubi haec refert: *Antiquissimum eorum omnium, quae sunt, Deus: in- genitum enim est, pulcherrimum mundus; a deo enim factus est.* Minut. in Octavio: *Milesius Thales, rerum initium aquam dixit; Deum autem eam mentem, quae ex aqua sancta for-*

maverit. Plutarchus de placitis philosophi: *Thales principium rerum esse dixit aquam. Videtur autem princeps philosophiae hic fuisse, & ab eo secta Ionica nomen duxit.* Eadem erat philosophia Phoenicum ut videri potest apud Euseb. *Praeparat. Evang. lib. 10.* Eadem etiam de aqua philosophia Aegyptiorum est, ut asserit Herodotus in *Euterpe*. Eadem quoque Indorum ut est ex Megeithane apud Strab. *lib. 15.* Hesiodi Scholiastes inquit: *Pindarus etiam praestantissimam rerum esse aquam, dixit.* Ex his coniecturae religionis & philosophiae Brahmani-

tionis principium est, et cui etiam schola Brahmanica accinit, dum aquam secundum rerum principium statuit. Clava Vishnu, quam *gheda* vocant, malos castigat, et capita perversorum frangit; ex hac enim causa toties incarnatus fuit, ut gigantes extirparet, qui deos et devotos poenitentes infestabant, et ut malos, ac superbos reges prosterneret, quibus Brahmanorum libri, cantilenae, et fabulae refertissimae sunt. Rota *ciacram* dicta, quam ipse manu in gyrum agit, ea est, per quam mundus in gyrum volvitur, qui motu, generatione et corruptione conservatur, quod conservationis munus huic deo incumbit. Concham & lotum venerantur Tibetani, et Iaponenses. Non absurde etiam Mani Tibetanum *ciacram* seu rotulam Vishnuviticam dixeris, hoc enim ipsi semper in gyrum agunt; & quoniam lotum adeo venerantur, cur dici nequeat quod Mani rotula Brahmanica sit? Verum nos supra Mani *lingam* esse ostendimus. At quidquid sit sive *lingam* sive *ciacram*, semper ad generationis et corruptionis principium refertur; ad hoc enim illud referunt etiam epistolae magni Lhamae, quae in Alphabeto Tibetano adducuntur, et quas attente perlegendo facile quisque in nostram ibit sententiam. Vishnu habet uxorem Lakshmi, quae sine dubio terra est, nempe dea aquae amica, et quae per aquam fruges fert. Eam Indi magnam matrem esse dicunt, quia haec semper producit, et nihilo imminuitur. De hac nos agemus infra. Vishnu dei corona triplex denotat dominium triplex, nempe, *maris*, *terrae* ut aqua irrigandae, et *firmamenti*, quod aqua replet. Ex collo appensum gestat diamantem *causthubha mani* dictum, ad renes panno flavi seu subaurei coloris induitur, qui *Pidambaram* dicitur. Hic igitur color gratus est omnibus Indis, sectis, et poenitentibus, qui telis hoc colore tinctis induuntur. In aures dei Vishnu carbunculi sunt, et hac forma quam descripsimus,

caae antiquitatem. Cum enim sol, luna, astra, elementa adorata fuerint ante nativitatem Moysis (nemini dubium; & liber Job id manifeste asserit) & cum religio ac philosophia Brahmanica tota circa has res versetur, facile conici potest, quam antiqua haec Brahmanum sit reli-

gio & philosophia. Quare primi conatus Moysis erant, Israelitae, qui ad eam deflexerant, ab hac repurgare, unde etiam ita inchoavit genesis: *In principio creavit Deus &c.* ut nempe omnia haec frangeret, & una voce rescinderet.

etiam Karta , seu supremum numen aliquibus poenitentibus et hesychastis apparuisse , Indi fabulantur . Avem garudha dictam , qua Vishnu vehitur , aquilam esse putat Sonnerat , verum saltem in Malabarica non aquila , sed accipiter in veneratione habetur , et dei Vishnu vectura , seu *vahenam* dicitur (1) . Ex accipitris , lusitanice *minhoto* dicti , volatu auguria sumuntur , et saepius vidi illos beatos existimari , qui manu pisciculos portantes , ab accipitre volatu celeri invisuntur , et ex quorum manibus avis illa pisciculos rapit . Adeo animal istud in Indiis nequam est . Vishnu subinde una manu nolam gestans pingitur . Haec nola poenitentium insigne est , cuius sonitu ipsi praeceduntur , ut ii qui polluti et contaminati sunt , recedant , se abscondant , et liberam poenitenti gradienti relinquunt viam . Hac nola magni nominis *Sanyasi* ab aliquo praecedi solent , dum ex uno ad alium locum transeunt , aut in stagno aliquo lavantur . Vishnu dei incarnationes sunt IX. (2) . I. In piscem . II. In testudinem , in qua forma ille labentem sustentavit , et ab interitu liberavit mundum , qui periclitabatur ob acre certamen inter deos *Dévaguel* dictos , et hostes eorum *Afurer* , qui magna vi ambrosiam caelestem diis eripere volebant . III. In porcum , ut in terra defossos dei Rudra inveniret pedes . IV. In narasinham , seu in semileonem et semihominem , ut occideret gigantem Irania , qui superbus deos , devotos haesychastas , et praesertim deo Vishnu devotum persequebatur Pragaladen . Huius gigantis sanguinem potasse dicitur Vishnu . V. In Brahmanem *Vàmana* dictum , sub qua forma punivit regem *Mahaveli Shacravàti* , quem ad infernum detruxit , et qui inde non nisi singulis annis mense augusto egreditur , quo in honorem dei Vishnu Malabareses octiduum observant ieiunium , et solemne festum *onam* , quo novis induuntur vestibus , & umbratiles celebrant pugnas ludorum instar solemnum . Arcu , sagittis , ac vario armorum genere instructi pugnando reciproce aliqui occiduntur , plurimi vulnerantur . Haec omnia

L 2

in

(1) Avis haec vectura dei Vishnu , avium dominus & coloris aurei vel subrubri esse dicitur in Amarafinha .

(2) Omnes istae incarnationes colori-

bus expressae exstant in museo Borgiano . Easdem exhibet etiam Pivatius & Sonnerat locis supra citatis .

in honorem Vishnú (dei referuntur , qui hoc mense in terram descendere dicitur & mundum cominus inspicere , an recte , & cum abundantia frugum , administretur , an vero aliqua ad victum necessaria desint . Alibi festum hoc mense novembri celebrari auctores dicunt . VI. VII. & VIII. incarnatio fuit in Rámen . I. Ut perversos Indiae reges Rágiaputrer dictos puniret . II. Ut gigantem Cartavirtargunen occideret , quem aratro confecit , & cum mille brachiá haberet , eis excisis cumulos & strues ex ossibus extruxit . III. Ut *Rávana* gigantem , regem insulae Ceylan vinceret , & regno privaret , in quo bello etiam cedere *Kumbhacarnen* & *Vibbishmen* fratres Rávanae , insignes bellatores . Hoc bello finito & Sida uxore sua recuperata , victor per mundum peregrinari coepit . IX. Incarnatio fuit in *Krshna* . De hac nos agemus infra .

Ex his omnibus elucet , Vishnú deum primigenie elementum aquae , cuius vis in diluvio universali primum cognosci coepit , fíctionibus allegoricis sive ad promovendum bonum , sive ad conservandum mundum , sive ad extirpandum malum , quod pariter ad eius conservationem conducit , uti in primo diluvii eventu , ita saepius sub dei forma in mundum induci ; adeoque hic non solum allegoriam , non solum philosophiam , sed etiam fortassis eventus historicos mundi , ac praesertim Indici , inquirendos esse , ut hi proinde attentissime examinari mereantur . De actionibus aut incarnationibus dei Brahmae relative ad mundum , & eius habitatores , nihil aut omnino parum proferunt Brahmanici libri , quin Brahma dormiisse dicitur , dum daemon abstulit legis libros , quod certe per duo mille priores annos ante diluvium , & genus humanum corruptum fuisse , & mundum quasi consenuisse denotat . At ubi diluvium coepit , omnia velut a somno expergiscuntur , omnia surgunt , omnia agitantur , boni & mali , poenae & proemii ratio habetur , Vishnu usque ad aetatem mundi ferream IX. aut X. vicibus incarnatus in mundum venisse dicitur . Res itaque summi momenti esset incarnationes eius attentius examinare , personas , tempora , loca , & facta inspicere , ac sublatis allegoricis fíctionibus , ex quibus tamen male tectis semper historicae lucis ubique

que aliquid promicat, certam epocham & facta hi ito; neca stabi re. India, antiqua et decrepita tellus, omnis generis tradi- tiones antiquas, systemata, sectas, opiniones philosophorum ve- tustas, cultus & religiones varias, vestigia antiquitatis certa, consuetudines denique & antiquos libros possidet, quidni dicen- dum antiqua facta historica possidere? Adde, quod Brahmanum pertinacia, & populi obstinatio Indici pro antiquo culto, antiquis artibus, & antiquis consuetudinibus ac traditionibus conservan- dis admirabilis plane sit, & nulli populo, nulli genti, aut regioni communis. Moriuntur ipsi potius, quam vel unguem recedant. Est ergo cur apud ipsos multa inquirantur, quia apud ipsos pluri- ma antiquitatis monumenta tuto conservata fuerunt. De Vishnu vide multa in *Astiatick researches*, tum apud R.P. Giorgium in Alpha- beto Tibet., P. Norbertum, P. Britto, Sonnerat & alios. Vishnu dei simulacrum sub nomine *Niráyena* exhibet codex P. Constan- tini ab Asculo *fig. 5.* Quod nos heic exhibemus simulacrum est acreum musei Borgiani.

ॐ नमः

S H I V A

T A B. . X.

Quemadmodum deo Brahma rerum creatio seu productio; & deo Vishnu eorum conservatio, ita tercio Indicae Tri- nitatis deo Shiva rerum destructio a Brahmanibus adscribitur. Hoc ipsi uno quasi vocabulo exprimunt: $\text{श्रृष्टि म्मि क्रि लसं ह्य}$ $\text{श्रृष्टि म्मि क्रि लसं ह्य}$ *srshdistidifamháram, productio, conservatio, destructio seu cor- ruptio.* Haec attributa *Karta* seu supremi entis sunt ex opinione multorum Brahmanum, & horum symbola sunt terra, aqua, ignis vel etiam sol tertius, maximus, & potentissimus Indorum deus. Hic in vocabulario Amarasinha sequentia epitheta habet: शिवोऽयं *isha dominus* पशुपतिः *pashubadi bovis dominus vel maritus*, in- de

de hodièdum' sectarii dei Shiva *Govâmsuâmi* vel *Gòsvâmi* domini vaccarum dicuntur. Ubi notandum: പശു *ashu* bovem & vac-
 çam significare. Exstant in museo Kircheriano plura simulacra Aegyptia Apis bovis, qui inter cornua discum gestat, & haec ipsa cornua in lunae modum recurva habet. Unde illud simulacrum solem, lunam & bovem vel vaccam terrae symbolum, tria Aegyptii & Indici cultus objecta simul repraesentat (1). Figura Shivae, quam heic ex museo Borgiano exhibemus, pariter bove vehitur. *Tab.vi. tom.2.* in Niebuhr figura principalis, quae est Shiva hermaphroditus അർത്ഥനാരി *arthanári* seu vir femina a Brahmanibus dictus, ex insignibus seu instrumentis ac bove, quem manu tangit, manifeste Shiva deus esse deprehenditur. Ita pleraque Shivae dei simulacra in Indiis bove vehuntur, et celebris est marmorea tabula *Sebesii* in hortis Burghejsis ad montem Pincium, cuius explicationem nos in *grammat. Samscrdamica* tradidimus. Tertium epithetum dei *Shiva* quod *bonum* significat, est ഫലഹരം *ishvara dominus*, ഫലഹരനം *ishána dominus*, ഫലഹരണി *isháni domina*. nomen deae Bhavani Shivae dei uxoris, quae forte *Iffis* Aegyptia est, vocabulo ab *Isha*, *Isa*, aut *Isáni* corrupto, ut corrupta fuisse demonstravimus alibi *Dharma* in *Herma*, *Boudh* vel *Budha* in *Thout*, & alia. Quarto vocatur മഹാദേവം *mahádéva magnus deus*, മഹേശ്വരം *mahéshvara magnus dominus*, രുദ്രം *rudra flere faciens*, ശൂലി *shúli tridente instructus*, ശങ്കരം *shangra metum faciens*, ചന്ദ്രശേഖരം *ciandrashégara lunam in capite portans*, unde aliqui huius dei sectarii Shivenitae lunae effigiem in fronte descriptam gerunt, & exinde etiam bene arguitur Apis cornua lunam, discum vero solem repraesentare

(1) *Terram Aegyptii hieroglyphicis bovis figuram.* Macrobius lib. 1. Saturn. litte ris cum si gni ficare vo lunt, ponunt cap.19.

re (1). ॐ गिरिशाः *gūirisha dominus montium vel montis*, de qua re observa ea quae P. Constantinus Capuccinus olim Nepalensis Missionarius ait ad fig. 7. & 8. in suo codice manuscripto: *Una giornata di cammino distante della città di Batagio vi è un grande monte detto Hemaloe (Himala mons frigoris) abitazione, e luogo di contemplazione di Mahádéva e de Párvadi sua moglie. Il sacro fiume detto Bagmadi che scorre tra Batagio e Catmandu è di acque sante, che levano ogni macchia di peccato. Vide mappam geographicam D. De l' Ile inter gradum latitud. 25., & 30. prope civitatem Pattan, & librum Asiatick researches pag. 248. Montes isti Tibeto proximi an non conveniunt cum monte Thraciae de quo Herodotus & Macrobius agunt? In Thracia eundem haberi solem, ait iste Satur. lib. 1. cap. 18., atque Liberum accipimus, quem Sebadium nuncupantes magnifica religione celebrant ut Alexander scribit, eique deo in colle Zilmisso aedes dicata est, specie rotunda, cuius medium iter patet tectum. Haec si vera sunt, profecto argumentum quod nos in grammatica de Sebasio, Sebesio, Sebadio, Siba feu Shiva deo pertractavimus, certae & plenae convictionis est. Hoc ibi videat cui placet. Porro Shiva deus etiam vocatur ॐ ഭൂദേശാഃ *bhudéssha dominus daemonum, larvarum, malorum spirituum*, ॐ മൃത്യുജയഃ *mrthyugeya victor mortis*, ॐ മൃദാ *mrda pertinax, obstinatus, pugnax, bellator*, വിരുപാക്ഷ *virubaksha deformes, terribiles oculos habens*, കപാലമുഖ *kabálabri horridis & erectis capillis*, വാമദേവ *vámadéva crassi, obtusi, instar pigmei corporis*, ॐ ത്രിലോചനഃ *trilócena tres oculos habens*,*

ശാസ്ത്രം

(1) Plura nos de Shiva deo feu de hoc Baccho sive sole infra adducemus in quaestione an religio Brahmanica a Scythia descendat. Ibi quis hic deaster sit ad trutinam revocavimus & ad amissim statuemus, quae tamen nunc haec legenda sunt ut distincta notio huius dei

aquiratur. Urus feu taurus quo Shiva deus vehitur probabiliter terra est, aut dum taurus solus in aliquibus monumentis exhibetur, loco Shivaee dei feu solis generatoris sumi potest & debet, signum nempe pro re, ubi res est Shiva vel sol, taurus vero Shivaee signum & attributum.

ഓടശ്ശുപ sháltava *vindex*, സപ്തഭൂമിഃ *sarvagna omniscius*, quia scientia & sapientia sua omnia cognoscit & oculo illo tertio quem in fronte gerit, omnia videt, omnia bona & mala discernit ut illa aut praemio aut poena afficere possit. Inde evenit quod aliqui Shivenitae huius dei cultores unum oculum in fronte in honorem huius dei depictum gerant, id quod ego admonere & explicare in grammatica Samscrdamica plane oblitus fui. നിലെട

ഹരികഃ nilohida *rubro caerulei visus*, നാശനഃ hará *destructor*, (കൃ)

പുനഃകക triburándaga *tres urbes seu regiones inhabitans*, caelum seu firmamentum, terram, & infernum. ഗംഗാലതഃ

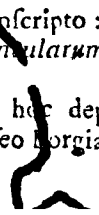
Gaengadhara *Gangem fluvium in capite portans*. വെട്ടുടമകൈരഃ

vyomaguésa *firmamenti dominus*, വൃഷ്ടിയജ്ജഃ *urshadvagia pluviam, tempestatem fulmen & tonitru producents*. ഭീമഃ bhíma *terribilis, horridus*, ഭവഃ Bhava *existere faciens, generans, &c.* Haec omnia nomina gentiles ex corona precatoria *rudráksham* dicta devotissime recitant, & hae sunt eorum quotidianae preces. Unde coronae hae in Tibetanorum & Indorum manibus passim videntur (1). Sub omnibus his epithetis seu qualitatibus vel attributis hic Deus repraesentari solet. Quorum plura si in hac una eademque figura dei Shivae coniungas, exsurgit inde monstrum ingens, terribile & horrendum quod vide *pag.48. tab.2. in Alphab. Tibet. in cyclo transmigrationsum* a clariss. P. Georgio explicato. Ex his iisdem attributis iam tu ipse facile simulacrum huius (2) dei cognosces & ab omni alio, dum tibi occurrit, distingues, videbisque Shivam modo bovi insidentem (3), modo ex capite illius

Gan-

(1) Numquid ergo somnia sunt omnia ea, quae de Tibetanorum Manichaeismo aut corrupto Christianismo adstruuntur? Vid. *tab. iv. in Alphab. Tibetano*.
(2) Daemonem existimat esse Ludovicus Rom. Patritius *lib. 5. suae navig.*

pag. 237. in opere inscripto: Novus orbis regionum & insularum. Basileae. an. 1532.
(3) Simulacrum hoc depictum bovi insidens vide in museo Borgiano Velitris.

Gangem fluvium profluentem, modo furca, tridente, & serpentibus instructum, modo fulmen intorquentem, modo mortuorum calvariis seu crans undequaue amictum, modo securi aut gladio infantes dissecantem, modo varia armorum genera, ut gladium, clavam, securim, coronam precatoriam gestantem, modo cum uno tantum lingam in yoni seu matrice posito & in conum ascendente repraesentari, modo denique cum multis manibus & plerisque his attributis simul exhiberi. Vide tabulas Francisci Pivatii, Sonnerat *tom. 1.*, Niebuhr *tom 2.*, P. Const. Arini icones *fig. 6. 7. & 8.*, *item fig 18.*, & *20.*, quam ultimam male exponit dum numen illud praesidem carminis, comoediarum, chorearum, et gaudii esse contendit. Ita pariter minus recte comparat R. P. Georgius hoc numen cum Budha, qui absque omni dubio Mercurius est, et a Xaca, Sciaca, seu Siba, Seba, vel Shiva omnino distinctus. Vide epitheta Budhae in grammatica Samscredamica circa finem. Ex his iisdem epithetis, quae sane ad amissim conveniunt cum omnibus Shivae dei statuis, figuris & imaginibus, ut auctores supra citatos inspicienti patebit, iam facile dignoscitur, quisnam sit hic deus Shiva. Est nempe sol terrae seu bovi insidens, est generator & destructor, gignens & exurendo destruens aut corrumpens, est vindex criminum, corporum & animarum, est mortuorum iudex, est Hercules, est Iupiter tonans & fulminans, est ignis calore procreans, dum Vishnu & Brahma seu terra & aqua concurrunt. Quare etiam cum fratre suo Vishnu simul concubuisse in fabulis Brahmanicis traditur, & ex hoc concubitu enatum est portentum illud Indicum Phallus seu Lingam, naturae seu *Shakti* deae ex calore et humore generantis symbolum, unde etiam *lingam* hoc in *yoni* seu matrice constitutum passim in Indiis in lucis cernitur, & ex constanti ac universali Indorum traditione Shivae Dei & Bhavani uxoris eius, aut Vishnu dei fratris illius in feminam mutati, pudenda repraesentat. Hanc vero communem omnium Indorum, id est Malabariensium, Tamulensium, Madurensium, Bengaliorum, Indostanorum opinionem esse, non tantum elucet ex eo quod de primis ego, de Tamulensibus R. P. Norbertus, de Mayssurensibus & Madurensibus R. P. Brito, de Bengalibus & Indostanis Angli Calcut-

tenfes, vades dare poffimus, & praedicta confirmare, fed etiam de populis Nebalenfibus Tibeto proximis idem affirmet R. P. Conftantinus ab Afculo pag. 156. ubi ita habet: *dicono alcuni loro libri, che l'eterno Paramefuara, cioè dio credè con la fua volontà fei vaghe cofe, cioè il cielo, la terra, l'aria, l'acqua, il fole, e la luna, e ftando in atto di voler crear il reftante, comparve nel mondo la fua medema volontà* (alii dicunt virtus, potentia, natura id eft Shakti dea, quod proprie virtutem aliquam fingularem fignificat) *in figura di donna, e quefta battendo tre volte la palma di lei mano, in virtù di alcune parole ne uscirono tre palle, e da quefte Brahma, Vishnu, e Mahádéva trinità vifibile.* Haec omnia nos accuratius enucleamus in grammatica, quae omnino legenda eft illi, qui de his rebus diftinctam notionem habere cupit. Ex imperitia linguae litteralis facrae Samferdamicae, non folum haec, fed etiam omnia quae fupra de Shiva diximus, miro ariolantium, morelogorum, & femiperitorum fcriptorum ftudio & fcriptionibus corrupta, confufa, intricata, perversa, & depravata fuerunt, ex quo etiam emanavit, ut nullus quod fciam haftenus veram, diftinctam, & dilucidam notionem de Shiva deo dederit. Quare vocabularium hoc Amaraftinha femper prae oculis habendum eft, & iuxta illud fcriptores illi caftigandi, legendi & ad tracinam revocandi. In hoc eodem vocabulario Shivae deo haec attributa adfcribuntur: རྒྱུ་མཚོ་ Gedá crines feu capillitium horridum & totum intextum, རྒྱུ་མཚོ་ Villa arcus & fagitta, རྒྱུ་མཚོ་ Kála bos, རྒྱུ་མཚོ་ Ghedá clava &c. Qui plura de deo Shiva ex mythologia Indica noffe cupit, adeat opus manufcriptum R. P. Ildephonfi inter codices S. Congregationis num. 20., codices Indicos manufcriptos bibliothecae regiae Parifienfis num. 34.56., & alios, ac praefertim codicem manufcriptum, qui exiftat in bibliotheca S. Genovefae fub titulo: *De la religion de Malibares*, quem mihi Parifii eruditus vir Bartholomaeus Mercier Abbas S. Leger pro fua in me humanitate indicavit, & quem ego in praedicta bibliotheca vidi mense decembri anno 1789. Rerum principia, terram, aquam & ignem, quae Strabone teftè antiqui ftatuere Braſmanes, pariter aliqui adftroxere philoſophi Graeci. *Heraclitus & Hippafus,* ait

ait Plutarchus dē placit. philosoph: *Ignem omnium esse rerum principium perhibuerunt. Omnia enim dicunt ex igne nasci, & in ignem resolvi, & ignis extinctione universum hoc creatum esse . . . ita ignem principium esse ex quo omnia, & finem in quem omnia recidunt, Confer etiam Clement. Alex. lib. 1. Stromat., & Lactant. de orig. erroris seg. 18. Hanc sententiam etiam Parmenidi adscribit Laertius lib. 9. dicens: Primus hic terram globosam dixit, & in medio sitam, duoque esse elementa ignem & terram; illum opificis, hanc materiae tenere ordinem. Et Ovidius:*

*Quippe, ubi temperien) sumpsere humorque calorque,
Concipiunt: & ab his) oriuntur cuncta duobus.*

Chaldaei, inquit Farnabius, ignem venerabantur inter summa numina ut & aquam, tamquam rerum principia. Et forte Brahmanes ea ab ipsis acceperunt. Sibas seu Shivenitas Shivae seu Herculis huius Indici discipulos, sectatores, & ex illo descendentes iam descripsit Plinius, Arrianus, Curtius & Strabo lib. 15., quos vide, & hii sectarii hodie in Indiis existunt, Gôsâmi, Yogui, & falso nomine Faqurii dicti, per alios Shivenitas infinitos, quorum supra iam meminimus.

ਸੁ ਸੁ ਸੁ ਸੁ ਸੁ

SARASVADI

T A B. XI.

Sarasvadi Brahma dei uxor in vocabulario Amarasinha sect. *शब्दार्थशुद्धिः* shabdâdivarggam haec gerit epitheta: *ब्रह्मविद्या* Brahmi id est *scientia, & uxor Brahmae*. Ex quo argues ad productionem rerum deo Brahma uxorem scientiam feminam confictam ab antiquis Brahmanibus datam fuisse. Unde iam merito successas Newtonio, Abbati Pluche, Bryantio, La Croze, Curt de Gebelin, & centenis aliis ariolis, quorum ali-

qui totum orientalium mythologicum systema & divinitates ad agriculturam tantum, alii ad defunctos illarum gentium reges, alii ad astronomiam, alii ad Patriarchas a Moyle in sacris paginis allatos, alii ad mera abstracta veri dei attributa, alii ad sola rerum principia retulerunt. Profecto ex hoc solo vocabulo ex libro Brahmanico non suspecto hic adducto iam elucet, antiquis virtutes & vitia in personas fingere moris fuisse. Sed epithetorum explicationem prosequamur. भारदी bháradi *historia*, seu *dea historiae*, भारदी bháshá *lingua*, *idioma* seu *dea grammaticae*, वह्नि ghi *vox*, *verbum*, *dictio* seu *deus eloquentiae*, वह्नि vákerváni *linguam* seu *verba regens*, सरस्वती sarasvadí *harmoniae domina*, *proportionis*, & *concinnitatis praefes*. Huius deae simulacrum quod ex museo Borgiano exhibemus, in capite mitram oblongam gerit, in fronte signum sanctum descriptum habet. In quatuor manibus stylum ferreum ad scribendum in foliis palmarum, folium palmae, cervum seu formam cervi, in qua Brahma deus eam deperit & constupravit, & cultrum vel securim habet, qua folia palmarum refecat & temperat. In aliis simulacris solo stylo insignitur, & aliam manum pendentem ac cruri applicatam tenet. Nudo & mammoso semper exhibetur pectore quasi eam aduentibus & colentibus lac abundans praebitura. Zonam gerit ex humeris, ut pater & maritus eius Brahma, quae zona scientias tradendi, & homines instruendi facultatem & auctoritatem denotat. Haec dea apud Nebalenses una manu lotum, altera librum, alia coronam precatoriam, altera stylum seu celte tenens pingitur. Huic olim fervus nomine Kálidása addictissimus fuisse dicitur, cui haec dea donum eloquentiae devoti famulitii praemium dedit. Eruditi omnes eam colant, eique sacrificent est necesse. Quin etiam reges eidem sacrificia publica offerunt, vocaturque hoc holocaustum *sarasvadipugia*.

Brahma deum Patriarcham Abraham, Sarasvadi vero Saram eius uxorem esse existimavit P. Boucher, & ex hac opinione plenum procacitatis risum movere conatur in religionem Christianam

- nam anonymus auctor Gallus opusculi *historia philosophica monachismi* inscripti (1), quasi Christiani religionis suae dogmata & instituta a Brahmanibus accepissent, unde etiam monachos Christianos Indicis Samanaeis comparat, & religiosa instituta Christiana ab illis tamquam a fonte deducit.

En animam & mentem cum quæ dii nocte loquuntur

An non potiori iure philosophastri nostri a Samanaeis oriuntur? Perfecto hi philosophi sunt ut Strabo, Arrianus, Cicero, & Porphyrius id manifeste docent. Se ipsum itaque suamque philosophiam auctor a Samanaeis deducat. Visionarios & impostores locios suos Voltaireum, Rousseaum, Bolingbrokium, Herivatium, Conringium, Shawium, Postellum, La Crozium, de Paw, aliosque huius furfuris philosophastros, ac denique se ipsum rideat auctor, atque imbecillitatis & insaniae suae misereatur. Quod si hoc displicet, instar villosi, murmurantis & uncantis urfi eximium ingenii sui fetum circumlambat est necesse, si partui suo tollerabilem humani fetus formam figuramque dare velit. An Sarasvadi Sara sit, auctor ipse ex allatis epithetis diiudicet & taceat. Simulacrum huius deae ex aere fustum exstat in museo Borgiano Velitris.

ಲಕ್ಷ್ಮಿ

L A E K S H M I

T A B. XII.

Dea Iakshmi Vishnu dei uxor, & secunda ex septem deabus est, quas gentiles *sapta mādara*, seu septem matres vocant. Ea ita in vocabulario Brahmanico describitur: I. श्री shri II. लक्ष्मी lakshmi III. पद्मलया padmaleya loti habitatrix, lotus enim

orien-

(1) La nécessité de supprimer les ordres religieux de France, ou l'histoire philosophique du monachisme. Londres 1790.

oriente sole se se aperit & explicat , occidente v̄ero claudit , & quia
 lotus naturae symbolum est ex calore & humore generantis , lotus
 haec apud omnes pene Asiaticas gentes tamquam matrix considera-
 tur atque solis ceterorumque planetarum semina in se suscipit , ut
 ea dum iam maturescunt iterum producat, germinet, & suae primae
 existentiae ac formae restituat . Quare Aegyptii ipsum adeo solem
 iuvenem in loto constituebant , ut in ea maturescens crescere vi-
 deretur & fortior fieri . Unde Plutarchus in *Iside : neque putant*
(Aegyptii) solem infantem recens natum e loto existisse : sed sic
ortum solis pingunt , innuentes quomodo is. ex humidis accendatur .
 Brahmanes etiam lingam in loto seu matrice constituunt & per
 illud generatorem , per hanc lotum, triangulum , seu yoni & re-
 ceptaculum feminis intelligunt . IV. പദ്മദ padmá V. ഹരിപ്രിയ
 ഹരിപ്രിയാ haripriyá VI. ഇന്ദ്രിയാ indrá VII. ലോകമൂലനി lōga-
 genani & ലോകമൂലനി logamàdà mundi genitrix , & mundi
 mater . VIII. മാ mà IX. രാമദാ ramá X. മംഗലദേവനി man-
 galadévadá XI. ക്ഷീരസാ kshirasá . I. *Sbrí* , beata, felix, fortu-
 nata , opulenta . II. *La'kshmi* , formosa , pulchra , nam *La'ksh-
 myam* venustatem significat . III. *Patmáleya* . IV. *Patmá* vel *Pad-
 má* , lotos , nymphaea . V. *Haripriá* dei Vishnu amatrix . VI. *Indrá* ,
 Indraet deo affinis , proprie sensus afficiens . VII. mater telluris
 VIII. *Mà* , magna . IX. *Ramá* , luxurians , iucunda . X. *Mangala-
 dévada* felicitatis dea . XI. *Kshirasà* dulcis , lactea . Haec dea se-
 dens exhibetur , & ambabus manibus lotum gestat . Mitram in
 conum vergentem in aliquibus statuis, in aliis vero decussam, aut in-
 comptos & simplices capillos in verticem religatos habet . In fronte
 factis lingami insignibus exornata est . Nudo pectore exhibetur .
 Haec itaque huius deae est forma communis quae in templis
 gentiliciis videtur & in parietibus pingitur . Sed adest alia etiam
 illius species in museo Veliterno , quam ego antea numquam
 videram . Hoc simulacrum *La'kshmi* deam stantem exhibet , mi-
 tra in conum assurgente , & pectore , ac toto corpore usque ad
 renes nudo . Ex humeris saccum pensilem gestat , quem ante
 pectus

pectus hiantem & apertum duabus manibus tenet tamquam ex eo naturae aut terrae dona profundens. Alias infantem manibus gestat eique mammam sugendam porrigit. Subinde haec eadem dea formosae virginis instar in loto ipsa sedens exhibetur, & tunc induta, & pulcherrimis inauribus exornata lucet. Ipsa arbor *miva*, seu mangueira Indica pomorum manga dictorum feracissima, foliumque huius arboris est sacrum, unde ramusculo eiusdem Brahmanes utuntur in Australi aqua respergenda. Lotos etiam eidem sacra est, utpote eius domus vel sedes, cui insidet. Deam hanc etiam in ore viccarum habitare fabulantur. Ignis item nocturni tutelaris dea esse videtur, nam in honorem La-kshmi vesperi semper ignis seponitur & custoditur, atque beata illa domus esse existimatur, in qua semper aut lampas, aut alterius formae ignis in honorem huius deae existit, & ardet. Dum oryza coquitur, paucis granis in ignem injectis feminae Indicae huic deae sacrificant, & hoc numen invocant. Pulchritudinis & filiorum cupidae puellae huic deae se se commendant. Ea vero ab omnibus & in tota India colitur. Magna mater a Vishnavitis vocatur.

Quicumque Graecanicas inter & Brahmanicas divinitates similitudinem intercedere negat, & Graecos Romanosque a Brahmanibus nihil accepisse autumat, hanc deam serio inspiciat & examinet, tum monumenta Indica & Graecanica inter se conferat, atque si certis indiciis compererit Indicam gentem Graecis vetustiore esse, Graecis Latinisque prius religione & literis exculam fuisse, is iure merito, certissime, & bene concludet, Graecos Latinosque non tantum pleraque philosophiae capita a barbaris, hoc est ab eruditis Brahmanibus & Persis accepisse, sed & pleraque religionis dogmata ex Indiis in Graeciam & Latium allata, & propagata fuisse. Id quod multis ostendit Clemens Alex., Eusebius, Laertius, aliique.

Op. vel Ceres dea frugum, alma Ceres, tellus magna mater, cunctarum frugum creatrix, an alia a Brahmanica Shri, vel La kshmi esse potest? Ceres dicitur, ut observant auctores, quia nos alit, & inde eam Brahmanes beatam, felicem, ac divitem esse dicunt. Luxurians & iucunda dicitur, quia, ut Fulgen-

gentius scribit, Graece *χαρμ*, id est *gaudium* dicitur, ex eo quod oryzam, frumentum, fructus & naturae dona plenis manibus donat, hominesque gaudio replet. Luxurians vero dicitur, quia semper & abundanter protrudit, quod ipsi committitur, & ad generandum est prompta ac potens. Vishnu dei, hoc est *aquae* uxor est, quia aquae amica, aquae sponsa esse debet, ut abundanter producat; tum ab ea irrigari, & fecundari amat. Ea apud Graecos Saturni filia est, quia Saturnus, quid quid dicat Court de Gebelin non terra, sed aqua apud veteres scribitur, nec obstarret aliquid, quin ea aquae coniux apud Indos esse possit, quamvis apud Graecos Saturni seu terrae filia diceretur. Formosa dicitur, quia pulchri sunt campi oryza pleni, formosa etiam, quia La^kshmi & Indica Venus est, ex concha nata, ut aliqui, ex loto progenita, ut alii volunt, inde est quod virgines puellae eidem sacrificent, et eam venerentur. Ceterum & pulchritudinis ac venustatis similitudinem non a corporis elegantia, sed a frugum colore, a frumenti aut oryzae venustate in campo rutilantis, denique a natura rei agrestis apud veteres desumptam fuisse, facile ea svadent, quae sive Iacob, sive alii Patriarchae filiis suis benedicentes, protulere, dum filios suos agris fertilibus, segeti aureae, & fluctuanti comparabant. La^kshmi in loto sedet, quia *lotos* omnis generationis origo & fons esse apud Brahmanes scribitur. Dea ipsa *lotos* dicitur, quia physice spectata solis, terrae & aquae productio est, & quia terra alma mater, matrix & receptaculum omnium seminum est, quae postea ipsa parit & pariendo alit. Magna mater, mundi genitrix dicitur, quia per terrae & naturae fruges omnia vivunt, & quasi per ipsam omnia generantur; ubi enim Ceres deficit, qualis generatio esse potest? Dulcis vero & lactea est, quia fruges dulces & quasi lactei succi plenos fert, vel lactea, quia oryza primo lactescit, antequam flavescat. Felicitatis dea dicitur, quia prima felicitas non ab auro, non ab argento, non ex metallis, sed ex terrae frugibus esse veteribus omnibus videbatur. Unde ad Alexandrum Magnum dicebat *Dandamis Brahman* apud Arrianum de expedit. Alexandri lib.7. *Neque ulla re ab Alexandro egerre, iis enim, quae haberet contentum esse, quamdiu enim viveret*

Indorum regionem tempestivos statis anni partibus fructus ferentem ipsi sufficere. En quanta in hoc solo Laekshmi nomine veterum Indorum philosophia, & hanc, illosque barbaros esse dicebant Romani et Graeci, hodieque appellare audent, viceversa iure & ipsi barbari appellati. Quod vero Indi Laekshmi deae noctu ignem seponant, die vero vel in ore vaccae, vel in uberibus, vel ad caudam eius habitare dicant, quin & vaccam ratione huius deae venerentur, nonne hoc in memoriam revocat fabulam illam antiquissimam, quae Cererem dum in aula Cere regis esset, & filium suum Triptolemmum educaret, die quidem ut immortalent redderet divino lacte nutritivisse, noctu vero in foco, igne, & cineribus abscondisse, narrat? Esse potest & alia ratio, cur Indi deae Laekshmi noctu ignem seponant, ut nempe dea agrestes productiones, fruges, oryzam seu nelli in campis albescens & nondum messi maturum ab igne urente & ardenti sole defendat, & integrum ac incolume in horrea deducat. Ideo pauca in eius honorem ad ignem coniiciuntur oryzae grana. Quam quidem consuetudinem non solum Indicae observant mulieres, sed ut animadvertit Paulus Medici in libello de ritibus & consuetudinibus Hebraeorum, & mulieres Hebraeae eidem hodiecum sunt addictissimae. Quod vero Laekshmi dea et in lacte et in vacca resideat, quid aliud est, nisi quia vacca fecunditatis, & terrae symbolum, hanc fecundissimam deam optime repraesentat? Lacte delectatur ipsa, lacte delectantur et Brahmanes & Indici dii. Unde serpentibus sacris lac bibendum apponitur, aliisque diis oryzae permixtum offertur, aut denique placentulae ex oryza confectae & melle inunctae idolis, et defunctorum animabus in anniversario convivio offeruntur.

Liba deo fiunt, succis quia dulcibus idem

Gaudet, & a Baccho mella reperta ferunt. Ovid. lib. 3. Fast.

Sed et arbor máva (mangueira Lusitanice) eiusque folia et fructus huic deae sacri sunt, et hanc deam bene repraesentant, quia arbor haec fertilissima est, et cui aliam in Indiis vix similem quoad fertilitatem reperias. Illius itaque foliis in Iustra-

lem aquam *tirtham* dictam (2) intinctis, omnia asperguntur, et lustrantur. Quae quidem omnia ad superstitionem referunt plerique, quando ea iure merito ad sanam philosophiam referre deberent. Ea enim est in his omnibus Brahmanum cura et conatus, ut populo per haec naturalia, et simplicia sobrietatem, temperantiam, & in fruges, lac, et simplices productiones terrae, valetudini convenientes, et in Indiis necessarias, propensionem persuadeant, adeoque in simplici, naturali, parco, sobrio, ac incolumitati corporis vere apto vivendi genere philosophi hi populum conservent.

Ceterum ex descriptione deae La'kshmi a nobis data, iam facile colligitur, cur Indi in eius honorem lampadem VII. luminum seu VII. lychnorum accendant; cur nummi Indici deae La'kshmi imaginem gerant, quam Indi ante aliquem contractum vel permutationem monetae, oculis et ori applicando semper prius adorant; cur vesperi lampadis lumen elevatis manibus salutent; cur hoc etiam in solemnitate matrimoniali; cur viduas nempe ut steriles, aut ut inutiles quod non pariant, contemnunt; cur etiam meretrices detestentur; cur vaccam venerentur, et cauda eius in caelum vehi exoptent; cur vaccae stercore domos perliniant &c.

പാർവ്വതി seu ഭവാനി

PARVADI SEU BHAVANI

T A B. XIII. XIV.

Haec dea ita describitur in Amarasinha . I. ഉമാ *umá domi-
na* . II. പാർവ്വതി *parvadi montium domina* . III. കർത്യായനി
kartyayani factrix, creatrix, operatrix . IV. ഗൗരി *gauri Gan-
getica, Bengalina* . V. രുദ്രാണി *rudràni flere faciens* . VI. ശിവ
shivá bona . VII. ഭവാനി *bhaváni existentiam dans, procreatrix,*
geni-

genitrix, generatrix. VIII. സർവ്വമംഗലദ farvamangala *universalis voluptas, universalis felicitas*. IX. ഐശ്വര്യം ishvari *domina*. X. മഹേശ്വരീ maheshvari *magna domina*. XI. ഹൈമവതി hây mavadî *montis Himala seu Meru domina vel habitatrix*. XII. ശക്തി shakti *energetica virtus, vis, potentia*. XIII. കളി kàli *nigra, obscura, fusca*. XIV. ഭഗവതി bhagavadî *sancta, felix*. Ex his primo inferendum est, deam hanc polyonymam lunam seu Isidem, et naturam, seu potentiam quamdam ad generandum energeticam, & efficacem esse. Luna est, quia Shivae seu solis uxor esse fingitur et cum eo res sublunares procreat, natura est, quia omnium rerum genitrix dicitur, & per eam virtute solis terrestria procreantur. Unde hoc generationis et productionis opus ex parte solis per lingam seu dei Shivae phallum, ex parte lunae per yoni seu matricem deae Bhavâni symbolice repraesentatur, Quomodo vero haec dea Pârvadî pulchra et iucunda, ac simul nigra et lugens, qualis in hoc libro describitur, esse, & Proserpina vocari possit ac debeat, ex Assyriorum religione docet Macrobius. lib. 1. Satur. cap. 21., quod si admittas, Brahmanica haec philosophia tibi non solum facilis & pervia, sed etiam grata & iucunda erit. Secundo. Ex his nominibus manifeste liquet, quod quemadmodum Shiven vel Rudren destructor & regenerator, vel vice versa progenitor et destructor est, ita pariter Pârvadî vel Bhavâni ipsius uxor, genitrix, regeneratrix, et simul destructrix sit. Sub duabus proinde qualitatibus et formis omnino est spectanda, et quicumque eam sub una tantum forma consideraverit, omnino a veritatis tramite aberrabit. Ut destructrix est, Rudrâni seu flere faciens, kâli seu nigra et vindex, Bhagavadî seu sancta & virtutem praecipiens, Ishvari seu domina, quin & Gauri seu Gangetica, prout nempe animas eorum iudicat, qui in fluvio Gange loti & expiati expirant, dici debet. Sub hac forma ipsa in plurimis templis colitur. Oculos habet hiantes et terribiles, faciem nigram ut carbo, dentes longo & prostantes, pro inauribus duos elephantes, capillos instar caudae pavonis horridos, arrectos, et serpentibus multis

tis amictos . Subinde XVI. , alias VIII. habet brachia & manus . In his gladium , tridentem , catinos duos ad excipiendum & bibendum sanguinem , frameam obliquam seu retortam , aliam illi priori parum abfimilem , rotam ferream acutissimam , cultrum pergrandem , et clavam seu ciacram gerit . Equo diabolico *pi-shàsha* dicto vehitur . Quae omnia instrumenta allegorica sunt , quae hanc deam mali vindicem , perversorum destructricem , ira , furore , odio in malos abreptam , et inexorabilem iudicem significant . Pro hisce rationibus nata est ex ignito oculo dei Shiva , quem in medio frontis habet et sub hac forma vocatur *Kali* , *Bhadrakali* , *Gaṅgadhèvi* , *Komari* , *Bagavadi* , subinde a populo *Amà* , *Mariatala* , *Durga* , *Pagòdi* , *Rudrani* dicta , quae omnia vocabula unum idemque subiectum significant (1) . Ipsa ad castigandum populum variolas immittere , variis morbis , daemonis in corpora immisione homines castigare creditur , sed cumprimis in hoc mundo et ante mortem ; nam mortis cura , et post eam poenarum genera ac praemia Shivaec deo patri et marito ipsius attribuuntur . Haec dea humanum , aut alium quemcumque sanguinem exquirat et postulat , unde homines , boves , et gallos ipsi antiquitus sacrificatos fuisse iam supra meminimus , et galli aut boves , sed hi rarius , hodie eadem sacrificantur (2) . Festum eius in Nebal , in Bengàla , in ora Coromandelica , et Malabarica maximo populi concursu et celebritate colitur , de quo consule varios auctores . Impossibile videtur omnes & varias fabulas heic afferre , quae a populo circa hanc deam confictae fuerunt , hodie dum narrantur , et a multis etiam Europaeis descriptae referuntur , quae tamen omnes in illud principium , quod nos supra adduximus , recidunt ; nempe quod haec dea in vita hominum castigatrix et destructrix sit , ut Shiva in hac , sed cumprimis in futura vita vindex et destructor est . Hoc tamen principium a nullo fere Europaeo homine pro religione Indica allatum fuisse video , adeo ipsi externo rerum cortice occupan-

(1) Minus recte eam P. Constantinus armorum praesidem esse putat . Vindex est , non bellatrix .

(2) Vide P. Constantini ab Asculo :

notizie laconiche pag. xi . Spilbergi navigationum tab. xiv. Sonnerrat tom. 2. p. 93. & seq. edit. in 8.

cupantur, fabulis referendis infudant, et obiter res Indicas perscribunt. Quanam ratione Indi se et filios suos subinde sub rota currus triumphalis, quo immane hoc monstrum modo sub una, modo sub altera forma in solemni pompa vehitur, sacrificare soleant, et mori, descriptum habes in Sonnerat, qui ubique popularem Indicae gentis cultum et exorbitantes aliquas superstitiones pro vero Indico et Brahmanico cultu et religione sine ullo prorsus examine, sine criterio, quin potius cum multis imposturis obtrudit. Charpentier de Cossigny autem ipsum corrigere volens, epistola ad eum data, et anno 1784. in Insula Franciae publici iuris facta, deae Parvadi et Shivae reciprocas actiones, et fabulas, plerasque ad astronomiam refert, et ab hoc ego non dissentio (1).

Ceterum Indici climatis extremus calor, aeris rarefactio; atmosphaera pestiferis exhalationibus ex paludibus, & putridorum stagnorum torpentibus aquis, provenientius repleta, corporum humanorum oleo nucis inungi solitorum praepedita transpiratio, sanguinis effervescentia, et venae sectionis nullus omnino usus inter Indos, refrigerantium herbarum, fructuumque in aestate defectus, virus denique corporibus insitum, et variolarum causa naturalis et certa, sed populo incognita, utpote qui plus superstitione quam philosophia ducitur, ratio manifesta est, cur Indi variolarum morbum deae Bhadrakáli adscribant, eius vindictam esse dicant, et in hac et aliis infirmitatibus ad ipsam confugiant.

Quod ad secundam partem assumptae nostrae propositionis attinet, nempe Parvadi seu Bhaváni deam uti destructricem, ita quoque regeneratricem seu Venerem uraniam esse, observandum est, quod Pythagoras primus fuerit secundum Plurarchum *de placitis philosophorum*, secundum Laertium *lib.7.* et Clement. *Alex. lib.3. Stromat.*, qui in motibus corporum sub caelo existentium generationem et corruptionem principatum obtinere docuerat. Hanc vero opinionem ipse probabilius a Brahmanibus hau-

(1) Cum ergo sint huiusce sideris, vitam mortalium iuvat: alter quo iactu radiorum nonnumquam pestiferum effecus: alter, quo calore temperato imittit virus. Macrobian. Satur. lib.1.c.17.

hausit. Nam Strabo supracitatus vādem agit, Brahmanum philosophiam de ortu et interitu corporum, de femine, de mundo, de animabus cum philosophia Graecanicā, ac praesertim cum dogmate Pythagorico et Platonico convenire, quod certum omnino exploratumque esse ille perspiciet, qui utriusque philosophiae capita ad trutinam revocaverit. Iam vero cum non Brahmanes Pythagoram, sed vice versa illos Pythagoram, certe non docendi sed discendi gratia, invisisse veteres prodiderint, suapte natura sequitur, Pythagoram antea hominem rudem, doctrinam illam a Brahmanibus accepisse, ac proinde eam iam antea inter Brahmanes existisse. Ex hac igitur doctrina Brahmanica sequebatur deum Shiva et deam Bhavāni uxorem suam, ut destructores, ita quoque generatores esse. Mehercle hoc, nec alio modo id, quod in Amarāsinha de Shiva dicitur, explicari potest (1). Nam fluvius Ganges fecunditatis et regenerationis symbolum ibidem ex capite Shivae ortus fuisse dicitur, et hodie dum philosophi Indi Shivam *Gaengadharam* appellant, nempe fluvii Gangis baiulum, quem etiam cum Gange ex capite ipsius profluente pingunt (2). Denique ut multos praeteream, Pacunar gentilis Indicus poeta opiniones antiquas Brahmanicas exacte describens, ex femine dei Shiva, quod ubique profundebat, et spargebat, stellas, arbores, flores, naturam denique visibilem enatam et procreatam fuisse asserit, de qua re confer codicem manuscriptum P. Ildelphonsi, et P. Iohannis a Brito. Hinc etiam deducitur potentia et virtus Shivenitici lingami; quod, ut triangulum seu yoni vel matricem femineam, veros esse deos, nempe deos naturae ad procreandum, supra dictus Pacunar docet. En ipsius verba: *Inda la tirutāmara tan naduvil, iel ērum triconna faira adin naduvil Tandhanam bisza vātam adamaguidam tanne āgna fadā Shiva piram madyè, Taram othu elum rebna sint i āsenamel . . .*

Tanne

(1) Hoc pacto vim Osiridis in luna collocantes (Aegyptii) Isidem ei uxorem, ex qua prolem procreet, adscribunt. Ideo & lunam mundi matrem appellant & naturam ex utroque mixtam sexu a signant ei, quod impleta, & gravida facta a sole, rursus a se in aerem emittat ac disseminet geni-

tabilia principia. Plutarchus in *Iside*. Videtur etiam alia quae de Apī, de phallo, de triangulo ac de generatione rerum ex opinione Aegyptiorum asserit, quae cum doctrina Brahmanica perfectissime conveniunt.

(2) Vide in Asiatick researches ad pag. 249. effigiem Shivae seu Mahadēva.

Tanne angna sadà Shivalingam adum sagarā diēna tiru nil-
lam ade . In monte Caylāsam seu Mahameru vel Sumeru aureo ,
habitatione dei Ishvara seu Shiva , planities adest , & in ea qua-
drata mensa novem pretiosis lapidibus exornata , & in medio
mensae stat Lotos , Padma vel Tāmara dicta . In medio Loti trian-
gulum , fons & origo omnium rerum , atque in triangulo Shiva Lin-
gam . Triangulum domus & habitaculum Lingamī dei aeterni est , ut
triangulum domus & receptaculum aeternum est (1) . Porro haec in-
strumenta tamquam in throno unum leonem ex pretioso
lapide fabrefactum collocata sunt , et mysterium hoc tantum
est , ut nemo hominum nec ipsorum adeo spirituum caelestium
illud satis intelligere et explicare possit . Hoc itaque Bhavāni
deae Lotos et Shivae Lingam est , arcanum nempe naturae
generantis ac producentis , quod haecenus nemo umquam mor-
taliū comprehendit (2) . Triangulum hoc deae Bhavāni in Al-
phabeto Tiberano descriptum exhibet R.P. Georgius , et P. Con-
stantinus ab Asculo , atque ex hoc generationis mysterio dea
haec Indica Bhavāni , id est *existentiam dans* dicitur , et Veneri
Graecae comparari debet , quamquam minus vivaciter apud Grae-
cos descriptae . Ex hac eadem ratione , *Kartiyāni* factrix , ope-
ratrix , *Mahēshvari* magna domina , nempe naturae domina ,
Haymavadi roris et humoris domina (*venus nempe*) tamquam
ex humido procreatrix , *Sarvamangalam* , universalis felicitas
et voluptas , quae ex natura et generatione procedit , ac deni-
que *Shakti* seu potentia , virtus , energia , et viq̄ quaedam ad
existendum et procreandum impellens dicitur . Quod sane ite-
rum Brahmanum philosophiam , quamvis velo allegorico conte-
ctam mirifice commendat . Inde *Shakti* dea seu potentia , et na-
tura in primo creationis momento Ishvarae deo praesistenti
praesto adfuisse fingitur , ut supra iam retulimus , quae cum deo
collo-

(1) Vide de hoc triangulo Philonem
& Plutarchum .

(2) Tale fuit Isidis peplum quod ne-
mo umquam mortaliū detexit . Vide
Plutarchum in *Iside* . Dea Bhavāni alio
vocabulo *Isāni* , et *Ishāni* id est *Isis* seu
domina dicitur , quae quidem dictio ab

Isani corrupta in vocabulum *Isis* tran-
sivit , quae a modo *Budha* in *Thout* ,
Dherma in *Herma* ; *Menda* hircus su-
bruber in *Mendes* , *Mitra* in *Misra* ,
Manu in *Menes* &c. quae omnia in sa-
era lingua Samitrdamica inter Brahmanes
in corrupta permanere .

colloquens induitur, quod duobus modis intelligi potest: nempe quasi Ishvara seu dominus ad potentiam suam vel virtutem loqueretur, & eidem imperaret, & haec interroganti vel imperanti obsequens responderet; aut quasi Ishvara seu creator ad naturam rerum procreatricem loqueretur, & haec eidem responderet obsequendo: *Om, fiat, sit, amen* (1). Qui melius & ad opinionem Brahmanum philosophicam accommodatius eam descripsit, Lucretius fuit in suo poemate de natura, in quo & multa tribuit laudis encomia Veneri Uraniae, quae inter alias Veneres omnes à Graecis ad normam huius excogitatas deae Bhaváni unice & optime conveniunt. Unde etiam colliges systema illud non esse originale Graecorum partum, sed probabilius a Brahmanibus desumptum fuisse. Ex hac naturae continuo progenerantis notione, tot in India & Graecia spuriae & pueriles fictae fuere fabulae, ut quod Pàrvadi seu Bhaváni mille & amplius annos in continua fuerit cum deo Ishvara copula; quod deus Shiva eam semper secum in capite portet, quod haec dea sit fluvius ille celebris Ganges, cuius aquis immori & suffocari nihil aliud est, quam a peccatis expiatum in prima naturae semina resolvi, ut deinde eo immaculatiores & puriores anima & corpus iterum ex natura regeneretur. Haec sunt illa tam secreta Brahmanum mysteria, quae auctores tam diversimode & tam absurde subinde explicant. Detractis allegoriis & populi superstitionibus, quae tamen philosophiam ipsam contegendo conservant, eique vigorem perpetuum tribuunt, quamque soli capiunt philosophi, & illi qui Brahmanicos libros intelligunt, pleraque vera philosophiae capita esse inveniuntur. Pàrvadi regis montium filia esse fingitur, & montes inter Tiberum et Indiam, siti, eius progeniei patria domus dicitur, quod iterum allegorice intelligi debet ita ut Pàrvadi, Shakti, vel Bhaváni altissimi naturae auctoris vel solis uxor seu luna esse censenda sit. Hoc modo et *caylísam*, & *lotos*, & *triangulum*, et *lingam* nil nisi allegoriae & sim-

(1) Haec ita nos in grammatica Samscrdamica explicavimus; verum confabulatio illa etiam ad solem seu Shivam, & ad uxorem eius lunam seu Pàrvadi referri potest, uti eam referunt Iudaei.

caae fabulae. Haec itaque explicatio quoad modum differt, re ipsa autem convenit, nam Pàrvadi citra omne dubium virtus, natura, & luna procreatrix est.

et symbola sunt naturae, et auctoris naturae omnium rerum verissimi productoris (1). Confer de Bhavani etiam *Asiatick researches*, et Alphabetum Tibetanum. Haec dea quotannis Solemni ritu in mari aut flumine magno populi concursu a Brahmanibus lavatur, quod iam olim observavit Arrianus in periplo maris rubri, et quod hodie in tota India obtinet. *Post Colchos* (hodie Coleci vel Coleche) *alius sequitur locus Comar nomine* (promontorium Comorinum seu Comari) *ad quem locum aquis se abluendi, & lustrandi gratia comeare solent illi, qui omni reliquo vitae suae tempore religiosam (philosophicam) vitam agere cogitant. Idem faciunt mulieres quoque. Litteris enim memoriaeque proditum est, deam (nempe Komari qua promontorio illi nomen est Kanya Komari seu virginis ex oculo dei Shiva natae promontorium) ibi lavari fuisse solitam. Hic ritus ibidem hodie observatur. Quod vero de hoc praecise nec alio loco Arriani verba sint intelligenda, patet ex contextu, tum quia ibi regnum Pandionis seu Pandi, nempe Madure et Marava, quod hodie Pandi dicitur, constituit, et margaritas piscari dicit, quod itidem hodie ibi obtinet. Haec eadem caerimonia fit in Gange fluvio in Bengala, atque in ora Coromandelica, quod testantur Calcuttenses Angli, et R. P. Norbertus.*

TRIMURTI TRINITAS INDICA

T A B. X V.

Ut Indicae trinitatis ideam claram & distinctam lector nanciscatur, primum heic opiniones & sententias Europaeorum hominum paucis referamus, deinde quid haec trinitas ex sententia & fide ipsorum Indorum sit, demonstremus. Niebuhr *tom. 2. pag. 22.*

O

23. de

(1) Sol itaque heic veri dei symbolum phallus, ignis, bos seu Apis, triangulus, solis autem & lunae symbola sunt lus, concha, yoni seu matrix.

23. de trinitate In ~~India~~ ex sententia Indorum ait: Ihre drey vornehmsten Gotttheiten nennen sich Bramā / Wisfnu/und Mādeo/ und man lehrt das Volk / das Bramā der grosse Schöpfer sey / der es dem Wisfnu aufgetragen habe/ für alle lebendige geschöpfe / und dem Mādeo für die Seelen der verstorbenen zu sorgen.

Itaque ex relatione Niebuhr & sententia Indorum Brahma est creator, Vishnu conservator, Shiva five Mahādēva vel Rudra est destructor, vindex, & iudex, cui animarum post mortem cura obtigit. R. P. Iohannes a Brito in codice manuscripto quem ad manus habeo, supra iam saepius citato §. uno de trinitate hac ex sententia Maissurensium & Madurensium ita ait: *Houve dizem (os gentios) huma molher chamada Parashacti, que quer dizer excellentissima potencia, aqual teve tres filhos, e ao primeiro que tinha cinco cabeças pos por nome Bruma, que significa sciencia, e lhe deu poder para só elle poder criar todas as couzas. Ao segundo pos por nome Vishnu, e lhe deu poder para conservar tudo o que seu Irmaõ criasse. Ao terceiro pos por nome Rutren, este tambem tem cinco cabeças, e lhe deu poder para destruir e antiquilar tudo o que os seus Irmaõs criassem e conservassem, e com estes tres filhos se cazou a mesma may que os pario.* Itaque australes Indi conveniunt cum septentrionalibus Indis, quos vidit Niebuhr, in hac una re & opinione, quod nempe Brahma sit creator, Vishnu conservator, Shiva vero vel Rudra destructor. Videamus nunc quid dicant de hac trinitate Indi Nepalenses, id est ii, qui Tibeto sunt proximi atque cum ipsis Tibetanis communicant. R. P. Constantinus ab Asculo Missionarius Nepalensis in codice manuscripto qui inscribitur *notizie laconiche*, atque in bibliotheca S. Congregationis de Propag. Fide exstat, haec habet: *Dicono alcuni loro libri (Indiani) che l' eterno Parameshvara cioè Dio . . . stando in atto di voler creare, comparve nel mondo la sua medema volontà in figura di donna, questa battendo tre volte la palma della di lei mano, in virtù di alcune parole ne uscirono tre palle, e da queste Brahma, Vishnu e Mahadēva trinità visibile &c.* R. P. Ildephonsus in codice manuscripto num. 20. inter codices Indicos S. Congregationis cap. 3. haec habet: *Diximus quod Shivalingam sit una res rotunda & oblonga, fingunt itaque Brahmanes, quod tribus constet corticibus, sicuti planta*

planta ficus Indicae; somniant ergo bi fatui quod tres cortices se separaverint a trunco & converterint se se in tres deos Brähma, Vishnu, & Shiva. Et infra lib. 2. cap. 1. ait: Iste deus Ishvara (dicunt Brahmanes) est destructor omnium rerum creatarum iuxta illud poetae Malabarici receptum ab omnibus Idololatriis ബ്രഹ്മാവിനാശകൻ
 ॐ Srshti stidi Sambaram. Srshti significat creare, & hoc attribuunt Brahmae, stidi significat gubernare, & istud attribuunt Deo Vishnu, Sambaram significat evertere (destruere) quod attribuunt deo Ishvara. Fingunt etiam quod deus Ishvara participare fecerit seu communicaverit corpus suum uxori suae deae Parameshvari (Bhavani) & illa ipsi vicissim corpus suum, exinde itaque remansit medius homo, & media femina & hoc modo illum pingunt seu sculpunt in quibusdam figuris seu staturis. Haec itaque testimonia virorum sunt, qui diu in India versati sunt, & linguas Indicas optime callebant, & quia in distinctis ac inter se quam longissime distitis eiusdem Indiae plagis haec omnia ab ipsis Indis acceperant, insanus ille sit oportet, qui dubitet de una, constanti, ac universali hac Indorum fide & traditione, qua deum Brahma creatorem, Vishnu conservatorem, deum vero Shiva destructorem esse credunt & profitentur. Quid igitur ad haec aiunt critici, philosophi, & expositores nostri Europaei? rem ex se iam satis obscuram confundunt, intricant, pervertunt, systemata varia cudunt, & visiones suas citra omnem Indorum sententiam & opinionem venditant, mille commentariis & opinionibus inter se pugnantibus, quin & sanae rationi contrariis, falsas religiones, res denique plane ridiculas, & a vera seu Aegyptiorum seu Indorum, seu Tibetanorum, seu Sinenfium sententia, theologia, philosophia, ac mythologia alienissimas magna garrulitate & turgido verborum pondere his Asiaticis gentibus pro suo quisque studio adscribunt, quamvis ipsi numquam illas gentes viderint, nec terras hominesque examinaverint, nec libros eorum legerint, nec linguam vel minime didicerint.

. verborum tanta cadit vis,
 Tot pariter pelves, tot tintinnabula dicas

*Pulsari; Nam nemo tubas, nemo aera fatiget
Certe laboranti poterunt succurrere lunae. Iuv.*

En igitur quid auctor libri inscripti : *Recherche sur l'origine & les progres des arts de la Grèce*, qui numquam Brahmanes invisit, & nec verbum ex eorum lingua intelligit, de hac trinitate Indica dicat (1). *Primo* mysterium hoc Brahmanicum, quod mille & amplius annis ante aeram vulgarem schola Prahmanica excogitavit, & verum phantasma mythologicum hoc Indicum ex epistola S. Paulli ad Rom. *cap. 1. v. 16. & ex lib. Iud. cap. 22. v. 22.* explicat. Inde ad Saxones & Scythas descendit, atque Indicum *Trimourti* secundum ipsum est *Trimighty*, ou *trois fois puissant*, qui *repond aux memes idées & s'articule a peu pres dans les memes sons, que le Trimourti des Indiens*. C'est le *Trimégas des Grecs, le Ter magnus ou Altissimus des Latins*. *Brouma ou Berimba, Vichenou ou Bishen, Chiven ou Mahadys, sont a la fois les noms de chacune des puissances reunies dans le Trimourti, & ceux de trois législateurs de l'Inde...* *Ruder (Shiva) ou le Regisseur, de tout*. Ces peuples (Graeci & Indi) donnerent, l'un & l'autre, a des hommes, les attributs de la puissance generatrice. De là l'origine de toutes leurs divinités. Et postquam in spatiis imaginariis iam satis vagatus est, tandem pag. 102. & 103. concludit : *Brouma gouverna l'Inde, dont il fut le premier législateur, & les plus ancien roi. Bacchus etant aussi regardé comme tel... ils le confondirent avec lui; & son regne devint la premiere epoque de leurs histoires*. Atque ut colorem det falso suo systemati ex Plinio affert textum cap. 31. : *Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum régés eorum (Irdorum) centum quinquaginta quatuor*. Deinde prosequitur : *Suivant le calcul de Mr. Bailly (magnus sectae visionariorum magister) le premier de ces rois vecut 3553. ans avant I. C. en ajoutant a ce tems la durée du regne de Bacchus, fixee par les historiens Indiens a 52. ans, le commencement de ce regne sera de l'année 3605. avant notre ere : c'est la cinquieme, apres celle ou Justin met l'établissement de l'empire de Scythes sur toute l'Asie, 3160. ans avant I. C. cette étonnante coincidence de tems, sur une datte éloignée de nous de 5388. ans, demor-*

(1) Tom. 1. pag. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97.

• *démontre & la vérité du calcul ingénieux* (ingeniōsi utique sed falsi) *de Mr. Bailly*, & *la certitude de l'importante epoche conservée dans Iustin*. En itaque non parvum inspirati auctoris pro suo systemate Scythico Indico enthusiasmum, sed candidus lector etiam insignes simul imposturas animadvertat. Quas ut facilius cognoscat & convincatur, auctorem primò cum D. Bailly eorumque sectariis nostris philosophis visionariis ad scholam Brahmanicam traducamus (1).

Samserdamicum (𑖙) tri in lingua Samserdamica significat tres vel tria, 𑖙𑖙𑖙 murti vero personam vel corpus. Vide nostram grammaticam Samserdamicam p. 98. quoad vocem tri (𑖙), quoad vero vocabulum murti 𑖙𑖙𑖙 vide dictionarium R. P. Iohannis Hanxleden, qui ad hanc vocem ita habet: 𑖙𑖙𑖙 murti persona, que explicatō por ശരീരം schariram (corpus), assum chamaõ a sua falsa trindade 𑖙 𑖙𑖙𑖙 trimurti. In oratione quadam gentilica, quam Brahmanes ad deum Shiva, Ishvara, Mahadèva, seu Rudra dirigunt, ira eum compellant: ശൈവകയ്ക്കിന്ദ്ര പ്രദക ഗവദ്ഭുവനമെട സ്തു ശൈവ്യദി 𑖙 𑖙𑖙𑖙 ജനമഃ ശംഗധന്യജനമഃ Sévagayshda prada Bhagaván namostudé, aadi murtáya namá, Gaengadháya namá. Deus Bhagaván (Shiva) qui petentibus postulata concedis, tibi sit adoratio! tu prima persona, primum corpus, tibi adoratio! tibi Gangis fluvii baiulo adoratio! nempe quia hic Shiva seu Rudra fluvium Gangem caelestem omnis humoris,

(2) Illi, qui de triade Indica ex opinione & fabulis Indorum popularium, prout nunc in Malabaria obtinent, plura nosse desiderant, inspiciant epistolas meas quas Augustae Vindelicorum imprimendas dedi cum hac epigraphe:

P. Paulus Non H. Bartholomäus Malabarischen Missionärs briefe über die neueste Verfassung Malabars mit Arttischen Anmerkungen. Augsburg. Confer etiam Sonnerat tom. 1. pag. 266. & 267. edit. in 4.

moris, per quem generationes fiunt, principium, in capite suo portat, quod vide in libro *Asiatick researches in tab. ad pag. 248.* Sol nempe qui est Shiva, una cum luña seu Párvadi sua uxore rorem caelestem seu Gangem caelestem ex opinione Brahmanum exstillant, quo rore omnia madefacta procreantur. Unde R.P. Constantinus ab Asculo Missionarius Nepalensis in supra citato libro *una tab. fig. 7. & 8.* exhibet deum Shiva & uxorem eius Párvadi in monte *Himala* seu Meru, Graecis *Imau*, *Imeia*, & *Meros* (1), & ex illo monte solis seu Shivae dei & Párvadi deae sede fluvius caelestis Ganges defluit, atque, ex opinione Brahmanum totam Indiam fecundando omnes Indiae fructus procreat, atque corpus & animam lustrat & salvat. In hac ergo oratione deus Shiva una Indicae triadis persona, murti id est *corpus vel persona* dicitur, atque evidenter probat unacum vocabuli huius explicatione a P. Iohanne Hanxleden allata, Trimurti nihil aliud significare nisi tres personas, seu tria corpora in unum compacta, quae heic ex museo Borgiano Velitris exhibemus. Trimurti proinde seu trinitas Indica sunt tres personae seu tria corpora, quorum unum est Brahma, secundum Vishnu, tertium Shiva. Brahma terram, Vishnu aquam, Shiva solem vel ignem esse nos supra ex vocabulario Brahmanico Amarasinha defendimus. Tres istos deastros ex planta ficus bananae fecunditatis symbolo, vel ex triangulo omnium rerum principio, vel ex yoni seu matrice Bhaváni deae seu naturae, quam triangulus repraesentat, vel vicissim repraesentatur; vel ex lingam alio generationis principio & symbolo, vel ex loto flore caloris & humoris prole & alio fecunditatis, vel generationis symbolo ob analogiam, quam cum matrice habet, enatos fuisse, Brahmanes philosophi fabulantur, unde etiam hi tres dii in loto sedentes pinguntur. Shiva seu Ishvara vel Mahadéva, id est *magnus deus ignis* nempe & sol veri & aeterni dei symbolum generans & destructor, duobus attributis soli & igni inhaerentibus instructus, uxorem habet Shakti potentiam, vim, virtutem, energiam, quae etiam est

(1) Vide nostram dissertationem infra *scendat' & Bayeri historiam regni Graecorum Bactriani pag. 2.3.4.9.10.*

est शक्तिः Bhavāni seu virtus existerē faciens, vel generatrix, ad quam deus in creationis momento loquebatur, ut fufus in grammatica tradidimus. Haec potentia seu virtus Shakti dea, est mater simul & uxor trium horum fratrum, filiorum simul ac maritorum suorum, sed uxor specialis est dei Shiva solis seu ignis, quia ignis vel sol magnus deus Mahādēva, inter cetera elementa potentior est, unde etiam aeternus & verus deus Ishvara seu dominus, cuius sol vel ignis symbolum est, in creatione primus loquebatur, & Shiva eius prima potentia & symbolum omnia disposuit, creavit, sectas & cultum Indicum instituit. Shiva proinde seu ignis & Brahma seu terra, & Vishnu sive aqua potentiae seu virtuti sunt coniuncti, atque ipsi potentiae sunt, & terra quidem seu Brahma ad creandum, Vishnu seu aqua ad conservandum, Shiva seu sol vel ignis ad generandum & destruendum. Inde Indicum axioma: स्रष्टुं रक्षितुं लुप्तुं संहारणुं

Srshdistidi Samhāram, *creatio seu productio, conservatio seu gubernatio, & generatio ac simul destructio*. Tres proinde isti Indici dei symbolici, allegorici, & phantastici sunt, qui reapse & a parte rei numquam exstiterunt, sed mente in schola Brahmanica efformati & ficti sunt, qualis etiam est Sarasvadi Brahmae dei uxor, scientia nempe & dea harmoniae, quae evidenter numen est allegoricum seu symbolicum, ut ex vocabulario Amarasinha clare elucet, cui utpote classico Brahmanum libro plus fidei praestandum, quam mille expositoribus & visionariis philosophis Europaeis, qui illud numquam legerunt, sed Indis suas arbitrarias et falsas opiniones affinxerunt. Hi iidem deastri in feminas mutati fuisse, simul concubuisse, filios genuisse, denique ex parte viri, ex parte feminae seu hermaphroditi esse dicuntur, ut supra Shiva deum शिवोऽर्धनारी arghanāri seu ex parte virum ex parte feminam esse iam

ostendimus. *Substantia ignis calor est, ait Lactantius (1), aquae humor: alterum quasi masculinum est, alterum quasi femininum: alterum activum, alterum patibile &c.* Plutarchus vero (2) inquit: *Quod autem*

(1) De origine erroris seg. 18. 19. 20. 21.

(2) Plutarchi de Homero liber p. 41. edit. Paris.

tem Iuno Iovis uxor dicitur, cuius est Jaroſ; videtur, eo ſenſu dictum; quod Iuno intelligitur eſſe aer (apud Indos Pārvađi ſeu Bhavani luna, matrix, natura, virtus Shivae dei uxor) quae eſt humida ſubſtantia, Iupiter autem aether (Shiva ſol vel ignis) quae eſt ſubſtantia ignea & calida. Germani itaque videbantur propter contiguitatem ac quamdam ſimilitudinem: utrumque enim elementum leve & quod in motu ſit, coniuges dicuntur, quod eorum coitu omnia naſcantur. Nemini itaque mirum videri debet hoc quod ſupra diximus, quandoquidem haec etiam Homeri theodotia fuit. Unde ſtatua dei Brahmae apud Porphyrium libro de Styge ex Bardeſane deſcripta, ex uno latere marem, ex altero feminam repraeſentabat, & tom.2. tab.6. in Niebuhr ſtatua ſeu figura Shivae dei marem ſimul & feminam in inſula Elephanta exhibet, quod & auctor noſter fatetur pag.77. atque ex Orph. hym.41. v.3. confirmat. Eadem de Aegyptiis docet Seneca Aegyptii quatuor elementa fecere: deinde ex ſingulis bina marem & feminam. Iam ergo patet, cur apud Indos Brahma, Viſhnu, et Shiva in unum corpus compacti pingantur, cur ſubinde ſub maris et feminae forma exhibeantur, cur ſimul concubuiſſe, filios genuiſſe, unus in alterum tranſiſſe aut mutati fuiſſe, cur denique inter ſe pugnaſſe, tum iterum ad concordiam rediſſe, mundum hunc ſimul formaſſe, quin & tres legiſlatores eſſe dicantur. Patet etiam cur Brahma nulla habeat templa, et tota vis philoſophiae et ſectarum circa Viſhnu et Shiva, circa aquam et ignem verſetur, nam Brahma ſeu terra et ſubinde etiam aether terram informans, cum ubique ſit diffuſus, templo nequaquam egere dicitur; Viſhnu vero et Shiva aqua et ignis, potentes generis humani amici et hoſtes, ſuos innumeros habuere cultores, et in philoſophia duas ſectas potentes, quae hodie Indicam gentem quaſi totam in duas religionis claſſes, id eſt in Viſhnavitas et Shivenitas diſpeſcunt. Hoc nec alio modo Indicae trinitatis myſterium explicandum eſſe, ac proinde ea omnia quae ſupra fabulatur D. d' Hancarville, mera ſomnia eſſe, evincitur primo: quia epitheta in vocabulario Amaraſinha his tribus diis attributa, Brahmam terram aetheri coniunctam, Viſhnu aquam, Shivam ſolem et ignem eſſe

esse demonstrant. *Secundo* quia Persae et Chaldaei ignem venerabantur inter summa numina ut et aquam tanquam rerum principia. Vide annotationem Farnabii in illud Iuven. Sat. 15. *elemento gratulor & te exsultare reor* (1). Quis autem neget Indos Persis et Chaldaeis proximos esse, ac proinde huic elementorum cultui pariter addictos fuisse? Id certe nos ex ipsa eorum liturgia stabilivimus, dum holocaustum ignis descripsimus. *Tertio* quaeritur in quonam ergo omnis illa in antiquitate tam celebris et tam decantata Brahmanum philosophia consistebat, si merae sunt et omnes in religione Indorum fabulae, et nulla sub his naturalis cultus in deum, in planetas, astra et elementa ratio et religio subest, quae tamen, ut ex sacris paginis novimus, ante promulgatam a Moyse scriptam legem passim in toto oriente obtinebat? Profecto vana haec omnia et stolidi sunt eruntque, si nulla antiquae Brahmanum astronomicae scientiae et philosophiae ratio in religione Indica statuatur. Unicus et solus liber Amarasinha ingentem et pene infinitum veteris Indorum philosophiae, astronomiae et mythologiae acervum detegit, et hic liber, qui certe ab omnibus maximi habetur, et antiquam Indorum religionem praeclare describit atque explicat, hoc quod dicimus, satis manifeste docet, et per epitheta his deastris adscripta probat, Brahmanes primo planetas, secundo elementa divinitatis honore donasse. Huius profecto philosophiae ratio hic habenda est: *Cum leges apud Indos variae habeantur*, ait Diodorus (2), *admiratione tamen dignae hae fuerunt a priscis eorum philosophis editae: lege enim sanxerunt, neminem omnino servum esse*. Et infra: *Prima* (tribus apud Indos) *est philosophorum, qui ceteris numero pauciores supereminent dignitate*. Et Strabo (3): *Dicunt totam Indorum multitudinem in septem genera dispertiri, quorum philosophi honore antecedunt*. Denique Porphyrius & eorum philosophandi modum & regulas philosophici instituti describit, & iterum Strabo dilucide docet, Brahmanum philosophiam *circa elementa, circa mundum & animam humanam versari*. Vide etiam philosophorum Tibetanorum instituta & philo-

(1) Vide Lactantii divinas institutiones, in quibus clare docet a veteribus elementa adorata fuisse.

(2) Diodor. Sic. *bibliothecae historiae lib. 2. pag. 62.*

(3) Strab. *Geograph. lib. 15.*

Iosophiae rationem apud R. P. Constantinum ab Asculo (1) & idem
 Brahmanicum institutum in regno Ava & Pegu propagatum, ac
 hodie in inter Talapoinos Peguanos obtinens (2) in alio codice
 manuscripto Bibliothecae S. Cong. de Prop. Fide, in quo Gau-
 damae monachi seu philosophi Indici institutum, quod illi pro-
 fitentur, exacte describitur & omnia ad Samanaeos pertinen-
 tia ex ipso Peguano codice *Kammuva*, summa fide & probitate
 afferuntur. En haec huius codicis textum in linguam vulgarem
 translatum: *Dai uomini, dai Nat, e dai uventi tutti ossequio ed
 offerta d'ogni maniera più eccellente come ricevere merita, che il tutto
 fa, e vede, a quel Signore Iddio. Ad hunc textum subiungit eru-
 ditus interpres: Questo dio che presentemente invocano è Godama,
 il quale dopo 999. transmigrazioni venne ad insegnare l'onesto vi-
 vere agli uomini . . . Il passato mondo fu distrutto dalle acque,
 ed il presente sarà dal fuoco. Ad ogni mondo hanno dato un dio par-
 ticolare, così Godama è il quinto dio. Ad quae verba tu iterum
 observa, ധർമ്മം Gaudama vel Godama in vocabulario Ama-
 rasinha sect. 1. *Sorggavargam* seu cap. de caelo tractante monachum;
 hesychastam seu contemplatorem scribi, talem nempe qualis est
 Budha seu planeta Mercurius. Ambo hi monachi seu genii pla-
 netarum dicuntur മായാ ദേവിയുടെ Mayá dévisuda, id est
 deae *Máyae filii*, quae ut notat etiam Macrobius, Mercurii mater
 esse creditur: *Contendunt alii Malam Mercurii matrem mensi nomen
 dedisse: hinc maxime probantes, quod hoc mense (maio) mercato-
 res omnes Maiæ pariter Mercurioque sacrificant. Lib. 1. Saturn. cap. 12.*
 Porro *Máyá* apud Brahmanes est dea imaginationis, phantasma-
 tis, seu ipsa sensuum illusio, de quo vide hoc idem vocabula-
 rium & dictionarium R.P. Hanxleden sub voce *Máyá* (3). Budha
 ergo*

(1) Notizie laconiche ad figur. 77.
 & seq. item ad fig. 198. in bibliotheca
 S. Congreg. de Prop. Fide.

(2) *Kammuva*, o sia trattato del-
 la ordinazione dei Talapoini in carat-
 tere Pali o Bali sopra oie dorate. Tra-
 duzione fatta per commissione di Mon-
 signor Stefano Borgia segret. di Propag.
 nel 1776.

(3) Illi qui Samaritana vocabula
 in Graeciam & Latium perlata fuisse ne-
 gant, vocabulum *Máyá* ex lingua Grae-
 ca aut Latina, si possunt, derivent. In
 sacra lingua Samaritana *máyam* est
 falsitas, dolus, illusio sensuum, *maya-
 gam* res falsa, dolosa, sensibus illudens,
máyen deceptor, illusor, *máyadevi*
 illu-

ergo & Gaudama vel Godama, qui etiam uxorem Ahalyam, quam Devendren seu Iupiter constupravit, habere dicitur, Mâyae filius, seu imaginationis deae partus & proles sunt, & hi genii planetarum, quemadmodum in ipsa India, ita quoque in Tibeto, in regno Ava & Pegu adorantur, contemplatores, magistri, ac institutores gentis, dii denique Indorum, Tibetanorum, & Peguensium sunt. Unde iterum elucet hoc quod supra iam diximus, religionem illarum gentium cum primis ad veterem astronomiam referri, & incertum ac evidens vestigium, reliquiasque esse antiquissimi caelestis militiae cultus. Prosequitur libri Kammuva textus:

*Innanzi a tutto un precettore prendere conviene,
Il precettore preso che sia del vaso o della pentola
Per accattare il cibo, e dell' abito trattare conviene.*

Ad hunc locum addit interpres: *I padri (philosophi) di questi paesi, detti Talapoini e seguaci di Godoma, vivono di limosine. La pentola in cui ricevono il riso deve essere di terra, o di ferro. Non possono ricevere nè argento, nè oro, nè cose preziose in questo tempo, ma soltanto cibarie, vivono in una istessa casa con loro superiori, ma non hanno comunità di vitto, cibandosi ognuno di quello, che ha raccolto. L' abito di Pinzen (secta philosophica) e doppio, e quello di Samane (nempe Samanaeorum) e semplice, deve essere giallo (ut in India & in insula Ceylan est). Lo possono portar di cotone, di panno, ed ancora di seta. Presentemente in questi paesi non v'è che una specie di padri distinti in due ordini. Gli infimi si chiamano Scien, o Samane, che vuol dire stato di quiete (nempe ∞ & o yamam regula ad contemplandum, ad quietem, & yámam vigilia, vide vocabularium Amaraſinha in Brahmavarggam (ed oltre a cinque precetti comuni ai secolari*

P 2

anco-

illusionis sensuum, fascinationis, imaginationis dea, mâyunu disparere, exstringui, may color. Apud Graecos & Latinos nec radix, nec derivata ista reperuntur. Anne itaque dubium subesse

potest aliquod de cultu & vocabulis Brahmanicis ad Graecos & Latinos perlatis. Ita argumentare de vocabulo namâ? gana, bromios, sanga, bedy &c., quae omnia Samscrdamica sunt.

ancora , cioè I. di non ammazzare , II. di non fornicare , III. di non rubare , IV. di non mentire , V. di non ber vino , anno altri precetti &c. Quis dicit ad haec D. de Bailly , d'Hancarville & de Paw ? an religio Brahmanica , Seylanensis , Tibetana , & Peguana ex Scythia per Bacchum in Indiam allata fuit ? An non potius veteris Brahmanicae astronomicae scientiae et philosophiae partus est , an non Indiae propria & ipsi adscribenda ? Legat de his Porphyrium , Strabonem , Arrianum , Plutarchum , Palladium quos supra attulimus , & Samanacorum philosophorum institutum quod supra ex libris Indicis descripsimus , cum hoc Peguano examine philosophi candidati , qui ad sectam philosophicam Pinzen admitti postulat , conferat , & si potest , neget , easdem qualitates in candidato requiri , quae requiruntur a Brahmanibus in sua initiatione , quaeque ad sacrificium solis yagam , & ignis hominem peragendum necessariae sunt .

ESAME DI PINZEN

Maestro . *Voi a malattie soggetto siete ? Di lepra il male non avete ?*

Candidato . *Signor divino , io non le ho .*

M. *Di piaghe grandi il male non avete ?*

C. *Signor dio non le ho .*

M. *Ulceri , rognà , o scabia non avete ?*

C. *Signore tali malattie non le ho .*

M. *Di invasione di Pilu (probabilius Pishasha daemon) il male , e di apoplezia l'incomodo che avete non è vero ?*

C. *Queste tali infermità , signore divino , non patisco .*

M. *Di vaso per chiedere la limosina , e di veste fornito siete .*

C. *Signor iddio sono fornito .*

M. *Voi che nome avete ?*

C. *Illustrissimo Signore Naga (vox Samscrdamica) mi chiamo .*

Addit deinde interpres : *l'ultimo giorno della luna ed il primo di luna piena si adunano , e confessano con una formola generale , nempe ut Samanaei Indici , et Brahmanes sacrificuli in sacrificio yagam seu solis , lunae & planetarum confiteri solent .* Vide huius

opusculi *dissertationem primam*. Adde his ea omnia, quae affert : D. Chambers in libro *Asiatick researches tom. 1. pag. 160. & seq.*, ubi defendit linguam Palicam seu Pali vel Bali, quae liber *Kimmura* scriptus est, a Samscrdamica descendere, aut saltem unam cum altera intimam affinitatem habere, allatis etiam multis exemplis, quae ibi vide. Pag. vero 162, ait: *it is singular that according to M. De la loubere, the mother of Sommonacodum is called in Balic Maha Mania* (corruptio est a Maha Mâyá) *or the great Mania, Which resembles much the name of Maia, the mother of Mercury*. Denique ex eodem De la Loubere, et Knox, Budhistas Indicos & Talapoinos Peguanos et Siameses inter se confert, & quamvis ex ignorantia quatuor Brahmanicorum institutorum saepe alucinetur, hos tamen ab illis descendisse existimat, de quo certe habita tanta rerum luce nullatenus iam dubitari potest. Haec itaque omnia manifeste suadent etiam trinitatis Indicae mysterium Brahmanicae scholae partum esse, atque is quidem meo iudicio rem acu tanget, et veram religionis Indicae epocham seu principium illius statuet, qui initia Brahmanicae scholae, astronomiae, linguae Samscrdamicae, philosophiae, cultus denique Indici principium et primam epocham, quae certe Pythagorae aetatem excedit, ex monumentis & historia stabilierit. Verum hic opus, hic labor est, nam Indorum libri omnes fabulis sunt respersi, et Graeci auctores circa antiquitatem cultus Indici non conveniunt, cum ex iis aliqui, ut Arrianus, Indis vitam errabundam et pastoralem sat longo tempore adscribant, alii vero, ut Diodorus, Indicae philosophiae remotissimam attribuunt antiquitatem. Nos de his fusius agemus infra. Bayer (1) canonem chronologiae regum Graecorum in Baetria, Indo fluvio proxima, exhibet, et Theodotum regni Baetriae conditorem constituit ad annum 254. ante Christum natum, qui calculus quantum ad reges Graecos Alexandri magni in Baetria et India successores remotis omnibus fabulis verae historiae omnino convenire videtur. Ast si de regibus Indiae veris ante Alexandri M. in Indias adventum et Pori tempora inquiras, undique fabulas offendes, ex quibus nihil certi deducere

(1) In historia regni Baetriae.

cere poteris. Cum enim Bacchus ille, cui initia regum Indicorum adscribit Plineus, Strabo, et Arrianus, nil nisi sol sit, vel Hercules, qui ambo Indias peragrare dicuntur a Graecis et Indis, quod nos infra evidenter demonstrabimus, et liber Ràmayenam Indicus, qui de Ràma Indiae domitore agit, fabulis sit refertus, sane absque a violandi periculo definiri nequit, an Bacchus alter Indicus sit *Nemrod*, an *Chus*, an *Mefraim*, an *Darius*, an *Cyrus*, an *Arabs* aliquis, an Peguanus quidam rekt, quod vult Sonnerat. Minus vero recte dici potest, quod Bacchus sit Brahma; quod somniat auctor D. d' Hancarville. Quisquis vero ille sit, qui Indos ex errabunda et pastorali vita quam eis olim adscribit Arrianus, ad civilem cultum traduxit, ille certe Indis aliqua saltem civilia instituta tradidit, non autem philosophica et religiosa, quae revera localia, ab astronomia deducta, ipsis Indiae locis ita alligata sunt, ut evidenter demonstrari possit magnam Brahmanicae religionis partem, et instituta haec philosophica Indica esse, & inde in Tibetum, Ava, Pegu, Siam, Sinas et Iaponiam penetrasse. De quo tu ipse accuratius confer La Loubere *relation de Siam*, duos codices manuscriptos bibliothecae S. Cong. supra citatos, D. Chambers *dissertationem in ruinas templi Mavalipuram*, & nostram *dissertationem in linguam Samscrdamicam*. Unde iure merito ridere debeas Bayerum, qui pag. 123. & alibi in *historia regni Graecorum Baetriani* Indos nullam scientiam possedisse, et Apollonium Tynaeum pueriles tantum fabulas apud Brahmanes invenisse asserit, quasi in Brahmanes ex eo culpa conferri debeat, quod auctor itinerum Apollonii Philostratus fuit ubique inserat ineptias, quas non solum Brahmanes reprobarent, sed ne ipsae edentulae anus crederent.

Ex his ergo omnibus simul sumptis profecto recte inferes, systema Scythicum, et Brahmae Indici sub manu D. de Hancarville in Bacchum transformari ac Indiae legislatoris gesta et regnum, vere huius viri commentum esse; Brahma enim allegoricum nomen est, et persona a Baccho distincta, atque Bacchus seu Shiva vel Rudra, et ipse sol vel ignis est, quod nos supra in articulo Shiva ostendimus, et infra usque ad evidentiam demonstraturi sumus.

AN BRAHMANICA RELIGIO A SCYTHIS DESCENDAT.

TAB. XVI.

Dum mythicis Indiae monumentis, illustrandis indulgentius navarem operam & primae libelli pagellae Romanam iam aspicere caepissent lucem, iterum sistere gradum iubet eruditus vir Abbas Carolus Fea. Quenam igitur morae causa esse potest? Disquisitiones D. d' Hancarville (1) in monumenta Indica quae illustrat, & ex quibus D. Bailly & de Paw ducibus suis evincere nititur, religionem Brahmanicam a Scythis descendisse. Gratias cumprimis habeo suavissimo viro Abbati Fea, quod pro sua erga me humanitate me de libro D. Hancarville certiolem reddiderit, deinde mihi gratulor, quod librum ipsum diligentius inspicere licuit, ex quo sinceram D. d' Hancarville sententiam perspectam exploratamque habere possem. Is itaque fronti sui libri illud Lucretii inscripsit: *peragro loca nullius ante trita solo*. Deinde ex monumentis Indicis & Persicis originem & progressum bonarum artium in Graecia inquirat, quasi Graeci omnes artes suas a finitimis gentibus acceperint, nullaque necessitas, aut natura artium & scientiarum magistra, Graecos ad eas excolendas compulisset. Addit auctor Scythiam omnis fere Graeci civilis cultus matrem esse, denique Brahmanicam religionem ex Scythia dimanasse, incunabula humani generis in Scythia perquirenda esse. Hoc iam ante ipsum docuerat D. Bailly (2) & de Paw (3), duo aevi nostri philosophi, quorum sententiam opinionemque ex Indicis & Persicis monumentis confirmare auctori summopere placet. Missa faciamus reliqua, solam monumentorum Indicorum lucubrationem D. d' Hancarville attentius perscrutemur, ac pondus disquisitionum illarum expendamus.

Pag. 6.

(1) Recherches sur l'origine, l'esprit & les progres des arts de la Grèce, sur les monumens antiques de l'Inde, de la Perse &c. tom. prem. A Londres. 1785.

(2) Histoire de l'astronomie ancienne depuis son origine, iusqu'a l'establisse-

ment de l'ecole d'Alexandrie par Mr. Bailly. Seconde edition. A Paris. 1781. pag. 73. 79. 84. 95. & seq.

(3) Recherches philosophiques. Tom. 2. sect. 7. pag. 123.

Pag.6. ait auctor: *les Egyptiens représenterent aussi leur Isis & leurs autres divinités sur la fleur du lotus, qui est encore du genre de nymphaea, sous lequel est compris tamara, dont le lotus est une espece* (4). En hic lotum belle descriptam, in aequam in monumenti Indica disquisitionem! Me Hercle operae pretium est genuinam vocabuli *tamara* significationem inquirere & quid per dictionem illam Indi intelligant accuratius enucleare. *Tamara*, lotus seu *nymphaea* ita describitur in vocabulario Amarasinha: കടമരം *támara*, പദ്മം *padma*, നളിനം *nalinam*, മഹാപലം *maholpalam*, കമലം *kamala*, സന്ദസം *sárasa*, ശതപത്രം *shadapatram*, സഹസ്രപത്രം *sahasrapatram* &c.

Ex his ergo elucet *támara*, *padma*, *sárasa*, aliaque vocabula unam eandemque rem significare, nempe lotum sive *nymphaeam*. Auctor linguae Samscrdamicæ imperitus lotum speciem constituit, *támaram* vero loti genus esse arbitratur. Scilicet dum absque linguarum peritia muta monumenta describuntur, tantumdem probat auctor quantum ipsum monumentum, aut ad vanas ariolationes confugiendum est, ut quoquo modo lectori imponatur.

Pag.73. ait auctor: *dans le nom de Darmadève donné au Baswa par les Brame, l'on peut observer la finale des mots eve, evoè, evan souvent repetés par les habitans de l'Inde, come par ceux des iles Hebrides & de la Thrace dans les fetes qu'ils celebrent au bord du Gange a l'honneur de Bacchus*. Et infra ad annotationem num.109. prosequitur: *le nom de Darmadevè exprimant une qualité, tandis que celui de Baswa: n'exprime que la forme de l'animal; ce dernier, par cette raison, doit avoir précédé l'autre*. En D. d' Hancarville magistrum linguae Samscrdamicæ & Scythicæ! In utraque secundum ipsum *evoe* acclamatio est.

a vete-

(1) Insigne, rarum, & fortassis unicum, quod Romae exstitit monumentum loti floris in marmore caelatum possidet Eminentissimus Cardinalis Borgia in Mu-

seo Veliterno. Hoc monumentum inspicat qui loti notionem assequi cupit. Eius simulacrum in hac nostra tabula exhibetur.

a veteribus ac modernis Indis fieri solita. Horatius *o. l. 19. lib. II. ait: Evoe parce Liber &c.* Ad hanc igitur respexit auctor, dum ex vocabulo Darmadévé voculam *evoe* extrudere voluit, & ab Indis Scythisque *evoe* derivare. Sanscritamicum धर्मः *dharma virtutem, beneficium, liberalitatem* significat, देवः *dévam* vero & देवा *déva deum*. Vide dictionarium R.P. Hanxleden, & vocabularium Amarasinha *sect. Sanguirnavarggam*. Igitur Dharmadéva (non Darmadévé) vocabulum significat virtutis, beneficii, praemii deum, & hic apud Indos est deus Yama vel Yamen, qui prout criminum vindex est, यमः *Yama* vel यमदण्डेश्वरः *Yamúnabhráda* id est Stygis frater, vel subinde etiam shástáva seu vindex vocatur, prout vero virtutibus mercedem, ac beneficii pretium hominibus tribuit, Dharmadéva, vel Dharmarágia, id est virtutis deus, vel virtutis & boni operis rex dicitur. Dum hoc munere fungitur, bovi infidens exhibetur, quia Shivae dei afflecla & minister est, cuius imperio paret. Dum vindicis formam induit, horrida facie, capillis arrectis, furca vel tridente instructus exhibetur, & subinde vel animas bilance examinans, vel tridente in infernum detrudens fingitur. Videtis in *Alphab. Tibet. tab. 2. ad pag. 487. sub littera L* figuram huius dei, *Sonnerat tom. 1. edit. in 4., & fig. 18.*, in libello inscripto: *notizie laconiche*, ubi eum *Biero* a Nepallensibus vocari dicit R.P. Constantinus ab Asculo, quod vocabulum corruptum *Vairl* est scribendum, ac deum iracundum seu mali vindicem denotat. Hic igitur est Domini d' Hancarville Bacchus Scythicus, atque haec est illa acclamatio *evoe* a Scythibus, Thracibus & Indis ad littus Gangis fieri solita. Nec minor est alucinatio auctoris in explicando vocabulo *Bafwa* quod corruptum affert, nam scribendum est पशु *pashu* vel *pashua*, *bos, vacca, animal*, & quia Dharmadéva non est bos, ut comminiscitur auctor, neque *pashua* ipsi comparari aut contraponi potest, ita ut profecto vanissimum sit auctoris commentum quo Dharmadéva Scythicum, *pashua* Indicum bovem esse, hunc denique ab illo emanasse, ac Scythi-

co posteriorem esse, perquam liberaliter fingit. Sexcentas alias alucinationes, etymologias falsas, deductiones ridiculas, vocum analyses commentitias, argumenta ne hilum quidem proficietia, quae auctor ad novum suum systema stabiliendum affert, ex opere illius adducere possem, si heic censurae locus daretur.

*Ingenium velox, audacia perdita, sermo
 Promptus & Isaeo torrentior, ede quid illum
 Esse putes? quemvis hominem secum attulit ad nos
 Grammaticus, rhetor, geometres, pictor, aliptes,
 Augur, schoenobates, medicus, magus: omnia novit
 Garrulus esuriens, in caelum iusseris, ibit. Iuv. Sat. 3.*

Sed ipsa argumenta ab hisce viris pro sua ipsorum sententia alata diligentius expendamus. Aiunt itaque: *Primo* antiquissimos Graeciae numos obeliscis insignitos esse, atque hoc ex Plutarcho adstruunt. Auctor pag. 1. Verum aequo sit animo, dum ex auctore quaero an numi hi aliquas inscriptiones gerant, an epocham qua excusi sunt praesferant, an certum exploratumque sit obeliscos solis numini consecratos esse? *Secundo* antiquos istos numos primo in Scythia a Lydo Scythia cusos fuisse, ac inde ab Erichtonio in Graeciam allatos esse, ex Hygino, Plinio, & Aristotele nonnullis obscuris monumentis docent. Auctor pag. 23. 25. De Erichtonio hoc Euripides in Ione, aliique poetae non pauca afferunt, atque ex iis auctor certior fieri poterit, quanta fides sit adhibenda iis, quae de illo Atheniensi rege in vulgus fuere sparsa.

*Servans avorum legem, & e terra sati
 Erichtonii. Iovis puella namque ei
 Duos dracones corporis mox addidit
 Custodias, deinde servandum dedit
 Atheniensibus puellis, mansit hinc
 Mos ille Erechtidis, ut ornent filios
 Serpentibus aureis. Euripides in Ione.*

Homerus in catalogo Erichtonium etiam ~~Erichteum~~ dictum fuisse affirmat, sed non sine commentis describit:

*Urbem praeclaram coluerunt isti at Athenas
Fortis Erechtei populum, quem nutrit olim
Nata Iovis Pallas, peperit quem Daedala tellus.*

Indi pleraque sua instituta, quin & reges ipsos a Shiva seu sole deducunt, an D. d' Hancarville primos Indiae numos a sole, luna & stellis cufos, an urbes ab illis exstructas fuisse dicet? Profecto Erichtonium a Minerva susceptum ac cistae inclusum, serpentibus amictum, Phrastrheae nymphae maritum, biformem fuisse Graeci fabulantur. Vide Natalis Comitit mythologiae *lib. 9. pag. 984. & seq.* Haec illustret auctor priusquam primos Graeciae numos ex Scythia ab Erichtonio allatos probet. Sed ad res Indicas transeamus.

Auctor *pag. 26.* Scythas ad Caucasum montem constituit, & per Caucasum non tantum hunc ipsum montem intelligit, qui excurrit a Colchide ad mare Caspium, sed etiam alios omnes illos montes qui monti Imaus coniuncti sunt. Et *pag. 27.* prosequitur: *Come les Scythes, quand ils etendirent leurs conquetes iusqu' au Nil, traverserent l' Assyrie & la Babylonie, qu'ils rendirent tributaires, il faut qu' ils soient descendus de sources de l' Oxus.* Denique *pag. 38.* ait: *le mont Meros ou il s' arreta (Bacchus) ut le terme de son expedition : sous ce mont, il batit une ville du nom de Nyffe.* Ut vero hunc Bacchum Scythicum esse demonstret, atque ab eo instituta Indica profluxisse persuadeat, adducit auctor verba Iustini *lib. 2.* quae ita sonant: *his (Scythis) Asia per mille quingentos annos vestigalis fuit. Pendendi tributi finem Ninus Rex Assyriorum imposuit.* Haec itaque sunt illa invicta argumenta quibus hi auctores evincere conantur religionem, symbola, & instituta Brahmanica ex Scythia in Indiam perlata fuisse, ac proinde originem illorum non in India sed in Scythia inquirenda esse. Erroris auctor fuit de Paw, hunc secutus est D. Bailly, & ambos istos magni nominis philosophos imitatus

est D. d' Hancarville. Nunc itaque pondus rationum expendamus; atque somnia horum morologorum dispergamus.

Primo itaque Scythae meridionales ad fluvium Indum habitabant, inde Ptolemaeus illos Indo Scythas appellat; quod non diffitetur auctor. India a flumine Indo denominatur, nomine quidem corrupto, nam in lingua Samserdamica Indus scribitur Ἰνδῦ findhu, quod vide in vocabulario Aparasinha *sect. de fluviiis*. Unde etiam ait Plinius Hist. nat. lib. 6. cap. 20. *Indus Sandus* (Sindhu) *ab incolis appellatus in iugo Caucasii montis* (nempe ad meridionalem & occidentalem plagam) *effunditur*. Quod si igitur Scythae illi sunt, qui ad Indum fluvium habitabant & quidem intra Caucasum ac Imaum, an non potius dicendum est religionem Indicam in Scythiam septentrionalem & ultra in alias nationes ac terrae partes perlatam ac propagatam fuisse? An hic de nomine disputandum, ita ut illi quos nos Indos vel Indo Scythas dicimus, auctores hi ab Indis seiunctos & distinctos esse velint? Audiant Plinium lib. 6. cap. 21. *Ultimo sine Cophete fluvio, quae omnia Ariorum esse aliis placet. Nec non & Nysam urbem plerique Indiae adscribunt, montemque Merum Libero patri sacrum, unde origo fabulae, Iovis femine editum fuisse*. Herod. lib. 3. pag. 96. de tributis Darii pendi solitis agens ait: *Indi ut sunt multitudine multo numerosissimi inter omnes quos novimus mortales, ita tributum super ceteros omnes afferebant tricena sexagena talenta aureorum rammentorum. Vicecima portio est haec. Et infra: ex omnibus Indis, ii qui Baetrianis proximam vitam degunt, pugnacissimi sunt. Et iterum lib. 3. ait: Volunt id (Cinnamomum) gigni in his regionibus, ubi Dionysius educatus est. Cinnamomum vero in vera India (non in Scythia ultra Imaum montem) nascitur. Liquet ergo scriptores hos nativitatem Bacchi seu Sebesii, Sebadii, Dionysii seu Shiviae dei in vera India, non in Scythia statuisse. Quod si vero Bacchus in vera India natus est, religio dei Bacchi non ex Scythia in Indiam, sed ex India in Scythiam, si tamen auctor eam distinctam esse vult, processit. Adde his, quod tempore Darii non nummis, non aere percusso, non obolis omnes ab eo devictae gentes tributa solverint. Quanam ergo*
fidu-

fiducia, aut qua potius temeritate auctor tam audacter asserere potuit: *Les Scythes laisserent l'usage de leurs monnoies aux peuples qu'ils soumirent a leur domination. Et la plus part de nations qui habitoient l'Asie trop éloignées de lieux ou il eut falu remettre ces tributs, pour les payer en nature, devoient necessairement les acquitter en argent.* An haec auctor non ex suo capite effinxit? *Aureorum rammentorum*, ait Herodotus, anne vero aurei rammenti, numi, obolive sunt Scythici, quos per totum mundum dispersit auctor? *Horum utrique (Aethiopes Aegypto contermini & Indi) tertio quoque anno munera portabant (Dario) portantque ad meam usque memoriam binos semodios auri rudis (observa bene) & ducenos fascas ebeni, & quinos Aethiopes pueros & vicenos grandes elephantorum dentes.* En ergo obolos D. de Hancarville! & siquidem hoc tempore Darii fiebat, quales nam illi oboli esse debuerint, quos nationes omnes a Scythis subactae mille quingentis annis ante Ninum & Darium persolvebant, cordatus lector ipse diiudicet. Conferatur Herodotus ipse circa alias etiam gentes, quae tributa Dario pendebant. Obeliscum seu potius figuram coni, qui non ignem, quod arbitratur auctor, sed linguam repraesentat (1) inter nummos Indicos, & ut monetam Indicam hodie-

(1) Ut D. d' Hancarville conorum originem ac causam cognoscat, neque ignem significare autumet, aequo animo ea perlegat quae de phalli origine affert Arnobius lib. 5. *contra gentes: Cum inter homines esset adhuc Nysius (Bacchus) & Semelius Liber, nosse inferos (nempe occasu suo seu immersione solis in mare ut putabant antiqui) expetivit & sub tartari sedibus quidnam rerum ageretur, exquirere, sed cupiditas haec eius nonnullis difficultatibus impediatur, quod qua iret ac peragraret, inscitia itineris nesciebat. Prosumnus quidam exoritur ignominiosus amator Dei... Deus facilis iurat potestatis futurum ac voluntatis se eius, sed cumprimum ab inferis compos voti atque expeditionis redisset. Viam Prosumnus (Pan forte seu ventus Tibetanum & Indicum nunc) edisserit, atque in limine ipso*

prostituit inferorum. Interea dum Liber Stygem, Cerberum, Furias atque alias res omnes curiosa inquisitione collustrat, ex viventium numero index ille decidit, atque ex more sepelitur humano: emergit ab inferis Eubius & recognoscit extinctum ducem: qui ut fidem compleret pacti, & iurandi solveret religione se iuris, locum pergit ad funeris & ficorum ex arbore (fecunditatis symbolum) ramum validissimum praesecans dolat, runcinat, levigat, & humani speciem fabricatur in penis: figit super aggerem tumuli, & postica ex parte nudatus, accedit: subdit... At re quis forte a nobis tam impias arbitretur confictas res esse, Heraclio teste non postulamus ut credat, nec mysteriis quid super talibus senserit, ex ipsius accipiat lectione, totam interroget Graeciam, quid sibi velit Ithyphal-

hodiedum in Indiis continentem exhibet Sonnerat *cap. 15. ad p. 257. fig. 23.* In museo pariter Borgiano Velitris, ut iam diximus, exstat nummus sive Indicus sive Tibetanus argenteus qui partem pudendam Bhavani deae, commentum mythologiae Indicae manifeste repraesentat. Lingam autem & Bhavani deam Indicos esse deaestros, auctor ipse non diffitetur, & si is quidem dubitat, adeat, codicem manuscriptum R.P. Constantini ab Asculo in bibliotheca S. Congregat. de Propag. Fide, *notizie Iconiche* inscriptum, & in eo inspiciat *fig. 34.* seu triangulum Bhavani deae coloribus expressum, ac cum nummo illo Indico vel Tibetano conferat. Legat etiam ea, quae ad numerum illum affert praedictus Missionarius Nepalensis, ac tum neget apud Indos aeque ac apud Scythas similes obolos vel nummos exstitisse, vel evincat nummos illos ab initio ex Scythia in Indias pervenisse. Certe cum nativitatem Bacchi, Lingami cultum, aliaque ipsemet originaliter ad montem *Meru* ac urbem *Nysa* in Indiis statuat, & nummos illos, quos ipse Scythicos esse contendit, Indicos esse, ipse manifeste profiteri debebat, numina enim Indica, id est conum vel lingam, & triangulum, duo insignia Brahmanicae philosophiae portenta hodiedum exstantia exhibent. De his monumentis inter Scythas nullus veterum scriptorum mentionem ingerit, triangulum vero & scientias per Pythagoram, Democritum, aliosque ex India a Brahmanibus acceptas in Graeciam aliasque orbis partes perlatas fuisse, Clemens Alex., Laertius, ac Hierocles manifeste prodiderunt. Conferat auctor etiam Arrianum *lib. 1. pag. 313. & seq. Historiae Indicae*: ubi ita differit *pag. 320., Olim quidem Indi pastores fuerunt, quemadmodum & Scythae, qui arationem*

phalli, quos per rura, per oppida mos subrigit & veneratur antiquus. Inveniet causas esse quas dicimus &c. Ergo lingam seu phallum ex ficu! Brahmanes lingam ex ficu banana fecunditatis symbolo enatum fuisse fabulantur, & ex lingam postea & yoni seu matrice ex calore & humore reliqua omnia, unde haec duo lingam & yoni etiam omnis generationis sunt symbola. Graeci Brahmanicam philosophiam ignorantes, aut obscuram de Indico Baccho notionem haben-

tes, Brahmanicis antiquis symbolis & fabulis superaddunt alias, atque sic toto illae vagantur in orbe. Videat nunc etiam auctor quid sibi illi conii, & obelisci velint, an ignem denotent, an vero potius lingam seu phallum solis generantis symbolum, ut yoni seu matrix seminis quasi receptaculum est, indicent, & significent. Observet deinde expeditionem illam Bacchi non in Scythia sed in India factam fuisse supponi, ac proinde fabulas istas inde derivari.

nem non exercent, sed in plaustris degentes incertis sedibus vagantur, neque urbes incolunt neque templa deorum colunt. Et infra: Primus Liber boves aratro iunxit & plerumque Indorum ex erronibus aratores fecit, martisque armis armavit. Et Strabo docet: epistolas in sindonibus scribere (Indos) benefullatis . . . aere fuso uti, percusso nequaquam. Quare Iustini locum supra de Scythis allatum, ac de stupendis illis expeditionibus, quibus totum fere orbem eos involvisse, & mille quidem ac quingentis annis ante Ninum toti Asiae imperitasse dicit, castigandum esse puto (1). Qui enim hoc esse potuit, quando nemo quod sciam praeter Iustinum haec de Scythis adstruit, non Moses, non Herodotus, non Manethon, non Eusebius, non denique alius quispiam antiquus auctor? Sed nec Diodoro nimis fidendum, parum enim de veritate ac origine inquirenda earum rerum, quas refert de variis gentibus, sollicitus fuit, atque ideo iam apud plerosque criticos male audit. Hos vero scriptores auctor pro basi suarum disquisitionum constituit, fabulosos nempe vir fabulosus. Strabo lib. 15. de Indis ait, quod etiam sane de Indo Scythis est intelligendum: *Indi & metallorum & fusilium imperiti, quibus abundant, nesciunt. Et infra: auro & argento non uti, quamquam metallis abundant.* Certe rarae sunt apud Scythas & Indos statuae aerae & fusiles, sculptae vero & rupibus subterraneis incisae quamplurimae. Ex quibus sane iterum inferendum est, non tam frequentem olim fuisse obolorum & nummorum usum apud Scythas & Indos errabun-

(1) In eodem libro secundo historiarum Iustini, ex quo d'Hancarville textum suum adduxit, Iustinus de Scythis ira differit: *Homines inter se nulli fines, neque enim agrum exercent: nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta & pecora semper pascuntibus, & per incultas solitudines errare solitis. Uxores liberosque secum in plaustris vehunt.* Et infra: *Asiam perdomitam vectigalem fecere, modico tributo, magis in titulum imperii, quam in victoriae praemium imposito.* Et iterum: *Aurum & argentum non perinde ac reliqui mortales appetunt.* Legantur ibidem etiam reliqua, atque quisque faci-

le perspiciet sibi satis inconstantem Iustinum exaggeratorem imaginatione. D'Hancarville aliis exaggerationibus non parum auctum fuisse. Constat etiam in illo libro de Scythis multa fabulosa referri quae nec ipse d'Hancarville admitteret, denique Iustini textum cum oppositione aliorum scriptorum admittendum non esse. Adde his, quod nihil de obolis, nihil de triangulo, nihil de obeliscis, nihil de Scythicis templis, nihil de philosophis dicat, quae tamen omnia facile & tuto a Brahmanibus deducuntur. Confer de hoc Iustini loco Bayeri opus *Chronologiae Scythicae* pag. 295. tom. 3. in comment. acad. Petrop. edit. in 4.

bundas gentes, quae civili cultu, templis & urbibus distuebantur. Deinde quamvis revera conis, & triangulis insigniti nummi inter Indos & Scythas olim reperiebantur, an ignorat auctor nummos facilius quam gentes integras hinc inde migrare, & per gyrum in varias orbis partes ac diversas gentes perferri? A Darii temporibus, quin ab ipsa Moysis aetate, India commercio erat celebris, quod ex Herodoto, sed cumprimis ex Arriani Periplo maris Erythraei, atque ex Plinio patet; quidni igitur & nummi Indici conis aut triangulo distincti, in Graeciam aliasque orbis partes perferri potuerint absque eo, ut necesse sit mille & quingentis annis totam Asiam sub iugo Scytharum constituere? Et hoc ante Darii tempora, ita ut ne quidem locus detur tempori & spatio quo Scythae & Indi pastorem vitam quam eis adscribit Arrianus, aliique (1). Claudii nummum reperit in fluvio Cavéri R. P. Pavone Maissurenensis Missionarius, ut is saepe mihi hoc narrabat; an auctor inde inferet Claudium Augustum Rom. Imp. regnum Canará & Mayssur armis suis subiugasse, aut regnis illis, vel flumine potitum fuisse? Adde his, quod Strabo & Plinius hanc Scythicam in Indos irruptionem & dominationem manifeste negare videantur. Plinius hist. nat. lib. 6. cap. 17. pag. 88. edit. Bas: *Patefacta est India non modo Alexandri magni armis, regumque qui ei successere, circumvectis etiam in Hyrcanum mare & Caspium Seleuco & Antiocho, praefectoque classis eorum Patroclo, verum & aliis auctoribus Graecis, qui cum regibus Indicis morati sunt: sicut Megasthenes & Dionysius a Philadelpho missus ex ea caussa vires quoque gentium prodidere. Non tamen deest diligentiae locus, adeo diversa & incredibilia traduntur. Et statim infra: Indi enim prope gentium soli numquam emigravere finibus suis. Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum centum quinquaginta tres annis sex mille quadringentis & duobus. Et infra: Ad ostium Gangis DCXXXVIII. M. pass. gentes quas memorare non pigeat a montibus Emodis, quorum promontorium Imaus*

voca-

(1) Post vitam pastorem relictam & commercio cum Aegyptiis, Graecis ac Persis in India incepto primi mercatorum comestus fiebant in urbe Patan & in

Barygaza seu Baroche in sinu Cambayae. Vide Arriani Periplum. Ibi ergo primi etiam nummi cusi fuisse videntur.

vocatur, incolarum lingua nivosum, significante Isari, Cofyri, Izgi & per iuga Chisiotofagi, multarumque gentium cognomen Brachmanae. En itaque nostri auctoris Scythas ad montem Imaum! Brahmanes nempe illi sunt aut fuerunt, qui ad hunc montem, in quo is Scythas constituit, habitabant, ut hodieum eorum religio ibi viget ad montes istos, qui Tibetum ab India separant. Observa etiam quomodo Plinius Indos a Libero patre seu a Eaccho deducat, nihil vero tale, dum *cap. praec.* de Scythis agit. Deinde dicit, *Indos e sedibus suis non emigrasse*. Quomodo ergo intelligendus erit Iustinus, & auctor noster, qui Scythas suos *pag. 25.* ad montes cum monte Imaus (Himala Indis) coniunctos collocat? Quod vero mons Imaus hic idem omnino sit, qui ob nives *Himala* dicitur, unde corruptum est a Graecis *Himau* vel *Imau*, evidenter evincitur ex eo, quod Plinius montem hunc *nivosum* dicat, & vocabulum हिमालय *hima frigus*, हिमालय *mala montem* unde हिमालय *himala*, *frigidum seu nivosum* montem denotat. Vide vocabularium *Amarasinha sect. 1. sub voce कूलिर्तादा kulirtada seu frigus*. Unde *Calcuttenses Angli pag 248.* in libro *Asiatick researches* de Shiva, Baccho seu sole aiunt: *His terrestrial haunts are the snowy hills of Himalaya, or that branch of them to the East of the Brahmaputra, Which has the name of Chandrasichara, or the Mountain of the Moon*. Ubi nempe etiam statuunt Indi Nepaleses, & cum iis P. Constantinus ab Asculo qui in Indica tabula hos duos montes exhibet, & Shivam ac Parvadi uxorem suam, id est solem & lunam in cacuminè illorum duorum montium constituit. Vide *notizie laconiche ad fig. 7. & 8: Una giornata di cammino distante dalla città di Batagao vi è un gran monte detto Hemaloe (Himala) luogo di nascita e di contemplazione del dio Mahadeva e Parvadi*, nempe Shivae seu solis & Parvadi seu dominae montium, hoc enim denotat Parvadi. पार्वतको *parvadam mons (1)*.

R

En

(1) *Baferus in historia regni Graecorum Bactriani in qua Graecarum in India coloniarum vetus memoria explicatur. pag. 10. corrupte scribit: Smeru*

parabud vel parhud; scribi debet Sumeru parvadam id est pulcher su, meru parvadam meru mons.

En ergo Scythicum ~~D.~~ de Hancarville Bacchum detectum! Adde insuper ea, quae Bayerus affert pag. 2. 3. 4. 9. de monte Meru, qui idem omnino & unus est cum hoc monte Imaus vel Himala, nam in vocabulario Amarafinha *haimàdri* id est humidus, frigidus, seu nivofus mons dicitur. *Meru mons in PuWana saccaram* (liber Tamulicus qui a Waltherio Missionario Dano missus fuit Bayero) *fabulosissime* describitur. Hoc unum commode nobis cadit, quod ex eo libro situm montis cognovimus. Nam *Imeia Graecorum Imaus* (Himala) eo in libro fontes Gangis continere dicitur. Meru vero huic *Imeiae* ponitur ab occidente. Ex quo apparet Merum fere medio inter fontes Indi atque Gangis spatio sitam esse, ubi *Nisadaburam* seu *Nysa* urbs. Bayer *historiae regni Baëtriani* pag. 4. 9. 2. 10. Hunc eundem montem Meru vocabularium Brahmanicum Amarafinha ita describit sect. 1. *Sorggavarggam* ഓമുന meru, സുഖമുന sumeru *pulcher Meru*, സുഖമുനപർവ്വതം sumeru parvada *pulcher Meru mons*, മഹാമുന mahá Meru *magnus Meru*, ഹിമലം himala *nivofus mons*, ഹൈമദ്രി hemàdri, *frigidus, humidus, nivofus mons*, സുനാലയം surálaya, *domus, sedes, habitaculum solis*, quia nempe sol supra praealtum illum montem ascendendo & auroram, radiosque matutinos inde emittendo Indiae illuscere solet, diemque advehere, unde veteres Indi solem, Bacchum, Dionysum, seu Shivam vel Sebasium noctu ibi dormire, & inde exurgere, domiciliumque ipsius ibi esse fabulabantur. Quare etiam R. P. Ildephonfus in codice manuscripto num. 20. inter codices S. Congreg. cap. 5. de forma & situ mundi Brahmanico ait. *Fingunt Brahmanes quod in parte septemtrionali* (Indiae) *detur mons quidam excessive grandis quem illi vocant Meru: Sol autem, luna & stellae de nocte transeunt per longum a tergo illius montis redeundo videlicet ab occidente ad septemtrionem, & propterea non potest apparere claritas horum planetarum &c.* Nec obstat quod Sonnerat tom. 1. pag. 2 18. edit. in 8. montem Meru ad polum septemtrionalem constituat, quia licet sol ad polum hunc, allegorice loquendo, sedem suam habere dici possit, quod sex mensibus ibi verfe-

versetur, attamen respectu Indiae seu globi terraquei Indici Brahmanici, mons Meru Indiae terrae polus septentrionalis est. Hoc evidenter patet ex eo, quod in tabula antiqua Brahmanica geographica quam infra adferemus, terra tota solis Indiae limitibus continetur, unde insulam Ceylan ponunt extra terram ad austrum, montem autem Meru intra Indiam in tertia zona a septentrione versus austrum quae tangit Giamabhu seu Giamba vel Iamba *sub gradu latit. 30.* collocatum, quod vide in mappa D. de l'Isle *Carte des Indes & de la Chine* inscriptam anno 1782. *Parisis incisam*. Ab occidente itaque Bacchus seu sol ad Indos per septentrionem seu montem Meru venit allegorice, & eo sensu accipienda sunt verba Diodor. Sic. bibl. lib. 2. pag. 151: *Antiquitatis historias Indorum doctissimi recenserent, de quibus pauca hic recensere operis nostri est. Remotissimis, aiunt, temporibus cum mortales adhuc dispersi vicatim habitarent, Bacchus ex occiduis terrae partibus cum numerofo exercitu (stellarum, planetarumque) adventans Indiam totam peragravit.* Quid ad haec reponet Bailly, de Paw, & d'Hancarville? Tota proinde haec fabula de Baccho Shiva, seu sole inter Graecos & Indos nata est ex eo, quod, ut iam supra ex R. P. Ildephenso animadvertimus, Brahmanes antiqui montem Meru vel Himala nocturnam habitationem dei Shivae, Sebafii, Sebadii seu Bacchi, id est solis, esse crediderint aut effinxerint, ita ut figurate solem seu Bacchum in illo monte natum esse dicerent, dum matutino tempore ex montanis illis & obscuris tenebris erumperet, & superatis illis altissimis montibus, toti Indiae quae ad praedictos montes incipit & a Tibeto dividitur, illucescere inciperet. Ex quo sane iam recte inferes, omnium de Baccho, Dionysio, Shiva, Sebesio vel Sebadio fabularum inter Graecos, Scythas, Romanos, Indosque existentium, originem in India esse & ex India iam ab antiquissimis temporibus ad alias gentes & regna processisse; Herodotus enim, Arrianus, Plinius, Strabo, aliique montem Meru & Bacchum, seu Dionysium in India constituunt, & recte fabulam omnem de hoc Baccho ex India derivant (1). Vide

R 2

hos

(1) *Ad Nysam urbem (Alexander) se esse dicebant (Nyfaei). Et vera haec pervenit A Libero patre conditos origo erat . Sita est (Nylfa) sub radicibus*

hos auctores omnes citatos in *historia regni Graecorum Baetiani* pag. 2. 3. 4. 9. 10. Unde ait Arrianus in *historia Indica lib. 1. cap. 1. pag. 314. edit. Gronovii: Regionem Nysseam a monte Nyssa vocavit (Liber) urbemque ipsam Nyssam. Mons vero urbi vicinus ad cuius radices sita est Nyssa, Merus vocatus est ab infelici eventu, qui Dionysio acciderat statim cum nasceretur. Atque haec poetae finxerunt. Idem habet Strabo lib. 15. Unde Steph. in ΝΥΣΣΑΙ ubi constituit urbem Nyssam ad Caucasum, eum vocat ὄρεον μέγιστον montium maximum, quia mons Meru ut nempe omnibus illis montium iugis quae Indiam a Tibeto separant, coniunctus est, revera unus ex maximis mundi montibus est. Ad huius igitur montis opacam & tenebrosam vallem, seu ad radices illius, a veteribus & modernis statuitur urbs Nyssa seu Nayshadaburam, urbs nempe Nyssa vel Nyssa. Ad quod vocabulum notandum est, notem in sacra litterali lingua Sanscritamica in libro Amarasinha sect. 1. sub voce नश (न) rátri nox, vocari नशा nisha, & नशि*

नशि nishiphini, dum vero hoc vocabulum *nisha* alteri dictioni iungitur, more linguae Sanscritamicae proprio & usitato ex voce *nisha* fit *naishada* adiective sumptum, ut apud Latinos ex voce *nox* fit adiectivum *nocturnus*. Quare vox Sanscritamica नशादपुरम् nishadaburam vel नशादपुरम् naishadaburam, vel *naishadaburi*, proprie, & stricte loquendo, sonat *noctis* vel *nocturna* aut *opaca*, *obscura*, *tenebrosa* civitas. Littera Sanscritamica श. est Germanicum sha, Lusitanum x, Gallicum ch. lene, latinum sh. v. g. in voce *shisma*. Quare Nyssa, Nissa, Nyssa & alia huiusmodi vocabula corrupta sunt, quae a Graecis aut Latinis littera श. sh. carentibus truncata fuerunt. In hoc igitur monte Meru qui in vocabulario Brahmanico sect. 1. domus vel habitaculum solis, id est सूर्यालयः surálaya

dici-

bus montis; quem Meron incolae appellabant. Inde Graeci mentendi traxere licentiam Iovis femine Liberum pa-

trem esse celatum. Q. Curt. lib. 8. cap. 19. Eadem habet Plinius & Arrianus.

dicitur, & in civitate Nysadaburam seu noctis urbe Bacchus seu Dionysus, deus nempe Nysae seu Nisha, samscrdamice Dévanishi, seu deus urbis Nisha id est noctis, natus, & educatus fuisse dicitur, & uxor eius Párvadi seu luna in altero monte huic vicino & adverso nata & educata est, unde etiam communiter ab Indis *regis montium filia* esse perhibetur. Ex quibus iam elucet ea omnia quae de Baccho seu Dionyso a veteribus dicuntur, allegorice intelligenda esse, ac proinde Bacchum, quem D. de Hancarville ex Scythia deducit, merum phantasma poeticum, & quidem allegoriam orientalem Indicam esse ad solem referendam. Quia vero Bacchus seu sol in monte frigido & nivoso ac in civitate noctis nascitur & educatur, ex eo quod ibi noctu delitescat & invisibilis sit, usque dum mane superatis illis montibus Indiae illucescat, inde fit, quod pleraque monumenta Indica & Graeca Bacchum seu solem in diurnum & nocturnum distinguant; tum insuper fit, quod Shiva deus noctis & mortis dominus, vindex, iudex mortuorum, praeses larvarum noctu vagantium, dominus daemonum, contemplator, poenitens & per mundum errabundus, philosophiae & sectarum institutor, & Lingam seu virtus generativa esse dicatur. Párvadi quoque seu luna, Bhaváni id est exsistere faciens, generatrix, solis uxor est, cuius muliebrem partem in symbolo loti repraesentatam Indi & Tibetani venerantur. Quare Bacchus seu sol diurnus & nocturnus ab antiquis vocitabatur. Macrobius Saturn. lib. 1. c. 18. *In sacris enim haec religiosi arcani observatio tenetur: ut cum sol in supero, id est, in diurno hemisphaerio est, Apollo vocitetur: cum in infero, id est nocturno, Dionysius, qui est Liber pater, habeatur. Item Liberi patris simulacra partim puerili aetate, partim iuvenili fingunt: praeterea barbata specie, senili quoque &c.* Et superius idem Macrobius dixerat: *Apollini & Libero patri in eodem monte res divina celebratur.* Praeterea inscriptio villae Pincianae Exc. domus Burghegae: *Nama Sebesio deo Soli invidio Mitrae*, ubi Sebesius & Mitra Solis seu Shivae vel Sibae nomina, epitheta solis sunt in vocabulario Amarasinha dilucide expressa, ac de littera ad litteram traducta significant: *adoratio Shivae (Sebasio vel Sebesio) deo Soli invidio Mitrae.* Bacchus ab antiquis vocatur *nocturnus* seu

nyctelius, & orgia Bacchi celebrantur noctu, atque hodieum in India celebrantur sub nomine *Shivagratri* & *Shaktipugia*, seu orgia Shivae nocturni & Shakti deae, solis nempe & potentiae generatricis & energiae ad gignendum, in quibus mulier nuda floribus coronatur, carnes eduntur & vinum bibitur noctu quidem & in occulto loco, ex eo quod orgia haec ab ipsis regibus paganis fuerint proscripta (1). Hic vero Bacchus seu sol distinctus & diversus est a Baccho alio Indiae domitore, Râna vel Shrirâna dicto, de quo nos infra agemus, & huic alia Batchanalia sunt sacra, de quibus confer Niebuhr *tom.2. pag.28.* Bos symbolum Bacchi seu solis vocatur श्री मुरी, vel काल काला aut etiam पशु pashu, cui etiam convenit Latinum *Urus*, species bovis Baccho sacra. Plutarchus in *Iside: Plerique Graecorum Bacchi simulacra faciunt tauri specie. Vide tab.xi.* in disquisitionibus D. de Hancarville *fig.1.* ubi ex Thoma Hyde bos mûri seu taurus exhibetur cum sole splendente ad unum bovis latus quasi delitescente & radios vibrante (2). *Et fig.2. eadem tab.* ubi auctor ex Niebuhr monumentum insulae Elephantae Shiva deum vindicem exhibet cum sole a tergo ad humeros seu collum radiante. Quae duo monumenta, ut nunc de aliis taceam cum omnibus rationibus a nobis allatis, nullum incredulitati locum relinquunt, sed evidenter demonstrant, Dionysium seu Bacchum solem esse, atque originem omnium de Baccho fabularum non in Scythia, sed in India inter Brahmanes ad montem Himala seu Meru statuendam esse, ac ex India ad Persas, Graecos, & Romanos propagatam fuisse. Quae omnia nunc sufficient ad pruritus nostrorum philosophorum temperandum, ad nocturnas visiones somniatorum depellendas, & ad temeritatem huiusmodi ariolorum retundendam qui sine peritia linguarum exotica monumenta describunt, eaque commentitia ac vix aniculis digna lucubratione explicare, aliis denique fucum facere conantur. SHRI

(1) *Regem mero, somnoque sopitum in cubiculum pellices referunt, patrio carmine noctium invocantes deos. Quis credat, inter haec vitia curam esse sapientiae? Unum agreste & horridum genus est, quos sapientes (Gymnosophitae yamanaci) vocant . . .*

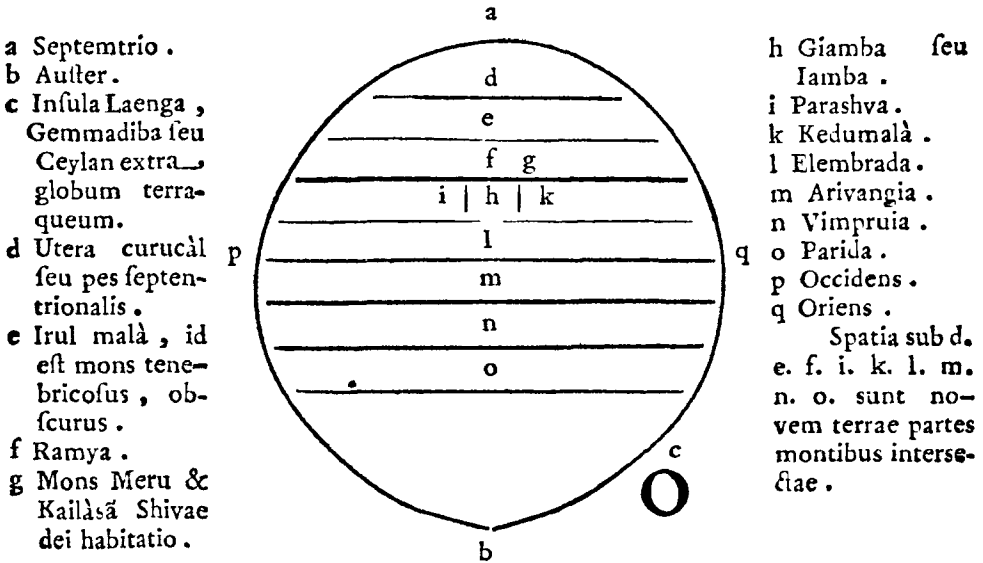
Illi, qui in urbibus publicis moribus degunt, siderum motus scite spectare dicuntur, & futura praedicere &c. Q. Curtius de moribus Indorum lib. 8. cap.17.

(2) *Vide historiam veterum Persarum Thoma Hyde auctore.*

S H R I R A M A

TAB. XVII. XVIII.

Priusquam celeberrimi Rámae deastri Indici gesta describamus, necessarium esse videtur, rudem heic antiquam Brahmanum geographicam mappam adumbrare. Ea exstat in codice manuscripto R. P. Ildephonfi inter codices bibliothecae S. Congreg. de Propaganda Fide *cap.6. de forma terrae & marium.*

I. Itaque observetur nonus Brahmano-Pythagoricus summae virtutis ut septimus & tertius numerus, qui non solum antiquae Brahmanicae philosophiae basim constituebat, sed etiam geographicam & astronomiam dirigebat. De his numeris vide Macrobbium in somnium Scipionis *lib.2. cap.1. & 2.* Plutarchum *in Iside*, & Philonem Iudaeum. II. Ex hac figura patet antiquos Brahmanes extra has novem Indiae partes montibus intersectas, alias terrae partes non cognovisse, ac proinde scripta etiam eorum & libros de his intelligenda esse. Quare vetus eorum geographia solis Indiae limitibus continebatur. III. Ad polum australem quem

quem finem mundi seu terrae constituerant, insula Ceylan ponitur, eamque extra mundum seu extra terram & sphaeram ab ipsis confectam sitam esse censuere. IV. Terram totam Indicam montibus distinctam & intersectam repraesentant, qualis revera est. V. Observa montem *Meru* ad tertiam a septentrione Indico versus austrum zonam constitutum reperiri, nempe ad boream terrae Gembu vel Iamba, quae secundum nostros modernos geographos ad trigesimum latitudinis septentrionalis gradum refer-

tur. Iamba vero vocabulum corruptum a Samserdamico *Ḫiambhu*

giambhu vel gembhu patriam, solum natale, seu originis & nativitaris locum Indicae gentis significat. Ibi per Deum ens supremum plasmante eos deo Brahma omnes se creatos & productos fuisse contendunt. VI. Regnum Ayodya ex quo Ráma seu Shriráma ortus est atque totam Indiam debellando usque ad insulam Ceylan processit, supra montem Meru paullo plus versus boream situm est. Vide in mappa geographica D. De l'Isle *sub gradu 36. nomina Cashgar, Siba, Iamba, Nagarecut, Ayoud seu Ayodya.*

VII. Patet antiquos Brahmanes Indiae plus extensionis dedisse quam dent nostri aliqui geographi atque limites ipsius ultimos Tibeti montes ad Cashemir *sub gradu 36.* sitos ad Indiam referri, seu illius borealem limitem esse, ac proinde Bactrianam & Indo Scythiam revera Indiae partes dici debere.

His itaque exploratis, videamus nunc quisnam sit iste Indicus Shri Ráma, cuius simulacrum heic ex museo Borgiano Velitris exhibemus. Adest illud pictum inter icones Indicas *num. 5.*, in Pivatio *tom. 8. tab. 23 fig. 1. ad pag. 124.* ubi bella Indica huius dei referuntur, in Sonnerat *tom. 1. pag. 289. & 292.* ubi haec habet: *Dans les temples dedies a cette incarnation (sexta) on represente Vichanou de couleur verte sous la figure d'un jeune homme d'une parfaite beauté, tenant en main un arc & des fleches. Anoumar (Hanuman, unde ipse illud vocabulum corripit) est a ses cotés dans l'attente de ses ordres, on y met aussi le tableau du Geant, peint avec dix tetes de couleur bleue, & vingt bras, tenant dans chaque main des armes différentes, embleme de sa force, & de sa puissance.*

Verum Sonnerat animadvertere debebat, non eodem modo ubique

que in Indiis huius dei simulacrum exhiberi. Ad manus habeo iconem huius dei in Malabaría ex templo quodam desumptam, quae Ráma seu Shriráma deum sub forma subviridi arcum & sagittam manibus tenentem, mitra in conum terminante & quasi tribus coronis distincta, monilibus denique aut torque ex collo pendente exhibet. In multis aliis statuis & simulacris facie viridi exhibetur, circulum seu serpentem in girum vel orbitam redactum una manu tenet, altera Sídam uxorem suam ad latus ipsius stantem amplectitur. Haec vero albo colore seminata pingitur, & in utroque pede circulum vel aureum vel argentum gestat, ut nempe hodiedum multae Indicae mulieres circulos hos in pedibus gestare solent, qui mos quam antiquus sit inter Indos, indicant haec ipsa simulacra satis. Thorax huius dei ac mitra quasi in cornua reflexa, prominente tamen in medio in conum vertice, mira colorum varietate, gemmis, margaritis, flosculis, auro denique & argento distincta est. Verum multo antiquius, quin antiquissimum puto esse huius dei Ramae simulacrum, quod ex insula Elephanta descriptum exhibet Niebuhr *tom.2. tab.7. ad pag.25.*, nam omnes aut plerique illi Indici deastri nudi exhibentur, atque demonstrant mythologiae Indicae originem in ipso calido Indiae climate incepisse, ac denique artem & colores tunc necdum in statuis & imaginibus Indicis adhibitos, sed secundum antiquam simplicitatem Indicam sculptos & efformatos fuisse. *Rustica sunt calceamenta*, ait Farnabius inter notas ad sat.3. Iuvenalis, *quibus calceati pinguntur dii Graeci*. Tabula illa *primo* exhibet deum Brahma IV. faciebus, quarum tres tantum sunt visibiles, nam Brahma lingua sacra Samscrdamica vocatur Ciaduránana vel Ciadurmughen, id est *quatuor vultuum deus*, sed quia una facies a tergo delitescit, visibilis haud esse potest. Haec figura seu Brahma una manu gerit lotum seu padma vel támara florem conclusum, id est foliis non apertis, non explicatis. D. de Hancarville, cuius caput refertum est ovali Indica mythologia, quam tamen numquam didicit, monumenta Indica antiqua explicare volens, Brahma deum, quem ipse ineptissime Bacchum appellat, manu illa ovum tenere di-

cit. Sed vir ille vti unicam aliam de Brahmae figuram ex monumentis suis Indiis producat, quae hoc ovum manifeste exhibeat. Ego certe plurium annorum spatio nullum omnino tale Brahmae dei oviferi simulacrum in India vidi. At lotum insidere, lotum generationis & fecunditatis symbolum, lotum dico, ex qua ope caloris & humoris omnia prodierunt, dii Indici passim manibus gestant. Vide in libro *Asiatick researches* Indra deum seu Iovem vel aerem Indicum una tabula exhibitum ad pag. 241. Vide item quadrifrontem Brahma dei figuram ad pag. 248., & apud R. P. Constantinum ab Asculo fig. 3. ubi huic deastro in una manu liber Indicus Grantham, corona precatoria, vas, & cycnus varicolor appingitur, omnia Brahmae attributa. Vide pariter lotum in manu dei Vishnu & deae Bhavani seu Gangadevi in libro *Asiatick researches*. Cycnus seu hamsa aquaticum animal Brahmae seu terrae attributum, terram aquae innatare indicat, & ibi quatuor cycni vel anseres deo Brahmae appinguntur. Cycnus seu hamsa solis epithetum est, ut iam supra diximus. Sol ergo ut generans ad pedes Brahmae seu terrae adiicitur, ut indicetur ex sole & terra omnia produci. Deinde Brahma ut generans seu virtus generativa solis, sol dici potest, ita Vishnu conservator humiditatem plantis rebusque omnibus tribuens qua conservantur, aut superfluos humores exsiccans & quasi ad se attrahens, virtus solis omnia conservatrix, & Shiva virtus solis destructrix, pariter soles dici possunt, ita ut in his tribus deastris tres distinctae solis virtutes, generatrix, conservatrix & destructrix recte repraesententur. Atque in hac etiam opinione philosophica Brahmae deo lotus & cycnus, opportune appinguntur. Alia figura minor Niebuhriana eadem tabula, quae saepe in templo Elephantae recurrit, est Ganasha seu Ganavadi deus super Titanem seu gigantem *Kaymughasura* equitans, qui cum in glirem se transformasset, ut deum Ganavadi morderet, ab ipso victus vehiculum dei Ganasha factus est, unde in aliis iconibus & staturis elephantino capite deus iste gliresi insidet (1). Vide codicem manuscriptum R. P. Norberti & P. Io-

hannis

(1) Haec uberius illustrata reperies infra in dissertatiuncula de deo Ganavadi. Hic tamen observa monumentum hoc insulae Elephantae antiquissimum esse mari-

hamnis de Brito . D. d' Hancarville ex hoc deo Ganésa sapientiae numine atque a Brahma, Vishnu & Shiva omnino distincto, Bacchum sibi fingit, & ex monumentis Indicis antiquissimis non solum lectoribus linguae & mythologiae Indicae imperitis imponit, sed etiam ipsa monumenta evertit, intricat, corrumpit, & rem per se iam obscuram, maiori caligine involvit. *Aine antiquitus sartores curam boum habuere?* Interrogat adagium Malabaricum, & huic adagio D. d' Hancarville respondeat. Ipsius est monumenta describere, idque fideliter, ut descripsit Niebuhr, qui de ovo illo nec verbum profert, nec figuras seu monumenta explicat, utpote mythologiae imperitus, sed ea quae descripsit intacta, & incerta relinquit. Tertia denique figura Niebuhriana eadem tab. septima videtur esse Ráma seu Shriráma antiquo Indico habitu, id est nudo corpore exhibitus una cum uxore sua Sida pariter vestibus destituta, cum Hanuman simio, & serpente Bacchi iuvenis symbolo, mitra Indica antiqua instructus, & more genuino Brahmanicam zonam ex humeris gestans. Hanuman simius ruditer adumbratus Rámae famulus, alii denique famulatio huius dei addicti genii ad latus eius stantes & adorantes quemadmodum & in aliis monumentis Indicis, ac praesertim in Patmanáburam arce regia, & in oppido Tiruvancoda in curribus triumphalibus in Malabaria exhibentur. Sida Rámae uxor circulos in pedibus gestat more antiquo feminarum Indicarum, qui in Malabaria hodieum obtinet. His itaque positis, nunc iam quis iste Ráma sit inquiramus.

Ráma vel Shriráma ex stella Rohini natus, frater Vishnu esse dicitur eo nempe modo, quo supra Brahmam & Shivam seu solem pariter fratres esse diximus. In vocabulario Amarasinha haec epitheta gerit: रामः रáma *albus* vel *formosus*, रामः रामेण ramena (prima *a* vocalis brevis) *iucundus*, *lusor*, *luxurians*,

S 2

fortis

merito censei; quamvis enim & in hoc & in aliis Indicis dei Ganésae & Shrirámae simulacris una haec eademque sit mythologica basis, attamen antiqua illa simplicitas haec peculiariter elucet, quod in hoc simulacra Titan Kaymughá-

sura, & Hanuman simius seu Pan solis & lunae filius venti deus sub humana specie stabello muscario instructus repraesentetur, in aliis vero Indicis simulacris Titan ille sub gliris, Pan vero seu Hanuman sub simii forma exhibeatur.

ബലദൈവ *fortis deus, generosus, bellator strenuus*, കടമുപട്ട
 ലം *kámapála luxuriosus, libidinosus*, ഹലയജ്യുത *haláyudha ma-*
gno impetu pugnans, റെട്ടഹി ഞെജം *rohineya ex stella Robini na-*
tus, സംകഷ്ടം *samkarshaná, crudelis, strenuus, quoad omnia*
simul fortis, സിരപട്ടണി *sirabáni aratrisfer, aratrum gubernans*,
 തിലംബരം *nilambara subviridem, caeruleam vestem ferens*,
 കടമുളി തിട്ടെട്ടരം *kálinibhedana fluvii sancti Kálini alias Ciamuna*
diſi diſiſor aut eum tranſiens. Ex his epithetis pene impossibile vide-
 tur, primo statim obtutu non cognoscere iuniorem & verum Indicum
 Bacchum. Fluvium Kalini seu Ciamuna *Stygem esse*, memini me legis-
 se, sed ubi, nunc ignoro; reliqua epitheta per se iam aperta &
 perspicua sunt. സിരട്ട *Sidá uxor est Ráma dei, Sidá vero etiam*
terram, versuram in arando, item solum fructiferum significat.
 ഹനുജട്ടൻ *hanuman, celebris simius solis (1) & lunae filius,*
 aer nempe omnia permeans heic pro vento ponitur. Circa vocabu-
 lum *Ráma, & Sida* vide diction. R. P. Iohannis Ernesti Hanxleden
 sub his vocibus. Iam supra observavimus secundum veteres scri-
 ptores Graecos & Romanos unum eundemque Bacchum dupli-
 ci for-

(1) Clemens Alex. lib. 3. Strom. §. 194. ait : *Aliqui autem (Brahmanes) colunt Herculem & Panem*. Hercules sol, Pan ventus in Graecis monumentis fistula instructus exhibetur, in Indicis flabello muscario vel cythara *kinnara* dicta, quae pariter duo instrumenta attributa sunt ventum seu aerem, cuius vibratione sonant, recte exprimentia. Flabellum muscarium ad solis aestum vento temperandum inservit. Pan ergo seu Hanuman ventorum praefectus est, *Báli & Sugriva* pariter Simii, Satyri vel Fauni, *Shrirámae* seu solis diurni comites & bellatores, venti & duces subditi sunt soli famulantes. Confer librum *Asiatick re-*

searches pag. 257. ubi ex Gyrardo Pan deus Bacchi comes fuisse adstruitur in sua Indica expeditione. Omnia haec hodieum ante delubra Indica exhibentur, ubi inter choreas saltatricum *Déavadási* diciturum seu Baccharum, inter crotala, tympana, & tubas seu boum cornua sonantia; *Shriráma* facie subviridi cum his Silenis pariter rubeo colore in facie oblitis, ac denique cum *Rávana* insulae Ceylan rege Plutone populo spectandus proponitur. Ubi observandum, Plutonem divitiarum & noctis deum in insula Ceylan gemmis & margaritis refertissima constitutum repraesentari.

ei formā, iuvenili nempe & formosa, altera vero senili fingi solitum fuisse. *Liberi patris simulā partim puerili aetate, partim iuvenili fingunt: praeterea barbata specie, senili quoque.* Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 18. Et supra: *nulla ex his dubitatio fit solem ac Liberum patrem eiusdem numinis habendum.* Et circa finem eiusd. cap. *Vergilius sciens Liberum patrem solem esse & Cererem lunam, qui pariter fertilitatibus glebae, & maturandis frugibus vel nocturno temperamento vel diuturno calore moderantur,*

. . . . Vestro (ait) si munere tellus
Cbaoniam pingui glandem mutavit arista.

Deinde cap. 17. haec habet: *Hieropolitani, qui sunt gentes Assyriorum, omnes solis effectus atque virtutes ad unius simulacri barbati speciem redigunt, eundemque Apollinem appellant. . . . simulacrum thorace munitum est, dextera erectam tenet hastam, superstante victoriae parvulo signo. . . . Summis ab humeris velamentum anguibus tegit scapulas, ante pedes imago feminae est, cuius dextera laevaue sunt signa feminarum. Ea cingit flexuoso volumine draco.* Supra dixerat: *in monte Parnaso Bacchanalia agi, ubi & Satyrorum frequens agitur caetus & cymbalorum crepitus ad aures hominum perveniunt.* Ex his itaque supra allatis nullum mihi dubium superesse videtur, Rāma Indicum deum Bacchum iuniorem & formosum, solem diurnum esse, quemadmodum Shiva seu Bacchus ille senior sol nocturnus est, ac iudex mortuorum, habitator montis Meru & sol omnia destruens. Hic terribilis forma, tribus oculis, quorum unus in fronte est, insignitus, vindex criminum, animarum post mortem, larvarum noctu vagantium, daemonum, quos Bhudanguel vocant, dominus, inferni & poenarum praeses est, ille vero iunior Bacchus seu Shrirāma dux strenuus bellator & rex, arationis institutor, Indicarum legum conditor, urbium constructor, perversorum Indiae regum, qui Shivam seu solem illum vindicem adorare nolebant, flagellum ac vindex in mythologia Brahmanica esse perhibetur. Hic in aliquibus simulacris arcum & sagittas, in aliis serpentem vitae attributum manibus gerit, & huic Hanuman seu Pan deus,

ven-

ventus nempe famulatur . Uxor eius Sidá, id est terra Índica esse fingitur, pro qua ipse pugnat contra Rávana regem insulae Ceylan gigantum principem, qui ipsi eam eripuit, sed iterum restituere compulsus fuit (1). Unde Arrianus qui Bacchum hunc iuniorum seu diurnum ab altero seniore seu nocturno non distinguit, Baccho huic iuniori stabilimentum Indicarum legum & urbium attribuere censendus est, dum ait in Indicis *lib.1. cap.1. pag.321: Hic (Liber) primus etiam boves aratro iunxit, & plerosque Indorum ex erronibus aratores fecit, martiisque armis armavit, urbes condidit, usque leges sanxit, discedens ex India Liber pater Spartembam unum ex amicis regem Indis praefecit, quo mortuo ad Budyam eius filium regnum transiit.* Quod autem Arrianus ipse non crediderit Bacchum verum Indicae gentis institutorem fuisse, patet ex eo, quod supra de Baccho dicat: *atque haec poetae finxerunt.* Concinit Arriano Diodor. Sic. Bibl. hist. lib.2. pag 61. *Indiam multae variaeque incolunt gentes, quarum nulla originem extra Indiam trahit, sed omnes indigenae appellantur. Numquam externa colonia illuc adiit, neque ipsi ad alias gentes misere: artes & cetera ad vitam necessaria paullatim adinventata utilitate homines docente.* Et infra: *Cum leges apud Indos variae habeantur, admiratione tamen dignae hae fuerunt a priscis eorum philosophis editae.* En itaque originem Indicarum legum & civilis cultus! Leges tamen istae Baccho seu Shrirámae adscriptae fuere ab his philosophis, ut legislationi suae auctoritatem & firmitatem darent. Secundum caeli systema terrestrem mundum Indicum institutum fuisse, iam supra diximus, & Strabo aliique apertissime docent Brahmanes *physiologiam & astronomiam* coluisse, ut nempe hodie edum excolunt (2). Unde apud Indos trium legum, quas *Ircu sama yagiur-vedam* vocant, prima origo & institutio, non Ráma seu Baccho, sed philosopho aut contemplatori *Vedavyásen* dicto, attribuitur; quemadmodum & leges civiles Manu regi adscribuntur.

Has

(1) Id est, sol suis radiis noctem, qua terram Indicam Pluto seu Rávana tenebrarum praefes immanis Gigas obvolverat, depulit, & sol sibi luce sua Indiam restituit.

(2) Vide Baillium: *Eclaircissement a-*

stronomiques Livre troisieme pag.323. & seq., et Baillio praestantiorum accuratiorumque Waltherum de doctrina Indica temporum ad calcem historiae regni Baeriani.

Has vero leges, religiosum & civilem cultum cuicumque Scythicae, Persicae, Arabicae aut alterius in Indias irruptiopi anteriores esse, ac proinde textum Iustini & visiones D. Bailly, de Paw & d' Hancarville nullatenus sustineri posse, patet ex eo, quod ut iam saepe diximus, Indicae leges evidentem cum astronomico systemate ac caelesti mundo habeant analogiam, ut toto hoc opere vidimus, atque sacrificia, mythologia, philosophia, ipsa denique instituta philosophica hodieum in Indiis existentia, omnino ex astronomia & philosophia, profunda denique metaphysica descendere videantur. Adde his, quod omnia fidei, religionis, historiae fabulosae, moris, denique consuetudinis, superstitionisque capita localia sint, & Indiae fluminibus, montibus, templisque affixa, ut attento rerum examinatore populum originalem, vicinis ipsis vetustiore & caput, in suis denique principiis nationem adhuc incorruptam exhibeant. Non itaque tam facile ex Scythia & a Scythico Baccho gens Indica deducitur, ut putant somniatores nostri. Strabo, postquam plerasque de Baccho Indico veterum opiniones retulerat, tandem concludit: *quae omnia eorum figmenta esse, qui Alexandro adulari studebant, certum est ex eo maxime, quod scriptores non concordant, sed alii de hoc mentionem faciunt, alii minime, tum etiam ex eo, quod ii, per quos Herculi & Baccho transeundum erat, nullum signum habent, quo ostendant illos per illam terram transivisse.* Cultum lingamicum, instituta philosophica, lotiones corporis, exustionem (1) viduatum, distributionem tribuum, vaccae cultum &c. Brahmanicae philosophiae partem esse constat, ita ut omnino verum sit hoc quod Strabo dicit, Indos veri & realis historici Bacchi *nullum monumentum exhibere posse*. Ipsi primi Indiae reges a sole & luna claris & distinctis vocabulis in prima stropho libri Indici Bhàgavadam deducuntur, & D. Bailly primum Indiae regem statuit ad annum 3553. ante Christum natum. An non consultius erat eum constituere ad primum creationis mun-

(1) Cum multae mulieres (Indicae) corrumpereantur, & per intemperantiam alios adamarent, nec possent honeste deficere ab iis, quos primum elegerant, in eodem contubernio habitantes vene-

no necabant. Legem tulerunt (Indi) ut uxores simul cum maritis concrementur, exceptis gravidis aut habentibus natos. Diod. Sic. lib. xix. p. 626. edit. Bal.

mundi diem, quo sol et luna creati fuerunt? Confer de his pag. 173. grammaticae Samserdamicae, pag. 2. & seq. historiae regni Graecorum Baetiani, Strabonem lib. 15. sub initio, ubi ait: *Dicit enim (Megasthenes) nec ab Indis umquam emissam expeditionem, nec extrinsecus in Indiam quemque cum exercitu profectum esse aut vicisse praeter Herculem & Liberum patrem & nuper Macedonas.* Et dum infra de Baccho fabuloso agitur, non dissentit Indos multa ab hoc accepisse. *De philosophis dicit quod qui sunt montani Bacchum celebrant (nempe solem) signa quaedam ostendentes, quod solum apud eos agrestis vitis nascatur. Bacchicum est etiam sindonem & mitras gestare, & unguentis & floribus tingi, & tympana & tintinabula exeuntem regem praecedere.* Ita Tibetani quoque a simio descendunt nempe a Bacchi iunioris seu Shriramae comite & duce eximio Hanuman, seu a Pan deo solis et lunae filio, hunc ipsi Prafrinpo et uxorem eius Prafrinmo vocant, atque aetatem eorum ad 1340. ante Christum natum constituunt. Hic ergo est ille fabulosus Parashrirama Indicus cum uxore sua, dii et institutores Tibetanae gentis, qui primi conditores esse creduntur, cum tamen origo civilis cultus, philosophiae, Lhamaiticae religionis nihil aliud sit, quam surculus astronomiae et philosophiae Brahmanicae. Unde fatentur ipsi primum terrestrem et historicum regem Tibetanum ex Indostan anno ante Christum natum 1193. assumptum fuisse, Cenresi primum et maximum eorum deum nihil nisi solem esse; is enim florem padma, arcum et sagittam, vas aeneum, coronam precatoriam, rotam ferream, omnia denique Shivae seu Sebastii Indici et Brachmanici dei, seu solis attributa gerit. Is ipse in peccatore alterius sexus indicia seu VI. yoni vel matrices praefere videtur (1). Quidni igitur hic Indicus Bacchus Brahmanicae mythologiae commentum sit? Quemadmodum enim Shiva sive sol nocturnus in monte Meru habitat, ita iunior Bacchus Shrirama sol diurnus ex Ayodya regno, quod pariter ad montem Merum est, processit, suis radiis Indiam, hoc est tenebras et nubes in India existentes aliaque nocturna monstra debellavit, Sidam terram Indicam uxorem suam Plutoni eripuit et luci restituit, aratio-

(1). Vide Alphab. Tibet. pag. 176. 177. 160. 161. 292.

arationem docuit, semina terrae mandavit, Titanes seu gigantes, malum stellarum influxum ipse cohibuit, vitem plantavit, calore et humore suo ad maturitatem perduxit, urbes diu constituit, leges physicas omnibus crescendis praescripsit, Ravana regem Ceylan, ubi Indicus sol occidere et aquis immergi creditur, tamquam in ultimo Indiae termino et extra mundum sito, aggressus est, ope venti Hanuman eum devicit, et Sidam Indicam terram, quam ipsi gigas Ravana seu Pluto erripere voluit, bello acerrimo confecto libertati suae restituit. Lege de Baccho Indico *Dicrysiaca Nonni Panopolitae*, cuius insigne fragmentum heic adducerem, nisi museo Indico constituta brevis obstarat. Lege etiam librum *Ramayenam*, qui sex voluminibus continetur, scriptusque est lingua Sanscritamica, et Malabarica, et cuius synopsis exhibet R. P. Ildephonsus in *codice manuscripto num. 20. inter codices bibliothecae S. Cong. tract. de Shrirama (1) a cap. 1. usque ad 24.*, Arnobium *lib. 5. contra gentes*, Plinium *hist. nat. lib. 6. cap. 17.* Clement. Alex. *Cohort. ad gentes §. 5.*, & Macrob. *lib. 1. Saturn. cap. 17.*

Hic idem Shrirama subviridi aut caeruleo colore pingitur, quod sane debellato Plutone seu Ravana rege insulae Ceylan solis seu Shriramae iunioris Bacchi immersionem in mare seu oceanum & ad infernum transitum eius innuere videtur. Unde Plutarch. *quaest. Rom. ait: Veni heros Bacche marinum ad tuum sanctum templum cum Gratiis.* Et revera inter insulam Ceylan & oram piscariam ad pontem Rama, falso pontem Adami dictum, adest antiquif-

T

tiquif-

(1) In hoc libro *Ramayenam* inscripto, *cap. 1.* ostenditur, quomodo Vishnu (deus nempe mundi conservator) in regem Shrirama seu Bacchum transformatus fuerit, & multae fabulae de serpente, de rota Ciacram symbolo dei Vishnu, quo per continuam rerum generationem & corruptionem mundum conservat, denique de simia & serpente in uterum concubinae regis Dekshadea intrante afferuntur; *tum cap. 9.* multa de progenie Hanuman & Bali & Sugrivaе simicorum regum, ac de aliis eximiiis limitis & Silenis montium incolis seu ventis adducuntur; *cap. 11.* concilium gigantum seu Titanum & nocturnorum spectrorum

contra Rama deum describitur: hic Rama praecipit Sileno Hanuman, ut pontem super fluvio Styge inter Indiam & insulam Ceylan exstruat, per quem ipse cum suo exercitu transire possit ad Ravana regem noctis occidendum; *cap. 21.* Ravana Pluto rex insulae Ceylan deducit Shriramam seu Bacchum arte magica ad infernum seu ad limbum *Padalam* dictum; & *cap. 24.* Shrirama, occiso gigante Ravana, tradit regnum insulae Ceylan Bhismae regi, seu cuidam giganti terribili quod *Bhishma* significat, & ipse in Ayodyam patriam suam ab occidente ad ortum revertitur.

tiq̄uissimum & celeberrimum templum Ràmishvaram ad mare situm, Ràmæ seu Baccho huic iuniori dicatum, quod hoc argumētum confirmare videtur, uti etiam Bacchanalia Indica Ràmā dicta & in honorem Ràmæ dei celebrari solita. Adde his, quod in ipsa urbe Roma plura antiqua monumenta indicare videantur, distinguendum esse Bacchum iuvenem a seniore, id est solem diurnum a nocturno. In urnis sepulcralibus villæ Principis ab Aurea Pamphili, quæ intra aedes exstant, & in aliis hortorum Ludovisianorum & Burghesiorum icones sculptæ Bacchi iuvenis triumphum ducentis repræsentantur. Bacchus iuvenis insidet elephanto aut tigiibus vel leonibus vehitur, arcu & sagittis pugnat, plenus furore bellico est. Obvios hostes sine certa lege et ordine fundit, clamando et exhortando pugnat, Silenis & Bassaridis mulieribus circumdatus est. Quæ quidem omnia diurnam solis cum stellis, æthere vel vento revolutionem indicare videntur, uti etiam in aliis urnis Bacchus senior cum lingam seu generationis emblemate satis obsceno modo exhibetur, atque simul vitæ et mortis dominus esse ostenditur, qui post obitum in profunda nocte animarum curam habeat (1). De Sida Ràmæ uxore hæc habet vetus codex manuscriptus incerti auctoris: *Si vede, dice Mr. Delon sulla porta d'una delle città del picciol regno di Ciringapatam una statua di Sida, che ha a ciascuno de' suoi fianchi tre famosi Yogul o penitenti nudi in una positura indecente*. Hoc si verum est, Sidam Ràmæ uxorem, aut terram, aut lunam progeneratricem solis seu Bacchi uxorem esse innuere videtur. De Hanuman simio, quem pictum exhibet ea forma, qua inter Nepaleses adoratur, hæc habet R.P. Constantinus ab Asculo: *Hanuman, idolo di rosso colore, tiene in mano un monte, un ramo d'albero, il martello, ed il tridente*. Hæc attributa ostendere videntur Hanuman Ràmæ comitem, id est ventum una cum sole Indico montium incolam,

cum

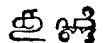
(1) Vide antiquam urnam in aedibus Farnesiis in extremo cubiculo existentem, in qua lascivos Satyrorum actus, rudem figuram solis radiis amictam, & frugum liba phallo solis symbolo fieri solita, ipsum denique femineum sexum caelatum, omnia generationis emblema-

ta offendes. Et Plutarchus in Apophteg. Ad hæc Pompeius dixit, ignorare Syllam, quod plures orientem solem adorent quam occidentem. Quo audito Sylla exclamavit: triumphet. Confer mullei Clementini tom. 4. tab. xxvi. & seq.

cum sole frugum creatorem, denique Bacchi in mare immergentis tridente aquae symbolo, instructum famulum fuisse. Vide heic figuram Ràmæ, Sidæ et Hanuman, quam ex museo Borgiano Velitris exhibemus.

Hæc igitur est mythologica dei Ràmæ descriptio. Qui gesta Ràmæ historice explicant, Ràma deum *Chus* vel *Kusi* esse putant, ut Calcutenses Angli *tom. i. pag. 275. & 258.* Alii eum *Samsonem* esse arbitrantur ut R. P. Iohannes Brito, alii *Nembrod* esse credunt, qui in Indias penetraverit, ut Bochart, Sonnerat denique *regem* aliquem *Peguanum* esse autumat, qui in Indias bellum movit, et Indos varia dogmata edocuit. Horum opiniones leviculas examinet cui placet, atque cum iis, quae nos attulimus, conferat, quae omnia cum contulerit, expensis utriusque partis momentis credat quod sibi exquisitius esse videbitur. Legantur etiam ea quae de *Chus*, *Cashgar*, *Kaschar* seu de antiqua *Kathaya* scite edisserit R. P. Georgius in *Alphab. Tibet. pag. 343. usque ad pag. 357.* Denique *Dionysiaca Nonni Panopolitæ* (1) *lib. 34. 35. 36. & seq.* Ex quibus perspicias non solum *Nonni Bacchum* cum *Shriràma* valde convenire, sed poema illud fortassis ex *Indico* libro *Ràmàyenam* desumptum fuisse, quamvis ibidem *Bacchum* illum *Arabem* fuisse contendat, quod non adstruit liber *Ràmàyenam*, qui eum ex *Ayodya* venisse, et bello confecto iterum illuc rediisse docet, quod vide in suprascripto codice manuscripto R. P. *Ildephonfi* a Praesentatione olim *Malabariae Missionarii* qui de hoc *Baccho Shriràma* plurima ex libris gentiliciis Indicis affert (2).

T 2

(1) *Nonni Panopolitæ Dionysiaca.* Edit. Hanoviae 1605. cum lection. Gerardi Falkenburgii.

(2) Cum certum exploratumque sit, a deo Vishnu in prima sua incarnatione pientissimum Manu regem Indicae gentis conditorem ab universali diluvio liberatum fuisse, in libro *Bhàgavadam* scribi, atque sub *Krshnae* dei astronomico involucri veri *Indici Pándavae* reges latere videantur, ut infra aperiemus, sane & sub

hac astronomica *Shriràmae* dei fabula aliquis verus heros latere potest. Ratio in promptu est: facta terrestria astris, & vicissim nomina astronomica & caelestes siderum motus factis terrigenis adscriptos fuisse videmus. Verum posita basi astronomica, a vera & historica *dei Ràmæ* origine & gestis inquirendis in tantis rerum asperitatibus & temporis angustiiis nunc abstinendum esse censuimus.

കൃഷ്ണ

K R S H N A

T A B. XIX.

Nona incarnatio dei Vishnu, quae ad conservationem mundi, ac praecipue ad salutem Indicarum regionum refertur, est കൃഷ്ണപദം *krshnavadaram*, quod proprie incarnationem, vel etiam descensum in Krshnae personam significat. കൃഷ്ണ *krshna* rem nigram denotat, sic കൃഷ്ണവർണ്ണം *krshna varnam color niger est*. Proinde deus Vishnu in Krshna incarnatus personam *nigram* indicat, & revera Vishnu sub hac incarnatione niger pingitur. Duo simulacra Indica ex aere fusa Krshnae dei exstant in museo Borgiano Velitris. Uno repraesentatur puerili aetate, vultu eleganti & ad risum composito, stans & ambabus manibus butyrum tenens, quod a pastōritiis mulieribus *govastriguel* dictis, cum quibus familiariter agebat, suffuratus fuerat, ob quod furtum etiam egregius hic pugio vapulavit. Aliud simulacrum eum inclinatum & repentem exhibet, ita ut uno genu humum premat, aliud vero genu paullulum elevatum teneat. Una itidem manu butyrum gerit, alia reprimendo solum premit, In fronte signum sanctum hoc modo descriptum ☺ habet, & istud sive dei Shivae oculum in medio frontis promicantem, sive lunam, sive lotum matricis Bhavani deae symbolum, sive denique lingam cum yoni seu matrice coniunctum refert; id quod nos accuratius in grammatica Samscrdamica explicavimus. Ex collo lotum florem appensum apertumque gestat, in planta pedum & vola manuum quadrangulum descriptum habet, in cuius medio prominet punctum, quod folis vel turpis lingamici cultus indicia & mysteria continet. In nonnullis simulacris, statuīs, picturis aut imaginibus Krshna nigra facie stans juveni formā & fistula canens exhibetur, & sub tali figura & specie exstat in aedibus Regis Travancoridis in arce Tiruvandapuram. Ad latera adstantes

tes mulierculas pastoritias, ipsum vero in medio existentem, atque ambabus manibus illas amplectentem, aliae multae imagines eum repraesentant, & haec simulacra omnia vitam eius pastoralem satis indicant. Incarnationes Vishnu dei in regem Rama & Krishna, inter reliquas novem aut decem principem locum tenent, & quia celeberrimae sunt, aequum est, ut in hanc ultimam inquiramus, postquam illam iam supra pro viribus enucleavimus.

Ingens farrago scriptorum & opinionum mihi primo statim obtutu occurrit, dum attentius hunc celebrem deastrum considerare intendo. Sonnerat (1) in haec verba prorumpit: *Quelques en corruptores vocabulorum Indicorum! Scribendum est Krshna vel Crshna) paroit etre le meme qu' Apollon gardant les troupeaux d' Admete, & terrassant le serpent Python &c.* Angli Calcuttenses in libro *Asiatick researches* (2) postquam formam Krshnae descripserant, ita concludunt: *In this picture it is impossible not to discover, at the first glance, the features of Apollo, Surnamed Nomios, or the pastoral in Greece, and opifer in Italy &c.* Deinde historiam Christi Domini ex apocryphis Evangeliiis corruptam & in Indias allatam illi Indicae de Krshna fabulae insertam fuisse autumant, ac denique pag. 425. haec habent: *If an etymologist were to suppose, that the Athenians had embellished their poetical history of Pandion's expulsion and the restoration of Aegeus with the Asiatick tale of the Pandus and yudhishtir, neither of which Words they could have articulated, I should not hastily deride his conjecture.* Existimant ergo ipsi gesta Krshnae ad Graecos referri posse, aut illos ab Indis historiam regum suorum Pandion dictorum accepisse (3). Sed an Admeti & Pandionum Graecorum aetas, tempus, & gesta in unam eandemque epocham coincidunt? R. P. Georgius in *Alphab. Tibet. pag. 253. 54. 255. 157.* & alias passim, Krshna deum Indicum ex apocryphis Evangeliiis in Indas perlatis nomen Christi corruptum, Christum ipsum, primum hominem Manichaeorum esse existimavit. Videamus ergo in tanta opinionum varie-

(1) Sonnerat . lib. II. pag. 303. edit. in 8.

(2) *On the Gods of Greece, Italy, and India* . pag. 259., & seq.

(3) De Pandione rege Graeco vide *Natalis Comitum Mythologiae lib. IX. c. 10.*

Clement. Alex. & Eusebium.

varietate quaenam epitheta Brahmanes ipsi huic deastro in vocabulario Amaraſinha adſcribant. Sect. 7. *Sorggavarggam* inter nomina Viſhnu ſequentia vocabula deo Krſhnae attribuuntur :

കൃഷ്ണം *krshna*, *niger*, *deus krshna*, കേശവം *keshava*, *ornatus*, മധുവം *mádhava*, *deae Má ſeu Lekshmi maritus*, nempe Viſhnu.

പുനരീകാക്ഷം *punarikáksha* *oculos habens tamaræ ſeu padmæ vel loti floris*, മധുരന്ധു *madhuribu hoſtis*, *adverſarius Madhu*

(*gigantis*), ദേവകീനന്ദനം *dévagynananá filius Devagui*,

ഗൗരീ *gauri Bengalinus*, *Gangeticus*, പുരുഷോത്തമം *purushottama*

virorum optimus, വനമലി *vanamáli ſerta flo-*

rum portans, കാംസനാഥി *kamſaràdi*, *Kamſa regis occiſor*. Ex

his ergo epithetis iam ſatis perſpicue Krſhnae dei origo & qualitas dignoſcitur. Verum ut apertio- rem de eo notionem nanciſcamur, inſpiciendus eſt praeprimis liber Brahmanicus യുധിഷ്ഠിരവി

ജ്ഞം *yudhiſhdiravigeam inſcriptus*, in eo enim huius dei origo, bella, actiones locupletius, nec minus eleganter deſcribuntur, & hic codex, quem ego ſacra lingua Samſcrdamica exaratum ad manus habeo, huius incarnationis dei Viſhnu in Krſhna, baſis, legis compendium, & totius Indicae fidei de Krſhna canon eſt. Rex *Tudhu* habuit duos filios, unum nomine *Tredare-da*, alterum *Pandu* vel ut alii corrupte ſcribunt *Pannu*. Ille genuit centum filios, quorum primogenitus fuit *Duridena*. Rex *Pandu* quod inter venandum inſcius & praeter intentionem ſagitta confixiſſet cuiuſdam Irſhi ſeu ſancti heſychaſtae (1) uxorem, tunc in forma cervæ marito ſuo cervo colludentem, ab heſychaſta

(1) Heſychaſtas iſtos ſeu contemplatores ex vetuſtiſſima Indorum opinione aſtra & planetas eſſe nos iam ſupra meminimus. Ergo haec fabula allegorica eſt, & ad aſtronomiam referenda, atque

ex ea, aliisque iam dictis, & dicendis apertiffime & planiffime comprobatur: Indicae idololatriæ baſim & originem Sabaiſmum ſeu aſtrorum cultum eſſe & fuiſſe.

Ita illo anathemate percussus fuit, quo quidem irretitus rex
 protinus perire debebat, si ipse uxori suae coniungeretur. Ma-
 ledictum hoc regem Pandu non parum maerore replevit, ab uxore
 etenim abstinendum erat, nisi mori vellet. Sed regis uxor
 Cundi nomine, sagacissima mulier, absque complexu mariti, ope
 cuiusdam magicæ oratiunculae, quam iam olim didicerat, se
 filios gignere posse marito fidem adstruebat. Huius itaque ora-
 tionis virtute sine mariti interventu natus est Cundi mulieri pri-
 mus filius *Dhermaputra*, secundus *Bhima* vel *Bhimen*, tertius *Ar-
 giuna* fortissimus bellator, quartus *Nagala*, quintus *Sahadéva* (1).
 Contra mulier Candari prædictæ Cundi filiae regis Tredareda
 & uxoris Pandu iurata hostis, ex filio *Karna*, quem ope orationis
 magicæ olim ex sole conceptum puella Cundi per auriculam
 pepererat, & Cundari in secreto loco educaverat, centum
 & unum filios suscepit. Hi iam aetate proveci, de illegitima
 seu non naturali nativitate quinque prædictorum fratrum, certiores
 facti, emortuo patre Pandu, a quinque illis filiis regnum Pan-
 du patris adiri posse negabant, & ipsi in successionem, ac bona
 avunculi Pandu omni conatu adscisci volebant, renitebantur ve-
 ro quinque fratres filii regis Pandu, atque hinc oritur horren-
 dum illud & interminabile bellum, quod liber Yudhisdira de-
 scribit. Filiis Pandu Pandava dictis, a centum suis consobrinis
 in angustias redactis, apparet deus Vishnu sub nomine Krshna,
 & cum Argiuna contra illos centum ardens bellum gerit, hostes
 fundit, heroem Karna occidit, v. fratres regno restituit, & abso-
 luto bello Krshna iis valedicit, in arbore sagitta confixus ipse-
 met perit, atque post mortem ipsius triginta annis adhuc re-
 volvendis aetatem ferream *kaliyugam* dictam adventuram prædi-
 cit, in cuius indicium futuras hominum iniquitates & calami-
 tates paucis commemorat. In libro *Bhágavadam*, cuius primas
 strophas a me in linguam latinam versas in grammatica Samscr-
 damica habes, haec præcipue de Krshna narrantur. Krshna na-
 tus est in urbe *Mádu* (quam viginti quinque leucis Indicis, qua-
 rum

(1) *Dhermaputra* virtute præditus *Nágala* serpentinus, *Sahadéva* patiens.
filius, *Bhima* terribilis, *Argiuna* albus,

rum quaevis 2500. passibus geometricis constat, ab Agra distare dicunt) ex sorore regis *Kamsa* nomine *Devagui*; & in hoc etiam vocabularium *Amarasinha*, ut supra vidimus, convertit. Haec *Devagui* septem genuerat filios, & horum ultimus erat *Krshna*. Hunc solum peremptis aliis servavit mater eius *Dévagui* & pater *Vásudeva*. Hic etiam cum a *Kamsa* avunculo ad necem quaereretur, pater illius & genitrix fuga vitam pusionis salvarunt, & cum torrentem periculo plenum vado transirent, comitem & protectorem habuere serpentem *Caliga* dictum, qui caput ferebat infantis, atque a solis radiis & pluvia defendebat. Postquam adoleverat *Krshna*, prostravit omnia monstra, quae ad eum occidendum mittebat *Kamsa* rex, atque hunc ipsum occidit, & divinitatis suae ubique frequentia & certa signa dabat. Deinde matrimonium iniit, vitam pastorem egit, serpentem *Caliga* interfecit, butyrum furatus est, fistula canebat, cum sexdecim millibus centum & octo pastoritiis mulieribus, quas omnes una nocte invisebat & replebat, in silvis, in campis, inter flores & pecora versatus est, vaccas pavit, bella gessit, ac tandem, bello *Pandavarum* absoluto, a magistro suo, & poenitente quodam *Divaśa* dicto maledictus, in arbore a quodam homine *Beren* nomine, sagitta confixus *Krshna* deus mortuus est. Triginta sex annis post mortem illius aetas *kaliyugam* incepit. Haec itaque vera, sincera, & selecta synopsis est originis & gestorum dei *Krshna*.

Habita iam *Krshnae* dei origine, & praecipuis eius actionibus illustratis, videnda nunc superest, quantum id quidem fieri potest, gentis *Pandavarum* seu familiae *Pandu* historica origo. *Plinius* hist. nat. lib.6. cap.16. haec habet: *Bactri*, quorum oppidum *Zariaspe* quod postea *Bactrum* a flumine appellatum est. Gens haec obtinet aversa montis *Paropa* missi, & adversus fontes *Indi*: includitur flumine *Ocho*. Ultra *Sogdiani* oppidum *Panda*, & in ultimis eorum finibus *Alexandria* ab *Alexandro* magno conditum. Arae ibi sunt *Herculi* ac *Libero patri* constitutae, item *Cyro* & *Semiramidi*, atque *Alexandro*. Et cap.20. haec habet: *Pauperior Charmarum* rex elephantos sexaginta parvasque reliquas vires habet. Ab illis gens *Pandae* sola *Indorum* regnata feminis. Denique cap.23. *Pandorum* fines

commemoratur. Arrianus (1) de gente Pandaea haec affert: *Hercules filiam unicam habuit nomine Pandaeam. Regionem quoque in qua nata est Pandaeam a filiae nomine appellatam. Claudius Ptolemaeus Alexandrinus (2) Geographiae veteris lib.7. tab.X. pag.94. habet Circa Bedaspum βέδασπον, Pandavorum Πανδαύων regio in qua civitates hae: Labaca, Sagala, Bucephala, Lomusa. Quae inde versus solis ortum sunt, tenent usque Vindium montem. Et in ipsis civitates hae: Salagissa . . . Modura quae θεῶν, id est deorum dicitur.* Adde his, quod Krshna कर्ष्ण gauri id est Bengalinus vel Gangeticus in vocabulario Amarasinha dicatur; quod in urbe Madu, unde *Madura*, & Ptolemaei *Modura* derivatur (3), natus sit, ut idem illud vocabularium asserit; quod in contextu libri *Tudhishtira*, Cundi femina, ex qua Pandavarum gens orta, ex sole id est ex Hercule ope orationis magicae filios illos concepisse dicatur; quod liber *Sambhavam*, cuius contextum in grammatica attulimus, luculenter doceat, Pandavas in bello gerendo fluvium Gangem transivisse; adde denique, quod Pandavae hi in libro *Tudhishtira* curribus, arcu, sagittisque, elephantis bellum gessisse dicantur, quem belli modum veteribus Indis adscribit Herodotus, Strabo, & Arrianus. Ex his ergo duo praecipua momenta mythologica inferenda esse videntur. *Primo*, Krshna seu Apollinem Indicum, primigenie solem significare, & quidem solem in eclipfi, ac proinde fabulam hanc ad astronomiam referri.

V

Notiffi-

(1) *Arriani Nicomediensis expeditionis Alexandri M. lib.7. & historia Indica. Opera Iacobi Gronovii edit. Lugduni Batavorum 1704. hist. Indicae lib.1. cap.1. pag.323.*

(2) Argentorati apud Iohannem Grieninger anno 1522.

(3) *Madu* vel potius *Madhu* est nomen proprium, *ur* autem populum, coloniam seu patriam significat: inde multa in India loca insignantur v.g. *Tānūr* quod alii corrupte *Tanor* scribunt, terra, patria, locus humilis, humidus. *Pālur* terra, colonia, patria ad pontem. *Cannanūr*, quod iterum alii corrupte *Cannanor* scribunt, terra, patria, locus

multae Indicae arundinis seu arborum bambu dictarum, vel terra in qua multi & boni bubali nascuntur. *Madur* unde corruptum *Madura*, terra patria *Madu* regis insignis bellatoris, qui contra Krshna deum incarnatum pugnavit. *Citur*, & *Bedur*, quae D. de 1° Ile more suae linguae Gallicae in mappa Indica Chitor & Bador linguae imperitus scribit & corrumpit. Ita pariter plurima nomina locorum Indicorum ex vocabulis *pur*, *bur*, *buri*, *puri*, *buram*, *puram*, quae omnia urbem, civitatem, vel oppidum significant, componuntur: sic *Rāgiapur* vel *Rāgiapuri* regis urbs, urbs regalis &c.

Notissimus est inter mythicos Indicos *Serpens Sessen* vel *Vásughi*, qui solem in eclypsi existentem devorare fingitur. Hunc serpentem seu Pythonem *Krshna* deus sagittis suis, hoc est, radiis suis devicit & interfecit, & hic sol *crinitus* dicitur ob radios. Filii *Pandanae* ex sole ope orationis magicae progeniti sunt. *Leu* Apollinares apud Romanos victoriae ab Apolline obtentae causa celebrabantur, ut notat *Macrobius lib. 1. Satur. cap. 17.*, & ieiunium ac festi dies *Krshnae* deo sacri pariter ob obtentam ab eo victoriam a Brahmanibus celebrantur. Nec obstat, quod vaccas pavisse dicatur; nam, ut ait idem *Macrobius, non ex officio pastoralis ut fabula adstruit, per quam fingitur Admeti regis pecora pavisse: sed quia sol pascit omnia, quae terra progenerat*; unde etiam hic idem allegorice omnes mulieres invisisse, & dum uni coniunctus esset, simul & semel alias, nempe stellas, in solitudine, in caeli latifundio virtute, luce, radiis suis implevisse dicitur. Sic argumentare de ceteris, & confer *Macrobius* ipsum cap. citato (1). *Secundo* iam supra observavimus, systema caeli terrenis rebus ab Indis applicatum fuisse, atque reges & arces a sole & luna in Indiis denominari. Quare fabula illa Brahmanica antiquissima etiam veris Indiae regibus convenit. Unde quemadmodum sol in caelo cum planetis, stellis, & nubibus pugnavit, ita pariter hi solis filii terrestres inter se bellarunt, atque hoc terrestre bellum ex ferie incarnationum dei *Vishnu* ad mille & amplius annos ante Christum natum referendum esse videtur. In hoc terrestri bello *Krshna* est nomen regis Indici veri, qui in urbe *Madura* natus est, sol nempe terrestris sive *Hercules*, ut ait *Arrianus* loco supra allato.

Apparitionem *Vishnu* dei sub nomine *Krshna* eiusque gesta *Calcuttenses* Angli ad mille circiter annos ante Christum natum reiciunt, & haec opinio probabilis esse videtur ex eo, quod

(1) Sol ergo *Krshna* seu *niger* aut *fuscus* dicitur, quia ex interpositione alterius corporis radiis & luce privatur, sol butyrum furatus est, quia radiis & calore suo illud liquefecit & profudit, sol floreo ferto coronatur, quia florum creator est, sol fistula canit, quia ipse ventos producit, sol stellis matrimonio iungitur, sol

a magistro suo *Beren hesychasta* contemplatore planeta aliquo sagittis, id est radiis configitur. Vide ipsum *Krshnae* simulacrum. *Krshna* solis signa in fronte descripta gerit, ex collo lotum gestat, in pedum planta & manuum vola triangulo vel pentagono omnis generationis signo & principio distinguitur.

quod non videatur verisimile, paullo ante aetatem praedictorum scriptorum supra allatorum urbem Madura & gentem Pandavarum formatam fuisse, quin potius manifeste pateat, gentem illam iam de iam antea in Indiis existisse (1). Adde, quod bella illa Pandavarum tertia aetate mundi Brahmanica gesta fuisse dicantur, & quod anni illi Brahmanici, & aetates mundi secundum computum annorum historicorum ibi computandi esse videantur; de qua re vide nostras animadversiones in fragmentum libri Bhágavadam. Confer codicem manuscriptum P. Ildephonfi num. 20. inter codices S. Cong. de Prop. Fide, lib. 6. de lege Indorum & transformatione nona Vishnu dei, Sonnerat tom. 1. pag. 296. & seq. & Franciscum Pivatium tom. 8. pag. 125. in opere inscripto: *Nuovo dizionario scientifico*. R. in Venezia. 1749.

(1) Primus Athenarum rex perhibetur fuisse Cecrops qui ex Aegypto veniens Athenas condidit. Huic successit Cecrops secundus, ad cuius aetatem ex Chronicis Apollodori, & ex Tatiano Clemens Alex. & Eusebius Bacchi & Cereris in Graeciam adventum sexcentis post Moysen annis statuunt. Cecropi successit Cranaus & huic Amphictyon, Amphictyoni Erichthonius, & huic filius eius Pandion, qui & ipse e regno pulsus fuit. Fabulosi hi reges, isti Cecropes ex Aegypto, ex Scythia (nempe Indoscythia) in Graeciam venisse dicuntur. Quidni igitur Graecae fabulae de Pandu regibus ex India in Graeciam perlatae fuerint, & Indicis superadditae aliae? Pandu regem de quo agitur, pandura albedinem, & pandu mandel terram albam significat, & haec a Graecis & Indis Pandu regis patria statuitur. Sive igitur tota haec historia de

Pandavis vera sit, sive fictitia, sive astronomica, sive terrestis, ad mille & amplius annos ante Christum natum referenda est, & ab illo circiter tempore ludi Apollinares & festa Brahmanica in honorem Apollinis seu Krshnae vel solis deducenda sunt. Ad illud quoque tempus liber *Râmāyenam* & *Yudhishtira*, qui omnibus his fabulis occasionem dederunt, referendi esse videntur; nam Brahmanes librarii nostri sunt, quidquid dicant Graeci & Latini, contra quos libri hi Brahmanici originales & non suspecti, tot monumenta, statuae, simulacra, templa, tota denique religio Indica astronomica semper clamabit. Vide Clement. Alex. Strom. lib. 1. §. 137. item §. 33., Euseb. in proem. Can. Chronici, Apollodorum lib. 3., Natale Comitem mythologiae lib. 9 p. 983., & Asiatick researches tom. 1 pag. 426.

B U D H Ā

T A B. XX.

Budham , seu corrupte scriptum Buddam , Buttam , But , Pour , Voden , Wod , Both , apud Persas & Indos divinitatis nomen esse , docet R. P. Georgius in *Alphab. Tibet. pag. 373*. Eum Arabice omnia attributa Iesu Manichaeorum , & Xacae Tibetani , Sinensis , & Iaponensis exprimere asserit *pag. eadem* . Budham & Xacam eundem esse , Samanaeorum praeceptorem , ex virgine natum , Manetem ipsum aut Manetis discipulum , filium dei Manichaeorum in speciem hominis transformatum , Tibetanae gentis institutorem , in Tibeto cultum , Manetis praeceptorem , inter Brahmanes natum , & educatum , Manetis successorem esse , alia denique plura adstruit in pluribus *Alphab. Tib. locis (1)* . Budham Vishnu deum esse nona incarnatione (accidentali) incarnatum defendunt Calcuttenses Angli . Hunc eundem philosophum sectae Buddhisticae institutorem , atheum , cultus Indici innovatorem esse autumant iidem (2) . De Paw , cuius caput vertigine philosophica laborat roties , quoties de monachis sermonem instituit , Budham orientalis monachismi institutorem , religionis Indicae , Sinensis & Tibetanae reformatorem , doctrinae metempsychoseos accerrimum propugnatorem , contemplationis & monachalis inertiae primum satorem esse contendit , & quia hoc genus hominum & instituta ipsi summopere displicent , fecunda , sed amarulenta dicacitate adeo stridet , adeo mordet , adeo in laceffendo procax est , ut potius phreneticum morologum , quam philosophum , & ab infania liberum hominem esse iure merito dicere debeas . Hunc verissime insanire , nos dilucide ostendemus . Discipulus illius anonymus Gallus , ut iam supra meminimus , ipso audacior ultra progressus est , & religiosa monachorum Christianorum instituta a Budha & Samanaeis deducit .

Infa-

(1) *Alphab. Tibet. pag. 269. 375. 302.*
303.335.372.382.

(2) *Asiatick researches tom. I. p. 426.*
427.354.344.

Infanientibus istis sycophantis ego iterum iterumque hoc in aurem serio insibillatum esse cupio, ut priusquam de exteris nationibus fermocinari incipiant, linguam illarum gentium, mores, & consuetudines, libros denique perspectos exploratosque habeant. Sed opus aggrediamur. Budham Mercurium esse, nos iam in grammatica Samscredamica invicte demonstravimus, atque ex ibi dictis iam elucet, tot insanarum inter Europaeos de Budha opinionum originem unice a profunda linguae litteralis Samscredamicae imperitia profluere. Verum quia liber ille paucorum teretur manibus, heic necesse esse videtur, ibi traditam doctrinam iterum paucis repetere. Budhae Indico in vocabulario Amarasinha haec attribuuntur nomina. I. അഹങ്കരം arhada *venerabilis, obsequio dignus*. II. ക്ഷപണം kshebana *omnia derelinquens*. III. നന്നം nanna *bonus*. IV. ശ്രമണം shramana *diligens*. V. ജീവകം givaga *vivificator*. VI. സർവ്വജ്ഞം sarvagna *omniscius*. VII. സുഗതം sugada *bene procedens*. VIII. ബുദ്ധമനസ്സ് budha mens, *spiritus, intelligentia, seu genius mente bona & spiritu bono plenus* (1). IX. ധർമ്മരാജ്യം dhermarágia *virtutis, beneficentiae, boni operis rex*. X. അഗതം agueda *non ambulans, contemplator*. XI. സർവ്വതരം samandabhadra *ubique, semper, in omnibus partibus bonus*. XII. ഭഗവതഃ bhagaván *beatus, felix, sanctus*. XIII. ലോകജിതം máragil *concupiscentiae victor*. XIV. ലോകജിതം loga-gil *mundi victor*. XV. ഷഡ്ജ്ഞം shadhabhigna *sex scientias possidens*. XVI. ദശബലം dashabela *decem potentias habens*. XVII. അവിചിന്തം advayavádi *sibi non contradicens, disertus, in*

dicen-

(1) Mercurius hominum mentes & *Εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῆ τ' ἀνδρῶν ὄμματα* sculos excisat & sopit, ut ait poeta: *Σίληε*. Macrobius *Saturn. lib. 1. cap. 17.*

dicendo sibi aequalem non habens. XVIII. འཇམ་མཉམ་པའི་པུ་ལོ་མཉམ་པའི་པུ་ལོ་ vináyaga dominus. XIX. མཉམ་པའི་པུ་ལོ་ munindra ascetarum, hesychastarum, silentiorum praeses. XX. མཉམ་པའི་པུ་ལོ་ sháktamuni praecceptor, hesychasta castigator (1). Haec itaque sunt nomina & epitheta Budhae, quae de littera ad litteram ex vocabulario sacrae & literalis Brahmanicae linguae descripsi. Ex his iam patet: I. Cur nomen *Budha* apud varias gentes fuerit corruptum, nam littera Samscrdamica ω , vel Ξ , quamvis uno ductu scribatur, duplex Latinum *dd* vel potius *dh* cum aspiratione coniunctum includit. Illae itaque nationes quae littera illa destituuntur, vario modo eam suppleunt v. g. *But*, vel *Buth*, vel *Bouth*, vel *Butta*, vel *Budda*. Ita pariter aliae consonantes fuere corruptae, unde aliqui scribunt *Pout*, *Vod*, *Wod*, *Oden*, *Thot*, *Theut*, *Thout*, *Thoth*, *Fo*, & Suidas $\Theta\omega\nu\theta$ & $\Theta\omega\theta$, δ Ερμηνρ . Clemens Alex. lib. 1. Strom. edit. Venet. pag. 359. *Eisì δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βέρτα παρθόμενοι παραγγέλμασιν κ. τ. λ. Sunt autem etiam ex Indis, qui Buttae parent praecipit, quem propter insignent virtutem ut Deum honorarunt.* Addit vero Potterus: *Βέρτα*, uno T. H. MS. Sylburg. idem hic, quem alii *Buddam* & mendose *Budham* vocant. Tertul. de anima cap. 2. habet: *Nedum divos ut Mercurium Aegyptium, cui praecipue Plato adsuevit; ubi Pamelius legit Theut.* Et Plato ipse in Philebo: *Vocem (Thamus Aegypti rex) infinitam animadvertit, sive deus aliquis, sive divinus homo, veluti fama refert, huiusmodi hominem nomine Theut in Aegypto existisse.* Alii pro *Theut* legunt *Thout*, & *Thout*, vel *Toth*, ubi vides litteram B in vocabulo *But* vel *Both* iam corrupto, in T mutatam fuisse, quemadmodum eam Tibetani mutarunt in P, vel in V, quia lingua vulgaris Tibetana caret littera B, unde scribunt *Tiput*, *Pot-iit* &c., quod vide

(1) *Quei sette pianeti luminosi, sole, luna, marte, mercurio, giove, venere, e saturno, venerati, e fra dei possi ancor nell' antichità da Roma gentile, si vedono a giorni nostri sotto diversi nomi nel regno di Nepal con*

copiosi sacrifici quotidianamente venerati. R. P. Constantinus ab Asculo ad fig 48. Et infra planetas ex opinione Indorum Nepalensium asserit esse ex ordine sacerdotali, id est hesychastas, contemplatores consiliarios, & philosophos.

vide in Alphabeto Tibet. *part. 1. pag. 14. & 15.* Ita pariter corruptum est Scandinavianum seu Septentrionale *Wod, Vod, vel Oden,* & Sinense *Fò*. Neque aliter differendum est de vocabulo *Dherma*, quod supra attulimus. Budha vocatur *Dhermarágia*, id est virtutis vel beneficentiae rex. In hoc vocabulo quod pariter per litteram ω , dh, incipit, nationes aliae antiquissimae Samscrdamicae linguae imperitae, & quae sola fama aut ex communicatione cum Indis nomen illud audierant, litteram H retinuerunt, neglecta littera d, quae tamen in vocabulo illo reatrix est, & nominis caput. Ex hac corruptione natus est Herma, vel Hermes Graecus & Aegyptius, & is quidem rex, legislator & sapiens, quia Mercurius seu Budha allegorice rex virtutis & sapiens esse dicitur. Inde tot fabularum de Herma origo, inde infinitae illae inter eruditos disceptationes, an Herma verum aut allegoricum sit numen. Adde his, quod in ipsa India Budhae nomen inter linguas gentilitias, quae a litterali Samscrdamica descendunt, plerumque reperitur corruptum. Unde P. Constantinus ab Asculo Missionarius Nepalensis in codice manuscripto supra citato ad *figuram 9. & 10.* scribit Budho, additque:

Bogha, ch' è l' istesso che Budho, eique pecuniam, butyrum, oryzam, frumentum, legumina a Nepalensibus offerri dicit, ac animadvertit: *non volendo vittime de' animali*. Deinde: *Intorno al tempio (Budhae) vi sono (in civitate Pattan) alcune abitazioni de' Tibetani, avendo questi l' impiego d' uffiziarlo*. Hic idem Missionarius exhibet imaginem Budhae eodem plane modo quo nos eam heic proferimus ex museo Borgiano Velitris (1). Budha nempe sedet in loto, & subinde absque loto pedibus more Indico transversis lingam cum yoni ambabus manibus ante pectus sustentans, atque illud serio inspiciens & considerans fingitur (2). Atque sub hac etiam forma eum exhibet in Alphabeto Tibet. tab. IV. R.P.

Geor-

(1) Duo exstant in museo Borgiano Velitris simulacra Budhae. Unum aereum quod heic exhibemus, aliud pictum ea forma, sub qua adoratur in Indico templo Jagarnat.

(2) Budham Sinensem seu Fo, nempe ut virtutis regem corona redimitum,

ex Kircherio allatum vide apud Pivatium *tom. 8. tab. xxxviii.*, ubi pallio amictus & meditabundus exhibetur. Eundem Budham seu Sommonacodom Siamensem meditabundum vide *tab. 32. & 30. fig. 1. & 3.* confer etiam *fig. 2. tab. xxxvii. & fig. 3. tab. xliv.*

Georgius cum hac epigraphæ: *Hopame*, id est: *O padme o lote, o nymphaea!* haec enim yoni seu matricis symbolum est, in qua existit lingam. Unde ait Macrobius lib. f. Satur. cap. 19: *Pleraque simulacra Mercurii quadrato statu figurantur solo capite insignita & virilibus erectis, quae figura significat solem (non est sol sed planeta mercurius) mundi esse caput, & rerum fatorem, omnemque vim eius in mente consistere cuius sedes in capite est.* Adest in museo Kircheriano insigne aereum Mercurii simulacrum virilibus erectis, quemadmodum etiam in aedibus villae Ludovisianae statua praeclara, quae Mercurium stantem quidem, sed meditandum exhibet & corpore toto nudum, in pallio tamen suo religatos portantem nummos. Quae quidem omnia mirifice cum Budha seu Mercurio Indico conveniunt, nam hic Indis sex scientias, id est astronomiam, astrologiam, divinandi artem, moralem doctrinam, ritus, medicam, & iurisprudentiam quin & commercii exercendi scientiam tradidit, ut Thout vel Herma Aegyptiis, & Mercurius Graecis & Romanis. Quare idem ait Macrobius *Satur. lib. i. c. 1 2. Contendunt alii Maiam (Brahmanibus)*

& 3 ∞ 3 Máya dea imaginationis & fascinationis sensuum) *Mercurii matrem esse, & mense maio mercatores omnes Maiæ Mercurioque sacrificant*, quia nempe Budha seu Mercurius quemadmodum aliarum scientiarum & legum omnium conditor, ita quoque mercaturae institutor est, ex qua causa apud Graecos & Romanos vel burfam numis refertam, vel peculium pallio religatum defert. Unde iam bene solvuntur etiam illa, quae nobis ex S. Hieronymo, Clemente Alexandrino, & Ratrámó opponi possunt, quod nempe Budha per virginis latus, & ex virgine natus fuisse dicatur. Natus est ex imaginatione, ex Máya, quae imaginationis dea est, ex mente, ex voluntate virgine, & sine complexu carnali, quemadmodum filii Pandavarum apud Brahmanes per auriculam ex sole ope orationis magicae & sine complexu virili nati fuisse scribuntur in libro *Sambhavam & Yudhishtira*. Ex supra allatis epithetis etiam perspicuum est, cur Budha seu planetæ Mercurii rector Muni seu hesychasta, silentiarius, contemplator, asceta, & ascetarum praeses esse dicatur. Iam supra animadvertimus in Brahmanicis libris,

libris, quod sane remotissimam eorum antiquitatem indicat, planetas & astra quasi contemplatores, monachos, silentarios, consiliarios & magistros repraesentari; hi enim planetae tacenti, & veri hesychnastae sunt, qui solem meditabundi contemplantur, circa eum revolvuntur, suos affectas seu discipulos & satellites, quos Brahmanes പരശ്വർത്തി parshvavarti vocant, habent, quibus ipsi lumen communicant, & qui eis tamquam monachi obsequuntur (1). Haec iam poetarum antiquissimus Pindarus observavit, nec diffitetur id ipse R. P. Georgius in *Alphab. Tibet. pag. 161.* ubi ita disserit: *Planetae per immensa caeli latifundia vagantes veluti in deserto di' αἰθέρας ἐρημίας versari dicuntur, ut Pindarus & alii veterum poetarum loqui consueverunt. Spiritus vero quibus astra animari putabant, ii sunt, quos contemplatores speculatoresque vocabant, uti de Zophajemim Huetius observat. Et superius dixit: Indi & Tibetani suos deos in lucis, in nemoribus, in solitudine contemplationi deditos perpetuo repraesentant. Centum, & amplius exemplis hoc confirmare possem. Sic e. g. in libro *Sambhavam* Devayani filia Muni hesychnastae Shukrae seu planetae Veneris (apud Brahmanes masculini) semper cum suo amasio Kacen in silvis ludens describitur, & filia planetae Iovis seu Brahaspadi, Sharmishta nomine, pariter in nemore cum Eyadi rege fornicatur. Ipsi planetae duo ബ്രഹ്മസ്തി Brahaspadi seu Iupiter & ശുക്ര Shucra vel ഉരൂം Vshena seu Venus, *magistri hesychnastarum, satores, poetae, philosophi, consiliarii, & contemplatores* esse dicuntur in vocabulario Amarasinha *sect. 1. Sorrhavarggam*, & Venus quidem malorum geniorum, Iupiter autem bonorum discipulorum seu geniorum praeceptor & praefes esse fingitur, quemadmodum de Budha seu de Mercurio supra diximus. Adde his, quod planetae, sol, luna, aliique in inferiora bono vel malo influxu agere dicantur, & inde boni malique dies inter gentiles desumantur. Quare epitheta illa Budhae alia ad*

X

offi-

(1) *Cave existimes, mi Aviene poetarum gregem cum de diis fabulantur, non ab adytis plerumque philosophiae semina mutuari. Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 17.*

officia genii benefici referuntur, & inde dicitur virtutis rex, alia ad poeticum antiquum loquendi modum spectant, & inde
 • contemplator, vel muni silentarius a ॐ३३०. maunam seu silentio audit, alia planetae Mercurii physici actiones indicant, & inde sator, vel vivificator appellatur, atque ob hanc rationem in loto sedet, & apud Indos, Peguanos, Ceylanenses & Tibetanos yoni & lingam in manibus ante pectus sustentans, apud Graecos vero & Romanos erectis virilibus repraesentatur (1).

Sub una itaque ex his formis, ac praesertim sub forma genii benefici deus Vishnu a multis Indis Budha esse creditur, & quemadmodum deum Vishnu, primo ex stella Rohini, deinde ex Devagui in sexta incarnatione sub nomine Rama natum fuisse fabulantur, ita pariter Vishnu deum in persona Budhae apparuisse credunt. Unde ut vetus quoddam manuscriptum habet, Indi Budham patre, matre, generatione carere dicunt. Deinde genium hunc dum hominibus se communicare vult, formam dei Vishnu suscipere autumant, ac denique diu noctuque orare putant pro salute animarum, quas Ishvarae seu domino continuo offert, & commendat, ut vultu benigno eas suscipiat, & ab aerumnosis transmigrationsibus immunes reddat. Atque hoc sensu accipienda est vetus inscriptio in lapide, quam afferunt Calcuttenses Angli (2) in libro *Asiatick researches* pag. 284. *Having heard this he caused an image of the supreme spirit Budha to be made, and he worshipped it, according to the law, with perfumes, incenses and the like, and he thus glorified the name of that supreme Being, the incarnation of a portion of Vishnu... Reverence be unto thee in the form of Boodha, O god, in the form of the God of Mercy... I adore thee, who art celebrated by a thousand names, and under various forms, in the shape of Budha the God of Mercy.* Ex his itaque aliisque supra allatis iam luculenter evincitur, Budham genium esse beneficum, ac proinde somnia esse ea omnia, quibus

(1) Plerique dii Indici in vola manuum triangulum, aut pentagonum omnis generationis principium & emblemata descriptum gerunt. In aliquibus itaque simulacris Budha sine lingam & loto exhibetur, atque sola vola manus ad fa-

ciem conversa triangulum inspicit & meditatur.

(2) *Translation of a Sanscrit inscription, copied from a stone at Boodha Gaya by Mr. Wilmot. 1785.*

bus evinci creditur, Budham Manetem haeresiarcham, aut astronomum, aut alium denique cultus Indici institutorem aut reformatorem fuisse, id quod supra citati contendunt scriptores. Verum dum de primo illo Indico & originali Budha qui ab Indis, Tibetanis, Ceylanensibus, Peguanis Japonensibus & Sinen-sibus colitur, dissero, non excludo sive impostores, sive aliquos philosophos veros, qui sub titulo & nomine Budha, ante Christum natum Indis aliqua doctrinae capita tradere potuerant; nam & S. Thomam Apostolum Brahmanes Malabareses *Budham* esse dicunt, & Christianos *Baudhenmar* appellant, tamquam Christianae fidei institutiones a Budha seu ab homine dei spiritu et pietate pleno acceperint. Verum primus ille & originalis Budha nihil nisi genius est ac planeta Mercurius, reliqua nempe certa & indubia antiqui *militiae caeli*, idest solis, lunae, et planetarum cultus, qui inter omnes olim gentes obtinuit. Neque enim possibile est, ut unus idemque Budha, tot et tantas gentes unus institueret, ac Sinas, Indias, regnum Pegu, Tibetum, Aegyptum, totum denique septentrionem cultu, religione, scientiis, legibus perpoliret. Quare allegoricum et astronomicum numen sit, est necesse, et stipes fictitius communis primarum humanarum institutionum, quem gentes omnes pro suo institutore, doctore, et capite assumpserint.

Quod vero Budha planeta sit Mercurius ex eo invicte demonstratur, quod in vocabulario Amarasinha sub illo nomine inter planetas recensetur. Deinde Malabareses, Tamulici, Canarini, Peguani, Nepalenses, aliae denique plures nationes diem Mercurii a Budha seu a Mercurio denominant. Vide haec egregie pertractata pag. 161. & sequentibus tom. 1. in libro *Asiatick researches*. En heic specimen denominationis diei Mercurii apud varias gentes, ex qua evidenter elucet, Budham planetam Mercurium esse (1).

X 2

Samscr-

(1) In insigni opere inscripto: *Le pitture antiche di Ercolano*. Napoli 1765. tom. 4. tab. XLV., plura vera simulacra Hermae seu Budhae afferuntur, sed minus recte mythici illi ea illustrant, dum obscuris Graecorum fabulis ea involvunt, atque passim Hermam cum Bacco, Priapum cum Mercurio confun-

dunt. Cur Budha seu Mercurius viatorum numen sit, locuples et certa ratio deducitur ex ipsis Budhae epithetis supra allatis, nam *omniscius, mens & intelligentio* est ad viam demonstrandam. Ita reliquae huius dei formae ex epithetis illis perspicue, facile, & tuto explicantur.

Samscrdamica, Malabarica, Tamulica, Siamensis; Nepalensis
 Budhavára, Budhanászicia, Budenkilami, Van Pout, Budho
 Botmana, Canarina, Marastica, Ceylanensis
 Boudahu-ne, Budhwar, Budvar, Bodadah . .

Confer etiam Sonnerat *tom.1. pag.219. & 333. edit. in 8.*,
 Bayeri librum inscriptum: historia Regni Graecorum Baetria-
 ni *pag. 152. doctrinae Indicae temporum, de hebdomade, & P. Con-*
stantini ab Asculo notizie laconiche pag.143. & seq. Quibus omni-
 bus inspectis, & quae a nobis supra allata sunt, bene expensis, si
 D.dePaw magis insanire vult, Budham omnium mundi monachorum
 & philosophorum caput, originem, institutorem & reformato-
 rem statuatur, & defendatur, denique visionibus suis nocturnis una
 cum D. Court de Gebelin circa Mercurium, quantum ipsi lubet,
 indulgeat.

3 9 2 2 1 5 10

DECIMA INCARNATIO DEI VISHNU

T A B. XXI.

Decima & ultima incarnatio dei Vishnu erit in equum no-
 mine *Calighi*. De hac incarnatione paucis agit Sonnerat *tom.1.*
pag.304. edit. in 8., & Pivatus *tom.8.p.126.*, & *tab. 26. fig.2.* Ipsum
 hunc equum alis instructum, capistro alligatum, ephippio & stra-
 gula exornatum exhibet idem Pivatus eo nempe modo, quo a Bal-
 deo, P. Bouchet, Roger, Roth, Bernier, aliisque descriptum ac-
 ceperat. Equus hic albus & generosus conducetur a quodam
 rege, qui manu sua portabit ensen evaginatum, atque ad casti-
 gandum, interficiendumque opportunum. Cum primum equus
 ille pede suo, quem nunc in aere suspensum sustinet, terram
 tetigerit, Vishnu deus in regem illum equi conductorem incar-
 natus incipiet punire & occidere perverfos reges, totumque
 genus humanum delere, atque terra ipsa contremiscet, evertetur,
 & succumbet. Ipsam serpens ille fabulosus *Ananden* vel *Sessen*,
 aut *Vásughí* dictus, qui totam veluti in circulo conclusam conti-
 net, relinquet, testudo, cuius dorso terra insidet, in profundum
 maris

maris natando discedet & disparebit, genus humanum destruetur, & ultima mundi aetas ac peccatum finem accipiet. Mundo aqua, ferro & igne vastato, altera nova incipiet aetas, novi Caeli, & nova terra secundum doctrinam horum Brahmanum, qui aequae ac Platonici certum universi circulum seu revolutionem periodicam inter veteres tam celebrem admittunt, quae sive Chaldaicae sive Brahmanicae philosophiae & astronomiae primus, verus, & originalis fetus esse mihi semper visa fuit. Ex his ergo iam liquido colligitur, duas cumprimis in Indiis philosophicas & religiosas primigenias sectas reperiri, in quibus totius antiquissimae religionis Indicae cardo vertitur. Prima quae Vishnavitarum est, ut Thales & schola Ionica rerum omnium principium aquam statuit, & mundum per aquam destruendum fore credit. Altera, quae Shivenitarum est, Shivam seu ignem aut solem rerum omnium praecipuum principium constituit, & per hunc eundem ignem, mundum consummatum iri docet, ita ut rerum semina in destructione universali in triangulum Bhavani deae seu in matricem naturae sint reditura, & ibi delitescere debeant, quousque revoluto certo annorum circulo ex his iisdem feminibus & elementis novus iterum reproducatur mundus. Vide Plutarchum *de placitis philosophorum*, Platonem in *Timaeo* pag. 703. & seq. edit. Basil., Clement. Alexand. lib. 5. *Strom.*, Macrobius in *somnium Scipionis* lib. 1. cap. 11. Alfab. Tibet. de triangulo Bhavani deae pag. 193. 194. 120. 192. & codicem manuscript. P. Ildephonfi in *bibliotheca S. Cong. tractatu* 1. cap. 1. *de creatione mundi*, ubi haec habet: *Dicunt Brahmanes quod mundus iste principium quidem habuerit, & habebit quoque finem, restituetur nihilominus denuo in suum esse, & ita fiet perpetua continuatio, & circulus quidam aeternus . . . tandem finaliter (in consummatione mundi) sufflabit quidam ventus supra omnem modum desiccativus, qui ab effectu suo vocatur vaggira cátha, cum quo exsiccabuntur omnia quae sunt super terram, immo & ipsa terra, adeo quidem ut amittat omnem humorem, & redigatur totaliter in pulverem . . . Ishvarata seu Divinitas transferretur etiam ad elementum aeris, quo annihilato successive eodem modo ut supra transferretur Ishvarata seu Divinitas in caelum, remanebitque in solo caelo, id est in uno solo quadrante ex omnibus supra*

nume-

numeratis, ultimo tandem derelinquet etiam caelum & hoc modo annihilabitur ipsum caelum, nihilque remanebit nisi sola Divinitas liberata, quae etiam ipsa paulatim ac sensim adeo diminuetur, ut non fiat maior uno ovo, quod vocatur Andesza motha, id est tempus illud quo totus mundus, & omnia quae in eo sunt, includentur in ovo, ut iterum renasci possint, & vocant illud ovum Parabrama secundum sequentes poetae Malabarici versus:

Naly nadigal Tanaver Banaver
 Nare randhi urumpota anagetum
 Odhumum mudelpadi embada
 Nur edirpadhi nurdhiram amadha
 Avayam olla yoni, a yoniguelum arkan
 Ginna adil onna Parabrahma ay (1).

Ovum

(1) Ideo haud abs re ovum in orgiis Bacchi (solis) consecratum est, ut exemplum omnia gignentis & in se continentis. Plutar. Symp. lib. 2. Insigne huius ovi monumentum affert auctor libri inscripti *Recherches sur l'origine & les progrès des arts de la Grèce, sur les monumens antiques de l'Inde, de la Perse &c. tom. 1. a Londres. 1785.* qui ad pag. 65. tab. 8 antiquissimum emblema Scythicum, ut ipse quidem putat, profert hoc modo: In civitate Iaponensi Meaco in templo bovis adest statua bovis, qui ante se ovum habet, et cornu protrudere et confringere satagit. Hunc bovem urum esse existimat, et in vase aqua pleno atque ad tamarae floris formam redacto constitutum esse ait. Unde is infert, bovem actorem creationis, ovum mundum, florem tamara seu lotum aquarum emblema esse, ac proinde mundum aquis innatare. Deinde bovem Bacchum seu solem, ovum mundum materialem qui ex chao prodit, phantasma denique hoc mythologicum generatorem rerum omnium et potentiam generationis esse dicit. Si auctor iste Brahmanum libros legisset, et in Indiis ante delubra passim exstantium horum boum figuram ad instar ovum frangentium sive lapidibus, sive lignis insculptam vidisset, certe nihil aut parum animi sibi adfuisset, quo tanta iactantia hoc ovum in suis disquisitionibus proferret. Producat ipse vel unum Scythicum librum,

qñi

Ovum illud praedictum etiam tandem paulatim diminuetur, fietque adeo exiguae molis, sicuti una minima gemma vel unio aut margarita, & ab hac iterum quantitate decrescet usque ad exiguitatem grani sinapis vel imperceptibilis guttulae roris matutini, istaque modo remanebit multo temporis spatio in statu indefectibili. Deinde maturescet successive (ovum) . . . Ishvarata seu Divinitas existens in gutture edet sonitum in hanc syllabam: Ghem, & facta iam matura incipiet crescere successive usque ad quantitatem ovi, in quo creabuntur quinque elementa, notant autem de ovo quod habiturum sit septem cortices circa circa, cum autem crescent intra illud ovum elementa non sufficiet illis spatium, ac proinde accendetur elementum ignis, sufflanteque elemento aeris rumpetur ovum illud in duas

qui Cosmogoniam hanc ovalem doceat, monumenta inscriptionum Scythicarum, si potest, afferat; et nos semper Brahmanum de hoc ovo philosophiam et libros ei opponemus, ex quibus intelligere poterit, hanc cosmogoniam semper apud Brahmanes extitisse, partem eorum antiquissimae philosophiae esse, ac hodie dum lippis et tonsoribus notam esse. Deinde an ovum illud et Bacchus in aqua est, quod ipse putat? an non potius in loto, triangulo, vel matrice rerum omnium, in quam omnia femina in destructione rerum sunt reditura, et ex qua omnia, ut Brahmanes tradunt, prodierunt? Certe haec ita, ut dicimus, Brahmanes explicant, et auctor non arbitrarias Graecas, sed solidas rationes ex Scythicis libris adferat est necesse, ut libros, monumenta, traditionem, opinionem denique semper & ubique in India receptam primigeniae Brahmanum philosophiae caput refutare, et ad Scythas transferre possit. Ipsa Indici cultus emblemata, Samscredamicae sacrae litteralis Brahmanum linguae vocabula et praecipuas liturgicas orationes ad Tibetanos, Persas, Scythas, Siamenses, Peguanos & Iapponenses transivisse locupletissimis rationibus nos iam demonstravimus in gramm. Samscredamica & solidius adhuc demonstrare possumus. Quidni igitur & cultus Brahmanum ad illas gentes transferret? Confer de his eruditam dissertationem D. William Chambers in libro *Asiatick researches* p. 145. & seq., quae una sufficit ad hoc nostrum argumentum certo & plene probandum.

duas partes inaequales, superior pars maior constituet caelum (nempe ut modo ex opinione eorum constituit) inferior autem minor terram, & quia fingunt ovum illud constare septem corticibus (pelliculis), hinc iuxta eorum fabulosum computum, ruptum in duas partes habebit cortices quatuordecim, nempe superior pars septem, superiores cortices sunt septem caeli, & inferiores cortices sunt septem terrae seu VII. globi terraquei. En ergo hic numeri septenarii vim & originem, qui a Brahmanica philosophia descendens omnium pene gentium philosophiam pervasit. Hi sunt illi quatuordecim mundi quos adstruunt Brahmanes ex ovi praedicti fractione (1). Non quidem adstruunt quatuordecim mundos integros, sed partiales, id est, unum in altero contineri, ita poeta Malabaricus gentilis:

Báyum múlam anghium ái uram ái
 Badhi vitru adu ner murinhu aducan
 Aya páyam adu aghi aghi irefsza lógam.

In systemate Vishnuvitarum seu Vishnu vel aquam deum, & primum mundi elementum agnoscentium & adorantium, vide quae ex libro Bhágavadam afferunt Angli Calcuttenses pag. 244. & seq. in libro *Asiatick researches*. He (deus) *desiring to raise up various creatures by an emanation from his own glory, first created the Waters (aquas), and impressed them with a power of motion &c.* En itaque duas praecipuas Indicas sectas philosophicas & religiosas, unam ignem, alteram aquam primum & maximum principium rerum agnoscentium & colentium, quae ambae ex principiis a nobis supra allatis, & ex mythologia Indorum a nobis ex classico eorum libro Amarafinha explicata, recto sane tramite descendentes, omnia supradicta confirmant, & ab iis vicissim confirmantur. Non nego etiam alias sectas dari, ut illa est, quae

(1) *Ne videar plus nimio extulisse ovum elementi vocabulo, consule initiatos sacris Liberi patris, in quibus hac veneratione ovum colitur, ut ex forma tereti, ac pene sphaerali, atque undique versum clausa, & includente intra se vitam, mundi simulacrum vocitetur Macrobius lib.7. Saturn.*

c.16. Triangulum pentagonum, ex quo prodit hoc ovum, descriptum vide in Alphab. Tib. ad pag. 193. & 194. ubi etiam trianguli huius explicatio affertur. Lotus, triangulus, & ovum collocata sunt in monte Meru seu habitaculo solis, quia solis generantis emblemata sunt.

quae Shivalingam & deam Shakti, Parashakti vel Bhavani peculiari devotione colit, & triangulo seu yoni aut matri, & lingamico portento rerum principia attribuit, sed has sectas peculiariab ab illis duabus generalibus descendere quisque vel metacente facile arguere potest. Ex his etiam iam facile respondetur illis eruditis viris, qui ex me quaesierant, an cultus & incarnationes Vishnu dei & religio Shivae sive ignis apud Indos praecedat aeram Christianam, an vero post nativitatem Christi fuerint haec omnia conficta & in usum & publicum cultum deducta. Profecto cultum Vishnu & Shivae, id est aquae & ignis, longe ante Christum natum in Indiis obtinuisse, nullatenus iam dubitari potest; si enim Graeci longe ante Christum natum haec elementa tamquam rerum principia agnoscebant, & Aegyptii venerabantur, ut tradit Plutarchus (1), anne dubitari potest, hanc eandem philosophiam & religionem de planetis & elementis apud Indos longe antea obtinuisse? Siquidem Clemens Alex. (2), Laertius aliique dilucide docent, Graecos philosophiam, scientias, quin & artes aliquas et magnam religionis suae partem a barbaris hoc est a Chaldaeis, Persis et Indis accepisse. Deinde deum Brahma, Vishnu et Shiva, aliaque id generis Indica numina, ante Christum natum, quin etiam ante Alexandri M. tempora in Indiis obtinuisse, neque Manerem haeresiarcham, aut alium aliquem impostorem in Indias haec dogmata invexisse, elucet etiam ex eo, quod statuae horum deorum, prout eas hodie Indii colunt & venerantur, in antiquissimis gentilium templis Elephantae, Salfette, Mávalipuram, Iagrenat, Illoura, a remotissimis

Y

tem-

(1) Plutarchus in aquae & ignis comparatione: *Pindarus pronuntiavit aquam esse rerum optimam, aurum autem flagrantem ignem, is ergo palam posteriorem locum igni assignavit. Adstipulatur huic Hesiodus ita scribens:*

Principio factum chaos est.

Nam voce chaos plerique eum existimant expressisse aquam ob diffusionem quae est Graecis chisis. Sunt qui ignem universi principium esse pronun-

tiant ex se se omnia, & in se se facta conflagratione recepturum. Confer etiam librum de Iside.

(2) Clemens Alex. lib. 1. Strom. *Plato autem non it inficias, se ea quae sunt praestantissima in philosophia mercatum esse a barbaris. Et iterum: Alexander (Polyhistor) in libro de symbolis Pythagoricis refert, Pythagorum Gallos & Brachmanes audisse. Vide etiam Laertium in proem. lib. de vitis philosophorum.*

temporibus, id est a tribus ad minus mille annis, ibidem existere videantur omnibus illis, qui templa illa et statuas ipsimet inspexerant. *Les pyramides tant vantées de l'Égypte sont bien solides momumens auprès des Pagodes de Salcette & d'Iloura; les figures, les bas reliefs, & les milliers de colonnes qui les orment, creusés au ciseau dans le meme rocher, indiquent au moins mille années d'un travail consecutif, & les degradations du tems en designent au moins trois mille d'existence. D'apres cela on ne sera point surpris que l'ignorance Indienne attribue le premier de ces ouvrages aux dieux, & le second aux genies (1). Templum Mávalipuram ad oppidum Sadrast situm, rupibus subterraneis incisum, in quo non solum Brahma, Vishnu et Shiva, sed etiam omnes incarnationes dei Vishnu ex ordine rupibus insculptae exhibentur, ego anno 1776. ipsemet vidi et examinavi. Hoc vero templum scilicet describit D. Williams Chambers in libro *Asiatick researches* pag. 145. & seq. ubi ait: *These monuments appear to be the remains of some great city, that has been ruined, many centuries ago. Idola insulae Elephantae omnium antiquissima, et inter haec trinitatem Brahmae Vishnu et Shivae descriptam exhibet Niebuhr tom. 2. pag. 31. & seq. (2), ubi auctor asserit de templi huius antiquitate incolas nihil scire, sed olim una nocte omnes illas figuras in rupibus incisas, ipsum denique templum una nocte a diis exstructum fuisse affirmare, uti Aegyptii de suis monumentis hoc ipsum asseriebant. Vide etiam aliud templum in Dunganess a D. Freyer, et templum Eloura vel Iloura a Thevenot descriptum. Adde his laminas cupreas cum variis inscriptionibus Samserdamicis repertas, quas exhibent Angli Calcuttenses in libro *Asiatick researches*, ac praesertim illam quam tom. 1. pag. 123. exhibent. *A royal grant of land, engraved on a copper plate, bearing date twenty-three years before Christi and discovered among the ruins***

(1) Sonnerat pag. 48. tom. 2. edit. in 8.

(2) Confer etiam tom. 2. pag. 43. ubi

auctor ita differit. Man trifft bey den

Indiern / einer der ältesten nationen in der Welt / noch so Viele prächtige überbleibsel des Alterthums an / das

sie wohl eine grössere Aufmerksamkeit der Europäischen gelehrten verdienen / als man bisher darauf gehabt hat .

Et infra: Indos antiquos Aegyptiis arte caelandi excelluisse ex ipsis illis monumentis a se visis Niebuhr iudicat .

ruins at Mongueer. In hac lamina non solum Budhae dei nomen notatur म्बुधरा fugueda, quemadmodum nempe nos illud ex vocabulario Amarasinha supra attulimus, sed etiam deae Lakshe-mi, et Ravanae regis Ceylan, qui cum Shrirama seu Vishnu deo in Rama incarnato bella gessit, mentio ingeritur. Ex quo iam evidenter patet incarnationes has dei Vishnu ultra aerae vulgaris principium reiiciendas esse, neque Manetis Manichaeismo tribui posse, quin pleraque Indicae religionis capita a tribus mille circiter annis cum hodiernis Brahmanum libris, cum hodierna sacra ac liturgica lingua Samscrdamica, cum hodiernis dogmatibus, traditionibus Indicis et Brahmanicis certo et ad amussim convenire, ita ut iure succensere debeas auctoribus illis, qui haec omnia confuderant, et modernos Brahmanes ab antiquis profus diversos esse somniaverant. Confer etiam Strabonem, Arrianum, Porphyrium, Plinium qui omnes Herculis, Shivae, & Bacchi Dionysii seu solis, qui idem cum Shiva est, cultum Brahmanibus adscribunt; et ut supra vidimus, ad remotissimam antiquitatem in Indiis reiiciunt. Plinius *lib. 6. cap. 17.* ait: *Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum (Indorum) centum quinquaginta tres, annis VI M CCCC II, adiciunt & menses tres.* Vide etiam Strabonem et Arrianum. Ex his iisdem scriptoribus inter se collatis et testimoniis eorum rite expensis certo constabit: sectas illas philosophicas duas, de quibus nos supra egimus, iam ante Christum natum in tota India certissime obtinuisse, et de his etiam seu de cultu Shivae & Vishnu dei omnes agunt Indici libri, Amarasinha, Sambhavam, Yudhishtira, Bhagavadam, qui quia cum praedictis Graecis scriptoribus, ac cum monumentis supra allatis omnino conveniunt, simul evidenter probant hoc, quod asseruimus, et simul suam ipsorum antiquitatem luculenter demonstrant.

T A B. XXII.

Deo Gaenavadi vel Ganésa haec epitheta attribuuntur in vocabulario Amarasinha : വിനയാഗാഃ vináyagá *magnus dominus*, ഗണപതി gaenavadi *coetus, congregationis, numerorum, computi dominus*. ഗണേശഃ ganésa, *idem*. Hoc vocabulo plerumque utuntur Indi septentrionales, nempe Maráttae, Bengalini, Gangaridae, Vanárenses, Nepaleses. Vocabulum *Gaenavadi* familiare est Malabarenfibus, *Vináyaga* Tamulicis. Vide ea quae nos de hoc deastro tradidimus in grammatica Samscrdamica pag.35., & 36. Ex quibus argues vocabulum *Gunnis*, quod Niebuhr tom.2. pag.32. affert, ad hunc ipsum deum significandum, veram linguae Samscrdamicae corruptionem esse. Ita pariter corruptum est vocabulum *Gones*, quo utuntur Ceylanenses ad hunc deum denotandum, cui ipsi devotissimi sunt. Vide huius dei effigiem in aes incisam ex anulo regum insulae Ceylan tab. undecima inter icones navigationis Spilbergi & Balbi. Ibi deus iste Ganésa capite elephantino, pedibus caprinis, virilibus erectis, parte corporis superiore forma humana, manibus denique expansis repraesentatur. Non ita apud Indos, nam capite quidem elephantino est, sed plerumque gliri insidet. Circa illum Ceylanensem plurimi spectantur devoti in genua provoluti, qui eum adorant, vota. precesque offerunt, sed cumprimis coronam precatoriam rudráksham dictam persolvunt. Philosophos seu ascetas vel sacerdotes Tiruvamshas dictos, dei Ganésa cultores & sacrificulos, monachos esse putavit Spilbergius, qui tamen a Talapoinis Peguanis flavo panno amictis, aliisque Indicis Samanaeis nihilo differunt. Aliud Ganeshae dei epithetum est വിഘ്നേശ്വരഃ vighnarágia seu *rex impedimentorum*, quia ipse impedi-

quidem a Tibetanis corrupta, si primigeniae Samscrdamicæ linguæ ac Brahmanicæ sinceritati originique restituatur, apud Indos ita sonat & scribitur: ལྷ་མཁའ་མཁའ་མཁའ་མཁའ་ nama guru, *adoratio magistro*, vel ལྷ་མཁའ་མཁའ་མཁའ་མཁའ་ saḷ' guruve namá, *vero magistro adoratio*. Ex quibus sane recte argues, non Indos a Tibetanis, quod somniavit Bailly & de Paw, sed Tibetanos ab Indis præcipua religionis capita, & liturgicas orationes accepisse. Vide de his nostram dissertationem in linguam Samscrdamicam pag. 47. 34.33. & 36. Ita quoque vocabulum ལྷ་མཁའ་ gaenam in lingua sacra Samscrdamica computum, numeros, seu plurium rerum congeriem significat, ac proinde Gaenavadi est dominus numerorum, computi, congregationis, cuiusvis societatis aut coetus ad negotia pertractanda collecti, vel de re aliqua deliberantis. En ergo Macrobiani mythicam opinionem ex ipso hoc Indico vocabulo illustratam. Ille idem Ianus antiquissimum Romanorum numen, etiam apud Indos adoratur, ac fortassis ex Brahmanica mythologia in Graeciam & inde in Latium penetravit, quia & Ianus & Saturnus alienigenas fuisse, idem ostendit Macrobius.

*Dic mihi nunc quaeso, dic antiquissime Divum,
Respondes hic Iane pater? magna oia caelo &c. Iuv. Sat.6.*

Nec obstat quod Ianus iste apud Indos capite elephantino exhibeatur. Vide heic figuram eius ex ligneo simulacro ex Indiis in museum Borgianum Velitris illato, desumptam & adumbratam. Etenim elephantem sapientiae & prudentiae symbolum esse, quis est qui nesciat? Atque ideo sane Indi proboscidem huius elephantis ubique pingunt, ut innuant scriptionem, numeros, rationes, computum, negotia, opiniones ac deliberationes hominum in congressibus summa sapientia, maturo iudicio, ac prudentia pertractandas & statuendas esse. Quare dum reges de aliquo regni negotio deliberant, dum parentes filiae sponsum deligunt, dum discipuli magistri scholam ingrediuntur, dum denique de quocumque arduo negotio sententia est ferenda, huic deo

deo sacrificium offerri solet, & fructus quidem, nux coco, & oryza. Proboscis etiam vires ac fortitudinem satis apte significare potest, quia nempe deus hic obstacula tollit, atque ardua, aspera & indirecta in plana & pervia redigit. Huius simulacrum pleraeque Indicae mulieres in maritali tessera *tály* dicta ex collo suspensum gerunt, quia etiam matrimonii praeses est, eique uxor, ut marito suo, fidelitatem servare debet. Deus hic communi & vulgari nomine *Pullear* vocari solet. En itaque Indicam mythologiam optimae doctrinae morali, & fortassis etiam meliori quam nostrae physicae coniunctam! Aliud huius dei epithetum est: கணபதி *gaenádhiva rex numerorum, computi, coetus.*

வெய்யாதுரம் *dvaymádura duas matres habens*, harum duarum matrum una est *Párvadi* seu luna, altera vero *Anga* uxor regis *Dasaprayávadi* formosissima femina, cuius amore *Párvadi* capta fuerat, atque eam sibi uxorem desponderat. Unde haec fabula iterum ad astronomiam ac lunae effectus referenda est (1).

Anga-

(1) Originem huius dei scriptores Indici, ac ex iis R. P. Norbertus, Brito, & Ildephonfus ita narrant. *Párvadi* (luna) renasci volens ut renasci solet saepe numero unacum *Shiva* marito suo sole, ventrem subintravit reginae uxoris *Dásaprayávadi* (stellae nempe alicuius). Dum itaque pulchritudine illius capta tota amore illius exardet, in stagno quodam se lavat, & dum sudorem pectoris sui manu abstergit, ex hoc ipso sudore sub manu illius filius enascitur, quam ipsa *Vináyaga*, hoc est dominum vel principem appellat. *Shiva* seu sol, qui tunc aberat, domum redux filium recens natum videns, & uxoris scelus suspicatus in furorem agitur, sed dum de mirabili filii origine a *Parvadi* edoctus fuisset, paulisper ira deferbuit. Interim rex *Dasaprayávadi* convivium diis apparat, sed *Shivam* seu solem invitare obliviscitur. Hic ergo iterum exandescens, mensae epulantium deorum insilit, capillitio *gedá* dicto terram percutit, gigantem excitat, qui deorum scelus ulciscitur, mensae assidentes deos verberat, atque in furore

suo ipsi *Shivae* dentes excutit, lunam prostrat & pedibus calcit. Inde *Brahmanes* lunae maculas deducunt, & quia origo dei *Ganèsha* antiquissima est, harum etiam macularum observatio apud *Brahmanes* antiquissima est. Deinde ideo soli *oryzam*, lac, butyrum, fructus teneros & maturos libant, quod eum dentibus carere sciant. Gigas illae *Peruttùren* id est *fortis*, postquam regem *Dasaprayávadi* occidisset, & deos verberasset, filio *Párvadi* *Ganeshae* caput abscidit, quem cum emortuum vidiisset *Párvadi*, dolens *Shivam* vehementer rogat, ut filio vitam restituat. Hic uxoris precibus victus, elephanto caput abscindit, & filii corporis trunco apponit, compingit, vitam restituit, unde hoc monstrum elephantini capitis processit. Mirum certe quod acutissimi observatores nostri viatores Galli & Angli, qui inflata sua mente omnia se nosse & observasse praedicant, non animadverterint, hanc & plerasque Indicas fabulas ad astronomiam referri. Sed centones lucido involucre ipsi obvolvunt, eosque totius Europae venditare.

Angana significat mulierem formosam, *angáram* ignis aestum, *angui* corporeum, *anguli* digitum, *angulám* anulum. Ianus gemino vultu apud Romanos fingebatur, fortassis ideo, quia duas matres habet. Alia eius simulacra quadrifrontem exhibebant, de qua re vide Macrobius *cap. supracitato*. ആകാശം egadaenda ek *unum dentem habens*, nempe eburneum, quia alium rixando vel pugnando cum fratre perdidit. ഹെരംബ heramba *vastum corpus habens*. ലംബെട്ടൻ lambðdara *magnum ventrem habens* :

ഗജമുഖം gaegíanana *vultum elephantis habens*. Hic vultus elephantinus quatuor illas facies Iani Romani supplet, quia ut hae, ita ille nihil nisi sapientiam, prudentiam, & circumspectionem huius dei denotant. Unde aliquae aliae explicationes attributorum Iani Romani a Macrobio adductae arbitrariae esse videntur. Deus Ganésa glire vehitur. In hoc vehiculum, & dei huius sapientiae ac eruditorum patroni symbolum clarissimus vir Georgius Zoega me etiam praesente satis acute observavit, glirem vel murem ideo fortassis huic deo ab Indis pro vehiculo affictum fuisse, & a deo isto devictum ac prostratum repraesentari, quia glires & mures libros, & scripta sive chartacea, sive corticea ex foliis palmarum confecta corrodunt. Verum ut iam supra animadvertimus in delubro insulae Elephantae, deus Ganésa giganti aut titani *Kaymughásura* insidens repraesentatur, atque stilum ferreum scriptionis symbolum manu dextera tenet. Ad quod simulacrum observare necesse est, vocabulum *kay manum*, *mugha* vel *mugham vultum*, *ásura*, *titanem* lingua Indica vocari. Indicat ergo, quod deus hic titane, qui manibus vultum suum quasi celat, vehatur. Et hoc revera modo deus iste in illo antiquissimo delubro titani insidens exhibetur, quod tamen totum invertit, intricat, falsis explicationibus, ac vanis commentis obteggit d' Hancarville. Cum hoc titane deus Ganésa singulare certamen inierat, qui titan cum a deo vinceretur, in glirem se transformaverat atque dei pedem momorderat. Verum deus sapientiae Ganésa glirem hunc *Pirusali* dictum prostravit, perdomuit,

mpit, atque suis pedibus subiecit. Manu una stilum, vel cala-
 mum, altera vas atramenti, vel folium palmae aut librum hic
 deus gerit. Idem fati; bonae & malae fortis deus esse credi-
 tur, cuius fidei & superstitionis ratio iam ex dictis patet. Is idem
 caelebs & castus est, atque uxoribus praecipue in exemplum
 proponitur. Inde etiam evenit, quod Indi eum शुद्धा shudha
 seu purum, sanctum, & immaculatum esse dicant, unde celebris
 exurgit illa oratio, quae ad hunc & non alium deum refertur;

नामःसिद्धी namá sciddan adoratio sancto. Orationem hanc Indo-
 stanam minus recte explicat R.P. Beligatius dicens: in nomine sancti,
 nam aliud est नाम nānam nomen, vocabulum, dictio, aliud
 est नाम namá cum ultima vocali longa vel aspirata, quod
 adorationem denotat. Vide dictionarium R. P. Hauxleden. नाम

शुद्धा namá shudha adoratio sancto, oratio est Indorum austra-
 lium ad eundem deum immaculatum Ganéscha directa. De utra-
 que vide Alphab. Indostanum pag.7. & grammaticam nostram Sam-
 scrdamicam. In aliquibus statuis aut iconibus hic deus quatuor
 manibus, stola ex collo pendente, capillamento insigni, serpen-
 te cinctus, lunam denique bicornem in capite gerens exhibe-
 tur. In medio frontis divini nominis signum, id est vel solis,
 vel ignis, vel lingami symbolum & nota kuri dicta depicta pro-
 micat. Hunc deastrum Calcuttenses Angli Iano comparant, sed
 adeo obscure & titubanter, ut timuisse videantur. Originem seu
 nativitatem illius prolixè ut solet ac stilo barbaro describit R. P.
 Ildephonfus, R. P. Norbertus, & Sonnerat tom.1. pag.323., quos
 tu vide. Sed cum primis confer de diis istis antiquis librum qui
 inscribitur: Seconda novissima edizione delle immagini de gli dei dell
 antichi di Vincenzo Cartari Reggiano, cavate da marmi, bronzi,
 medaglie, gioie & altre memorie antiche con esquisito studio e par-
 ticolarè diligenza da Lorenzo Pignoria Padovano. In Padova 1626.
 In hoc libro plerique antiqui deastri ex ipsa veterum scriptorum

opinionē & sententiā ad astronomiam, gubernationem mundi, ad varias actiones solis ceterorumque planetarum in terrestria, denique ad res naturales & physicas referuntur, uti referri videmus plerisque Indicos deos. Adde quod plerisque non tantum Romanos, sed etiam Aegyptios, Assyrios, Scythicos, & nonnullos Indicos deos in tabulis exhibeat spectandos, ac proinde argumentum nostrum mirifice illustret. Vide in eo pag. 33. figuram & descriptionem Iani, pag. 465. imaginem Mitrae anno 1606. Romae in foro Capitolino marmori insculptam, & a Laurentio Pignoria visam, quae in tauro Mitriaco haec verba inscripta ferebat: *Deo Sol inuicti . . . Mithre. Nama Sebesio. Amycus Sero-nensis*. Hanc inscriptionem nos paucis in grammatica illustravimus. Aliam huius Mitrae figuram vide ad pag. 57. Imaginem Apollinis & terrae, seu simulacrum Assyrium vetustissimum solis Adad, a qua dictione non longe distat vocabulum *Aditya* vel *Adidya* Samserdamicum, vide pag. 63. Deinde pag. 65. figuram Aaad seu solis & lunae vel etiam terrae leoni insidentis, quae simulacra in sua forma paullisper discrepant a Brahmanicis simulacris, in re tamen eadem sunt, nam & hi, ut iam observavimus, in monte Meru solis habitaculo triangulum constituunt, & Bhavani deam, id est lunam vel virtutem genitricem ac Shiva deum seu solem ibidem simul statuunt, atque inde maximam mythologiae partem per infinitas fabulas deducunt. Triangulum seu pentagonum, prout rex Travancoridis illud in suis insignibus gestat, ex antiquo annulo vide pag. 75., totam de Cybele seu de dea Lekshmi naturalem oeconomiam pag. 173. & seq., denique varias figuras & operationes Mercurii seu Budhae pag. 261., ac praesertim pag. 269. & 271., ubi Mercurius, Budha, vel Herma (Dhaerma) etiam cum virilibus expositis & solo capite insignitus miro plane modo repraesentatur, & nostrum argumentum de Budha seu Dherma manifeste evincit.

യ മ :

Y A M A

T A B. XXIII.

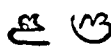
Deum Yamá poenae & praemii institutorem, bonorum malorumque operum iudicem, criminum vindicem, primum Shivae dei ministrum esse, nos supra asseruimus. Is in vocabulario Brahmanico his epithetis distinguitur: ധർമ്മരാജാ dharmarágia *virtutis, boni operis rex, minister, iudex*, പിതൃപിതൃ പിദrubadi *defunctorum dominus, parentum, qui corpus exsuerant, dominus vel praeses*, സമവർത്തി samavarti *aequalitatem, proportionem statuens, id est inter bona & mala opera diiudicans, ea sibi invicem conferendo sententiam ferens, item unicuique suum tribuens*. കർമ്മശാസ്ത്രം krdánda *humanae vitae scriptor, item actionum humanarum finis*. ശമുനാശ്വമുനി shamuna *styx*, യമുനാഭദ്രാദാ yamunabhráda *stygis frater*, ശ്രീദാദൈവ shrádadéva *deus plorare faciens*. Famuli eius sunt നാടകശാസ്ത്രം rákshafa, കിന്നരം kinnara, ഉരൂർ bhúda, id est varrii daemones & larvae. Exstat in museo Borgiano Velitris, ut iam supra innuimus, transmigrationum humanarum cyclus, seu potius tabula picta, quae huius dei tribunal exhibet, falso Tiberanis Lahis adscripta. Quamvis enim ea fuerit Lhaprangae a Tibetano pictore *Ion-de-la-bu-ri* coloribus adumbrata, & ex doctrina Laharum distributa, attamen evidenter demonstrat, cyclum illum Brahmanicum & Indicum partum esse, ac proinde Lahas Tibetanos, cultum religiosum a Brahmanibus accepisse, numina denique ipsa ex India in Tibetum perlata fuisse. Vide in Alph. Tibet. ad pag. 487. tab. 2. sub littera L. Ibi deus Yama a Tibetanis Scinceciokjel dictus, qui a deo Cenresi seu Shiva supremo domino & dei Yama praefecto distinctus est, furcam dextera ma-

nu gestans fingitur, quam elevatam ad ad percutiendum prom-
 ptam tenet. Manu sinistra speculum gerit, in quo bona & mala
 hominum opera intuetur, eaque examinat, ut iustum iudicium
 ferat. Obeso corpore & tumido ventre, capillis arrectis, tru-
 cibus oculis, vultu severo & sedens fingitur, ut Shiva deus,
 cuius ille minister est. Infra ad latus genium alium assidentem
 habet, qui lance Indica, ex cuius una parte anima infi-
 det, ex alia vero pondus proportionis more hodieum in India
 pondera examinari solito, ex dimensionis trutina pendet, bona
 malaque animae opera examinat, ut eam vel in inferno diutius
 reclusam contineat torquendam, aut elutis peccatorum sordibus
 puram Yamae deo praesto sistat liberandam. Ad latus aliud sub
 figura Yamae adsunt alii genii, qui albis nigrisque calculis, sub
 qua nempe forma hodieum Indi arithmeticae operationes per-
 ficiunt, bona animarum malaque opera dinumerant, ut iis ex-
 pentis & collectis de animae statu, de meritis aut demeritis
 Yama deum certiore reddant. Inferius animae in ahenum de-
 trusae torquentur, veribus affantur, sartagine fringuntur, trul-
 lis & furcis confodiuntur. In circulo medio sub litteris M. N. O.
 praemium vel poena eorum exhibetur, qui Vishnu deum sin-
 gulari devotione in hac vita coluerunt; nam ibi deaster iste per
 porcum, in quem incarnatus est, per avem Garudha, qua vehi-
 tur, & per serpentem Caliga, quem interfecit, aut serpentem Sessen
 vel Vafughi dictum, super quo requiescit, adumbratur, quae cer-
 ta dei Vishnu symbola sunt. In semicyclo nigro mali perversi-
 que funibus ad infernum trahuntur, in semicyclo albo devoti
 ac ab omni peccati labe immunes Shiva & Vishnu dei caele-
 stis beatitudinis dulcedine perfruuntur. Totum denique cyclum
 horridus, trioculus, defunctorum supremus iudex, qui ideo mor-
 tuorum calvarias in suo capite gestare fingitur, potentissimus
 Indiae & Tibeti deus Shiva, quem Tiberani Pra-srinpo vocant,
 amplectitur, atque mortalium vicem ea tabula conspiciendam ex-
 hibet, quae post mortem subeunda erit, dum omnia in propatulo
 examinanda, & pro meritis aut demeritis praemio aut poena afficien-
 da erunt. Hic iam ex ossibus Paulli Jablonskii aut Conringii aliquis
 exsurgat gerro, nugigerulus, aut morio, & Indicas, Tibeta-

nas, ac reliquas Asiae gentes spinosissimi, materialissimi, aut atheis-
mi accuset. Succenseat mihi pariter mythici nostri, quod in-
plerisque antiquis urnis Shivam seu Bacchum, id est solem, idem
caelatum exhiberi dixerim, quia ut vitae, ita & mortis dominus
est, generator denique & destructor. Profecto & hos & illos
ego ad museum Borgianum mittam, atque ut positis suis prae-
iudiciis monumenta Asiatica inspiciant, examinent, & ex iis gen-
tes illas, meque ipsum diiudicent, ego iterum iterumque ro-
gabo. Ne vero Tibetanos transmigrationum illarum cyclum, aut
potius illam iudicii tabulam ex schola Brahmanica accepisse, gra-
tis asseruisse videamur, cordatus lector inspiciat duodecim illa
symbola quae in circulo maximo exteriori inscripta exhibentur

Primo མ་རྒྱལ་ *marikpa*, intellectu carens: *baiulus*. Hoc sym-
bolum & illius vocabulum *marikpa* aperte ex Indica voce affer-
tur, & per Tibetanam vulgarem linguam corruptum fuit:
མརཀུ་འཁོར་ *marekunu oblivisci*, མརཀུ་འཁོར་ *maradi oblivio*, མརཀུ་
marevi oblivio, item མརཀུ་འཁོར་ *marrakunu se se cooperire, capiti*
imponere. Non denotat ergo ibi vox illa Tibetana *marikpa* in-
tellectu carentem, sed *obliviosum*, quod innuit symbolum illud;
quae enim poena vel transmigratio animae in eum cadere po-
test, qui intellectu caret? Ita in symbolo secundo, རྩོད་འཁོར་ *dusdam* *malitiam*, *malum*
desiderium, *improbiter* significat, unde illud Tibetanum cor-
ruptum fuit. Inde derivatur རྩོད་འཁོར་ *dushden malitiosus, impro-*
bis, རྩོད་འཁོར་ *dushdásha improbum desiderium*, རྩོད་འཁོར་ *dushkrdam pec-*
catum &c. quorum quidem vocabulorum radicem & fontem
Tibetani nequaquam in sua lingua vulgari demonstrare possunt,
aut ex illo uno plura derivata deducere. Symbolo septimo inscri-
bunt *rek-pa* loco རེ་ཀུ་ *redi copula*, quam illud symbolum re-
praesentat; & symbolo decimo *Len-ba* loco ལོ་བ་ *lobba cupiditas, ava-*
ritia, auferendi desiderium; denique symbolo XII. *ke-sci* loco
ཀེ་ཤི་ *kesha*.

കേശവൻ keshaven vel keshava senex; quae omnia una cum cyclo illo a Brahmanibus mutuati fuerunt Tibetani, quemadmodum & illorum liturgicas preces in Tibetum penetrasse, hodieque in usu esse, nos in grammatica Sanscritamica locupletissimo argumentorum genere ostendimus. Shiva deus Tibetanis in hoc cyclo est Prafrinpo, id est Parashrirama seu Bacchus iunior vel diurnus, quem ipsi cum Cenresi suo confundunt, cum tamen Brahmanes in vocabulario suo eos distinguant & Yamá deum inferni, mortis & poenarum ministrum totum suum commentum esse evidenter demonstrent (1).

I N D R A

T A B. XXIV.

Deus Indra per haec epitheta describitur in vocabulario Amarafinha : മരുതൻ marutvân *aereus*, മരുതൻ marut *ventus*, *aer* unde marutvan derivatum est. Inde argues Indra deum ventum seu aerem esse, Iovem nempe Latinum aut Graecum. മേഘവൻ meghavân *nubium incola*. മേഘവഹനഃ meghaváhana *nubes vehens*. വിഷ്ണുഃ gishnu *victor*. പദകൗടലഃ págasháfana *temperator*, *temperiem* & *maturitatem praecipiens*, *de temperie providens*, *calorem aestumque temperans*. ലഘുഷാഭഃ légrshabha *hiemem*, *tempus pluviale praescribens*. പുരുഷപുരുഹിതഃ puruhrda *virilis animi*, *strenuus*, *fortis*. ശുഭ്രൻ shu-
nástra

(1) R. P. Constantinus ab Asculo ad fig. 40. Yáma dei vocabulum corrupte scribit Zama, & subiungit: *Ogni anima alla morte deve comparire alla presenza di questo idolo per essere severamente giudicata*. Et ad fig. 37. quae est Párvadi vel Mahéshvari subiicit: *questa dea è venerata ancora in Tibet*. Ergo Tibetani Shivam seu solem, & Párvadi seu lunam adorant, eisque litant.

násira *nasutus*, nempe obmaledictum, quo magnus ei nasus ob-
tigit, id quod allegorice intelligendum est; ideo enim magni
nasus vir esse fingitur, quia naso opus est ad aerem respirandum.

സഹസ്രക്ഷഃ sahasráksha *mille oculos habens*, aere nempe lu-
cido opus est ad omnia obiecta videnda & distinguenda.

ദിവസ്വതി divaspadi *semideorum dominus*. ഇന്ദ്രഃ indra *sensus af-
ficiens*, quia aer sensus afficit. En itaque iterum aliud Indicum
philosophicum numen, quod evidenter demonstrat plerosque
Indicos deos ad astronomiam & physicam naturam referendos esse.

Arma seu attributa dei Indra sunt: പശുപതം *pasupatam* vel *kuli-
sham*, id est fulmen, quia fulmen ope aeris componitur & vehitur.

വിമാനം vimánam *currus*, qui etiam വ്യോമജാതം vyò-
mayánam, id est firmamenti vehiculum, dicitur. Uxor dei Indra
vocatur ഇന്ദ്രാണി Indráni, auriga illius സാരഥി sárathi &c. (1).

Ipsi lectori permolestum accideret, si omnes fabulas ad hu-
ius dei attributa spectantes, & in tota India vulgatissimas, heic
referre vellem. സ്വർഗ്ഗരാജാ sarggarágia id est *firmamenti rex*

dicitur, atque multos ministros & famulas nymphas സ്വർഗ്ഗ

കൾ sarggastriquel, vel അപ്സരസ്ത്രീകൾ abfarastriguel dictas

habet, quae ipsi ancillantur. Omnibus semidiis seu geniis mi-
noribus bonis, qui minora sidera vehunt, eaque informant & ani-
mant, praeest. Iura eorum examinat, lites dirimit, malos ful-
mine percutit, deos qui peccant e firmamento detrudit, & ad
informanda humana, aliorumque animalium corpora mittit, co-

gitque. Bonis potum immortalitatis, seu caeleste nectar അമൃതം

amrdam dictum dispensat, aerem & nubes regit, in sublunaria
influit, terram caelesti gange, id est caelesti rore reficit, ab ea
ignem urentem & exsiccantem arcet, atque propulsat. Ut Iupi-

ter

(1) Huius dei icon ex originali Indica sei Borgiani Velitris, ex quo eam in hac
pictura desumpta existat inter picturas mu- tabula exhibemus.

ter Graecus, ita hic petulans & lascivus est. Notissima in tota India de eo fertur fabula, quae eum narrat sub forma galli, muni seu hesychastae Gaudama (planetae cuiusdam) uxorem nomine Ahalya violasse, dum maritus eius Gaudama in fluvio Gange matutinis precibus ac lavando corpori ante auroram operam daret. Quare adulterio corperto, a Gaudama maledictus, mille pudenda in toto corpore dispersa receperat, quae tamen ad repetitas easque ardentes preces ipsius postea in mille oculos, quos nunc gerit, transformata fuerunt. Hunc deastrum Calcuttenses Angli tab. una exhibent ad pag. 241., sed more suo ex imperitia Samscrdamicae linguae rem satis intricant ex eo, quod plus ex Graecorum mythologia & sententia Indica numina describere adlaborent, quam ex ipsis Brahmanicis fontibus ac libris, quos non satis se intellexisse, fateantur est necesse. In illa tabula deus Indra lotum in manibus gestans repraesentatur, quia aether vel aer etiam ad productionem rerum non exiguum administriculum est.

Duo itaque in philosophia Brahmanica caeli statuuntur. In caelo superiori praest sol maximum Iudicum numen, rex caeli cum suis consiliariis & contemplatoribus planetis & cum sua uxore luna. Planetae illi muni seu silentiarii sunt, qui soli obsequuntur, & hi planetae sibi subiectos alios discipulos habent, quos illuminant, illustant, regunt & gubernant. En quid de his praefert auctor operis inscripti: *Immagini de i dei degl antichl pag. 2. & 3: Herodoto scrive, che quelli di Egitto nominarono dodici dei solamente da principio; e parvero imitargli i Pitagorici, perchè si legge, che i Greci tolsero queste cose, e le altre scienze ancora dallo Egitto, ove erano le tanto celebrate colonne di Mercurio, tutte plene di profonda dottrina, e massimamente delle cose del cielo . . . dicevano dunque i Pitagorici, che come sono nella prima sfera dodici figure di animali, che sono i dodici segni del zodiaco, così vi sono altre tante anime, avendo ciascheduno la sua, che danno loro vita e movimento, e sono questi i dodici dei: Giove &c. dalli quali volevano, che venisse il governo delle cose di qua giù (1).*

Questi

(1) Vide librum inscriptum: *Reflexions critiques sur les histoires des nations critiques sur les histoires des nations* tom. 1. cap. 3. pag. 234. a Paris 1735. *Division des differentes Divi-*

Questi medesimi dei furono posti eziandio da' Romani partiti in sei maschi, e sei femmine, fatti consenti, perchè erano consiglieri del Senato celeste, e nulla si delibera senza loro, come si vede appressò di Homero e degli altri poeti. . . e Seneca, ove disputa della natura del fulmine dice, che ve n'è alcuno, qual Giove gittava sopra de' mortali di sua testa e senza il consiglio degli altri dei. Unde etiam Plato solem & lunam magnos deos appellat (1) & terram primam ac antiquissimam deorum omnium (2). Et poeta Maennander astra & elementa ex Epicharmi sententia deos fuisse creditum inquit his verbis:

*Aquam, deum, terramque, solem, sidera,
Ventosque, lunam, ignemque Epicharmus asserit.*

Et Orpheus: *Aether, sol, lumen purum, idem sidera, luna.*

Quare quamvis apud veteres Persas (3) atque etiam Indos habuimus seu religio in solem & planetas cumprimis obtineret, attamen etiam cultores idolorum fuerant, & quatuor elementa velut rerum principia venerabantur. Id quod de Indis nos hæctenus ex pluribus monumentis vidimus.

In secundo inferiori caelo seu firmamento rex deorum statuitur deus Indra, qui minorum deorum *Dévaguel* dictorum curam gerit. Horum numerus apud Indos ad tercenta triginta

A a duo

Divinités du paganisme. Stephanus Fourmont vir divinis & humanis litteris politissimus libri auctor multa veteris mythologiae capita scite & litterate perscripsit, sed quia fabulae heroes fere omnes personis in S. Scriptura expressis ex aequo convenire commentus est, & innumera, sed falsa oracula ad id evincendum collegit, in tantis erroribus vix ullum veritati locum reliquit. Non sufficit itaque linguas orientales callere, sed gentes illae ipsaemet sunt inspiciendae, mores, festa, consuetudines, institutiones & libri gentis diligentius sunt examinandi, ut aliquid certum & ab errore immune de his statui possit.

(1) Plato de legibus dialogo 7.

(2) Plato in Timaeo: *Terram alteram nostram circa polum alligatam diei noctisque effectricem, & custodem esse voluit, nec non primam antiquissimamque deorum omnium, qui intra caelum sunt geniti.*

(3) *Veterum Persarum & Parthorum & Medorum religionis historia*, auctore Thoma Hyde. Editio secunda. Oxonii 1760. pag. 3. 4. 5. 13. Vide etiam ad pag. 111. tabulas Mitrae seu solis, ubi more Indico sol canicula, serpente vitae symbolo, calvaria, aliisque vitae & mortis indicibus insignitus, seu ut generans simul & destructor representatur, eo fere modo, quo eum exhibet tabula maritima Burghesiana.

duo decies centena millia ascendere dicitur, qui tamen dii nec impeccabiles sunt, nec immortales; nam ex caelo illo ab Indra detrudi possunt, & in terram relegari ad informanda hominum, aliorumque animalium corpora pro rei necessitate, habita semper mortis & nativitatis ratione & proportione. Nomina & classes varias horum femideorum in fronte libri Amaraſinha *ſeſ. ſorgga-varggam* descripta reperies. Praecipui genii ad utrumque caelum pertinentes, prout eos vetus quoddam manuscriptum recenset, sunt isti: I. Genio, qui est Aaditya seu sol, Kartā seu dominus onus imposuit regendi solis. II. Genio, quem Indi vocant Nishagarā seu lunam illuminatricem noctis, praecepit, ut illuminet & regat noctem. III. Ei, qui est Brahma, commisit creationem & formationem corporum. IV. Qui est Vishnu conservationem mundi. V. Qui est Shiva, destructionem, mortem, iudicia, corruptionem & regenerationem. VI. Qui est Indra, firmamenti curam, id est siccitatem aut pluviam, calorem aut frigus pro rei & temporis necessitate. VII. Qui est Aghni, ignis cura commissa, & hic ex vi muneris sui per fumum ad deos perferre debet ea omnia, quae per sacrificium hominibus offeruntur. Hic deus a Shiva seu sole et elementari igne distinguitur, et secundae classis diis accensetur. VIII. Qui est Yama, commendata cura virtutum et vitiorum, poenae & praemii, unde Shivaei dei minister est, et praefes mortis ac inferni. Yama, ut virtutis deus seu remunerator vocatur Dhermadēva, atque bovi insidens fingitur, ut Bacchi, Shivaei, seu solis asseda esse cognoscatur, alias dum castigat in inferno furca vel tridente instructus repraesentatur. Unde furca vel tridens non semper est Neptuni vel Bacchi symbolum vel attributum, quod nostri mythici incautis et rerum ignaris suadere volunt. IX. Qui est Varuna, aquarum, maris, stagnorum, fluminum cura commissa fuit. X. Vāyu seu Marūt deo, qui est proprie ventus, et deo Indra subditus, hoc oneris impositum, ut in omnibus corporibus resideat, ea animet, et conservet, quousque a Shiva deo ad examen et tribunal ultimi iudicii in ea ferendi non evocentur. XI. Qui est Vishva, et Karma, artium mechanicarum cura commissa, atque ipsi praesident aedificiis omnibus et civitatibus, quas omnes olim una nocte ope

horum

horum deorum extruñas fuisse Indi fabulantur . XII. Ashvini et Kumàren fratres medici medendis morbis constituti fuerunt . • Accedunt his multi musici , nymphae , daemones etc. En ergo totam Indorum politicam scientiam a geniis et astris deductam ! En totius Indicae philosophiae synopsim ! Adde his singulis suas uxores , atque mythologiam Indicam videbis quasi absolutam .

ക ട മ ട ട പ ട

KAMADEVA SEU CUPIDO

T A B. XXV.

Nihil lepidius , nihil ingeniosius descriptione Kàmádéva dei seu Cupidinis, quae affertur in vocabulario Amarasinha *sect. 1. Sörgavarggam* . മദനം madana , *petulans , ebrius , iocator , lascivulus , luxurians* . മനം mannmatha , *cor , mentem , voluntatem inebrians* . മരം mára , *occultus , insidiator , velut fur occulte & declinando veniens* . പ്രമുഖം pradyumna , *pertinax , obstinatus , strenuus* . ദാർപകം darpaga , *praesumptione plenus , item magnanimus , item oculos intentos habens* . അംഗം ananga , *sine membris corporeis , incorporeus , subtilis , levis* . കടമം kâma *cupidus , desiderans , cupido , unde കടമകുന്ദം kâmikunu concupiscere , desiderare , ardere* . പഞ്ചശരം panciashara , *quinque flosculos pro arcu & sagitta habens , floridulus , floreo arcu & sagittis pugnans* . സ്മരം smarâ , *memor , menti insidens , facilis recordari* . മനഃ manasigya , *ex corde , ex voluntate nascens , item cordis & voluntatis victor* . കുസുമേഷു kufuméshu , *floridus , inter flores*

se se oblectans . അനുബ്രൂതും ex concordia reciproca , ex amicitia mutua , ex reciproca bona intelligentia nascens , item eam producens .
ആത്മഭൂതം atmabhu , animae existens , vel in anima existens .
രാജപതി rādivadi , copulae dominus , praeses . മകരമുഖം maga- raduagia , ex signo (zodiaci) capricorno natus . En itaque iterum unum Indicum deastrum ab astronomia deductum ! Et satis quidem apte , nam capricornus animal naturā sua lascivulum est ac petulans . *കൃഷ്ണം ciuda , lusor , deceptor , fallendi peritus .*
നവമുഖം navamāliga , novem contignationes penetrans , in specula constitutus , loca ardua & difficillima accessu penetrans , vel se se in specula , id est in nona altissima contignatione constituens , ut facile videatur , animam etiam novem muris septem penetrans . Ex his epithetis deus Cupido iam liquido dignoscitur , atque haec descriptio facile omnes sive Graecas , sive Latinas Cupidinis descriptiones elegantia & candore superat . Subinde sedens , alias stans fingitur arcum floridum in manibus praeseferens , sed oculos nequaquam obvolutos aut fascia tectos gerit , sed potius acuti visus esse dicitur , neque lumina obregi patitur (1) . Hunc illae mulieres cum primis venerantur , quae bonos maritos aut amafios exoptant . Rex Travancoridis potentissimus princeps semel in anno more solito eidem sacrificat in templo *Sushindram* ad promontorium Comorinum sito , quod huic numini dicatum est . Id summopere mirandum ; quod Indi hunc deum quidem colant , obscenas tamen imagines extra suae religionis mysteria , licentiora carmina , foedas cantilenas , ac libros lascivos reiciant , & detestentur . Solis illis festis diebus , quibus sacra deae Kāli vel Bhadrakāli dictae , quae Proserpina est , ex oculo Shivae dei seu solis in media fronte existente nata , & quae pestiferum virus in mortales immitit , peraguntur , obscenum carmen ad templa huius deae Bhagavadi , vulgo Pagode dictae , ab infimis tribu-

(1) Etypon imaginis huius dei ab originali Indica pictura desumptum existat , in museo Borgiano Velitris , ex quo figura huius dei in hac tabula exhibetur .

tribus canitur. Extra hoc tempus, atque festum Shivarátri di-
 . tum, quo lingamici seu phallici cultus institutio recolitur, Indi
 sobrii semper, sermone casti, decori, moribus graves, pietate in-
 signes in publico & privato comparent, atque genus omne io-
 candi illiberale, petulans, flagitiosum, obscenumque vitant. Káli
 seu Bhadrakáli vel Bhagavadi dea virgo lunae pestiferae symbo-
 lum, quia in rerum generationem terrestrium influit, cantilenis
 istis obscenis oblectatur; & quia simul generationis & destru-
 ctionis, vitae & mortis domina est, inde accidit, quod etiam
 eo tempore, quo variolarum morbum in populum immitit, quo
 ve populus pestem fectis & sacrificiis huic deae oblatis propel-
 lere conatur, hic idem populus obscenas in honorem huius
 deae cantilenas decantet, quibus deam delectari sibi persuasum
 habet. Hoc certe prima fronte cuique videtur mirabile & val-
 de ridiculum, quod tamen, si res mythologicae huius deae re-
 cte excutiantur, mirifice convenit cum proprietatibus lunae seu
 deae Káli ab antiquis scriptoribus attributis. Vide simulacrum
 deae Hecate seu Proserpinae ad pag.98. in opere inscripto:
imagine de i dei de gli antichi, & Macrob. in *somnium Scipionis*
lib.1. cap.11. ubi haec habet: *Atque ideo inter lunam terrasque*
locum mortis & inferorum vocari, ipsamque lunam vitae esse mor-
tisque confinium: & animas inde in terram fluentes mori, inde ad
supera meantes in vitam reverti. A luna enim deorsum natura in-
cipit caducorum . . . Nec dubium est quin ipsa (luna) sit mor-
talium corporum & auctor & conditrix, adeo ut nulla corpora sub
luminis eius accessu patiantur augmenta & hac decrescente minuantur.
 Et Horatius *carm. lib.1. od. 28. vers.19:*

*Mixta senum ac iuvenum densantur funera: nullum
 Saeva caput Proserpina fugit.*

Confer etiam de Proserpina & luna *lib.3. cap.16. & 17.* Natalis
 Comitum (1), qui tamen quia duos effectus sibi oppositos generatio-

(1) Natalis Comitum mythologiae, & moralis philosophiae dogmata con-
 sive explicationis fabularum libri de- tenta fuisse demonstratur. Coloniae
 cem, in quibus omnia prope naturalis 1610.

rationis & destructionis , vitae & mortis , benignitatis & pestilentiae , in luna ex veterum sententia non distinguit , in suo argumento pertractando non parum alucinatūr .

Eadem omnino caussa subest obscenarum confabulationum , quibus Indi indulgent nocte ശിവരാത്രി (శ్రీ) Shivarātri dicta , id est ea nocte ; Shivae seu deo soli sacra , qua institutionem cultus lingamici seu phalli celebrant mense martio , & qua etiam parvula phalli simulacra venumeunt iis , qui ipsis destituuntur , & ea ex collo aut brachio gestare volunt . Populo ad Shivae seu solis vitae & mortis domini templum congregato , postquam ieiunio & lotione corporis se se expiavit , intempesta nocte in cantus & satis obscenas confabulationes tunc prorumpere placet , & his orgiis operam dare . Shivae dei phallo instructi ingens simulacrum de templo effertur , & perticae impositum hinc inde cursitando gestatur . Populus circumstat & petulantiores viri deposito pudore obscena carmina cantant (1) . En unum ex illis : ശിവശങ്കരലിംഗംകൈനിക്കുശ്ചലപെടങ്ങുളിങ്ങേക്കിട

ഇങ്ങേദടിപരികൈടൈ Shivande lingam terrikunu nalla penanguel undenguil ighnota variguedò *Shivae dei phallus saltat , si quae pulchrae sunt mulieres , accedant* . Ubi observandum est , haec orgia noctu peragi , quod innuit phalli cultum noctu institutum fuisse , atque adeo nocturno Baccho seu soli nocturno consecratum esse , ita ut generatio rerum terrestrium ex philosophia Indica noctu praecipue fieri supponatur , & sol nocturnus vitae & mortis dominus sit , generans et destructor , & denique criminum vindex , cui ex hac caussa nocturnae larvae , daemones , aliique genii nocturni రాത്രി (శ్రీ) ചന്ദ്രാത്രിciara seu nocturni ambu-

(1) In Museo Kircheriano multae exstant figurae ithyphallicae in antiquis pictis tabulis , quae musei illius parieti impaetae & insertae fuerunt . Adest praeterea tabula picta in eodem pariete deae Cereris festivam pompam ac liba repraesentans , in qua statua deae Cereris eodem plane modo ac ritu in pertica porta-

tur , quo hodiedum Shivae dei , aliorumque Indicorum numinum simulacra in solemni pompa circumferri solent . Ibidem pariter exstat statua marmorea Budhae seu Dhermae virilibus erectis cum hac epigrapha Romana DIVO MERCURIO . Dherma ergo seu Herma , Mercurius seu Budha est .

ambulatores dicti, tamquam ministri et famuli attribuuntur. Haec vera est ratio, cur etiam in antiquis urnis Romanis Bacchus seu sol toties etiam obsceno modo caelatus videatur, atque ut vitae & mortis dominus, defunctorum denique iudex, boni remunerator, et mali vindex repraesentetur. Mythici nostri haec omnia ad vinum, ad fertilitatem glebae, ad abundantiam frugum, aut ad ebrietatem vini effectum referunt, quasi antiquitas tota, atque Indi, qui numquam vinum bibunt, semper ebrii fuissent; ebrii potius ipsimet dicendi, quia in explicandis antiquis monumentis toto caelo aberrant. Confer de his rebus Coelium Rhod. *lect. ant. lib. 17. cap. 20.*, Clement. Alex. *pag. 14. in protreptico, & §. 25. lib. 3. Reg. cap. 15. v. 13.* Diodor. Sic. *lib. 1.*, & Sonnerat *tom. 1. p. 312. 313. 320. 301. 323.*, ubi etiam Indorum antiquitatem ex hoc lingamico seu phallico cultu probat. Adest praeterea in museo Borgiano Velitris talisma lapideum Indicum quadrangulare, quod lingam ex una parte, ex alia vero sidera caelata exhibet, ex quo, uti etiam ex urna Farnesiana aliisque monumentis, iam recte deducimus, res Bacchi ad solis effectus referendas esse. Unde aiunt etiam Calcuttenses Angli in libro *Asiatick researches, tom. 1. pag. 249. There is yet another attribute of Mahádéva (Shiva), by which he is too visibly distinguished in the drawings and temples of Bengal. To destroy, according to the vedandis of India, the sus'ts of Persia, and many philosophers of our European schools, is only to generate and reproduce in other form: hence the God of destruction is holden in this country to preside over generation, as a symbol of which he rides on a white bul (1).*

(1) De Baccho Indico multa affert *tom. 1. lib. 2. sect. 3. pag. 140. & 141.* etiam Stephanus Fourmont in opere cit.

സുബ്രഹ്മണ്യ

S U B R A M A N N Y A

TAB. XXVI.

Shivae deo seu soli tres in mythologia Indica attribuuntur filii, & una filia. De hac filia, quae simul Shivae dei uxor est, atque Káli, id est nigra vel fusca dicitur ex eo, quod lunam pestiferam, ac probabilius in eclypsi constitutam repraesentet, iam supra ad pag. 100., atque in dissertatiuncula *de Káma deo* disse-ruimus. Deum Gannavadi seu Indicum Ianum, qui primus solis & lunae filius est, pariter descripsimus. Secundi solis & lunae filii Hanumán seu Pan dei in articulo *de Shriráma* meminimus. Tertius solis filius est Subramanya vel Kártigúea deus Hercules Indicus, quem Párvadi seu luna absente suo marito sole ex adulterio, aut ex proprio libidinis aestu concepisse fingitur, atque huic sex stellae nutrices & educatrices attribuuntur. De-astri istius in museo Borgiano simulacrum ex aere fustum exstat, quod eum pavoni infidentem, atque VI. capitibus insignitum exhibet. Subramannya in Amaraśinha his epithetis ab aliis diis distinguitur: മുഹാസേനാ muháséna *dux militiae caelestis*, seu ut R.P. Hanxleden in indiculo universalis suo dictionario praefixo scribit, *Geral do exercito do ceo filho de Párvadi*, filius nempe lunae. കാർട്ടിക കർട്ടിക Kàrtigúea, ad quod epithetum observandum est, കാർട്ടിക Kàrtiga unam ex viginti septem constellationibus esse, quas luna percurrento apud Indos mensem lunarem efficit, constituitque. Sicut ergo Shriràma in sua incarnatione ex stella *Robini*, quae pariter una ex xxvii. est, incarnatus fuisse fingitur, unde is quidem *Robinneya* vocatur, ita pariter Hercules seu dux militiae caelestis Subrahmanya a stella Kàrtiga educatus fuisse fingitur, licet ex sole & luna natus sit. Quare si ipsa rerum origo & radix attentius expendatúr, Herculem a Baccho, quem Graeci confundunt, monumenta Indica distin-

distinguunt. Nam Bagchnus iunior Shriràma est, vitae fator & heros sol diurnus, Hercules vero a stella *Kàrtiga* educatus, militiae quidem caelestis flux est, sed vitae fator non est, atque ab alio mythologico fonte dimanat. Stellam *Kàrtiga* Sonnerat de astronomia Indica agens in ordine illarum viginti septem tertiam constituit *tom. 2. pag. 203. edit. in 8.* Idem facit R. P. Hanxleden in suo dictionario sub voce *nakshatram*. Signum istius stellae haedum esse putat Sonnerat. R. P. Georgius in *Alphab. Tibet. pag. 161.* de hoc Mahadévae seu Shivae filio ex sententia Nepalensium agens, eum VII. capitum esse existimat, atque a VII. stellis urfae maioris educatum fuisse asserit (1). Quaecumque haec stella sit, id unum certum atque exploratum est, deastrum hunc a stella *Kàrtiga* *Kàrtiguea* appellari: nam hoc nomen ei vocabularium attribuit, sub hoc nomine eum Angli in suis monumentis Indicis proferunt, & stella haec in serie Indicarum constellationum reperitur; adeoque iterum palam & aperte evincitur, mythologiae Brahmanicae basim astronomiam esse, ac primo apud ipsos, sicut apud Chaldaeos & Persas, sabaisimum, deinde vero idololatriam obtinuisse (2). 𑂔𑂗𑂢𑂰𑂔𑂰 *shadhànanà sex vultuum*. Et talem eum exhibet simulacrum musei Borgiani, & Calcuttenses Angli, qui ad *pag. 252.* de hoc deastro agentes, aiunt: *Càrtiguea with his sex faces*. Hic ergo deus nequit esse mars planeta; nam hic apud Indos contemplator est seu muni aut he-

B b

fycha-

(1) In globo caelesti Cufico Arabico musei Borgiani Veliterni a Simone Asseriano illustrato, & typis Patavinis anno 1790. edito, urfae maioris stellae viginti novem indicantur, urfae vero minoris stellae septem *pag. xciv.* Harum VII. stellarum una est informis. Ibidem ultima caudae urfae minoris, quae est stella polaris haedi signo distinguitur. Quare deus *Kàrtiguea* ab his septem stellis educatus fuit; quod etiam tradunt Malabareses Indi. Quia veto una ex illis informis est, neque deum hunc alere potuit, ideo ipsi sex tantum facies iure merito appinguntur. Quod si Nepalenses eum cum VII. faciebus exhibent,

non ideo erroris sunt infimulandi.

(2) Abbas Laurentius Hervas vir liberali doctrina clarus in opere inscripto: *Viaggio estatico al mondo planetario*, quod insignis sui Mecaenatis Antonii Ponce de Leor ducis de Montemar liberalitate Mantuae Carpentanorum typis vulgandum misit, in uno volumine plura adducit de mythologia planetaria, quam ab initio ex India dimanasse ostendit. Hic idem Budhae Indici res illustrandas suscepit, postquam locupletes auctoritates ex Indicis libris, quas ego in hisce meis contractioribus locubrationibus adducere nequeo, viro huic de litteraria republica bene merito communicaveram.

sychasta, qui *ciora* id est rectus, & *mangala* seu bonus et felix dicitur, ob bonum in terram influxum, neque bellator est, quod recentiores Graecae fabulae adstruunt. पार्वतीकन्यकाः Pār-

vadinanana *filius & gaudium deae Pārvasi*, quia ex luna pro-

genitus esse dicitur. शिवपुत्रः shighivàhana pavone

equitans, quia pavone vehitur. कुमारः kumàra *iuvenis, ado-*

lescens. गुहाः guha *ex antro ortus*, quod allegorice dictum est,

nam गुह्यं guhyam vulvam femineam significat & deaster hic

inde natus, seu eiectus fuit in aestu libidinis, quo eum Pārvasi

seu luna concepisse, & peperisse fingitur. Unde ait R. P. Ilde-

phonfus cap. 18. in cod. manuscr: *Dicunt Brahmanes, quod Para-*

meshvari (Pārvasi) conceperit (occulte nempe, & sole marito

suo absente) quia ergo se gravidam sentiebat, timuit maritum Ish-

wara (dominum seu solem) ac ideo volens eiicere semen a ventre

suo, conspuat & cum sputo eiicit etiam semen ventris, ex quo natus

fuit homo cum sex capitibus. Hinc certe profluxit vetus Graeco-

rum error, qui, ut Herodotus ait, Herculem in Scythia in an-

tro natum esse affirmant, et matrem eius mythologiae Indicae

imperiti, in antro seu specu quadam constituunt. स्कान्दा

celer viator, स्कान्दानाम् scandanam enim *pernicitatem, seu actionem*

celeriter eundi, circumsumendi, vel peregrinandi significat. Vide dictio-

narium R. P. Hanxleden sub voce *scandanam*. Deaster ergo iste

Scanda vocatur, quia celerrime exercitum suum caelestem lu-

strat, et pavone pleno oculis vehitur, ut indicet, belli ducem

celerem & circumspexitum esse debere. Hic ergo Scanda, non

S. ythicum, sed Indicum est numen, atque ab eo nomen traxit

Scandinavia extrema septemtrionalis terrae pars, quae per Scy-

thas, qui cum Indoscythis communicaverans, non solum hoc

numen & nomen Scanda accepit, sed etiam Budham seu Vod

vel Oden aut Teut, qui idem ac Budha vel Herma est, Manu

denique Indicum regem gentis suae conditorem se habere glō-

riatur (1). Unde Tacitus *de moribus Germ.* ait: *Tuissonem* (corruptum a Teut) *terra editum, & filium Mannus originem gentis* (Scandinaviae) *conditoresque*. Et certe Kalmuki et Syberitae hodieum devotionis et religionis causa cum magno Tibeti Lama communicant, id quod D. Turner, qui Ticho Lamam ipse inviserat, in epistola ad D. Iohannem Macpherfon gubernatorem generalem anno 1786. Calcutta scripta satis indicat (2). Ex quo argues, iam antiquissimis temporibus religionis Brahmanicae aliqua capita & vocabula ex Indoscythia intra montem Inaam, atque ad Indum fluvium existente, in Tibetum Indiae vicinam terram penetrasse, et inde in ulteriorem Scythiam ac Scandinaviam perlata fuisse, id quod nos locupletissima auctoritate in grammatica Samscrdamica docuimus (3). Idem hic Scanda Indicus vetus Persarum Secander esse videtur, unde Calcuttenses Angli pag. 252. animadvertunt: *His name Scanda has a connexion, I am persuaded, with the old Secander of Persia, whom the poets ridiculously confound with the Macedonian*. Vocabula mundi caelestis astronomica antiqua a Chaldaeis aut Arabibus accepta, ut communiter fert opinio, hodieum in nostra astronomia possidemus, quamvis nostra religio non sit sabaismus; quidni igitur vocabula astronomiae Indicae alio perferri & adoptari potuerint, quando omnium fere gentium antiqua religio praecipue sabaismus fuit? Adde his, quod quemadmodum Brahmanes Shivae seu solis nomina & epitheta omnia, quae nos supra rerulimus, quotidie ex rosario *rudrāksham* dicto recitant, ita quoque militares viri Indici Scandae huius nomina hic descripta devotionis causa recitent, id quod non solum huius dei originem Indicam esse probat, sed antiquitatem huius libri Amaralinha, ex quo ea afferimus, mirifice commendat. Etenim ut recte animadvertit Scaliger, epitheta deorum varia in hymnis Orphei per Onomacritum redactis, relata, primo illo tempore in functionibus liturgicis

B b 2

& sa-

(1) Vide in libro *Asiatick researches* tom. 1. §. 18. *On the literature of the Hindus*, pag. 342. & pag. 346. *In the eleventh book of Menu, a Work ascribed to the first age of mankind, and certainly of high antiquity &c.* item pag. 230. ubi multa de Manu afferuntur.

(2) *Asiatick researches* pag. 207. §. 8. *An account of a journey to Tibet*.

(3) Grammatica Samscrdamica p. 55. 58. 60. 61.

& sacrificiis recitabantur; & quia epitheta deorum Brahmanica in his eisdem sacrificiis & liturgiis recitantur, statuis denique & simulacris Indicis conformia sunt, atque ea illustrant, cui facile in mentem non veniat, librum hunc Amarasinha, atque hæc epitheta iam ante 500. annos ante Christum natum in Indico cultu obtinuisse, prius nempe quam Orphei hymni compositi & elucubrati fuerant? Unde etiam inferendum esse existimo, libri huius nomen non Amarasinha, sed *Amaracinha* scribi debere, librum nempe *caeli signa* continentem; amara enim *caelum* vel *deos caelestes* significat, cinha vero *signum* seu *indicium*, quod aliquid ab alio distinguitur, de quo vide huius libri *sect. 1. Sorg-gavarggam* sub voce अमरा & सिन्हा amara & सिन्हा cinha. Ita certe huius vocabuli etymologiam & analysim mihi tradidit linguae Samscrdamicae peritissimus vir Ciangra Aashan, atque alucinatos fuisse puto Calcuttenses Anglos, qui Amarasinha philosophum & Vikramaaditya regis Indici a consiliis virum fuisse adstruunt, ipsique hunc librum nullo prorsus fundamento innixi adscribunt, cum tamen evidens esse videatur, librum istum una cum idololatria Indica compositum fuisse, ac non solum totius mythologiae ac liturgiae basim, sed primum librum precatorium esse, quo Brahmanes in ipso suae idololatriae exordio usi sint; nomina enim & proprietates deorum refert, quae semper in eorum ore sunt, fueruntque.

Quid igitur obstat, quin vocabula *Nama*, *Siba*, vel *Shiva*, *Scanda*, *Manu*, vel *Menu*, *Dherma*, *Budha*, *Máya*, aliaque, quae certe in radice sua Samscrdamica sunt, sive pace, sive bello, sive communicatione, sive coloniis in Indiam ductis, sive denique gentium & temporum revolutione in alias orbis plagas perferri potuerint? Nisi forte tibi praeplaceat opinari, linguam hanc sacram Samscrdamicam cum sabaismo incepisse, ac cum eo vocabula quoque in alias orbis partes penetrasse. Id quod nostra non interest nunc inquirere, cum arctis teneamur vinculis & limitibus, qui longius progredi vetant. Vide in grammatica Samscrdamica explicationem nostram inscriptionis tauri Burghesii: *Nama Sebesio Deo soli invito Mitrae*, adoratio Sebesio
(Shi-

Cycnus हंस hamsa Brahma dei vehiculum, cui nempe terra seu Brahma infidet, apte huic elemento attributus fuit; aquis enim terra innatat, quarum symbolum est cycnus, terrae autem ipse deus Brahma. Natura, & indoles cycni est aquis innatando meliorem, puriorem, limpidiorem, ac salubriorem aquam discernere & delibare, stagnantem autem & femiputrem reiicere. Cycni indoles proinde terrae convenit, quae limpida & salubri aqua formari, ali, animari, & augeri vult, ut salubres terrae fructus procreet. Vide pag. 19. *grammaticae Sanscriticae*, ubi aperte palamque in veteri quadam sententia Brahmanica scientiarum cupido viro cycni ingenium imitandum proponitur, qui pleno stagno innatans & undequaque aquis cinctus, ex iis meliorem & puriorem discernit, bibitque. Cycnus praeterea animal est salax & in luxuriam profusum, quemadmodum terra ad germinandum proclivis, quare cycni epithetum etiam soli attribuitur, quasi & ipse ex humore seu aqua procreet, atque ad generandum sit promptus & efficax. Vide de cycno multa apud Natalem Comitem *Mythologiae lib. 7. pag. 713. & 714.* Neque mirum alicui videri debet in Graecis fabulis aliquando reges cycnos vocari, aut in cycnos mutatos fuisse, ferri, cum cycnus attributum solis sit, quod & nonnulli reges Indici gerebant, qui cycni et soles seu Mitra et Hamsa in poematibus Indicis appellantur. Est ergo cycnus animal etiam Indis sacrum, & a poetis Brahmanicis miro laudum encomio celebratum, quamvis nullibi, quod sciam, apud Indos peculiari devotione cultum.

Aquila, nonnullis accipiter rufus, Vishnu dei vehiculum Brahmanibus गरुड Garudha, et वैश्वानर Gaegùeshvara seu *dominus & princeps avium*, सुवर्ण suvarna id est *coloris aurei* esse scribitur, atque aeris symbolum est, quo aere Vishnu seu aqua vehitur et sursum fertur, ut iterum pluat, atque terram humore suo conservet, quod Vishnu dei officium est. Veteres nummi, quorum aliquos Bayer, aliquos Thomas Hyde, et multos D. d' Hancarville exhibet, aquilam volentem et inter
ungues

ungues fulmen gestantem praeseferunt. Illi ergo nummi aerem et ignem coniunctum significant, elementa duo, quae a multis Asiaticis gentibus adorantur.

Bos മൂരി മുരി കടക kála, vel പശു pashu dictus, à quo Shiva deus, id est sol vel Bacchus പശുപതി pashubadi, id est dominus bovis vel maritus vaccae denominatus fuit, quod epithetum ei vocabularium Samscrdamicum attribuit, citra omne dubium terrae symbolum est, qua sol vehitur, seu quam sol suis radiis, luce et calore afficit, ut per eum germinet, et fecunda reddatur. Multa passim apud illos, qui reconditas litteras, emblemata et symbola scrutantur, atque ex veteribus monumentis describunt, reperies simulacra sive ex aere fusa, sive in rapibus et marmore caelata, sive aeri incisa, quae bovis figuram vel discum solarem inter cornua gestantis, vel cornu suo ovum mundi principium, aut ipsam terram impetentis et protrudentis repraesentant. Primi generis simulacrum insigne exstat in museo Kircheriano, quod quisque facile inspicere et examini subiicere potest. Multa alia affert d'Hancarville, sed qua fide, qua cura, et ex quibus monumentis, Deus novit. Bos iste, quo etiam Mitra Burghesius vehitur, subinde ut iam supra animadvertimus, etiam ipsum solem symbolice repraesentare potest, dum nempe ex certis indiciis deprehendere licet, eum virtutem generatricem, vitae dominum esse, et dum solus sine Mitra, Baccho, Shiva, Osiride seu sole ipsi insidente exhibetur. Nemo itaque anxio et sollicito sit animo, dum seu Apidem sanctum, seu Mùri vel Kála Indicum, aut Persicum, pro sole usurpari videt, nam tunc signum pro re, id est bos pro Baccho aut Mitra vel Shiva ponitur. Inde apud Orpheum, apud Plutarchum, quin etiam in sacris paginis saepe taurum vel bovem aut vitulum pro sole usurpari, ac bovem Mitrae vel Baccho, Shivae vel Sebastio supponi videbis, de quo confer Calmeti dissertationem in *Moloch, deum Ammonitarum, hymnos Orphei, & Plutarchum*. Dum anno 1776. Pondicerii in ora Coromandelidis degerem, mense octobri, si bene memini, festum bovis Shivae dei magno apparatu atque solemni ritu gentiles Indi celebrarunt. Bos rufus

fus a Brahmanibus, proximi templi, in quo alebatur, custodibus et sacrificulis inter pulsantia crotala et tympana per publica compta ducebatur, aut potius ipsemet caprimoniae iam peritus, de domo in domum ostiis ubique patentibus intrabat, prostantem oryzam capiebat, edebatque, beata denique illa domus esse existimabatur, ex qua paullulum oryzae caperet. Incolae domuum magna illum devotione excipiebant, multi dextera manu tangendo venerabantur, multi pietatis causa bicornem et quadrupedantem deum sequebantur, flosculis ac festiva acclamatione honorabant. R. P. Stephanus a Ss. Petro et Paulo acris iudicii vir olim Malabariae Missionarius in veteri suo manuscripto codice, qui apud me exstat, ita habet: *La metempsicofi la più onorevole dopo la figura umana è quella d'entrare un'anima nel corpo d'un bue, o d'una vacca. Oltre le ragioni allegate su la preferenza di quest'animale, s'aggiungerò, che questo è un resto dell'antico culto del dio Apis, e che il Vahana (vehiculum) d'Ishvara, o di Shiva potrebbe bene averne data l'origine. Il ministro Roger racconta che essendo morto naturalmente un bue, gli fecero (Brahmanes) funerali così onorifici, che si potrebbero far a un uomo di distinzione &c.* Boves duo enormes & ingentes ex lapide prostant in fronte templi gentilicii in oppido Triplour in ora Coromandelica, numquam tamen sive ibi, sive in ora Malabarica vidi bobs his litari, aut eos oleo perfundi, quod aliis idolis fieri assolet. Minus vero Indi ad vexandum bovis oraculum veniunt, quod Aegyptii facere consueverunt. Sed nec mulieres feminae Apidi monstrant, quod (1) solebant feminae Aegyptiae, ex quo
fane

(1) *Apen* in lingua Indica *patrem* vel *progenitorem* significat. Ex hoc, aut similibus vocabulis D. d' Hancarville nomen Apidis deducit, atque patrem vel progenitorem significare autumat. Quid quid de origine & primigenia huius vocabuli *Apis* significatione sit, Diodorus Sic. *biblioth. lib. 2.* Aegyptias mulieres *vestibus sublati Apidi tauro feminae monstrare* solitas fuisse, narrat. Quae quidem actio innuere videtur, Aegyptiis persuasum fuisse, Apidem taurum, solem, patrem, ac progenitorem, seu ge-

nerationis symbolum esse. Apidem ex India in Aegyptum per Bacchum adductum fuisse existimabat Phylarchus. Cui opinioni refragatur Plutarchus dicens: *Contemnendus etiam Phylarchus, qui scribit primum, ex India Bacchum adduxisse boves duos, quorum Apis alter, alter Osiris sit dictus.* Vide *lib. de Iside*. Primum Apidem in Aegypto consecratum fuisse anno 1171. ante Christum natum tradit Paullus Jablonskius. Vide de Paw *tom. 2. pag. 152.*

fane argues Apidem nec tam superstitioſe , nec tam anilliter in Indiis adoratum fuiſſe } quam olim adoratus fuerit a tetricis Aegyptiis .

Vacca , magnum Indiae numen , Iſidi ſeu Bhaváni deae , id eſt lunae , ac Lackſhmi deae , ſeu telluri eſt ſacra . Quocumque modo ſpectetur , fecunditatis ſymbolum eſt , atque unam ex illis deabus repraeſentat . Idcirco Indorum tanta in vaccam religio , atque hinc in Malabaria hodieum in toto ſuo vigore exiſtans illa lex , qua morti addicitur ille , qui vaccam interficit , vidique ſaepe ſed cumprimis anno 1785. in Malabaria ad flumen templo celebri Ambalapushe proximum , extra oppidum Callurcàta in ſilvula , ſententia regis Travancoridis Râma Varmer quinque viros arbori appenſos & morti traditos , quod contra regni leges & religionis praefcripta voluntarie unicam vaccam occiderint . Lepidum videbitur ſi dixerò , ſub Illuſtriſſimo ac Reverendiſſimo D. Epifcopo Limireni Vicario Apoſtolico Malabariae fere per viginti annorum ſpatium voluntariam occiſionem vaccae crimen Epifcopo reſervatum fuiſſe , ut hac reſervatione Chriſtianos ab occiſione vaccae arceret , neve occiſione unius animalis & civili crimine unius Chriſtiani totam fidelium eccleſiam perſecutioni , everſioni , accerrimo denique regum & miniſtrorum odio exponeret , ac profligandorum cathecumenorum occaſionem dediffe videretur . Vaccae cornua lunae cornua mirifice repraeſentare , deam Laekſhmi telluris nempe genium feminam in vaccae uberibus , in lingua , in ore , in cauda reſidere , atque ideo animal ſacrum eſſe , Indos fabulari , iam ſupra meminimus . Quare cum ego in oppido Râmapurata miniſtro regis Travancoridis dixiſſem , Europaeos homines vaccinam carnem edere , Pythagoricus ille & pientiſſimus vir aures ambabus manibus obſtruxit , & me inſalutato exivit , diſceſſit , auſugit . Dum ego cathecumeno Paillo ex oppido crucis miraculis clarae , Kurishinguel dicto , noviffime a me ad catholicam fidem traducto , & ſacro baptiſmatis fonte eluto dixiſſem , ut vaccinam carnem ederet , juvenis praeclari alioquin ingenii , probae Indolis , ac modestia & pietate inſignis repente obſtupuit , mihiſque reſpondit : *vaccam occidere eiufque carnes manducare , idem eſſe , ac ſuam propriam matrem interficere , eiufque carnes edere .*

Ne vero praeceptum meum contemnere videretur, ex apposita carne titivilitii instar fibram carnis decerpit & comedit. Dum D. Weltchor Anglus regis Travancoridis Junius cohortis tribunus regi suaderet, ut pro recondendo formentario pulvere militares peras ex pellibus vaccinis confici curaret, rex obstupefactus quasi ira exarsit, atque ut ille sermonem cohiberet, praecepit. Ne vero militari commodo aliquid deesset, silvestria animalia cervos, hinnulos, damas, bubalos, uros, rupicapras venatione insequendo occidi, atque ex eorum pellibus peras confici curavit. Ad hos ergo reges & philosophos ego loquacissimum, & inficetis argutiis totum distentum philosophum nostrum de Paw missionarium mittere vellem, ut inflata sua mente philosophiae suae oracula funderet, & reges illos ac philosophos Pythagoricos converteret, atque sectae suae adiungeret. Ipse in disquisitionibus suis, id est in visionibus suis, *tom. 1. sect. 3. pag. 99.* Pythagoram accusat, quod sapientes Aegyptios & Brahmanes Indos invisendo instar monachi Carmelitae & iudaizantis, dogmata eorum ac vivendi modum inter ipsos degens adoptaverit, ac iisdem ferviliter addictus fuerit, quod naturae effectus scrutatus non fuerit, sed simpliciter dogmata & instituta Aegyptiaca, & Indica aniliter in Graeciam secum attulerit. Bona huius eximii viri venia interrogarem: quanam ipse fronte & forma, quo sapientiae suae genere & armis cum his regibus & philosophis Brahmanicis congraderetur? Cum primum in conspectum horum philosophorum admissus fuerit, si tamen admissus fuerit, ex ipso quaerent: *cur ad nos venisti tam immenso itinere? an ut doceas, an ut docearis?* Si primum, *mansisses melius, Caeciliane, domine.* Doctrina tua nos nullatenus egemus, quod scis per traducem, & communicationem, a nobis accepisti, quod doces, nos iam a tribus mille annis docuimus (1). Nos primi philosophi sumus & fuimus,

novi-

(1) *Tum Dandamis ad Alexandrum: Cur ad nos venisti? quid vis ex nostra solitudine ferre? Quod quaeris, hoc (divitias) non habemus, eorum quae possidemus, non indiges: Nos Deum reveremur, homines amamus, aurum spernimus, mortem despiciamus,*

voluptates non curamus. Vos autem mortem timetis, aurum avaritatis, voluptates concupiscitis, homines odistis, Deum contemnitis. Palladius pag. 26. edit. Eduardi Bissaei. Vide etiam Plutarchi Alexandrum magnum, editioh. Francoforti 1580. pag. 210. & seq. ubi ita dif-

novitates excludimus, Deum honoramus, naturae leges non evertimus, longinqui temporis usu, populi exercitatione, & universali periclitatione probata instituta non dimittimus, loquacitatis & amarulentae mordacitatis expertes sumus, quieti, tranquillī, pacifici philosophiae operam navamus. Si ut docearis ad nos venisti, comptulum, bene cincinnatum, carne & vino bene fartum, crepundiis, aciculis, fibulis & nodulis redimitum philosophum Europaeum de Paw exue, legem & ridiculas patriae tuae consuetudines, artemque tuam naturae ne praeponas, a vino & venere abstine, animatum ne tangas, humi nobiscum cuba, nobiscum frequenter ieiuna & limpida aquam bibe, nudus cum nudis philosophare. Ita mens tua Europaeis vaporibus offuscata pederentim inclarescet, & discussis tenebris, quibus involvitur, opportuna erit ad nostrae philosophiae dogmata percipienda. Quod si hoc displicet, apagete cum omnibus tuis Europaeis praeiudiciis, quae dimittere non vis. Hoc certe modo receptus fuit apud Brahmanes Pythagoras, hoc modo excipietur de Paw, & si quidem discendi cupidus est, etiam circumcisionem pati volupe ipsi erit, si non, mente perditā & a communi veritatis sensu disiuncta, idiota loquax ad suos in Germaniam philosophiae Brahmanicae imperitus revertetur. Sed nullum periculum adest suscipiendi itineris. D. de Paw domi suae nullo inspecto terrarum climate, nulla visa gente, nullis lectis exoticis libris, ne hilum quidem intellecta gentium lingua, nullo gentis morum & indolis periculo factō, Aegyptios, Persas, Indos, Tibetanos, Sinenses ex capite, ex philosophia sua, ex legibus & consuetudinibus patriae suae examinat & diiudicat, modo stridet, modo mordet, in obvios quosque invehitur, & ad tribunal suum iura dicit, quasi certum iam exploratumque esset, dogmata sua, legesque omnibus aliis praestantiores esse, ac toti orbi, omnibusque hominibus convenire, aut sequendas proponi posse.

C c 2

Te

differit : *Onesicritum ad eos gymnosophistas misit (Alexander) qui celebri fama in ocio vivebant, Onesicritus philosophus erat Diogenis aliquando sectator. Is refert : Calanum contu-*

meliose admodum & aspere sibi mandasse, ut vestimento posito nudus ipsum audiret, alioquin non esse cum ipso collocaturum, ne si ab ipso quidem Iove missus fuisset.

*Te consule, dic tibi quis sis, •
Buccae noscenda est mensura tuae.*

Vacca divinitatis, seu deae Bhavāni & Laekshmi symbolum, & huius ultimae deae sedes, in caelum assumpta fuisse, ac in caelo dei Indra habitare perhibetur. Exstat in Indiis liber *Kavalabhāgyam* inscriptus, qui de virtutibus & meritis vaccae tractat. Gentiles dum iurant, vaccae caudam tangendo iureiurando se obstringunt, dum morti proximi sunt, caudam vaccae arripiunt, & ea in caelum vehi volunt, id est, animam transmigratioe in vaccam inducere se putant, dum caudam eius tangendo expirant. Per hanc actionem & mortem corpus in femina naturae resolvendum, animam sacro animali tradendo a vili & aerumnosa metempsychosi liberari sperant. Initiatis, ut eos vere dogmati suo addictos esse cognoscant, & probent, potus പര്യായം panciadevyam dictus dari solet, qui ex his rebus constat: I. ex urina vaccae, II. ex stercore vaccae aqua diluto, III. ex lacte dulci, IV. ex butyro, V. ex lacte acidulo. Haec omnia miscentur & initiato potanda traduntur, atque hic potus, *divinus potus* dicitur. Non itaque facile est Europaeo homini Brahmanicis sacris aut philosophia initiari, nisi sponte velit huius initiationis legi & hauriendae huiusmodi potioni subiici. Eadem portio datur illi, qui a lege & philosophia, aut etiam a tribu sua excidit, dum iterum pristinum institutum amplecti vult, per hanc enim portionem purgari, & lustrari debet a crimine, atque denuo probari, ut admitti possit (1).

Serpens symbolum vitae Indis facer est, quia ingens anguis *Vāṣṭhi* dictus, totum mundum in se reclusum continet & animat. Deinde anguis etiam Bacchi seu Shvae omnibus vitam tribuentis attributum est, unde deaster iste saepe serpentibus amictus exhibetur. Ita quoque anguis caelatus cernitur in tabula marmorea Mitrae Burgheſii in villa Pinciana, quia Mitra
seu

(1) Non sola religio & ratio symboli apud Indos cultus vaccae causa est, calor ingens, telluris siccitas, pabuli defectus, butyri & lactis necessitas in iis, qui animata edere nequeunt; physicae & politicae rationes sunt vaccam colendi, speciem eius conservandi, & ne pereat, ab eius nece abstinendi.

seu sol calore & virtute sua omnia vivificat. In multis urnis Romanis, quae Bacchum exhibent, idem anguis caelatus conspicitur, quia Bacchus non solum vitae, sed etiam mortis dominus est. Râma seu Bacchus iunior manu anguem in orbitam reclusum tenet, quod symbolum idem omnino significat, sol nempe occidens, & sol oriens uterque vitae emblemata praesefert. Krshna deus seu sol in eclipfi constitutus, duos immanes angues devicisse fingitur, unum *Râbu* nomine, qui planeta esse supponitur, atque hic gigas & serpens niger esse perhibetur, qui a Vishnu seu Krshna, id est a sole occisus fuit radios suos evibrando. Ab hoc serpente nigro, qui in Krshna seu solem in eclipfi constitutum, ac proinde nigrum vel fuscum, quod Krshna significat, virus suum emittit, Indi eclipfes solares deducunt. Alter gigas, genius & serpens *kedu* dictus, ruber esse fingitur, atque ab hoc eclipfes lunares ex opinione Indorum oriuntur. Ambo hi serpentes Europaeis astronomis caput & cauda draconis sunt, seu nodus ascendens & descendens. Hi itaque duo serpentes ab Indis, a R. P. Hanxleden & a Waltherio Missionario Dano inter planetas (1) numerantur, atque solum tempore eclipfis visibiles esse dicuntur. Ex his aliisque iam patet, quam recte nos res Krshnae soli in eclipfi constituto adscripserimus, eumque Apollinem seu solem esse ostenderit. Unde ait Cicero de nat. deor: *Iam Apollinis nomen est Graecum, quem solem esse volunt*. Liquet deinde, cur Indi serpentes venerentur, vitae nempe & mortis emblemata sunt, vitae, quia etiam abscisso capite diu spiritus animales retinent, mortis, quia virus suum emittendo enecant, atque hae duae proprietates ab antiquis etiam soli fuere adscriptae, unde etiam ortus est mos serpentem cum Baccho, Mitra, Shiva, Râma, Krshna seu sole unum, aut plures angues pingendi aut caelandi. Indi Malabarenses serpentes venerantur praesertim cucullatos, quos *nallapâmba* seu bonos aut pulchros vocant, quamvis atrox & mortiferum virus saepissime in eos emittant, ex quo, quia antidotum nequaquam praesto adesse solet, plurimi pereunt. His serpentibus soli sacris lac in vase

(1) Vide Waltheri Missionarii Danorum Indica inscriptum, ad calcem historiae regni Baetrianum insertum pag. 153.

vase bibendum apponunt, tuguriola exstruunt, lapides in habitaculum coacervant, in lucis ad arborum radices ipsis sedes parant, id quod nos in hac tabula ex museo Borgiano exhibemus.

Simius crinitus niger promissam barbam gerens in veneratione est & in aulis regum in honore, quia Panem deum seu Hanuman Bacchi comitem, seu ventum repraesentat. Elephantes fortitudinis symbola magni habentur, quia super octo elephantibus mundum collocatum esse Indi fabulantur, qui elephantem eum sustinent, & conservant. Hi dum locum mutant, terrae motus causa esse dicuntur. Scarabaeus recurva cornua habens & lucidis alis instructus, solis & planetarum symbolum esse videtur. Quare litterati Indi in poematibus suis illi quoque invocationem suam, seu laudis encomia initio lucubrationum suarum dirigunt, & in libro *Sambhavam* scarabaeus iste lucidus semper ad hesychastarum asceteria, circa contemplatorum sedes, id est circa planetas volitans inducitur, atque alis suis planetas, seu contemplatores illustrans, atque illuminans exhibetur. Corvi animas defunctorum repraesentant, quare familiare & sacrum munus est ipsis quotidie oryzam coctam ad edendum proiicere, idque in memoriam animarum, quae mortalia corpora exuerunt. Piscem & aprum, in quos Vishnu incarnatus fuisse fingitur, rupibus subterraneis templi Mávalipuram in ora Coromandelica insculptos vidi, sed his cultum aliquem ab Indis exhiberi nunquam vidi. Haec igitur animalia sacra sunt, & varia symbola Indici cultus, quae quidem D. de Paw, alique exponere & illustrare conati sunt, sed ea illustrando maioribus tenebris obvolverunt. Nos, qui ex sententia, libris, opinionibus hodiernum in India vigentibus, denique ex hodierna rerum Indicarum praxi haec descripsimus, supervacaneum esse iudicamus veterum auctorum testimoniis argumentum nostrum confirmare, ideo cum primis, quia arctissimis limitibus huius opusculi adstricti tenemur.

EX PRAEMISSIS CONSECTARIA

Indi soli, lunae & planetis sacrificant, *vide huius opusculi p.4. 5. & seq.* Indi ignem adorant, eique litant, *vide pag.9. & seq.* Indi lunae seu deae Káli vel Bhagavadi victimas humanas & animalia immolant, *pag.14. & seq.* Indi malorum geniorum existentiam ab astris deducunt, atque stellas mentibus praeditas esse autumant, *pag.25. & seq.* Indi lingam solis generantis symbolum ponunt, lunae vero yoni seu matricem, atque haec generationis instrumenta & emblemata ipsi colunt, *pag.28. & seq.* Indi in honorem solis se lavant, *pag.43.* Indi instituta sua philosophica & magistros suos a sole & planetis deducunt, & siderum errantium motum ac vitam imitantur, *pag.57.* Indi genesim suam soli, lunae, planetisque adscribunt, *pag.62. & seq.* Indi reges suos a sole & luna deducunt, *pag.70.* Indi soli producendi, conservandi, & destruendi virtutes attribuunt, & primam per terram, secundam per aquam, tertiam per ignem repraesentant, *p.74. 79.85.* Indi lunae duos effectus, seu actionem generandi & destruendi adscribunt, & biformem exhibent, *pag.99. & seq.* Indi destructionem mundi per aquam & ignem adstruunt, *pag.114.* Indi Bacchum solem esse docent, atque hunc ipsum diurnum & nocturnum, vitae & mortis dominum constituunt & colunt, *pag.119.135. & seq.* Indi Budham Mercurium planetam esse docent, eique vi. scientias attribuunt. *Vide dissertationem de Budha.* Indi deum-Ianum seu Gannavadi, Subrahmanya seu Herculem, Hanuman seu Panem, Káma seu Cupidinem a sole, luna, & stellis deducunt, *vide haec suo loco digesta.* Indi animalia aliqua soli, lunae, & planetis sacra esse putant, et ea venerantur, *ergo prima religio Indorum sabaismus seu militiae caelestis cultus fuit, antiquissima est, ac idololatria eorum ab astronomia potissimum descendit.* Verissimum proinde est hoc, quod S. Scriptura docet (1),
nem-

(1) Job. cap.31.v.26. *Si vidi solem cum fulgeret, & lunam incedentem elgre: Et laetatum est in abscondito cor meum, & osculatus sum manum meam ore meo, quae est iniquitas ma-*

xima & negatio contra Deum altissimum. 4. Reg. cap 21. v.2. Fecit maximum (Manasses) in conspectu Domini, iuxta idola gentium, quas delevit Dominus a facie Israel, conversusque est, & aedi-

nempe quod ante Mosis tempus pleraeque gentes solem, lunam, ceterosque planetas coluerint, & quia Moses Hebraeos praepri-
 mis ab Aegyptiaca superstitione, cultu & idololatria avocabat, etiam
 haec in sua origine sabaismus erat, atque in cultu astrorum,
 in astronomia maior ipsius pars consistebat. Diog. Laert. edit.
 Rom. anno 1594. pag. 3: *Aegyptii dicunt deos esse solem ac lunam,*
quorum ille quidem Osiris, haec vero Isis vocetur. Et infra: *Leges*
Aegyptii de iustitia instituerunt, quas ad Mercurium (Herma, Dher-
ma Budh, vel Touth) retulerunt auctorem. Ita Indi, Tibetani,
 Peguani, Siamenses, Sinenses, Iaponenses. Laert. lib. 8. pag. 114.
Pythagoras etiam Chaldaeos, magosque adiit. Clemens Alex. addit:
Gallos (Aegyptios) & Brahmanes. De Pythagora vero idem
 dicit Laertius lib. 8. pag. 220: *Solem & lunam & reliqua astra deos*
esse docuit (Pythagoras), etenim in ipsis calor, qui vitae fons est,
exsuperat; lunam vero a sole illuminari. Herodotus in Euterpe:
Boves mares eosdemque mundos, ac vitulos universi Aegyptii immo-
lant (ut olim Indi) feminas (boves) eis immolare non licet, ut-
pote Isidi (dominae) consecratas. Boves feminas omnes itidem Aegy-
ptii venerantur ex omnibus pecudibus longe plurimum, nempe ut
 Indi. Et infra: *Non eosdem deos peraeque colunt praeter Isidem*
& Osirim, quem Bacchum (observa bene) esse aiunt. Vocatur
autem & hircus & Pan aegyptiace Mendes (samscrdamice
 ♂ & ♀ menda hircus subruber). *Aliis diis immolare suos*
ius Aegyptiis non est, praeterquam lunae tantum & Libero.
Quin & alium diem festum Baccho agunt fere per omnia Graeco festo
similem, sed loco phallorum, id est ficulneorum veretrorum a collo pen-
dentium, sunt ab eis excogitatae statuae cubitales e nervis compactae.
 Indi & phallos ex collo gestant, & in Bacchicis sacris statuas istas
 circumferunt. De phallo hoc Aegyptio, de Osiride seu sole,
 Iside seu luna, de Osiridis tribus oculis, de loto, de peplo Isi
 dis

& aedificavit excelsa, quae dissipaverat Ezechias pater eius, & erexit aras Baal, & fecit lucos sicut fecerat Achab rex Israel, & adoravit omnem militiam caeli, & coluit eam. Traduxit filium suum per ignem, & ariolatus est, & observavit aujuria & fecit py-

thones, & uruspices multiplicavit, Hic cultus adhuc anno 698 ante Christ. nat. obtinebat, multo proinde frequentiore antea fuisse censendum est. Vide 3. Reg. cap. 15. 2. Par. c. 33. Ier. c. 19. 4. Reg. c. 17.

dis, denique de triangulo (1) multa tradit Plutarchus *libro de Iside*, quem consule. De sabaismo veterum Persarum vide Thomæ Hyde *historiam Persarum, Parthorum, & Medorum; Oxonii anno 1760. pag. 3. 4. 5. 13. 23.* ubi veteres Persas sabios, seu cultores planetarum, atque etiam idololatrias fuisse ostendit. Quamvis igitur sive apud Indos, sive apud Persas, sive apud Aegyptios aliqua localia religionis capita ipsis illis terris peculiariter affixa, & a patrio solo desumpta exstarent, primas tamen ille communis & antiquissimus fons religiosi cultus ipsa astronomia fuit, & observatio siderum, a quibus deinde idololatriam suam deduxerunt. Ftenim si religio harum gentium ab astronomia non descendit, & ipsis in suo fonte & origine communis non fuit, qui fieri potuit, ut tot gentes inter se disiunctae & longinquae unum eundemque Budham in tot orbis partibus adorent? Qui fieri potuit, ut bovis vel Apidis cultus unus & idem in India, in Aegypto, in Iaponia obtineret, & Mitra Persicus pariter bove veheretur? Qui fieri potuit, ut vacca Aegyptiis, Indis & Hebraeis fuerit sacra, & hodieum sit Indis cultus religiosi obiectum? Quonam pacto, qua rerum & gentium communicatione, quibus bellis accidere potuit, ut Mendes hircus Aegyptiis & Mendahircus rufus Indis nomine & omine sit cognitus, unus denique & idem Manu, Menu, Menes, vel Mannus rex Aegyptiis, Indis, & extremis Scandinavianis primus sit gentis conditor et institutor, si hic idem Manu Noach non est, quem ut liber Bhagavadam tradit (2), Vishnu a diluvio universali libera- vit? Qui fieri potuit, ut Scanda, vel ut alii corrupte scribunt

D d

Sanda

(1) Triangulum istum minus recte explicasse videtur Plutarchus, dum unum latus Cfirm, aliud latus Isidem, tertium Orum significare dixit in libro *de Iside*. Mihi multo probabilius esse videtur, tria haec latera tres solis virtutes indicare, generatricem, conservatricem, destruatricem, per quas omnia nascuntur, conservantur, & corrumpuntur, ut iterum renascantur, atque hoc modo triangulus ille verum omnis vitae est symbolum, id quod Brahmanes dicunt. Hinc triangulo apud Tibetanos, Indos & Si-

nenses successit tripus cum lingam vel cono eidem insidente, & hic tripus cum sacro cono *thurma* dicto, hodieum a Tibetanis Lahis in solempni pompa vehitur, de quo vide in Alphab. Tib. p. 212., & *tabulam quae eam exhibet*.

(2) Vide grammaticam Samscrdamicam pag. 173. & seq. item huius opusculi pag. 6. 69. *Asiatick researches tom. 1. pag. 244.* De diluvio universali quod praerleyam seu Vellapraleyam id est *destructionem mundi per aquas* Indi vocant, vide *Amaralinha sect. 1. Sorygavarggam.*

Sanda vel Secander Indis, Persis, & Scandinavianis commune numen sit, & unus Hercules, qui tot terras pervasit? Qui fieri potuit, ut Gannavadi vel Janus apud Indos numerorum deus sit, et claviger, si hic idem Janus ab astronomia non descendit, et Romano ac Graeco Iano anterior non est? Qui fieri potuit ut phalli cultus Indos, Tibetanos, Aegyptios, Graecos, Hebraeos inficeret, si hic idem phallus in sua prima symbolica institutione solis virtutem generatricem non repraesentabat, aut si de repraesentatione et significatione huius symboli illae gentes in prima sua origine non conveniebant? Qui fieri potuit ut Iotos Indis, Tiberanis, Aegyptiis, et Iaponensibus sit sacra, si hoc idem symbolum ex rerum natura in ipsa symbolici cultus origine desumptum, et ab uno fonte deductum non fuit? Qui fieri potuit, ut Mitra Romanis, Graecis, Aegyptiis, Persis, et Indis unum sit numen, si Mitra sol non est, primus et antiquissimus deorum? Qui fieri potuit ut mundus apud Aegyptios et Indos ex ovo prodeat, si de hoc eodem vitae symbolo inter primos illarum gentium institutores, aut astronomos nulla conventio, aut communicatio intercessit? An haec omnia, et centena alia ubique terrarum a Baccho fuere instituta, docta et inserta? an a Sesostris, aut a Scythis invecta? Sed Bacchus sol est, et Sesostris quidem et Scythae varias terras et gentes pervadere poterant, unitatem hanc et conformitatem stabilire non poterant. An Alexander ideo ex Graecia in Indias venit, ut Brahmanes religionem doceret, aut diis symbola poneret, an non potius, ut nominis gloriam stabiliret, Indicas arcas excuteret, et spoliis onustus rediret? An non potius pastoralis et astronomico otio haec invecta et stabilita fuisse dicendum est, dum in tanta rerum luce apertissime videmus, omnis fere idololatriae basim astronomiam, et rerum naturalium observationem esse, atque haec ipsa dogmata, haec ipsa instituta Sesostris, et Scytharum expeditione, quamvis utramque veram esse supponas, antiquiora esse? Profecto Simplicius *lib. de caelo* litteris prodidit, observationes Chaldaeorum astronomicas Babylone a Calisthene ad Aristotelem missas fuisse, et haec communi scriptorum calculo et suffragio ad annum circiter 2230. ante Christum natum referuntur. Paulo ante hoc tempus Noach

floruit,

flornit, qui certe idem et unus est cum Manu, Menu vel Menes Aegyptio et Indico, quem libri Indici a diluvio liberatum fuisse prodiderunt. Ad hoc circiter tempus coincidit vita pastoralis populorum, astronomicis observationibus apta. Circa hoc tempus Hysci seu reges pastores ex Arabia irrumpentes Memphim ceperunt, et imperium Aegyptium fundarunt. Circa hoc tempus monarchia Assyriorum stabiliri coepit, a qua Brahmanes defecisse, et in Indiam penetrasse videntur ex eo, quod in libris ipsorum identidem recurrant bella inter bonos et malos titanes vel gigantes terrestres habita, quos ipsi *Assurer* vocant, legis et religionis inimicos, quos certe sub illo involucro Assyrios populos haberi, ego saepe suspicabar. Circa hoc tempus sabaisum ubique obtinuisse Iobi liber indicat, et de solo inter gentes astrorum cultu loquitur. Circa hoc tempus apud Aegyptios et Indos distinctio totius gentis in quatuor classes vel tribus incepit; nam Indici libri eam Manu regi adscribunt, et a Noach derivant. Adde his, aetates Indicas in quatuor dispertiri, et primam quidem കൃതയുഗം *krdayugam*, vel *satyayugam* seu *veritatis & iustitiae aetatem* usque ad diluvium perdurasse, secundam ദ്വിതീയയുഗം *dvidiyugam* dictam, a diluvio seu prima incarnatione Vishnu in piscem incepisse, tertiam തൃതീയയുഗം *tredayugam* seu *aetatem cupream* triginta annis post mortem dei Krshnae, quae ad annum circiter 1000. ante Christum natum reiicienda est, finivisse, ac circa id tempus കലിയുഗം *kaliyugam* seu aetatem ferream incepisse, Indos asserere (1).

D d 2

Quam-

(2) De primo Atheniensium rege Pandione, eiusque successoribus *vide p. 218. tom. 8. operum S. Hieronymi Venetiis anno 1769.* Ibidem S. Hieronymus regnum primi Pandionis ad annum 280. post natum Abraham constituit, circa tempus, quo apud Iudaeos pontificatum suscepit Phines. *Pag. 210. eiusdem operis* Nysa urbs Indica a Dionysio anno 250.

post natum Abraham condita fuisse fertur. Quodcumque chronologiae systema assumatur, id semper meminisse oportet, Indicos Pandavas probabiliter Graecis anam dedisse reges Pandiones in regum Atheniensium catalogum assumendi; nam & Dionysi res gestas in India ad illud tempus Graeci referunt. Epocha ergo ultimi regis Graeci Pandion, etiam

Quamvis vero certa epocha harum aetatum stabiliri nequeat, atamen evidens est illa, quam Indi ad diluuium referunt, ac ab ea primordia institutionis suae deducunt: Ad hanc igitur epocham astronomia Indica & institutiones civiles ex opinione Indorum referendae sunt, non autem ultra hoc tempus, quod somniat D. Bailly, qui tempus Indicum divinum & humanum confundit, annos geniorum & hominum non distinguit, & Indis antiquitatem affingit, quam nec ipsa Indorum historia patitur. Vide nostras animadversiones in librum Bhágavadam pag. 173. & seq. in grammatica Samscrdamica, & Waltheri Missionarii Dani doctrinam Indicam de tempore pag. 180. & 181. ad calcem historiae regni Bactriani a Bayero editae. Consule etiam Sonnerat tom. 2. cap. XI. pag. 176. *systeme des Indiens sur la durée du monde & ses differens ages*; in quo capitulo haec omnia uberius pertractat, atque exorbitantem illum Indicum annorum calculum cum reliquarum gentium annorum cyclo componere studet.

Haec igitur omnia aperte palamque evincunt, Indos in praecipuis religionis suae capitibus ac institutis cum reliquis antiquis gentibus convenire, cum iis ex uno stipite descendere, primam eorum religionem fabaismum ac idololatriam fuisse, neque veram & historicam eorum originis epocham ultra diluvii tempus reiici posse. Pellantur ergo D. Bailly ineptiae philosophicae pene aniles, & temeraria imbecillitas, quae solis hebetibus & inexercitatis imponere potest. *Malo indifertam prudentiam, quam stultitiam loquacem*, aiebat Cicero, & haec vitanda, illaque amplectenda est omnibus illis, qui vere de exteris & longinquis gentibus sinceras notitias perquirunt. Sed argumento nostro non parva vis & valor accrescet, si admittas primigenia haec gentium religionis capita, opiniones & instituta, ipsa illarum gentium communicatione & philosophiae studio conservata & aucta fuisse. Aegyptus enim suos habuit sacerdotes, Graecia suos philosophos, & India suos Brahmanes, quorum scholam iam dudum antea stabili-

pro Indicis Pandavis statui debet, atque 30. annis post bellum Indicum Pandavarum confectum, & mortem Krshnae, quartae aetatis ferreae Indicae historicae initium statuendum est. Confer etiam

praefationem Stephani Fourmont ad tom. I. libri: *Reflexions critiques &c.* pag. VI. & seq. *remarques generales sur le caractere des chronologistes.*

bilitam invenit Pythagoras, & post eum Alexander magnus. Vide huius opusc. pag 49 & 58., & de communicatione gentium p. 5 r. Quia vero non Indi ad Graecos, & Aegyptios accedebant, sed vice versa, ac multa vocabula Indica Samscrdamica apud Aegyptios & Graecos reperiuntur, sane non levis est coniecturae locus, multa quoque religionis & philosophiae placita ex India in Aegyptum & Graeciam perlata fuisse. Emigrationis Indorum ex sedibus suis nullus vetus meminit auctor; quin Plinius, Strabo, Arrianus & Diodorus Sic. *bibl. lib. 2.* Indos emigrasse apertissime negant. Unde aiunt Calcuttenses Angli in libro *Asiatick researches* tom. 1. pag. 271. *It seems more probable, that they (Aegyptii sacerdotes) visited the Brahmins of India, as the sages of Greece visited them, rather to acquire, than to impart Knowledge; nor is it likely, that the self sufficient Brahmins would have received them as their preceptors.* Unde ait Strabo: Apollodorus quidem Parthicarum rerum conscriptor, cum mentionem de Graecis facit, qui Bactrianam ceperunt, ac de Syriacis regibus, a Seleuco Nicatore praefectis, refert eos cum admodum aucti essent Indiam invasisse. Strabo lib. 15. Praeterea mercatores qui per Nilum & Arabicum sinum ex Aegypto in Indiam navigant, pari admodum in Gangem usque perveniunt. Strabo lib. 15. Indi prope gentium soli numquam emigraverunt finibus suis. Plinius *hist. nat. lib. 6. c. 17.* Et postea: *Secuta aetas propiorem cursum tutioremque iudicavit, si ab eodem promontorio (Syagro Arabiae promontorio) Zizerum annem portum Indiae peteret, diuque ita navigatum est, donec compendia invenit mercator, lucroque India admota est. Nec pigebit totum cursum ab Aegypto exponere &c.* Plinius cap. 23. Et infra: *Ex India navigant (nempe redeundo) mense Aegyptio tybi incipiente (decembri), ita evenit ut eodem anno remeant (prout hodie dum remeant Arabes in oram Malabaricam). Navigant autem ex India vento vulturno, & cum intravere rubrum mare africo vel austro.* Et Arrianus: *Deinde Sinthus fluvius (unde corruptum Indus) maris rubri (oceanus Indici) fluviorum maximus copiosissima aquarum vi in mare se exonerans. Septem sunt istius fluminis ostia, sed exilia admodum atque palustria ita ut non sint navigabilia excepto medio, in quo etiam maritimum est emporium barbaricum, cui opposita est insula,*

& a ter-

& a tergo metropolis Scythiae mediterranea Minnagra nominata
 (en ergo Scythiam a veteribus intra Indum fluvium collocatam
 quod bene observet D. d'Hancarville). *Parthorum est subiecta*
imperio, qui assidue mutuo se se inde expellunt. Naves (Aegyptiae,
 & Arabicae de quibus toto libro loquitur) *diversis locis barba-*
rici emporil subeunt &c. Et infra in eodem Periplo : *Ab*
his partibus (a Bactriana ad Indum sita) *Alexander profectus ad*
Gangem usque penetravit relicta Limyrica & Australi Indiae ora.
Quamobrem ad haec usque tempora in Barygasis (oppidum Baroche
 est hodieum in sinu Cambayae existens, de quo vide disserta-
 tionem D. Wilford pag. 369. in *Asiatick researches*) *antiquae*
drachmae reperiuntur Graecis sculptae litteris cum insignibus Apollodo-
ri & Menandri, qui post Alexandri obitum ibi rerum fuerunt potiti.
In emporium illud (Baroche) *maxima ex parte deportatur vinum*
Italicum, Laodicenum, & Arabicum, aes, stannum, plumbum . . .
exportatur (ab Aegyptiis & Arabibus) *ex iisdem locis nardus,*
costus, bdellium, ebur, onychini lapides, sericum, molochinum, filum,
piper longum. In hoc autem emporium ex Aegypto navigatur mense
Julio qui est epiphi. Idem Arrianus in Periplo. Et infra naves Aegy-
ptias per oram Malabaricam & promontorium Comorinum usque
ad Gangem uno quasi filo deducit, quod ibi vide. Nullum ergo
dubium est de communicatione Aegyptiorum & Graecorum post
Alexandri magni tempora. De temporibus quae Alexandrum
praecesserunt, vide Herodotum lib. 3. & 4., librum Esther lib. 1. cap. 8.,
S. Ambrosium edit. Rom. tom. 5. de moribus Brahmanorum, Dodwell
in Arriani Periplum, Schmit dissertationem de colonia Aegyptiaca in
Indiam deducta, Fourmont Reflexions critiques sur l'histoire des
anciens peuples tom. 2., ubi tamen alucinari videtur, quod Col-
chidem & Phasim ad Tigrim fluvium collocet, cum mihi cer-
tum videatur, Colchidem antiquissimum oppidum Coleci vel Co-
lechi esse ad promontorium Comorinum situm, in quod, ut ex
Arriano patet, ex Phasi, id est a Gange, merces Indicae infere-
bantur, & iis nautis Phoenicibus ac Aegyptiis venumabant,
qui fragilibus navigiis promontorium Comorinum ob acerbos
& magnos maris fluctus transmeare, atque ad Gangem accede-
re nequibant. Haec proinde omnia satis indicant, inter veteres
illas

illas gentes communicationem intercessisse, atque valde probabile esse, quod in pluribus locis innumus, Aegyptios nempe, Gracos & Persas aliqua religionis & philosophiae capita, instituta, & opiniones ab Indis accepisse. Pro argutis & acriter intelligentibus haec pauca digessimus, loquaciter litigiosos non curamus.

CULTUS CIVILIS

നാലവണ്ണം.

NALEVARNNAM

T A B. XXVIII.

QUATUOR TRIBUS

ബ്രഹ്മണ്യം BRAHMANES

Quemadmodum Indi pleraque religionis suae capita ab astronomia deducunt, ita quoque nonnulla civilis vitae instituta apud eos ex philosophiae & astronomiae principiis dimanasse videntur. Solem, lunam, planetas, stellas divinis animatas esse mentibus tota credit antiquitas, de qua re confer Platonem in *Timaeo*, & Ciceronem de *nat. deor.* Inde certe etiam vetus profluxit Indorum error, ut reges suos ex sole & luna progenitos crederent, & hoc ipsum omnibus suis litteris, monumentis et libris commendarent. Quare apud ipsos duae regum statuuntur classes, nempe സൂര്യവംശം *Sūryavamsham* feu *classis regum ex sole progenita*, & ശംഖവംശം *Sómavamsham*, *progenies regum ex luna orta*. Vide de his primum versum libri eorum sacri *Bhágavadam* inscripti (1). Plinius *hist. nat.* lib.6.c.17. ait: *Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum* (Indo-

(1) Vide huius opusculi pag.70., & in grammatica Sanscrdamica textum originalem libri *Bhágavadam* pag.171. et 180-181.

(Indorum) *centum quinquaginta tres, annis sex mille quadringentis duobus*. Arrianus *hifl. Ind. lib. 1. cap. 1. pag. 323. edit. Gronovii: A Baccho reges numerabant (Indi) centum quinquaginta tres, annos vero sex mille quadringentos & duos*. Et paullo supra: *Discedens ex India Liber Spartembam unum ex anticis regem Indis praeficit, quo mortuo ad Budyam eius filium regnum transit*. Libero ergo patri Graeci scriptores ex opinione vulgi Indici initia regni, & institutionis civilis Indicae passim adscribunt. Iam autem cum Bacchus seu Liber pater, Shiva seu Sebecius, sol sit, id quod nos invictis argumentis supra demonstravimus (1), quis neget Indos populari fama reges suos a caelesti mundo deduxisse? Deinde admirabile est etiam illud, quod Arrianus dicit, *Indis a Baccho Budyam filium suum regni successorem datum fuisse*. Budyam (corruptum a Budha) an alius esse potest a Mercurio seu Dherma rege & astronomico numine, quod Indis, Tibetanis, et Aegyptiis leges et scientias dicitur tradidisse? Shriráma, Bacchus iunior ex vulgari Indorum opinione atque Graecorum auctoritate Indiam domuisse, leges et iura dictasse, Indicas terras distribuisse, arationem docuisse, populum civili cultu perpolivisse creditur. Hic vero ipse Shriráma ex stella Ròhini natus fuisse perhibetur in libro Bhagayadam *strophá 8.*, quam vide in grammatica Samserdamica *pag. 183*. Ipsa instituta philosophica Samanaeorum quid aliud sunt, quam fervidae Indorum imaginationis partus, qui ab astronomia et philosophia descendit, cum sub symbolo solis, lunae et planetarum Deum ens supremum meditari, & adorare se dicant, soli litent, solis generantis emblemata lingam collo aut brachio appensum portent, virtutem denique solis creatricem, conservatricem, et destructricem sub symbolo terrae, aquae et ignis publico cultu profiteantur et adorent? Hi ipsi Samanaei, hesychastae, silentiarii seu Muni, contemplatores, et regibus a consilio sunt, quia et in caelesti mundo sol et luna dii

et re-

(1) Vide huius opusculi dissertationem: *an Brahmanica religio a Scythiis descendat*, item articulum *Shriráma* inscriptum, item de Sebecio vel Sebasio grammaticam Samserdamicam *pag. 28. & seq.* Macrobius *lib. 1. Saturn. toto*

cap. decimo octavo. Plutarchum *in Iside*, Herodotum *in Euterpe*. Item Bacchum iuniorem affabre in aes incisum in opere inscripto: *Pitture antiche di Ercolano tom. 3. tab. 37.*

et reges; contemplatores autem et eorum consiliiarii sunt reliqui planetae, qui illos in caeli latifundio circumstant, considerant, in silentio adorant, eis obsequuntur, consilio suo et lumine prospiciunt, et vicissim luce et maiestate illorum replentur. Haec certe, nec alia fuere Indici religiosi et civilis cultus principia, eaque naturalia, simplicia, ab astronomia deducta; per quam terrestri mundus instar caelestis mundi systema coordinatus, distinctus, et perpolitus fuit. Adde his ingentem regum, philosophorum, municipiorum, quin et infinitarum popularium personarum copiam, quae omnes solis et lunae nominibus in libro Amaraśinha descriptis, et a nobis allatis, insigniuntur, atque ab astris hodieum vocantur (1), id quod aperte palamque confirmat sententiam, quam supra pag. 73. ex Petro Errico attulimus, nempe primi illius & remotissimi aevi patres ac gentes nomina sua & facta astris adscripsisse. Atque hinc certe exorta fuit in veteri historia ea rerum & personarum confusio, cum plures res aut personae in una eademque regione, aut urbe, uno eodemque nomine insignirentur, ars graphica abesset, neque appellativis nominibus omnia palam distinguerentur. Hinc ergo evenisse credendum est, ut plures inveniantur Mitrae, plures Bacchi, plures Budhae, plures Hercules, plures Manu, plures Párvadi, Laekshmi, Iunones, Veneres &c. uni alterive terrae propriae & affixae. In hac tanta rerum & personarum confusione, una tamen certa, constans, & universalis inter Brahmanes persistit traditio, multis etiam eorum libris firmata, nempe non

E e foli,

(1) Hodiedum in Indiis viris familiaria nomina sunt haec: *Mitra*, *Mahá-déva*, *Krshna*, *Ráma*, *Góvinda*, *Kumára*, *Ciagra*, *Subramanya*, *Késhava*, *Mártanda*, quae quidem nomina, ut ex explicatione horum epithetorum supra a nobis allata patet, ad solem & astra referri iam vides. Ita pariter multa nomina feminarum ad lunam referuntur: *Káli*, *Párvadi*, *Shakti*, *Ishvari*, *Kómari*, *Mahéshvari*, alia vero ad tellurem seu telluris dominam, ut *Laekshmi*, *Shri*, *Ramà*, *Vaishnavi*, *Umà* &c. Ita non minus nomina re-

gum, urbium & templorum Indicorum a sole, aut a luna desumuntur: *Ciandracotta lunae urbs*, a quo vocabulo Strabo corrupte scribit rex Sandracottus, loco *rex urbis Ciandra*. Rágia Mitra *rex Mira seu sol*, quod D. de l'Íle pariter corrupte scribit: *Rája Mirda*. Rágia Ráma, quod iterum corruptum fuit in Raia Ranas. Denique hodieum in Indiis existentia Rámishváram, *Ramae domini* (Bacchi iunioris) *templum*. Rámaburam *Ramae urbs*, *Krshnaburam Krshnae dei urbs*.

foli, non lunae, non planetis cultum civilem & instituta gentis politica adscribenda esse, sed Manu regi gentis Indicae conditori, quem ob sua bona opera Vishnu ab universali diluvio liberavit (1). Hic ergo Manu, sive antidiluvianum illud sit, sive post diluvium ab ipsomet ex observatione astrorum deductum, systema istud civile genti tradidit, & terrae incolas in quatuor classes dispersit, in sacerdotes, in reges, in agricolas, in artium mechanicarum professores. Manu rex eiusque descendentes Indi Brahmanes insigne illud nostri aevi commentum, quo omnes homines aequales esse perhibentur, ignorarunt. Sed an a vero aberrarunt? An institutio harum quatuor tribuum cum legibus naturae pugnat? An iniqua res diis altare erigere & sacerdotes consecrare, populo regem praeficere, agros colere, militiae pro defendenda patria nomen dare, unam classem obsequi, alteram vero praeesse? Quod si natura nos omnes aequales esse vult, ede quaeso, cur nos omnes similes esse non vult? Cur uni venustatem, alteri tribuit faciem indecoram, uni vires corporis, alteri minutum, anxium & sollicitum animum, ac debile corpus, uni mentem & sagacitatem, alteri hebetudinem, uni cor generosum & benignum, alteri crudele & inhumanum,
uni

(1) Diluvium universale de quo saepe disseruimus in vocabulario Brahmanico *sect. 1. Sogggavarggam* ita describitur: *Prale Yam*, destructio universalis. *Vellaprale Yam*, destructio universalis per aquam. *Kalpanda* firmitatis, iustitiae, moralitatis finis, *Kshaeya* everio totalis. *Samvarta* destructio universalis, omnium rerum terrestrium everio. In celebri poemate *Bhishmaparvam* dicto conatus maiorum geniorum, quibus mundum praecipitem agere, & submergere volebant, viva & aperta narratione describuntur, atque illi terram totam submersissent, nisi ad preces bonorum geniorum Vishnu in piscem, deinde in testudinem incarnatus fuisset, ut Manu vel Menu regem Satyavrita, id est *boni operatorem* cum octo personis ab universali destructione ista liberasset, ac periclitantem mundum ex aquis sustulisset. Ipse Vishnu deus in

Krishna regem hominem incarnatus narrat, avos suos Kauravas a diluvio liberatos fuisse, atque unum avorum suorum corpus se assumpsisse, ut pro Pandavis pugnaret. Vide *quintam & sextam stropham libri originalis sacri Bhagavadam in grammatica Samscritamica p. 172. & seq.*, vide etiam de Manu rege per Vishnu deum a diluvio liberato ex eodem libro Bhagavadam apud Anglos Calcuttenses in libro *Asiatick researches tom. 1. pag. 230. & seq.* Eadem traduntur in libro Indico *Sambhavam* inscripto. Ergo Indi diluvium universale agnoscunt, Manu regem gentis Indicae conditorem ab illo ereptum fuisse credunt, historiae suae principium atque argenteam suam aetatem ad epocham diluvii constituunt, & inde leges & instituta sua deducunt.

uni animum tranquillum & pacatum , alteri ardentem & ad quaevis scelera proclivem , uni ignem , alteri phlegma , uni morbum , alteri incolumitatem , uni corporis labem , alteri ab omni mēdo immunitatem ? Haec sapientes nostri ex philosophiae suae principiis resolvant , sapientissimis suis lucubrationibus perfectam aequalitatem restituant , passiones omnes amoveant , veteres deos suppriment , novos fingant , se ipsos impeccabiles efficiant , simulacra sua altaribus imponant , principiis suis totum mundum tranquillum , pacatumque reddant , malum omne physicum & morale a se & aliis excludant , atque tunc naturam ab ipsis correctam fuisse , hanc in hominis formatione peccasse , aequalitatem perfectam induci posse , Aegyptios , Hebraeos , Indos , Tibetanos , Sinenses & omnium gentium loquacissimos Europaeos , qui & ipsi distinctionem tribuum in sinu suo conservant , in primis civilium suarum institutionum principiis longe a vero , iustoque aberrasse , palam profitebor .

Partitionem gentis Indicae in varias classes tradit Diod. Sic. *lib.2. biblioth.* , Strabo *lib.15. geograph.* , Porphyrius *lib.4. de abstinentia* , P. Constantinus ab Asculo *in cod. manuscript. ad fig. 73. & seq.* (1) R.P. Norbertus , & R. P. Brito *in cod. manuscr.* , R. P. Ildephonus *in cod. manuscr. num.20.* , Niebuhr *tom.2. pag.17.* , & Sonnerat *tom.1. pag.64. 74. edit. in 4.* Omnes isti pro maiori mino- rive sua Indicarum rerum pericia magis minusve recte tribuum Indicarum instituta explicant , aut intricant , lucem afferunt , aut maioribus tenebris involvunt . Nos Indicae gentis genera & classes ex ipso Brahmanico libro Amarasinha afferemus , ubi *sect. Brahmarvarggam* ita signantur : ബ്രഹ്മണാദി Brahmana, ക്ഷത്രിയർ

ക്ഷത്രിയർ Kshetria , വൈശ്യർ Veyshya , ശൂദ്രർ Shùdra . Prima tribus sacerdotalis , secunda regalis , tertia agricolarum , quarta mechanicas artes exercentium hominum est . Quatuor itaque tantum sunt principales tribus , sed hae subdividuntur , atque pro ratione officiorum civilium usque in 88. classes hominum dispescuntur . Quatuor illae , leges , mores , consuetudines & singula.

E e 2

gula.

(1) Vide cum primis pag.216. & seq. multa de partitione gentis Tibetanæ & ristretta notizia delle caste , ubi etiam instituto Laharum reperies .

gularia sua instituta habent, quae sequuntur, sectatores eorum ex una in aliam tribum migrare, aut transferri nequeunt, inter se matrimonia inire prohibentur, tribui suae & officio adhaerere tenentur. Omnibus simul sumptis commune, ac familiare est, Deum ens supremum agnoscere & confiteri, eum ipsum sub symbolo solis, ignis, & aquae adorare, virtuti praemium sperare, peccati vindictam timere, id est Shivae vel Vishnu dei gloriam concupiscere, Shivae dei mortuorum iudicis, & inferni praesidis metu affici, transmigrationem animarum ex uno corpore in aliud credere & admittere, vaccam venerari, regibus obsequi, Brahmanes magni pendere, magistros singulari affectu & devotione colere, corporis lotionibus, precibus, ieiuniis peccata expiare, malos genios timere, pauperibus suae tribus peculio & elemosynis succurrere, hospites & peregrinos suae tribus benigne excipere, eisque humanitatis & caritatis officia perquam liberaliter impendere, denique cum alterius tribus feminis nullatenus permisceri.

Brahmanes a gente & regno alii sunt Nepalenses Tibeto proximi, alii Gauri seu Gangaridae vel Bengalini, qui ad Gangem habitant, alii Sindhuvitae, corrupte Hindus dicti, seu ii, qui Indi amnis accolae sunt, alii Talingi, alii Mogolitani, seu ad urbem Agram degentes, alii Marástaë, alii Carnatenses, alii Canarini, alii Tamulici, alii Malabarenses, alii Mayssurenses, alii Madurenses. Hi omnes ex officio suo aut sunt sacrificuli, aut sacri magistri *Guru* vel *Ashárya* dicti, aut *Graehastæ* seu uxoribus iuncti, ac rei familiari addicti, aut astronomi *Graehashástri* dicti, aut astrologi *Giodisháshástri* nuncupati.

Quoad sectas dogmaticas ipsi *primo* distinguuntur in Vishnuvitas വിഷ്ണുഭക്തർ Vishnubhakter dictos, seu in eos qui singulari cultu deum Vishnu, seu aquae principium venerantur. Hi iterum in duas scholas dispescuntur, nam alii sunt തത്വവാദി

Tatvavádi Vishnuvitae, seu മദ്യവാ Mádhyava Vishnuvitae, qui semper veritatem, seu ens verum, & supremum sub symbolo Vishnu colere se dicunt, & inde veridici appellantur, tatvam enim est
veri-

veritas, & ens verum ac per se existens. Hi etiam Mádhavae vocantur a sectae huius institutore Mádhava dicto. Secunda Vishnūvitarum secta, quae *Rámanáyaguer* inscribitur, a Rámanáyaga institutore suo nomen traxit. Haec Vishnu deum marem feminamque, seu hermaphroditum esse existimat, potentiam activam & passivam uni eidemque principio adscribit. Post obitum praemia & poenas admittit, caelibem vitam agit, uni magistro subest. Hi sectarii certis signis & indiciis in fronte descriptis ab aliis distinguuntur, sed cum primis yoni femineum, ignis & aquae, caloris & humoris emblemata colore flavo aut subrubro in fronte aut pectore depictum gestant.

Secunda secta est Shivenitarum, seu Shiva-bhakter, Shiva deum solem vel ignem adorantium. Huic creationem mundi, omnium rerum principia, virtutem creatricem, conservatricem & destructricem adscribunt, atque aquam seu Vishnu deum non negant, virtutes tamen illas in sole ipso reperiri autumant. His cultus sui conus, obelisci, lingam, matrix, triangulus emblemata sunt. Lunae cornua, solis discum, Shivae dei oculus in media fronte promicantem, pentagonum, lingam, aliaque eiusmodi signa ipsis sancta & divina dicta, in summa fronte aut pectore descripta gerunt. Confer de his signis tu ipse accuratius librum inscriptum: *Risposta alle accuse, tom. 2. edit. Coloniae anno 1709.*, ubi pleraque haec signa affabre in aes incisa exhibentur (1). Flos lotos, buccinum seu concha, & triangulus duplex, seu pentagonum etiam insignia sunt regis Travancoridis, quae ipse in vexillis & annulis gerit, et quorum ectypon apud me exstat. Haec ergo sine dubio solis ex calore & humore gignentis & producentis, seu solis virtutis creatricis, conservatricis & destructricis, quas triangulus repraesentat, signa, emblemata, & symbola sunt, quae omnia a nobis supradicta mirifice confirmant, et nullum amplius incredulitati locum relinquunt.

Tertia Brahmanica secta est eorum, qui Smárta vocantur. Vocabulum hoc indicat hominem mente serio inten-

(1) Vide de his signis P. Constantini *tom. 1. pag. 81. edit. in 8., & grammaticam Samserdamicam pag. 46. & seq.*

tentum, meditatione abreptum, semper cogitantem. Huius sectae institutor esse dicitur *Ciangra Guru*. Philosophi hi deum Vishnu et Shiva unum idemque numen esse contendunt, atque virtutem creandi et destruendi uni eidemque subiecto inhaerere, denique ambas has virtutes a se invicem inseparabiles et indistinctas esse autumant. Secta ergo ista manifeste indicat, sub symbolo ignis et aquae, inter philosophos Indicos de alia quoque re quaestionem fuisse, de virtute nempe seu potentia creandi, conservandi et destruendi, veri dei attributis, quae uni eidemque subiecto, nempe Deo supremo enti inhaerere, a se invicem inseparabilia esse, denique attributa seu virtutes has in Deo sola mente et cogitatione distingui et separari debere dicebant. Verum enim vero, si de solo symbolo ignis et aquae, aut virtute solis generatrice et destruetrice inter philosophos illos quaestio fuisset, quomodo ipsi ignem et aquam unam eandemque rem esse, virtutes denique creandi, conservandi et destruendi a se invicem inseparabiles esse, affirmare potuissent? Reconditum itaque divinae naturae mysterium, interiores et arcanas divinitatis proprietates lumine naturali scrutabantur, et quia attingere nequibant, sectas varias efformabant, et in opiniones contrarias ferebantur.

Hoc quod dicimus, apertissime evincitur ex eo, quod quarta secta sit eorum, qui *Páshándistae* vocantur, seu eorum, qui nihil credunt, dei attributa negant, athei, et sectarum aliarum adversatores sunt. पशुपतब्रह्म पशहंदा páshánda vocabulum *atheum* significat,

ad quam dictionem vocabularium Amarasinha animadvertit: ७३८

दिव्यविरुद्धा सिधंदि देवविरोधी dévavirudha sídhánda *homo Deo contrarius, Deo renitens, Deum negans*, id quod apertissime et planissime demonstrat, philosophos illos Deum ens supremum agnovisse, atque sub involucris illis et symbolis de divinis attributis disputasse, denique ex imperfecta idea attributorum, ex varia explicatione et sententiis, ex eorum separatione, distinctione et ignorantia modi, quo enti supremo inhaerent, sectas istas varias formatas fuisse, hodieque inter eos subsistere. Terra itaque, aqua, ignis seu sol, symbola sunt, sed vera sub his involucris veri Dei potentia creatrix,

con-

conservatrix ac destructrix repraesentatur et ab illis philosophis adoratur. Ishvara Dominus est, seu ens supremum, Shakti autem virtus illius, est femina conficta, per quam operatur, illi solem, huic lunam symbolum posuerunt, virtutem dei procreatricem per Brahma seu terram, conservatricem per Vishnu seu aquam, destructricem per Shiva seu ignem vel solem repraesentarunt. Hanc philosophiam D. d' Hancarville inter Scythas quaerit, et si potest inde deducat (1).

Quinta secta est eorum, qui Shaktistae, vel Parashaktistae, id est ശക്തി ഭക്തർ Shaktibhakter vocantur. Hi ശക്തി Shakti deam, naturam seu virtutem illam efficacem, qua Deus omnia condidit, supremum numen, et causam efficientem terrae, aquae, et ignis, seu Brahmae, Vishnu, et Shivae, matrem denique et uxorem horum deorum esse dicunt. Unde etiam ab hac dea *Shaktistae* vocantur, et eam per triangulum, per yoni seu matricem, per lotum, denique per lunam repraesentant. Inde etiam dimanat, ut duplicem ei formam affingant, creatricis nempe et destructricis, id quod nos supra in articulo de *Bhaváni* uberius tradidimus.

Sexta secta est eorum, qui സർവ്വ ഭക്തർ Sarvagnia vocantur. Hi omnia se scire profitentur, sed nulli sectae ex relatis adhaerere volunt. Deum ens supremum esse existimant, sed mundum casu et sine speciali providentia gubernari, denique virtute sibi olim impressa revolvi & subsistere putant.

Brahmanes Graehastae verum & indissolubile matrimonium cum una sola uxore ineunt. Si haec sterilis est, eam coram iudice & magistro suo repudiant, aliamque ducunt. Filii masculi le-

(1) In museo Borgiano Velitris praeter monumenta aerea & lignea quae iam supra illustravimus, exstant icones Indicae originales novem incarnationum dei Vishnu. Ibidem pariter visitur icon dei Brahmae, dei Ganésa, dei Hanuman seu Panis, dei Krshna, deae Káli seu Bhaváni, dei Budha, quas quidem omnes iam facile ex iis, quae nos de his deastris supra attulimus, distingues. Omnes hae

figurae suis numeris signantur, atque eas inspicere sufficit, ut illas ad huius operculi ordinem mythologicum reducere possis. Ex eodem museo in hac tabula unius Brahmanis simulacrum exhibemus. Alia plura quae ibi exstant, ii qui rerum Indicarum cura & studio afficiuntur, ipsimet inspicere, & examini subiicere possunt.

li legitimi in bona patris succedunt, filiae accepta dote a successione excluduntur. Nemini Brahmanum sincere suae tribui addicto animatum comedere, aut vinum bibere licet. In Malabaria seminudi incedunt, prout hic ex museo Borgiano eorum simulacrum exhibemus. Regum consiliarii sunt, & caussarum de religione iudices. Omnes supremo sectae aut tribus suae magistro parent, dum contra statuta sua aut tribum delinquant, a secta & tribu expelluntur, extra regnum in exilium aguntur. Brahmanes sacrificuli & legis doctores ex templi, cui addicti sunt, redditibus aluntur. Campi & agri ad serendam oryzam praecipuis fanis antiquissimo iure, quod cum distributione gentis in tribus incepit, constituti fuerunt pro cultu deorum servando & ministrorum certo numero alendo. Haec constitutio hodieum facta rectaque manet in illis Indiae regnis, in quibus reges gentiles Indi indigenae imperant (1).

ക്ഷ (ക) യ 3

K S H E T R I A

T A B. XXIX.

DE GUBERNIO ET MILITIA

Secunda Indica nobilis classis hominum est tribus regalis, quae ക്ഷ (ക) യ ക്ഷ (ക) യ ക്ഷ (ക) യ kshetriagiádi dicitur. ക്ഷ (ക) യ kshetram uxorem, agrum, corpus, & templum significat. Ksherrier uxore certa carent, nisi ipsi certam sibi despondere velint, agri tempore pacis eis excolendi sunt, corpore suo gerendis bellis inserviunt, tempore pacis ad deorum delubra sedes figunt. Hi etiam

(1) Haec de sacrificulis certo templo additis, ac de yamanaeis in asceterio viventibus cum primis sunt intelligenda, non autem de eis, qui matrimonii vinculo irretiti vivunt. Unde recte dixerat Porphyrius lib. 4. de abstinentia. Extra urbem commorantur (yamanaei), ubi

domos & fana a rege exstructa habent, in quibus oeconomi sunt constituti. Ex oryza, & pane (ex oryzae farina confecto), & pomis, & oleribus victus apparatus, ad tinsinnabuli signum preces effundunt, omnes absque uxore, & possessionibus degunt.

etiam मङ्गलपुत्रः rágia putra, id est *regum filii* vocantur (1)
 Reges itaque Indici ex hac classe nascantur est necesse, ut re-
 gno & gubernio potiri possint. Sunt tamen hodie dum aliqui
 reges Brahmanes, qualis est rex Rapolinus in Malabaribus, qui
 sacris & genti praeest. Ex antiquissima Indorum institutione rex
 primus regni miles est. Quare horum kshetria vel rágiaputra
 (quod vocabulum alii corrupte rágiaput, vel rágiapouts scribunt)
 officia in vocabulario Amarañha *señ. Kshetriavarggam* ita descri-
 buntur: सन्धि sandhi *pax*, ut nempe quantum id quidem fieri
 potest, semper paci publicae conservandae, ac cum vicinis ami-
 citiae foederi studeant. विग्रहम् vighram *occisio*, ut dum ne-
 cessitas postulat, pace aut bello occidant. यानम् yánam *pro-*
gressio, ut exercitum legere, lustrare, castrametari, in hostem du-
 cere sciant, ut equo aut elephanto insidendi, eumque regen-
 di artem calleant. आश्रयम् aashanam *sessio*, ut apto loco confi-
 dere, praesidio se, suosque munire norint. द्वायम् dvaidham,
 ut exercitum apte distribuere non ignorent, atque regni de-
 structionem impediunt. आश्रयम् aashrayam, ut exercitui &
 populo opitulari, ac dum anceps fortuna belli est, apte in prae-
 sidia regredi sciant. Haec regum officia esse dicuntur, alia sunt
media, quibus pro bono regimine utendum esse censent.
 सामम् sáamam, ut exercitum populumque sibi conciliare sciant.
 दानम् dánam, ut liberales sint. भेदम् bhédam, ut recte corri-
 gere, castigare, punire norint, दण्डम् dandam, ut labore & ex-
 ercitate sua regno profint & praesint, राक्षस्यम् rakhshyam,

F f ut

(1) De his ergo regibus seu de viris
 tribus regiae intelligendus est Strabo, dum
 lib. 15. Porum Indicum regem sexcentis
 regibus imperasse scribit: *Addit* (Nico-
 laus Damascenus) *epistolam* (ad Augu-

stum R. I.) *Graecam fuisse in membra-*
na scriptam, qua significaretur, Porum
esse qui scriberet, & cum sexcentis re-
gibus imperaret, Caesaris tamen ami-
citiam multifacere. Strabo lib. 15.

ut iura & secreta custodiant , arcanum nullum revelent . മന്ദ്രം *mandram* , ut antequam opus grave aggrediantur , consilium capiant , ac sibi suisque prospicere norint . പരീക്ഷണം *parikshanam* , ut prius experimentum faciant , quam bello se se aut regimini ingerant . ന്യായം *nyayam* , ut iustitiam administrare norint . കല്പന *kalpana* , ut bonas & rectas leges sancire sciant . നിലം *nila* , ut & ipsi bene procedant . Regni sustentacula haec sunt : സ്വർഗ്ഗം *dominus* , രാജ്യം *ragiam* ut hic dominus regnum vere possideat , അഭ്യന്തരം *amadya* , ut bono utatur ministro , സുഹൃദ് *subarda* , ut sincerus ei adsit amicus , കോശം *cosham* , ut thesaurum collectum & reconditum possideat , ദുർഗ്ഗം *durggam* , ut bonis sit praesidiis instructus , ബലം *belam* , ut militari fortitudine ac exercitu gaudeat . Haec ad reges & regna , alia ad ipsum bellicum institutum pertinent . Milite collecto , apparatu bellico constituto , exercitu lustrato , com meatibus pro dapilibus sumptibus distributis & stabilitis , exercitus Indicus olim non per legiones , cohortes , vexillationes , ac turmas congregabatur ut apud Macedonas , sed sequenti modo :

- I. *ordine* Instar velicium constituebatur elephas unus , currus unus , equi tres , pedites quinque . Hic ordo vocabatur *patti* .
- II. Quem frontem exercitus appellabant , statuunt , 3. elephantes , 3. currus , 9. equi , 15. pedites . Hic ordo vocatur *senamugham* .
- III. Veniunt 9. elephantes , 9. currus , 27. equi , 45. pedites . Hic ordo dicitur *gutmam* .
- IV. 27. elephantes , 27. currus , 87. equi , 135. pedites . *Ganam* .
- V. 81. elephantes , 81. currus , 243. equi , 405. pedites . *Vabini* .

- VI. 243. elephantēs, 243. currus, 729. equi, 1215. pedites.
Vrdana.
- VII. 729. elephantēs 729. currus, 2187. equi, 3644. pedites.
Clamú.
- VIII. 2187. elephantēs, 2187. currus, 6561. equi, 10935.
pedites. *Aniguini*.
- IX. 21870. elephantēs 21870. currus 65610. equi, 109350.
pedites: *Akshobini*. Hic ordo claudebat agmen, si unquam tale agmen re vera exstitit.

Hoc itaque ordine antiqua Indica praelia gerebantur, & hoc ordine probabilius regis Pori copiae Alexandro magno occurrerunt (2). Vide Q. Curtium *lib.8. cap.23*. Ex hac coordinatione exercitus Indici suapte natura sequebatur, Porum numero militum superiorem, viribus minorem esse debuisse, atque adeo non Graecorum armis, sed exercitus sui defectu, perturbatione, itinerum asperitate, machinarum onere, animalium hominumque permixtione, systemate denique suo militari proprio victum fuisse.

Recentiores Indi Persicum, deinde Tartaricum, postea Europaeum pugnandi modum adoptarunt. Testis est Nabab Tipu Sultran, qui Gallicam, & rex Travancoridis qui Anglicanam pugnandi artem sequitur.

Ex principiis distributionis totius Indicae gentis in quatuor praecipuas classes sequitur, militem Indicum facile conscribi. Nam I. classis Indica secunda regalis simul etiam militaris est, quae quia hortos & agros in sui sustentationem assignatos possidet, semper ad belligerandum prompta & expedita est, ita ut una epistola circulari, uno signo ad praelium convolet. II. Indi nudi fere, arcu & sagittis, lanceis, scutis, gladiis, hastis, sarissis, caestibus, acclidibus, bipennibus instructi hodieum ad

F f 2

bella

(1) Octuaginta quinque elephantos obiecerat. Porus eximio corporum robore, ultraque eos currus tercentos, & peditum triginta fere millia. . . summa virium in curribus, senos viros singuli vehebant, duos clypeatos, duos sagittarios ab utroque latere dispositos, ceteri aurigae erant haud sane inermes. . . Contra Alexander expedito ac levi agmine strenue invectus est. Q. Curtius *lib.8. cap.23. & 25*. Confer etiam Plutarchi Alexandrum *pag.210.*, & *seq. Francoforti 1580.*

bella procedunt. Sclopetorum usus nec ubique invaluit, nec in eodem regno communis est. III. Indicus miles facile alitur, oryza enim, fruges, herbae, & oryzae aqua semper illius alimentum fuit (1) & hodieum est. IV. Indicus miles sobrius antea fuit, opii, & foliorum *kanciáva* seu *bangae* usus, qui inebriat, ab Arabibus postea invecus, veris illis antiquis patitiis militibus gentilicis ignotus erat. Europaeus miles ad intemperiem, ad gulam, & potum Indici vini *aràka* dicti profusus est, sole, aerumnis, itineribus, luxuria. morbis facile frangitur & atteritur, atque post primam bellicam expeditionem inutilis evadit. Ex hac causa Angli & Batavi Indicum militem legere amant, atque ipsis Europaeis praeferre. V. Indicus miles bello confecto ad propria revertitur, et agros excolit, qui ipsi pro rata antiquitus obtigerunt. Inde minor oppressio populi, agricultura frequentior, patria feliciore esse solebat. Stipendiarius miles postea inductus fuit, postquam nempe Tartari & Europaei in Indiam, terram non suam, arma, effusionem sanguinis, pulverem pyrium, sclopeta, pyrobolos, tormenta, iuris alieni infractionem, regum diffidia, horrorem & mortem intulerunt (2). Ceterum in utramque partem disputantium opiniones tu ipse accuratius expende. Vide Christiani Funcii breviarii historico-politici quadripartiti *cap.9. de regnis Indicis pag 560. & seq.*, epistolam D Charpentier de Cossigny anno 1784. ad D. Sonnerat exaratam, Gonzales de Oviedo, & Maffaei *commentarium de rebus Indicis. Stato civile e politico di Bengala. tom.1. pag.21. & alios scriptores passim.*

Kshe-

(1) *Indi in victu frugales sunt praesertim in castris. nec multa turba gaudent. Ornatu plurimo (in adornando capite) utuntur, a furtis magnopere abstinent. . . Vinum non nisi in sacrificiis (Bacchicis) bibunt, potum ex oryza conficiunt sicut ex hordeo. Cibus magna ex parte sordidus est.* Strabo lib. 15

(2) Confer de Europaeorum acerbitatibus Indicis librum inscriptum: *Stato civile politico, e commerciante del regno di Bengala. tom. 1. & 2. anno 1780.*

sine nomine auctoris & loci. Raynal *histoire philosophique du commerce de deux Indes. tom.1. Quid nobis o Alexander bello invicem pugnaeque opus est, si neque aquam nobis, neque victum necessarium ereptum venis? quae sola hominibus corlatis pugnandi necessitatem imponunt. Ceteris seu optibus seu divitiis si te praesto, paratus sum tibi benefacere, sin iis te inferior sum, affectus beneficio gratias agere non recuso.* Verba Taxilis regis Indici in Plutarchi Alexandro *pag. 211.*

Kshetrier antiqui sola sindone induebantur, atque soleis pedes, capita linteis vinciebant, prout & hodie vinciunt. Zonam humeralem, quae audiendae, non autem explicandae divinae legis auctoritatem ipsis confert, ex humeris pendentem, ut Brahmanes gerere possunt. Reges in aedibus delubro proximis a philosophis instituebantur, & hic mos hodie in Tibeto, & in Malabaria obtinet; nam ibi iuvenis Ticho Lama in ascerio Laharum, heic in aedibus delubro vicinis reges Coccinenses & Travancorenses instituuntur (1). Tribus haec regalis in pluribus Indiae locis defecit, atque nunc gregarii milites skudrae & nayres sunt, tertia nempe tribus, quae secundae illi quasi extinctae succedit. Nec haec, nec illa vero & legitimo matrimonio obstringitur, sed arbitrio & affectu omnia aguntur, ita ut assumpta mulier in torum viri repudiari possit, quin & mulier susceptum amatum derelinquere cum libuerit. Quare mulier domi suae invisitur, & raro ad domum viri traducitur. Ius eam invisendi pendet a consensu ipsius mulieris, atque a conditionibus, quas ipsa viro imponit. Sed mos antiquus est prima vice sindonem dare induendam, quam si mulier accipit, in desideria viri consensum praebuisse, atque iure & consuetudine obstringi praesumitur, & haec ipsa consuetudo vim legis habet. Incerta venus, mulieris hoc modo despondendae, atque iterum repudiandae libertas, pro locorum & circumstantiarum necessitudine concubinarum, seu mulierum huius regalis & militaris tribus libera ex utraque parte electio et adoptio, nulla patris cura in filios, quos subinde nec quidem novit, gravis et certa causa videri posset extinguendae huius tribus, atque adeo singularis est, ut vix eam apud aliam quampiam orbis gentem reperire liceat. Verum diuturna, certa, & antiquissima hac consuetudine evincitur, opinionem contrariam falsam esse; nam

tribus

(1) Vide in libro *Asiatick researches* pag 207. & se. § 8. *An account of a journey to Tibet.* Codicem manuscriptum R.P. Hdephonsi a Praesentatione num 20. in bibliotheca S. Congreg. de P. F. notizie laconiche pag. 216. & seq Regis Travancoridis effigiem in vettitu publico & solemnem in hac tabula ex museo Bor-

giano Velitris exhibemus. Hic princeps Ráma Varmer meus olim singularis Macenas, ex matre, e nobilissima familia regum Colatiri seu Coláitri descendente, natus, verus Kshetria est, atque a Brahmanibus Triciuricensibus omni disciplinarum Brahmanicarum genere institutus fuit.

tribus ista semper subsistit, & probabilius semper subsistet, quo usque religio gentilis Indica, et primitiva gentis instituta vige- bunt, neque ab exteris evertentur.

Filii ex tali toro natí ventrem et conditionem matris se- quuntur, atque iure & consuetudine ipsi mulieri remanent, in domo matris educantur, in bona avunculi succedunt, nulla ha- bita patris ratione, cuius soror, si adest, a se susceptos ~~filios~~ pa- riter alere, educare, et in successionem fratris sui deducere debet. Crimen est, tribus non suae viro commisceri, et siquidem hic inferioris conditionis seu classis est, mulier de scelere con- victa exteris vendi, et in mancipium transire solet. Nos omnia haec accuratius digessimus in epistolis Augustae Vindelicorum edi- tis, quas consulat, cui placet. Regum filii itaque in regnum et bona patris non succedunt, sed primogenitus sororis ipsius regis, qui avunculo succedit, atque secundus rex dici solet; ut soror regis reginae honoribus cumulatur, exclusis regiis filiis et matre, quae eos ex rege susceperat. Hi ad alimenta postu- landa, non autem ad dignitates ius habent. Et tales sunt ho- diedum regis Coccinensis, hoc est regis *Perumpadapil*, et re- gis Travancoridis *Ráma Varmer* filii, quos ego ipse saepe videram, dum in aula huius ultimi regis saepe versarer. Legis huius et consuetudinis ratio, ut ipsi quidem aiunt, est, ut sanguis re- gius et militaris illibatus conservetur, ne bona familiarum per feminas ex una familia in aliam transeant, ut viri a filiorum et uxorum cura immunes, ad bella gerenda expeditiores sint, denique ne uxores, si verum matrimonium inter milites inter- cedat, longa maritorum absentia incontinentiae exponantur, nec alienos filios supposititii patres alere teneantur.

വൈശ്യർ

V A Y S H Y E R

T A B. XXX.

Tertia nobilis classis hominum Indica est tribus വൈശ്യ
 ഋഷി *vayshyagiádi* dicta. Huius officia ita describuntur in
 vocabulario Amaraſinha *ſect. Vaiſhyavarggam*. കൃഷി *krſhi agri-*
cultura, പശുപാലം *pashupályam armenti paſtio*, വാണിജ്യം
vánigiam mercatura ſeu agreſtium rerum venditio.

Primus aratra manu ſolerti fecit Oſiris

Et teneram ferro ſollicitavit humum. Tib. lib. r.

Primus apud Indos arationem Shriráma ſeu Bacchus iunior do-
 cuiſſe perhibetur, atque ideo aratrifer ſeu Síravánni dicitur.
 Concinit Arrianus, qui Liberum patrem primum fuiſſe docet,
 qui apud Indos aratro boves iunxerit, Indos errabundos colle-
 gerit, & ex vita paſtorali ad civilem traduxerit. Verum opinio
 haec refellitur ex eo, quod, ut ex hoc libro Amaraſinha lucu-
 lenter patet, agricultura, & paſtoralis vita in una eademque
 gente ſimul conſtituatur, & in ipſum ſyſtema legale & civile In-
 dicum referatur, ac proinde quod Manu regi, cui partitió In-
 dicae gentis adſcribitur, inſtitutio utriuſque ſit attribuenda.
 Profecto cum Shriráma ſol ſit diurnus, atque tota Indicae reli-
 gionis, quin & morum conſuetudinumque multarum baſis ex ſide-
 rum obſervatione, non illa quidem, quae per tubos fit, exqui-
 ſita, ſed ex naturali & ſimplici caeli inſpectione deducatur, an-
 ne prudenter ſupponi poteſt, vitam paſtoralem ac agriculturam
 primam ac maximam neceſſariam ſcientiam ab aſtronomia ſeiun-
 ctam fuiſſe, alium a neceſſitate inſtitutorem habuiſſe, denique
 unam altera antiquiorem eſſe? Naturalis ergo, ſimplex, & rectus
 ordo legiſlationis poſtulabat vel apud primos illos humani ge-
 neris

neris institutores, ut ubi sacerdotes colendis diis addicti, et reges gentis praesides, ibi quoque agricolae, armenti pastores, & terrogenarum productionum dispensatores haberentur. Admirabilis iste ordo naturae humanae congenitus, primaevam simplicitatem gentis, & ipsam remotissimam antiquitatem huius legis aperitissime demonstrat. Ii qui agros excolunt, iis qui non colunt dapniles productiones, frumentum, oryzam, lac, butyrum vendant est necesse, & dum sacerdotes altari, reges publicae pacis conservandae serviunt, dum hi bella gerunt, alia tribus agros colit, & de victu illis providet (1). Nobilis est prima & secunda classis, sed nobilis est etiam tertia, quia cum illis intime coniuncta, necessaria, honesta, ac praecipua regni basis est. Nulla hic illius commercii, quod passiones promovet, luxum auget, regni vires enervat, mentio, sed omnis legislatio mira simplicitate absolvitur, agrum arare, armentum pascere, rerum agrestium mercaturam facere, tertiae nobilis classis vita, labor, & functio est (2). Mehercule non est, quod Europaei homines his gentibus insultent, easque barbaras vocitent, quando ipsum Europaeum legale systema praestantiam illius non attingit, nunc ruit, nunc attollitur, simplici & salubri illarum gentium institutione iam a tribus mille & amplius annis, certa, intacta, tuta, incolumi, & immutabili persistente.

Templa gentilica & christiana ac fundi iis adscripti a censu immunes sunt (3), & ecclesiae quidem christianorum S. Thomae *Náfráni* dictorum in Malabaria a tempore regis $\text{ഈനടയൻ$ & $\text{കുമാരൻ$ Ceramperumal, hoc est a saeculo fere sexto ab omni taxa, onere, censu,

(1) Strabo lib. 15. *Secundum* (dicendum est tertium) *genus est agricolarum, qui plurimi sunt, & pacatissimi in maxima operandi licentia & immunitate militiae . . . eodem tempore & eodem loco alii pugnant, & cum hoste periclitantur, alii arant, vel fodiunt sine ullo periculo, cum illos pugnatore habebant, & cum regio tota sit regis, ipsi eam conducti operantur in quarta fructuum parte.*

(2) *In legibus magnam simplicitatem esse, vel ex eo argui potest, quod non multum sint litigiosi (Indi), nam nec commissi, nec depositi ulla iura habent, nec testibus indigent, nec sigillis sed simpliciter credunt. Domum saepe incustoditam habent, quae omnia sunt continentiae.* Strabo lib. 15.

(3) Existat apud me palmeti & ecclesiae Verapolitanae concessionis fundi instrumentum, quod ex lamina cuprea lin-

cenſu, aut exactione regia exemptae & immunes fuerunt (1). Communis, immemorialis, conſtans, & certa inter ipſos gentiles eſt ſententia, regula & axiomata, Iſhvarae ſeu *domini* bona concutienda non eſſe, neque tangi debere, quod numini conſecratum eſt. Quis igitur non dicat praeflare inter gentiles vivere, quam ſtultis nonnullorum Europaeorum novatorum ineptiis, legibus, & inſtitutis perpoliri? Academiae, in quibus iuniores Brahmanes educantur, atque ad grammaticam Samſcrdamicam, ad ritus & liturgiam, ad aſtronomiam, aliasque ſcientias, quas communi vocabulo *श्रम* *shástram* vocant, inſtituuntur, pariter ſua praedia & redditus poſſident, ab omni onere exemptos. His percipiendis Brahman praeficitur ab officio ſuo *ſnádaga* dictus, qui ſumptuum quoque rationem magiſtris academicis ac communi-

G g

tati

lingua Malabarica vulgari exarata deſcriptum aſſervo. Rex Coccinensis gentilis princeps illud Patribus conceſſit, & en illius fidelem verſionem :

„ Dignatio verbalis regis ad Patres
 „ Verapoli exiſtentes. Ergo palmetum
 „ Táttarácéri dictum quod nos in diſtri-
 „ ctu Verapolitano poſſidemus, & nunc
 „ in eo exiſtente eccleſiam Chriſtiana-
 „ nam a quacumque exactione, taxa,
 „ cenſu, vel alio onere a nobis, noſtris
 „ heredibus, ſucceſſoribus, & nuni-
 „ ſtris impoſito, vel imponendo exem-
 „ pta & immunia facimus, & vobis a ſu-
 „ perficieterrae uſque ad profunda aqua-
 „ rum terram illam damus, & vobis
 „ propriam facimus, atque ideo etiam
 „ hoc conceſſionis, exemptionis, & ap-
 „ propriationis inſtrumentum ſeu epilto-
 „ lam dedimus vobis. Huius palmeti li-
 „ mes ad ortum eſt fluviuſ ad ortum
 „ ſitus; limes ad auſtrum eſt palmetum
 „ Mundencéri cuius litem borealem
 „ tangit; limes ad occaſum eſt palmeti
 „ Márába dicti limes occidentalis a quo
 „ verſus ortum limes occidentalis; limes
 „ ad ſeptemtrionem eſt palmetum Ma-
 „ niyandra, eius nempe limes auſtralis.
 „ In his quatuor limitibus contenta-

„ omnia uſque ad profunda aquarum vo-
 „ bis dominium & proprietatem facien-
 „ do concedimus & damus, & ne ex
 „ his aut circa haec noſtri heredes, ſive
 „ alius quiſpiam aliquod ius, praeten-
 „ ſionem, exactionem, taxam, aut
 „ cenſum facere, aut exigere poſſit, ab
 „ omni onere exempta facimus, ut ita
 „ libere poſſitis ritus religionis vestræ
 „ peragere, & palmeto illo, & omni
 „ & toto quod continet frui, cum ſit
 „ res vestræ, quam vobis damus, dan-
 „ do confirmamus, ac vobis propriam
 „ facimus. Hoc ergo ita ab urbe Collam
 „ anno octingentefimo ſexageſimo men-
 „ ſe virginis mandatum & decretum per
 „ omnia conformiter ad verbum regis in
 „ palacio Cerekel exiſtenteſ, ego Rámea
 „ manu propria deſcripſi.

Annus urbis Collam 860., eſt annus noſter 1673. menſis virginis eſt noſter ſeptember. Itaque a condita urbe Coulon vel Collam Malabarenſes ſuam aeram civilem deducunt. Vide Alph. Malabar. pag. 21.

(1) Vide opus inſcriptum : *Iohannis Facundi Raulin Caesaraugustani hiſtoria eccleſiae Malabaricae*. Romae 1745. pag. 8. & alias paſſim.

tati യേശു yògam dictae reddit . Haec institutio hodie in academia Triciuricensi in Malabaria obtinet , ubi antiquae gentiliticae religionis forma sub regibus gentilicis incolumis perseverat , postquam in septemtrionalibus Indiae partibus primigeniae Indicae constitutiones , religio , mores , iura , per Tartaros , Arabes , Anglos eversa , corrupta , permixta , & violata fuerunt . Quare impossibile esset hic totius Indiae feudalium iurium , consuetudinum , ac veterum institutorum canonem statuere , cum India variis dominis pareat , quorum primus labor & conatus , dum Indos subegerant , semper fuit , veteres abolere , & novas condere leges unice in commodum & emolumentum suum tendentes . Inde eversio Indicae gentis , ac horrenda illa optimi soli vastatio , angariis , censibus , exactionibus exhausta oppida , imperia violenta , obsequia coacta , regimen populorum non ex legum praescripto , sed ex arbitrario & caeco motu , ita ut liceat , quidquid lubet . Haec ego non semel vidi , & Indici auri facram famem , quae Europaeos cum primis torquet , admiratus sum , rationes violentas , iniustas , inhumanas , quas ad se se explendam adhibebat , tacitus considerabam & detestabar . Quare non insulsum fuit illud regis Travancoridis responsum , quod cuidam Europaeo dederat , qui atrocitatem cuiusdam exactionis obiiciebat : *atrocitatem (inquit) & violentum imperium vos me docuistis .*

In Malabaria praesenti rerum statu ex decem modiis feminis , quod in centum modios oryzae fructum auget , tres modii feminis , id est triginta modii oryzae a centum detracti , regi persolvendi sunt . Decimationem hanc മൂപ്പരാ muppara vocant . Huic legi antiquissimae vayshyer , shúdrer , nayres , christiani S. Thomae dicti , indigenae Arabes *mapule* nuncupati , alii denique omnes , qui agros a rege acceptos excolunt , sunt subiecti . Nulli , exceptis supradietis templis , ecclesiis , academiis , ac yamanaeorum asceteriis , ius proprietatis in agros aut palmeta datur , quin ex antiqua consuetudine infimae tribus nequidem praedia possidere possunt , ne relictis artibus , aut statu suo priori cum aliis tribubus dignitate , dominio , ambitione , puritate ac nobilitate confundantur , atque hac ratione legale systema Indicum infringatur .

Arvum

Arvum ligneo aratro subigitur, non autem ferreo vomere; nam in plerisque Indiae plagis humus tenera est, et facilis arata. Occae nullus usus. Ad sarritionem et runcationem farculo opus non est; nam oryza in humilibus & aqua refertis agris crescit, zizania manu evelluntur, atque extirpantur. In multis Indiae plagis duabus vicibus in anno et in eodem agro seminant, & duabus vicibus metunt. Ut agri feraciores sint, scrobes in medio agri certis seiunctas limitibus effodiunt, atque refectis arborum ramusculis, foliisque replent, quae cum putrescunt, solo miram fecunditatem, virtutem ac vigorem tribuunt, & semini ac segeti vires addunt, quo fit ut novalis & vervaeti ac denique requieti agri vim ac fecunditatem semper possideat, nec eidem requiescere sit necesse. Dum pluvialis aqua deest, ex stagnis, fluviiis & paludibus haustro vel situla perticae alligata aquas hauriunt, atque eas per canales & incilia in agros derivant, id quod apud Sonnerat uberius descriptum reperies (1). Verum ut alias saepissime, ita & haec alucinatur, dum agriculturae Indicae scientiam ab exercitatione gentis orae Coromandelicae iudicat & perstringit, cum ignorare haud potuerit, oryzae copiam ex Bengala & ora Malabarica adveni ad Coromandalenses Indos alendos, ac proinde in Bengala & Malabarica, agriculturae Indicae scientiam observandam, & diiudicandam esse, non autem ex iis locis, ubi terra arida & inanis, gens denique ipsa plus conficiendis & tingendis sintonibus ac commercio, quam agriculturae addicta est.

Agriculturae causa iam a vetustissimis temporibus per Brahmanes ephemerides seu calendaria, quae പ്രമാണപഞ്ചിംഗം panciāngam vocant, confecta fuisse censendum est. Arrianus in *Indicis: Vaticinantur* (Brahmanes) *de temporibus anni, aut si qua publica calamitas immineat. De rebus autem privatis non vaticinantur, sive quod divinandi rationem ad res minores pertinere non putent, sive quod indignum credant circa minutiora haec laborare.* Strabo lib. 15. *Praeterea Indos valde studiosos esse circa artes . . . Brahmanas physiologiam & astronomiam exercere.* Q. Curtius lib. 8. *Siderum motus scite observare.* Et iterum Strabo lib. 15. *Nearchus de Sophis*

(1) Sonnerat tom. I. pag. 189. ed. in 8.

stis ita loquitur: Brahmanes in civitatibus versant, & reges sequi, & eorum consiliarios esse (ut hodie sunt), ceteros vero quae ad naturam pertinent, contemplari. Ad naturam autem & astronomiam pertinebat ex solis motu, quem moveri hodiedum putant, reiecto aut non admissio systemate Copernicano (1), per duodecim signa zodiaci, quae sol perlustrare ipsis videbatur, annum in duodecim menses dispertiri, prout hodiedum distinctum videmus in eorum libris, ac praesertim in antiquissimo libro Amarasinha *sect. Sargavarggam*, ubi aries, taurus, gemini &c. ex ordine recensentur. Vide de his Waltheri *doctrinam Indicam de tempore pag. 153. in historia regni Baetiani*, & chronologiam Scythicam veterem eiusdem Bayeri *in commentariis academ. Petrop. tom. 3. pag. 302. edit. Petrop. 1732.*, ubi initium regum Scythicorum ad annum 644. ante Christum natum reiecit, & satis quidem illiberaliter, ita ut de illa epocha mihi omnino dubitandum esse non videatur. Confer etiam *grammaticam Latino Tamulicam R. P. Constantini Iosephi Beschi typis Trangambaricis editam cap. 5. §. 4. pag. 158. & seq. de diebus, mensibus, & annis Indicis*, et Sonnerat *tom. 1. p. 216.* ubi astronomiam apud Indos antiquissimam scientiam esse adstruit, & uberius describit. Ad naturam pariter & astronomiam pertinebat solis, lunae, ceterorumque planetarum meatus, influxum, coniunctiones, actiones observare, ac quamnam cum terrestri mundo, cum agricultura, secunda & necessaria scientia, connexionem haberent, considerare, atque inde ferendi, & metendi tempus statuere, faustos & infaustos dies calculo notare, aut in folia palmarum stilo ferreo referre, ex aeris & siderum motu pluvias aut serenum tempus praedicere, astris denique, quae divinis animata mentibus esse putant, & ut deos adorant, vim specialem ac virtutem adscribere, quemadmodum omnes aliae gentes diis suis certam efficaciam ac energiam adscribunt (2).

Profe-

(1) Non videtur esse certum ab antiquis Brahmanibus terram in mundi centro collocatam fuisse, quin Calcuttenses Angli potius suspicantur philosophum Indicum Yavan Asharya attractionem docuisse, & solem in mundi centro constituisse. Vide pag. 430.

(2) Vide *notizie laconiche* ad fig. 49. 50. 51. 52. 53. 54. Ibidem ex Nepalensium

doctrina horum planetarum simulacra exhibentur, boni malive in terrestria influxus, fausti & infausti hebdomadis dies ex ordine notantur & recensentur. Confer etiam Sonnerat *tom. 2. pag. 211.* Ex imperitia linguae sacrae apud ambos plura ibidem corrupta, manca, obscura, sine ingenio, sine litteris dicta reperies.

Profecto antiquos Brahmanes astronomiae peritos fuisse, atque planetis varias virtutes ac in terrestria influxum attribuisse; ipsa nomina quibus in libro Amarasinha planetae insigniuntur palam & aperte indicant (1). ചന്ദ്രി ciani vel ശനി shani *Saturnus*, stricte & proprie significat *humidus, frigidus*. Idem vocatur ശൈല ശൈല shaneyshvara *humiditatis dominus*. Vide Amarasinha sub voce ശനി shani. Ex quo vocabulo solo iam erroris convincitur D. Court de Gebelin, qui totum fragmentum *Sanchoniatonis* corrumpit, inepte ad Saturnum transfert, & allegoriam illam ineptius ad inventionem agriculturae traducit (2). ഗൗരി gauri *Gangeticus, ad Gangem vel ex Gange fluvio natus*. മന്ദാ manda *lentus, tarde incedens*, nempe ob orbitam maiorem, quam motu suo circa solem revolvendo tardius perficit. പാപു pangu *claudicans, tardus*. കലാലാലാ tempus, *multum temporis ad revolvendum insumens*. Saturnus ergo *tempus* dicitur allegorice, senex fingitur, subinde falcem gerit, quia emblema temporis est, ob diurnam moram in suo circulo perficiendo. Subinde etiam anguis eidem affingitur vitae symbolum, quia ut alii planetae, hic etiam vivificator est, & in terrestria influit. A Malabarensibus & Tamulensibus തപസ്സു tabassa, id est *contemplator* esse & fuisse perhibetur, quia nempe ut Budha seu Mercurius, solem deum contemplatur, & circa eum revolvitur. Hermes seu Dherma vel Budha Saturni consiliarius est, quia soli primo Indico deo proximus est, unde *omniscius, mens, & intelligentia* esse fingitur, et Saturno a se longius distanti viam monstrat circa solem revolvendi, et orbitam suam perficiendi, quare etiam Mercurius *nuntius deorum, viatorum magister, & Saturni scriba* esse perhibetur. En ergo

(1) Vide epistolam Porphyrii ad Anthonem in fronte Libri Jamblichi.

ment de Sanchoniaton, qui contient l'histoire de Saturne. A Paris 1773.

(2) *Allegories orientales, ou frag-*

pag.6. & seq. Fragmentum Sanchoniatonis

ergo omnium Graecarum & Latinarum tabularum de Saturno originem, ex certum veteris Brahmanicae astronomiae argumentum! Ex his, et supradictis iam facilis et certa redditur ratio, cur *Saturnus in vincula coniectus* fuisse, *temporum auctor* esse, *deorum princeps*, a *Iano* astronomico numine *hospitio exceptus*, cum *Ope frugum auctor* esse, *laneos pedes habere*, *filios devorare*, *falcem portare*, *caeli pudenda abscidisse*, *sphaeram pro aqua habere*, *a filio planeta Iove pulsus & vincetus fuisse*, *maleficus esse*, *plantationis disciplinam instituisse* a veteribus perhibeatur. Vide Macro-
bii *Saturn. lib. 1. cap. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.* Ex hac ipsa Brahmanica astronomia etiam patet, cur Mercurius seu Budha *non ambulans* dicatur, scilicet meatus Mercurii ob exiguitatem suae orbitae minor est, et minori tempore perficitur circulo Saturni, qui a sole ultimus planeta est et deorum minorum princeps. Hoc eodem modo in eodem vocabulario luna *frigida*, *humida*, *domina*, *fusca*, *recurva*,
Iupi-

tonis etiam affert Stephanus Fourmont. Hic illud ad Iobum, Abraham, Isaac, Iacob, aliosque in S. Scriptura illustres viros, ille ad agriculturam ac ad astronomiam traducit. Ambos me etiam tacente liber Amarasinha confutat. Ut lector veram Saturni Indici notionem assequatur, ipsum huius deastris simulacrum, prout illud ab Indo quodam Nepalensi depictum in codice originali R. P. Constantini ab Asculo sub figura 54. exstat, in hac tabula exhibemus. En quomodo illud describat ipse ille Missionarius Nepalensis: *Un gallo forma il sedile al idolo Sonitzoal* (corruptum a Shanyáshiciánal Saturni dies) *sabbato. Un tal idolo ha il corpo di fosco* (nempe ob defectum luminis in planeta Saturno) *colore, con un tridente, e con una fascia gialla, con che tiene avinto il gallo.* Supra dixerat de Brahaspadi seu de Iove planeta: *Divinità che fu di stirpe de' Bramoni, & de Shucra seu Venere planeta subiungit: ancor questo è di rango de' sacerdoti.* Nullum itaque dubium superest ab Indis planetas, ut monachos, contemplatores, sacerdotes, ac solis consiliarios repraesentari, quemad-

modum Brahmanes sacerdotes terrestres regum consiliarii sunt. Budha itaque *venerabilis* esse dicitur, quia soli deo proximus est. Vide pag. 155. *huius opusculi.* Hic idem *omnia dereliquit*, quia monachus seu asceta esse fingitur, *omniscius est*, quia deo proximus, *Dhermaràgia seu rex beneficus est*, quia ipse dei solis virtutem, ac beneficia distribuit, *beatus est*, quia deo vicinus, *concupiscentiae victor*, quia solis dei sanctitas in eum redundat, *sex scientias possidet*, quia eas a deo sole accepit, *disertus est*, quia apud deum solem oratoris munere fungitur, *hesychastarum praeses est*, quia planetis praepositus, seu primus a sole est. Ex his ipsis epithetis patet, cur idem Mercurius etiam apud Graecos *belli & pacis minister* sit, cur *nautarum deus*, cur *domi custos*, cur *pastorum deus*, cur *Cupidinis victor*, cur *Trismegistus*, id est rex, philosophus, & monachus, denique cur *legislator*, *religionis*, & *scripturae inventor* &c. Vide Macro-
bium, qui tamen vehementer fallitur, dum Mercurium solem esse putat.

Iupiter *vasti corporis planeta, contemplator & magister*, venus शुक्र *ushaena seu stella continuo nascens, vel stella matutina* dicitur. Quae omnia evidenter probant, veteres Brahmanes astronomiae peritissimos fuisse, eamque scientiam una cum fabulis astronomicis et allegoriis orientalibus in Graeciam et Latium perlatam fuisse, ac denique inter nos ex inscitia linguarum, ac vicissitudine temporum et revolutionum hoc immensum chaos fabularum efformasse, quod haecenus nemo discussit, et quod plurimos mythicos absorpsit. Horum geniorum seu planetarum aetas differt ab aetate hominum; atque chronologia caelestis historicam et humanam terrestrem annorum numero superat. Secundum illam priorem Indi remotissimam antiquitatem sibi arrogant, et horum somnia secutus est Bailly, quem refutatum vide in grammatica Samserdamica pag. 173. & sequentibus (1).

DE USU NUMMORUM APUD INDOS

Strabo lib. 15. de Indis differens ait: *Indos auro & argento non uti, quamquam metallis abundant*. Et iterum ex Nearcho, qui Alexandri magni naves in Indiam deduxerat, & eam peragraverat, dicit: *Epistolas in Sindonibus scribere (Indos) benefullatis, alienis non uti, aere fuso uti, percussio nequaquam*. Pausanias in *veteris Graeciae descriptione* edit. Florent. 1551. lib. 3. pag. 117. ait: *Quin & hoc ipso tempore (quo scripsit Pausanias) ab Indis referunt, qui ad ea loca navigarunt, pro Graecorum, quae illuc compositatae fuerint, rebus, reponi Indisas merces, nummum vero eos plane ignorare, etsi abundat ea pars orbis terrae auro & aere*. Arrianus in *Periplo maris Erythraei* ait: *Ad haec usque tempora in Barygasis (in Baroche) antiquae drachmae reperiuntur, Graecis insculptae litteris cum insignibus Apollodori, & Menandri, qui post Alex-*
xandri

(1) Unus dies geniorum seu deorum caelestium constituit unum annum nostrum humanum & terrestrem, unus autem annus geniorum continet nostros annos 365. Quatuor aetates caelestes conti-

nent duodecim mille annos geniorum caelestium, & secundum hunc calculum Indi chronologiam texunt, atque antiquitatem suam fabulose supputant.

xandri obitum ibi rerum sunt potiti. Plinius hist. nat. lib. 6. cap. 22. Claudio Imperatore regnante Annii Plocami libertum, qui in Aegypto vectigal a fisco redemerat, a quilonibus raptum navi in Indias, et quidem, ut mihi examinato locorum situ a Plinio relato certum videtur, in insulam Ceylan seu Taprobanem delatum fuisse scribit. Ibi a *Rachia*, hoc est a म३६३ *rágia* seu rege liberaliter exceptus, cum e vectigali collectos nummos regi ostendisset, hic varietatem nummorum, et quod plures variis iconibus insigniti ad unius tamen Claudii Imperatoris dominium referrentur, valde admiratus est, ac postea Romam legatos misit, qui cum rege illo et Romanis amicitiae foedus inirent. Admiratio haec regis istius Indici, cum supra allatis testimoniis sat luculenter probat: I. Nummos Graecos, aliosque olim in Indias perlatos fuisse. II. commercium Indicum praeprimis permutatione rerum olim exercitari solitum fuisse, ita ut merces Aegyptiae, Graecae et Arabaciae pro Indicis et viceversa commutarentur. III. In India olim nummorum Indicorum usum frequentem non fuisse, praesertim vero intra terras et longius a mari; ubi hodie inter incolas montium Gates dictorum, nummi vix ac ne vix quidem cogniti sunt, in civili etiam cultu et familiari incolarum usu rerum permutationem in mercaudo obtinuisse. Lege Arriani Periplum, et hoc quod dicimus, locupletissima auctoritate et exemplis stabilitum offendes. Adde his, quod cum ex Herodoto per Darium, ex Iustino per Semiramidem, ex Strabone, Plinio, et Arriano etiam per Cyrum septentrionales Indos subactos fuisse, certiores reddimur (1), in Indiis olim nummi Assyrii et Per-

(1) Herodotus lib. 3. pag. 96. item lib. 4. pag. 114. edit. Colon. 1526. Plinius lib. 6. cap. 16. *Ultra Sogdiani, oppidum Panda, & in ultimis eorum finibus Alexandria* (probabilius Barygaza seu Baroche, vide Arriani Periplum) *ab Alexandro M. conditum. Arae ibi sunt Herculi & Libero patri constitutae, item Cyro & Semiramidi, atque Alexandro*. Iustinus lib. 1. *Postremum illi (Nino) bellum cum Zoroastro rege Bacrianorum fuit, qui primus dicitur*

artes magicas invenisse, & mundi principia, siderumque motus (nempe in Bactriana ad fluvium Indum sita) *diligentissime spectasse. . . Sed & Indiae bellum intulit (Semiramis) quo praeter illam & Alexandrum M. nemo intravit* (fortassis ultra & trans Indum fluvium. Strabo lib. 15. *In initio cum ii, qui Darium dolo occiderant, ad capiendam Arrianam*) *regnum cuius metropolis Pattan vel Patna* urbs hodieum existens, olim Arriano Pluthana vel Pultana dicta

et Persici, si eae gentes nummis utebantur, reperiri debuerint, ac proinde, quod multi-nummi exteri fuerint, seu aliunde inveciti, quemadmodum et hodie in Indis plurimi Persici ac etiam Venetiani nummi circumeunt, qui in illas terras ab Arabibus ex Cairo & Mocha, et Persis ex sinu Persico in oram Malabaricam navigantibus perferuntur (1). Verum haec omnia non obstant, quin et India suos olim habuerit nummos, et quidem sibi peculiare ac originale, qui facile ab omnium aliarum gentium nummis distinguuntur. Triangulum, lingam aut conum, partem pudendam seu matricem Bhaváni deae; lingam ipsum in yoni collocatum, apud Indos & Tibetanos iam ab antiquissimis temporibus in veneratione fuisse, hodieque coli, ex supradictis novimus; ii ergo nummi, qui haec symbola & signa praeseferunt, veri sunt Indici nummi, & talis est nummus argenteus Bhavani deae yoni repraesentans, qui cum aliis multis Indicis nummis in museo Borgiano Velitris exstat. Solem, lunam, planetas, astra, ab Indis uti olim semper, ita & hodie adorari, toto hoc opere docuimus, & hoc idem confirmant multi Indici nummi, qui ex una parte lunam bicornem, ex alia vero iconem Shivae dei tridente instructi ac eius uxoris Párvadi repraesentant, qualis est nummus aureus *Viráguen*, qui communiter *Pagode de Mangalor*, hoc est oppidi Mangalaburam nummus nuncupatur. Vide Sonnerat p. 258. tom. I. edit. in 8. Quin idem Sonnerat non solum Indicum nummum lingamico portento insignitum exhibet, sed etiam in septentrionali Indiae parte, quam ego non peragravi, hodiedum veteres nummos duodecim zodiaci signis distinctos dari narrat, qui certe a nobis supradicta apertissime probant & evincunt, neque amplius aliquem dubitandi locum relinquunt. Omnes hos veros & originales Indicos nummos ex hoc nostro opusculo certo & facile cognosces & distingues, atque ab adulterinis, aliarumque

H h

gen-

dicta (*impetum fecissent, optimum fore existimavit (Alexander) si eos persequeretur & aboleret. Et supra dixit: Inde tamen (ex India) ex uno loco, & ab uno rege Pandione (nempe rege Pándi seu Madure toti orae Malabaricae imperanti, in cuius finibus erat pilcatio*

margaritarum, hodiedum in ora piscaria ad promontorium Comorinum fieri solita, de qua etiam Arrianus.) & alio Poro legati cum muneribus ad Caesarem Augustum venerunt.

(1) Vide librum inscriptum: *Museum Cusicum Borgianum Velitris pag. 37-38.*

gentium nummis in Indiam perlatis, & hodieum ibi existentibus tuto discernes. Nam nummi originales Indici praeter supradicta signa & indicia, ex una parte aut deae Laekshmi divitiarum praesidis, aut deae Bhavani seu lunae symbolicae, quam Bhágavadi & corrupte Pagode appellant, aut denique triadis Indicae, aut solius Shivae dei simulacrum, aut denique stellas sine ulla epigraphe exhibent. Hi veri Indici nummi sunt antiquissimi, quia Indicae religionis & civilis cultus principiis congeniti, neque aliunde in Indias illati fuerunt. Quia vero nulla epigraphe gaudent, nullaque regum simulacra praefereunt, neque regum Indicorum series, nec certa, vera & historica aliqua aetas aut epocha ex illis inquiri aut statui potest. Quare quousque ex aliis Indicis monumentis nihil certius proferatur, epocha regis *Sâlivagana*, qui mortuus est anno Christi 78., & a cuius morte Indi ipsi (1) epocham suam historicam & astronomicam desumunt, iis, qui Indicas res perscrutantur, sequenda est. Nummi Graeci, Parthici, Bactriani, Persici, Arabici & Indici recentiores, qui regum effigie aut aliqua epigraphe distinguuntur, ad historiam

Indi-

(1) De epocha astronomicâ Indico-historica haec habet R. P. Constantius Iosephus Beschius linguae Tamulicae peritissimus vir in grammaticâ Latino Tamulicae Trangambariae typis missionis Danicae edita anno 1738. cap. 5. *Alium quoque modum annos numerandi sequuntur Indici astronomi. Epocham sumunt ab anno mortis cuiusdam regis, nomine Sâlivaganan, qui mortuus est anno Christi 78., qui erat duodecimus saeculi Indici. . . . Iuxta huiusmodi calculum fiunt hic observationes astronomicae. Hanc epocham vocant Sâlivâgana Sagâptam, a nomine scilicet illius regis, & a Sagam, nomen illius regni & tandem ab aptam, quod est Grandonice annus, quasi dicerent, annus a quo regnavit Sâlivaganen.* D. Wilford in animadversionibus in civitatem Tagara Indicam in libro *Asiatick researches* pag 373. regem hunc ex doctrina Indorum septentrionalium *Salbahan* vocat, atque in civitate *Pattan* cir-

ca medium primi saeculi resedisse ostendit. Eiusdem regis & aerae Indicae meminit Niebuhr *tom.2. pag.26.* Sonnerat *tom.2 pag.192. & 193. edit. in 8.,* denique codex manuscr. R. P. Norberti, & R. P. Ildephonis a Praesentatione, ita ut de aera regis *Salbahan* vel *Sâlivagana* inter Indos nullus superfit dubitandi locus, cum Indi meridionales & septentrionales de hac unanimiter conveniant. Haec de aera historica Indica ex doctrina ipsorum Indorum, at ex Strabone, Plinio, Arriano, aliisque scriptoribus Graecis & Indicis evidenter demonstrari potest, regum Indicorum aliquam feriem veram iam ante Alexandri M. tempora, & multo magis postea existisse, unde etiam Bayer in historia regni Bactriani Meandrum regem Indiae & Bactrianae ad annum 195. ante Christum natum collocat, & initia regum Scytharum ad annum 644. ante Christum natum constituit *pag.302. Chronologiae Scythicae.*

Indicam illustrandam mirifice conferre possunt, & hi praesertim in septemtrionalibus Indiae plagis hodiedum inquirendi sunt, quia Indici mercatores & principes numorum tenaces sunt, & praecipua inter Parthos, Graecos, Persas & Indos bella ad fluvium Indum, ad oppidum Barygaza, Agra, Dely, ac ad fluvium Gangem gesta fuerunt. Anglorum ergo, qui magna agrorum parte, & rerum ibidem potiuntur, haec solertius inquirendi munus est, & Indicas res illustrandi, quas tamen numquam illustrabunt, nisi diligentius linguae Sanscriticae studio incumbant. De nummis coloniarum recentioribus, ac praesertim de Lusitanis, qui Goae hodiedum nummis Indicis permixti circumferuntur, vide ad annum 1579. Caspari Balby navigationis *part.7. cap.24. p.82.*, et Sonnerat *tom.1. pag.256. & seq.* De annulo regis Ceylan, in quo Iani seu Indici dei Ganésa effigies exhibetur, vide *tab.II. eiusdem part.7. navigat. Balby*, qui annulus cum eo, quo utitur hodie rex Travancoridis ad obsignandas epistolas, in medio lotum florem cum inscriptione deo Vishnu consecrata in haec verba: *Shripatmanábben* exhibente, iam satis indicat, Indicos reges etiam in sigillis suis non suas effigies, non aeram, aut epocham suscepti regiminis, sed deorum simulacra & symbola praeseferre, ac proinde cultum quidem & religionem gentis, sed non seriem regum ex iis inquire posse (1).

(1) De regibus medii aevi confer libellum inscriptum: *De imperio magni Mogolis sive India vera commentarius*, Lugduni Batavorum 1631. pag.141 de moneta, & numerandi modo, pag.157. *de Indiae regibus*, pag.162. *genealogia & series regum Indiae e Persicis Petri Texeirae*, pag.106. *ex narratione Indorum*.

ANIMADVERSIONES IN NUMMOS INDICOS

MUSEI BORGIANI VELITRIS

T A B. XXXI.

Duodecim nummos Indicos veros, quorum causa nec anceps est, nec errandi periculo subiecta, in museo Borgiano Velitris extantes, in hac tabula exhibemus.

Primus num. 1. fig. 1. in tab. est nummus argenteus rarus & insignis, qui ex regno Nepalesi Indico in museum Borgianum illatus fuit. Is sphaericus est, ex una tamen parte paullulum in ovalem figuram declinans. Concavus interne, convexus externe, unum fere digitum densus, dimidii globuli ex una parte teretem formam exhibet. Ex ea parte qua concavus est, non solum per suam peripheriam, sed etiam per lineas spirales, ipsamque centri conformationem luculentis indiciis ostendit, nummum illum Bhavani deae consecratum esse, utpote qui eius partem pudendam seu ipsum yoni femineum repraesentat. Lingam & yoni non solum apud Tibetanos, sed etiam apud Indos venerationis obiecta esse ex eo, quod omnis generationis principia, seu virtutis generativae solis & lunae emblemata sint, nos supra pag. 31. 32. 33. docuimus. Confer Clementis Alex. cohort. ad gentes num. 5. & 6. pag. 19. edit. Venet: *Quae porro & cuiusmodi sunt mysticae illae cistae? . . . Nonne haec omnia sesamae, pyramides, glomi, placentae variis signatae umbilicis, grana salis & draco Dionysii Bassari sacramentum? . . . Quid Themidis nonne recondita symbola ista sunt? Origanum, lychnus, gladius, pecten muliebris, quod honestum ac mysticum est mulieris pudendi nomen. Et infra: Pustionem a Titanibus discerptum, eiulantem mulierculam, partesque corporis, quas pudor nominare non sinit, impudentissime venerantur. Supra dixerat Duo isti (Cabiri) fratricidae, cistam illam secum auferentes, in qua Bacchi pudendum inclusum erat, in Tusciam detulere, mercis egregiae mercatores, ubi cum exsules agerent, luculenta admodum pietatis doctrina Etruscorum animos informarunt, dum cistam iis ac veretrum nova religione colenda tradiderunt. De Sebastio, Sebastio, id est Shiba, vel Shiva deo, seu Baccho, vide ea quae*

ca quae nos tradidimus in grammatica Samserdamica pag. 28. 29. 30. & 31., atque ex ibi dictis, & ex hoc Clementis Alex. loco iam aperte colligitur, lingam cultum non solum apud Indos & Graecos obtinuisse, sed hunc ipsum ex India in Graeciam & Latium perlatum fuisse ex eo, quod Arnobius eum primo a Baccho in sua Indica expeditione institutum fuisse asserit (1), & Macrobius Sebafii templum in Scythia & Thracia constituit, quas regiones cum vera India a veteribus confusas fuisse, extra dubium est. Vide supra dissertationem *de Shriráma*, & *an religio Indica a Scythis descendat*.

Secundus musei Borgiani nummus aureus (fig. 2.) vulgo *golmor* dictus, & cuius usus hodie in regno Bengala obtinet, sphaericus est, atque ipsam lotum seu nymphaeam foliis explicatis toto suo typo repraesentat. In loti centro seu calice exstat triangulus omnis generationis principium, & trinae solaris virtutis emblema. In medio trianguli punctum prominet omnis virtutis centrum, ex quo deus Brahma, Vishnu, Shiva exierunt; qui ideo semper loto insidentes, ac tamquam ex loto prodeuntes finguntur. Triangulus ipse, ut supra iam indicavimus, etiam Bhaváni deae, id est lunae, seu etiam naturae, potentiae nempe & virtutis generatricis, quam शक्ति Shakti & Bhaváni, id est virtutem, et vim generatricem vocant, muliebrem partem seu matricem repraesentare potest, unde etiam triangulus hic in loto existere fingitur, quia & lotus ex calore & humore generantis naturae symbolum est. Lotos enim in aqua nascitur, aquae seu humoris, & solis seu caloris proles est. Porro hunc nummum non Scythicum, non Tibetanum, non denique alterius alicuius gentis, sed verum, atque originalem Indicum nummum esse, non tantum ipsa haec symbola Indica, sed, quod Scythicarum rerum fautoribus ora occludere debet, inscriptio illa, quae in ipso numi centro ad ambitum trianguli exstat, apertissima & planissime indicat, probat, et convincit. Haec enim epigraphae exarata est litteris Nagaricis seu Vanaten-sibus in hac forma म्, & extra centrum in ipsis loti foliis म्

&

(1) Confer de mysterio Lingam & yoni Iamblichi Chalcidensis. p. 21. edit. Oxonii 1678.

& कृ, id est *Sri*, *Sa*, *Ka*, quae litterae quia solitariae sunt, seu initiales, quae integras voces non exprimunt, coniecturae, non autem certitudini locum dant, primam illam श्री *Sri*, quae in centro tribus vicibus recurrit, deae Laekshmi opulentiae & nummorum praesidi consecratam esse. Hanc Samserdamici ab omni corruptione immunem ita scribunt: श्री Shri, quae uno licet ductu expressa, verum vocabulum & epithetum est deae Laekshmi, quod vide supra pag. 94. & 98. Verum gentilitia lingua Nagarica vel Vanarenis litterae श्री Shri, supponit स्र Sr,

unde loco श्री Shri, scribit, श्री Sri, atque hoc modo epigra-

phe illa centralis in nummo illo est expressa. श्री Shri Bacchi nomen est, atque *felicem*, *beatum*, *opulentum*, ac *celebrem* significat, श्री Shri cum ultima i producta, deae Laekshmi seu iunioris Bacchi uxoris nomen est, atque *felicem*, *beatam*, *divitem*, & *celebrem* denotat. Ex hac igitur epigraphe sequitur, nummum illum Baccho & uxori eius sacrum esse. Quia vero loto & triangulo insignitus est, inferendum esse videtur, eum senioris Bacchi, id est nocturni solis, generatoris & fatoris emblema continere, ac proinde foli diurno & nocturno, terrae ac lunae seu deae Laekshmi & Bhavani, quae duae sunt Bacchi uxores fictitiae, simul consecratum esse. Nummus ille valet quatuor scuta Romana, & quia ex obrizo constat, summi pretii est (1).

Tertius nummus aureus (fig. 3.) musei Borgiani est ipsa quarta pars unius *golmor* seu duo scuta Romana. Huius usus obtinet in Bengala, in regno Nepal, in Vanáres, sed cum primis in urbe Pattan, quod vocabulum corruptum est a पटना patna, vel पठकपठपठ pattana, quod regalem urbem, seu illam in qua rex residet, significat. Eadem ipsa urbs, श्री Shri-

(1) Quatuor tantum scuta Romana valet, quia dimidius *golmor* est.

Shrinagari seu *Bacchi urbs*, vel *opulenta & celebris civitas* antiquitus vocabatur. Quae duo epitheta iam satis indicant, urbem Pattan, de qua Arrianus, antiquitus regum aulam & regni caput fuisse, id quod recte docet D. Wilford pag. 373. in libro *Astiatik researches*, dum regem Salbahan seu Sálivagana circa medium saeculi primi ex urbe l'agara in urbem Pattana sedem suam transtulisse asserit. In hac ergo urbe, ubi mercatorum comaeus confluebant, ut inde Indicas merces Barygazam seu in oppidum Baroche transferrent, & ibidem navibus imponerent, primos Indicos nummos aureos cusos fuisse, ipsa ratio suadet. Nummi aurei Borgiani, quorum quinque eiusdem typi sunt, ex utraque parte lotum florem foliis explicatis exhibent, & in centro ex una parte sacrum conum punctulis amictum, qui radiorum formam suppleat. Ex alia parte fulmen triceps, aut etiam tridentem in loti calice repraesentant, utrumque enim Shivae seu Mahadévae vel Bacchi nocturni & senioris attributum est, & conus quidem, quia lingam seu phallum repraesentat, tridens vero & fulmen instrumenta sunt Bacchi destructoris, quae is manu gestat, unde etiam Shùli seu *tridente instructus*, seu *terribilis*   Vrshadvagia seu *pluviam, fulmen & tonitru* *producens*, denique Bhava seu *existere faciens* in vocabulario Amarasinha scribitur, quae epitheta omnia unice ad solem referri, habes sit, qui non videat. Confer huius opusculi pag. 86. 87. 88. 89. Hi iidem nummi litteris Nagaricis Indicis inscripti sunt, atque eadem epigraphe eiusque significatione gaudent, quam supra ad nummum secundum attulimus. D. d' Hancarville, cui cum hodierno philosophorum grege in Scythia inter tigrides & urfos vagari placet, omnes hos nummos cono & tridente, aut fulmine vel fulgure instructos ex Scythia derivat, atque ex iis apud Graecos artium originem, indolem, & progressum inquirat. Vide apud eum p. 1. tab. 1. *nummorum* conum, fulmen, & solem exhibentium, & pag. 36. triangulum, lunam & stellas repraesentantium, denique tabulas ad calcem operis adiectas, quarum explicatio quantum valeat, ex somniis D. d' Hancarville iam

le iam supra allatis, atque ex hac ipsa horum nummorum Indico-
 rum in museo Borgiano Velitris exstantium illustratione iam
 satis superque patet.

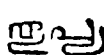

Nummi aurei വിനയകൾ viráguen, vulgo *pagode* dicti, *figura* 4. & 5., qui eiusdem typi sunt, collocati, probabilius dei
 Vishnu & deae Laekshmi informia simulacra praesefertunt, ne-
 que aliqua epigraphe gaudent. Sphaerici sunt & densi, mone-
 taque communis quae hodieum in Indiis circumfertur. De ea
 vide Sonnerat *pag. 256. tom. 1.* & Spilbergii navigationis *part. 7.*

Nummus aureus *num. 6.* pariter *viráguen* dictus, sphaericus
 & densus, ex una parte deum Shiva, deam Kali, & Párvadi
 satis informem praesefert, cuius symbolum ex adversa nummi par-
 te exstat luna bicornis, nummi hi ordinarie octodecim iulios Ro-
 manos valent, & civitati *Mangalor* adscribuntur.

Nummus aureus *fig. 7.* *viráguen*, vulgo *pagode* dictus, ex
 una parte deam Bhagavadi, quae eadem est cum Párvadi, & ex
 alia, quae convexa est, stellam exhibet, quae quidem duo em-
 blemata solis & lunae symbola sunt. Nummus hic urbi Madraht
 in ora Coromandelica, seu potius ipsi principi & domino muni-
 cipii Arcate primo attribuitur, nullam tamen nec hic, nec prae-
 cedens epigraphem praesefert.

Nummus aereus *fig. 8.* ex una parte satis manifeste deam
 Laekshmi repraesentat, ex alia vero elephantem affabre excu-
 sum. Antiquo Indico iure soli reges & templa gentilica elephan-
 tes possidere possunt, & quia haec eadem templa maxima prae-
 dia ex ipsa gentis civili institutione adscripta habent, nonnul-
 la ex iis aereos nummos iure proprietatis & dominii cudere po-
 terant. Hic igitur nummus Indicus templi alicuius gentilici num-
 mus distinctivus esse videtur. Sed hae coniecturae sunt, quae
 in sola rerum praxi aliquod fundamentum habent; nummus enim
 epigraphe caret, ex qua certo aliquid inferri possit.

Nummus argenteus *fig. 9.* est sphaericus ut alii, ex argen-
 to Nepalesi constans, & ut mihi videtur characteribus Nagari-
 cis vulgaribus seu gentilitiis insignitus, quorum usus est in re-
 gnis seu provinciis regum Catmandu, Partan & Badagao, de
 qui-

quibus confer R. P. Constantini ab Asculo *notizie laconiche pag. 141. & seq.* Nummus hic quarta pars rupiae Nepalensis est, seu quadrans floreni, quem quinque iulii Romani constituunt. रुप्या vocabulum Samscrdamicum proprie *argentum* significat. Vide vocabularium Amarasinha sub voce *velly*. Hoc itaque nomen genericum improprie ad significandos nummos argenteos Indicos, quos nunc *rupias* vocant, translatum fuit; *rupia* ergo corruptio est ab alienigenis inventa ad nummos argenteos designandos: nam si puritatem Indici idiomatis & ipsam vocis originem inspicias, Indi nullum habent vocabulum quo rupiam seu nummum argenteum, cuius usus nunc obtinet, compellare possint. Ex quo sane arguo, verum id esse, quod supra docuimus, nempe nummorum argenteorum usum Indos olim ignorasse, & rupiarum usum tardius, fortassis sub Tartaris invaluisse, nam & Persicis litteris pleraeque insignitae sunt, & symbolis Indicis omnino carent.

Nummi argentei duo *fig. 11.* orae Coromandelidis, vulgo *panam* vel corrupte *fanon* dicti, ex una parte deam Laekshmi exhibent, quae ambabus manibus lotum florem gestat. Ex adversa parte lunam duplicem bicornem exhibere videntur. Nummus aureus *kalien* dictus *fig. 11.* in regno Travancoridis hodieum obtinet. Sed postquam reges Travancorenses argenteos nummulos *ciacram* dictos pro maiori populi commodo & negotiatorum usu excudi curarunt, nummuli aurei *kalien* dicti usus exsolvit. Viginti quinque *ciacram* unam constituunt rupiam, & quinque *kalien* pariter unam, ex quo fit, ut nunc in regno Travancoridis rationes & computi per modum quidem & formam nummorum *kalien* instituantur, reapse autem quinque *ciacram* loco unius *kalien* persolvantur. Nummulus iste *kalien* multis punctis refertus est, & ni fallor ex una parte glirem dei Ganésa vehiculum exhibet.

Nummus stanneus *fig. 12.* sphaericus & cervo volante aut alio chimerico animali insignitus obtinet in sola civitate Tavài in regno Ava. Circa hunc nummum observanda sunt ea, quae per-

scripsit illè idem Missionarius, qui eum Romam misit. Is ita differit: *Moneta di stagno che nella sola città di Tavai del regno di Ava serve alle picciole spese del mercato secondo l' antico uso di quella città, allorchè formava uno stato a parte. Chiamasi in Barmano, siccome ogni medaglia danga. Ci si vede impressa da un lato una di quelle figure chimeriche dette Tò in Barmano, che soglion avere i pesi di tutto il regno d' Ava, questa rappresenta un cervo volante.*

Dall' altra parte si leggono tre parole Páli in caratteri d' iscrizione, ma riuscite con ordine inverso, perchè scritte nel modello d' rittamente. Le tre parole sembrano queste: *nagará mahá fakha, mercatus magnum adminiculum, ma io non oso farne per sicura nè tutta la lezione, nè tutta l' interpretazione.*

നഗരം nagara & നഗരി nagari in sacra litterali lingua Samscrdamica significat *urbem, civitatem*. നഗരിപട്ടണം nagariyáñi *civem, vel incolam civitatis*. Vide vocabularium Amarasinha *sect.* പുറവർഗ്ഗം *puravarggam* & dictionarium R. P. Hanzleden sub voce *nagari*.

മഹദ് mahá Samscrdamice significat *magnum*, മഹദ്വത്ഥം mahatvam *magnitudo*, മഹദ്വൃദ്ധി mahátmyam *magnitudo animi, magnanimitas*. മഹദ്ദാർദ്രം mahòdaram *hydrops, venter magnus*.

സഹായം saháyam, *auxillum, adminiculum*, സഹായകർ saháya vel saháyi *auxillitor, saháyikunu auxillari*. ശക്തി shakti *virtus, potentia*, ശക്തിമൻ shaktimán *vir potens; fortis, virtute & fortitudine praeditus*.

Stante itaque inscriptionis illius characterum veritate sensus inscriptionis est: *civitatis magnum adminiculum, vel civitatis magna potentia*.

ടംക danga significat *malleum, cerebrum vel instrumentum quo*

quo nota, typus, effigies, figura, aut signum aliquod in metallo, mensuram, aut pondus imprimitur, unde dimanat
 ടംകകട്രം dangakáshá nummus percussus, signo aut typo aliquo insignitus.

Nummus itaque ille regni Ava vocabulo generico vocatur *danga*, id est nummus percussus, nummus typo insignitus. Ille idem civitatis magnum adminiculum vel urbis magna potentia inscribitur (1). En ergo certum & evidens argumentum linguae litteralis Samserdamicae usum in regno Ava obtinere; en certa Indicia linguam *Páli* vel *Báli* nihil nisi Samserdamicae sacrae Indicae dialectum & corruptionem esse. Hoc nos in grammatica Samserdamica docuimus pag. 8., hoc idem docet D. Chambers in libro *Asiatick researches* pag. 158. 159. & seq. Hoc ex nummis Borgianis elicuisse & stabilivisse sufficiat, atque irrefragabile argumentum & monumentum sit pro omnibus illis, qui gentium Indicarum monumenta & symbola scrutantur, ac ex iis historicae certitudinis aliquid deducere volunt.

ൟ ൟ ൟ

S H U D R A

TAB. XXXII.

Quarta nobilis Indica tribus est ipsa artificum, seu opificum classis, quae ad regni sustentacula non minus ac aliae tres accensetur, atque ideo nobilitatis honore in ipsa sua institutione donata fuit. Aurifices, metallorum fusores, fabri ferrarii & lignarii, florearum fertorum textores, pictores, medici, sartores, vates, incantatores, auspices, sindonum textores, aliique non pauci opifices huic classi sunt adscripti. Infamis & ignobilis est illa, quam പറയം pareya, & പെലയം peleya vocant; nam prima illa classis cadavera animalium curat, quae sive in puteum illapsa perierunt, sive naturali morte vivere desierunt.

I i 2 runt.

(1) Eiusdem typi duo alii Avenfes codex corticeus exaratus lingua Báli. existant nummi in Museo Borgiano, &

runt. Vaccas ipsi excoriant, quascumque pelles deglubiunt, carnes edunt. Hi itaque ob hoc ipsum officium in libro Amaraſinha ചരടലഃ ciandála & നചഃ nisha, id est *infimi & abominabiles* vocantur. Horum sortem more suo valde deſerit D. de Paw. Sed an in patria ipsius excoriatoreſ, et foricarii meliori conditione & fortuna gaudent? Ita pariter Peleyas quos ipſe inepte *Foulichys* vocat, Aegyptiacam coloniam eſſe putat. Sed quaenam huius commenti ratio eſſe poteſt? Mancipia ſunt, ſeu claſſis infima hominum, quae ab antiquiſſimis temporibus lege & conſuetudine formata fuit ex iis, qui ob crimen aliquod contra tribum aut legem Indicam patratum, ex tribu ſua & dignitate exciderunt, ac in mancipia tranſierunt. Hi cum ſpeciem ſuam cum feminis ex nobili tribu eodem modo ob crimina delapſis propagarent, claſſem hanc infimam conſtituerunt, quae ad haec uſque tempora durat, & ſemper perdurabit, quouſque antiquum ſyſtema Indicum legale in India obtinebit. Quare hodie dum dicitur പലയടന peleyádunu, id eſt *a tribu excidere, contaminari, infamiam incurrere* ſive cum muliere ex aliena tribu peccando, ſive alio inhoneſto ac turpi modo tribum ſuam amittendo.

Opifices omnes ſuos tribunos habent, quos കലശ്രദ കുളി kulashréſhda vocant. Artes, ſive liberales, ſive illiberales ſint, communi vocabulo ശില്പിശാſത്രം *shilpiſháſtram* inſigniuntur. Earum profeſſores ordinis & publicae tranquillitatis tenendae cauſſa in varias claſſes diſtinguuntur, & omnes ſuis tribunis ſubſunt. Hi iudices ordinarii ſunt ſuae tribus, atque cauſſae omnes, quae quoquo modo tribum attingunt, ad tribunum referuntur, in congreſſu ſeniorum examini ſubiiciuntur, ex veteri more & conſuetudine dirimuntur, et dum cauſſa anceps eſt, per pluralitatem votorum abſolvuntur. Igitur tribuni officium eſt, ſimultates et odia in familiis pullulantia extinguerere, naſcentes motus ſupprimere, iura tribus ſuae tueri, de bonis, quae in litem delapſa ſunt, ſententiam ferre, pauperes ſuae tribus puellas ex

com-

communitatis peculio in matrimonium collocare, de ineundo matrimonio nuntium suscipere, si coniuges convivere nequeant, aut ob unius partis scelus separari postulent, matrimonium dirimere, delinquentes corrigere, aut si respicere nolint, regem admonere, ut auctoritate publica e tribu expellantur, atque aut in ipsa patria, aut alienigenis pretio, quod ad regem refluit, venumeant, et in mancipiorum numerum adscribantur. Haec iura tribunorum hodie in Malabaria obtinent, quamquam audacius infringi ceperunt, postquam in veterem patriorum militum locum, stipendiarii, atque etiam alienigenae lecti et conscripti fuerant; quandoquidem hi regum auctoritatem acrius tueri, et ministri saepe non audita tribuni sententia arbitrario iudicio privatos circumvenire, praecocius praemio afficere, aut ardentius castigare inceperunt (1).

Caelandi, sculpendi, et fusilium artem a remotissimis temporibus apud Indos semper existisse, luculenter indicant antiquissima illa templa de quibus disseruimus (2). Quamvis vero in delineando humano corpore, ac cum primis in maioribus statuis fingendis, nec Graeca adsit vivacitas, nec Romana correctio, in minoribus tamen figuris pingendis, bellis repraesentandis, in curribus triumphalibus, ac templorum frontibus exornan-

(1) Consulz de his librum inscriptum: *Stato civile, politico, e commerciante del regno di Bengala, tom.2 cap.3.4.5. item tom.1. cap.1.2 3 4.*

(2) Templum Elephantae, cuius aliqua monumenta nos supra paucis attigimus, ab Alexandro Magno exstructum fuisse, referunt recentiores nuntii in navigationibus Spilbergii & Balbi *part.7. cap.20. pag. 8.* Verum quomodo id fieri potuerit haud facile intelligo. Antiquum illius insulae nomen Indicum est *Kalpuri*, id est *civitas rupium* vel *urbs lapidea*. Vide Anquetil du Perron. Hoc nomen Niebuhr corrupte scribit *Galipouri* ex Anquetilio. Vide *tom 2. pag 42.* Qui ergo fieri potuit, ut Alexander tam brevi tempore, quo in Indiis versatus est, urbem illam excitare potuerit, bellicis praesertim curis totus distentus? Dein-

de cur nullum ibi exstat Graecum numen? Cur nullum Alexandri M. simulacrum? Cur deastri illi omnes nudi, & more Brahmanico, cum symbolis religionis Indicae exhibentur? Quis exstruxit templum Illoura, Salcette, Rámishvaram ad insulam Ceylan situm; quandoquidem Arrianus, aliique Graeci scriptores aperitissime negant Alexandrum M. australem Indiae partem attigisse? Templum ergo illud Alexandri M. aetate antiquius est, & unum ex primis Indicis delubris. Sed neque postea illud a Graecis constructum fuit, subacta enim a Romanis Aegypto, Graecis commercium Indicum prohibitum fuit, quin & ipsi reges Indici eos a littoribus suis & emporiis arcebant. De quo vide in libro *Asiatick researches pag.373.*

nandis, mira Indorum elucet dexteritas, pulchra et grata simplicitas, ac denique elegans varietas, quae certe in antiquis Aegyptiis monumentis numquam visa fuit. Si in maioribus statutis sculpendis ars, et correctio deest, id certe non ex gentis indole aut mentis imbecillitate nascitur, sed quia statuae, idola, simulacra & symbola, ita arcanae philosophiae regulis alligata sunt, ut nonnisi ex sententia, et philosophorum placitis, sectae opinionibus, ac recondito sacerdotum mysterio, fingi, sculpique possint, quibus sufficit, ut dei notionem et philosophiae reconditum mysterium expriment, exclusa etiam membrorum proportionem, aut penicilli correctione, qui illis regulis mysticis subiicitur. Sic e. g. nihil incorrectius statua aut simulacro deae Laekshmi, quae plerumque detortis, inversis, et foede divaricatis pedibus sedens exhibetur. Hoc tamen nequaquam fit absque mysterio; nam Laekshmi tellus est, quae parit, pariendo alit, et animat, ex quo fit, ut velut magna mater pariendo exhibeatur. Certe cum ego ipse nonnulla simulacra, ut ea in Europam perferrem, per gentilem virum ex aere fundi curassem, et formam incorrectionis eorumdem arguissem, artifex respondit: *Se a praescripta forma recedere non posse, ne legis & consuetudini temerarius contemptor esse videatur, ne coram sacerdote erroris redarguatur, ne denique apud ipsum suae tribus tribunum nigro calculo notetur.* Quare omnibus pictoribus, fusoribus et sculptoribus lege cautum est, ne simulacra vendant, priusquam ea sacerdotis examini subiiciant, ut ab eo approbentur, lustrali aqua consecrentur, atque in idolorum numerum referantur. D. de Pawdum studiis philosophicis obsequitur, atque gentium historiae lumen affundere adlaborat, ipsemet ad ineptias pene aniles deflectit. Quis nescit artes apud Indos minus profecisse, quam profecerint in Europa? Sed an hoc adeo magnum scelus est, ut ipse putat? An omnis hic defectus in Indorum indolem reiiciendus erit? An non potius inde exoritur, quod Indi novitates excludant, vetustis opinionibus illigati sint, religioni suae libenter addicti vivant, aliena non appetant, nova vitent, strictis legibus vinciantur, minoribus quam nos necessitatibus exerceantur? Mira caeli clementiae, aer salubris, soli fertilitas, oryzae ubertas,

tas, vitae facilitas et sobrietas, indumentorum nulla fere necessitas, clima ob aestum solis meditationi incommodum, corporis imbecillitas, patriæ consuetudinis summa tenacitas, in apathiam et inertiam proclivitas, mulieribus exigua placendi cura, ipsarum in publica officia nullus aut levis influxus, nullum femineum in viros dominium, ambitio minor, luxus levis, peregrinarum mercium nullus fere usus, aut necessitas, verae, genuinae, et intrinsecae causae sunt exigui inter Indos artium progressus. D. de Paw partitionem gentis in classes, regum violenta imperia, artibus nulla praemia, integras denique opificum turmas regum famulatio addictas, quae liberam non habeant artem suam exercendi facultatem, incusat, et ex his defectum artium arguit. Sed an in Europa artificum industriae semper regum praemia respondent? an in civitatibus praesertim maritimis integrae opificum turmae regum famulatio non sunt addictae et quae libera carent pro aliis laborandi facultate? An in Europa multis opificibus statum commutare, et industria ac virtute sua ex classe, cui adscripti sunt, emergere, ac honoribus cumulari licuit? Clima ergo frigidum, quod nervos constringit, & ad laborem incitat, necessitas, quae cogit, luxus ingens, qui promovet, ambitio et cupiditas, quae volat, intemperantia, quae numquam saturatur, mulierum vis et ambitio, quae numquam quiescit (1), luxuries, quae omnia profundit, nova videndi et periclitandi pruritus, caeli temperies ipsa meditationi opportuna, novitatis enthusiasmus, augendae nominis gloriae cupiditas, benevolentia regum, quae in aliquibus regnis artium cultui praemia constituit, in Europa artes excitat, auget, sustinet, et conservat. D. de Paw climata terrarum mutet, indoles gentium reformet, unum, qui in Europa obtinet, vivendi morem omnibus Asiae regionibus inserat, atque postquam haec omnia stabilierit, tunc gentes illas ex aequo comparare, inter se conferre, bilance examinare, alias deprimere, alias extollere, has albo, illas nigro poterit calculo notare. Sed missa faciamus haec omnia.

Indi,

(1) Vide *lettre a Monsieur Sonneret gny pag 19. 20. Histoire du comerce 1784. par. Mr. Charpentier de Cossi- de deux Indes. tom. 1.*

Indi, quod iam olim observavit Strabo (1), artis medicae non sunt ignari, sed quia metempsychoseos dogmati sunt addicti, a quacumque sanguinis effusione summopere abhorrent. Quod quidem dogma, quamquam alioquin falsum, quia tamen miti climati & genti ingenitum, non parum confert ad moralem Indorum characterem formandum. Inde enim promanat mira gentis mansuetudo, mitis indoles, in homines aequae ac animalia humanitas, ne dicam caritas, quae usque ad superstitionem eos propellit. Rarissimae proinde inter eos violentae neces, frequens inter gentiles indigenas, quos semper ab alienigenis distinguere oportet, in eos, qui malis premuntur, commiseratio, in criminibus castigandis quaedam benignitas. Inde pariter consuetudo processisse videtur, ut venae sectionem a medica arte excludant, aut nonnisi in extrema necessitate adhibeant, ut partum caesareum ignorent, aut reiiciant, ut clystere uti renuant, et quod herbarum simplicium usu, commixtione, et potu curare nequeunt, de illo minuti et angusti desperent, aut aniliter et superstitiose tollere fatagant.

Gens enim ista ut magnorum animi motuum experta est, ita quoque inertiae et imbecillitatis corporeae vitia habet. In superstitionem facilis, malorum patiens, diis ultra modum addicta, eorum oracula vexat, et quamvis in se curanda negligentior, dum nec deos sibi propitios, nec medicinam prodesse videt, sub malis, quibus premitur, placide succumbit, atque Ishvarae seu deo Vindici se se facile commendat. Infirmas galinae instar plerosque animae et sensu deici vidit, et multos alios subactos iam per vim morbi corpore, sine ullo fere in facie mortis indicio tranquillos, et pacatos obire. Exceptis supradictis infirmitatibus, etsi medicae & chirurgicae artis defectu laborent, vix aliqui sunt morbi, quibus Brahmanes mederi ignorent. Ingens apud eos extat medicorum librorum farrago, et pueri ipsi a teneris unguiculis herbas, earumque proprietates dignoscere norunt, ita ut decennales iuvenulos, ut peritos botanicos suscipere debeas et ad-

(1) *Medicinam plurimum per cibos (decocta léham dicta) perfici, non autem per medicamenta (nempe mineralia), ex medicamentis maxime unctio- nes probari (ut hodie) & cataplasmata, cetera maleficia non esse expertia.* Strabo lib. 15.

et admirari . Mira in ipsis libris medicis herbarum analysis , proprietatum descriptio longinqui temporis usu & periclitatione firmata & perfecta . Verum haec , quae ad museum Eminentissimi Principis non pertinent , & in quibus nos nec satis exercitati sumus , aliis discutienda relinquimus , atque ad aliorum sententias lectorem perlibenter mittimus (1) .

Indos iam ab antiquissimis temporibus artem graphicam novisse auctor est Strabo , qui eos epistolas scripsisse narrat *in sintonibus benefullatis* . Plinius hist. nat. lib. 13. cap. 11. scribit : *In palmarum foliis primo scriptitatum , deinde quarundam arborum libris , postea publica monumenta plumbeis voluminibus , mox & privata linteis confici coepta , aut ceris . Pugillarium enim usum fuisse etiam ante Troiana tempora , invenimus apud Homerum* . Hic ordo etiam apud Indos obtinuisse videtur . Sicca palmarum folia , eaque frequentissima & prompta , natura ipsa suggerente , ad scriptionem & artem graphicam Indos invitare debebant . Inde apud Indos graphicae artis antiquitas , & libri ex foliis palmarum confecti , qui dum funiculo per duo foramina ex utraque foliorum compage transeunte , duabus tabulis , quae folia palmarum continent , constringuntur , *grantham* vocari solent . Ab his ergo libris lingua Samserdamica nomen *grantham* improprie obtinuit , cum intus ipsi scripturae apices & lingua , qua antiqui libri conscripti sunt , Samserdamica sit . Horum codicum , non corticeorum , ut arbitratur Stephanus Fourmont , sed ex palmarum foliis contextorum , ingens copia existat in bibliotheca regia Parisiensi .

K k

Pauci

(1) Confer de his librum *Asiatick researches tom. 1. pag. 408. & 428. Sonnerat tom. 1. pag. 74. chap. 5. De la division des castes , & pag. 174. chap. 9. Des arts & metiers des Indiens . Niebuhr tom. 2. pag. 17. Existat in bibliotheca regia Parisiensi inter codices Indicos manuscriptos fol. 434. num. 51. codex Adaravavedam inscriptus , qui de quarta Indorum lege*

*seu de functionibus quartae tribus tractat . Illi ergo qui linguarum Indicarum periti sunt , hunc codicem consulere possunt . In eadem bibliotheca omnis generis Indici reperiuntur manuscripti codices de omnibus pene argumentis , quae nos attigimus , tractantes . Vide *catalogum codicum manuscriptorum ex typographia regia Parisiis anno 1739.**

Pauci asservantur in ipso museo Borgiano Velitris, nonnulli in bibliotheca S. Congregationis de Propaganda Fide. De his Indicis libris confer grammaticam Samscrdamicam pag. 62. & seq., librum Asiatick researches pag. 340. §. 18. On the literature of the Hindus from the Samscrit, communicated by Goverdhan Caul, with a short commentary.

Libris ex palmarum foliis, praesertim apud septentrionales Indos, ubi palma rarior, succedere debuerant libri chartacei, seu, ut Strabo ait, ex sindonibus benefullatis contexti. Texendarum sindonum apud Indos antiquissimus est usus, quod patet ex Arriani Periplo. Ex gossypio proinde, ex quo sindones conficiebantur, folia pariter rudia parabantur, quorum superficies postquam detrita & perpolita fuit, varia arte & modo libri compingebantur. Inspice in bibliotheca S. Congregationis codices chartaceos Tibetanos, Peguanos, Indicos, Sinenses, & ipsum diploma magni Lhamae Tibetani in serico descriptum. Rex Travancoridis, dum ad graves viros scribit, more Europaeo charta utitur, epistolam complicat, sigillo suo signat. Dum ad subditos scribit, foliis palmarum utitur. En regis epistolam anno 1787. ad Episcopum & Patres Missionarios Verapolitanos scriptam, cuius autographum apud me existat.

വിവരം

പനാശപ്പിച്ചെടുക്കപ്പെട്ടവർക്കുവേണ്ടി വിവരം കണ്ടു

കൈരളശ്രീകൃഷ്ണദാസൻപോലെയുള്ള കൈകൾക്കുവേണ്ടി

അറിഞ്ഞു വെച്ചപ്പോൾ അവിടെ ഒരു ജനങ്ങളുപയോഗം കൈ

കളും എഴുതി പണയപ്പെട്ടവർക്കുവേണ്ടി വിവരം കണ്ടു

സംഗതിയല്ലാതെ ഒരു വിവരം ഉണ്ടാക്കിയ പനാശിച്ചവർക്കു

വേണ്ടുന്നില്ലാത്ത ഒരു വിവരം ഉണ്ടാക്കിയവർക്കുവേണ്ടി

ജനങ്ങളും കൈകൾക്കുവേണ്ടി വിവരം കണ്ടു

കരംശിരം അപ്പിക്കിനപുഴ്ചുകിയിടിനിനപുഴ്ചുകി
ജുവലി ജമെ ലെപ്പുതു ക്കുക്ക പിറച്ചുടം പെന്ദുടകുട
കെപൻപുതു

ശ്രീപരമേശ്വര

Epistola

Verapolitano Episcopo Patribusque videnda.

A vobis missam epistolam legi, audiui, & negotium percepi. Ibidem nunc succedentium rerum eventum perscripsistis. Non credo legis vestrae (Christianae) consuetudini absque motivo impedimentum aliquod ponendum fore. Si tale aliquid acciderit, de omnibus vos audiam, negotium dirimam, & absolvam. Ita ex suae Maiestatis praecepto epistolam scripsi ego magnus secretarius Pira Ciudum Perumál Mádéven.

Shripatmanábhen

Foris est scriptum.

(regis signatura m. p.)

പരമേശ്വരൻ മെരുസംപരകിരികുടകുടപരമേശ്വരൻ
ലെപ്പുതു

Verapolitano Episcopo Patribusque veniens regis rescriptum.

Librorum chartaceorum usui laminarum cuprearum usus fortassis coevus, quia iura, leges, privilegia, aliaque monumenta gravissima foliis palmarum & sindonibus tuto committi nequibant. Plures tales laminas inscriptionibus Sanscritamicis refertas afferunt Calcuttenses Angli in libro *Asiatick researches* pag. 123. 131. 279. 357. In prima: *A Royal Grant of land, engraved on a Copper plate, bearing date Twenty-three years before Christ &c.* concessio illa territorialis, quomodocumque aera Indica supputetur, certo ante saeculum primum constituenda esse videtur. Ad quod observandum, quod etiam animadvertit Niebuhr *tom.2 pag.27.*, Indos septentrionales, non solum aeram Sálivagana, de qua supra locuti sumus, admittere, sed communiter etiam aera regis

വിക്രമദിത്യഃ *Vikramāditya* uti. Huius aerae annus 1848., est noster annus 1791. quo ego haec scribo. Itaque cum *പുസ്തകം* tabula illa cuprea ab Anglis allata rex ദെവപാലഃ *dévapála* vel ഗൊപാലഃ *gopála*, quod vocabulum ipsi corrupte *deb paal*, & *gopaal* scribunt, verius anno 33. aerae *Vikramāditya* regis territorium illud concessisse videatur in ipso illo instrumento, quis neget illud ad annum 23. ante C. N. referendum esse (1)? In hoc ipso monumento സുഗതഃ *Sugueda*, id est *Budhae* seu *Mercurii*, deae *Laekshmi*, *Ràmæ*, *Rávanae*, quin et sectarum philosophicarum, & tribuum a nobis allatarum fit mentio. Habent ergo etiam *Indi* sua monumenta, & ex his, atque eorum libris iam non dubitanter, sed certo inferimus, linguae litteralis *Samscrdamicae* usum antiquissimum esse, ac denique ea, quae ex libro *Amarasinha* toto hoc opere docuimus, in sua firmitate et robore permanere.

Indi in foliis palmarum stando, ambulando, sedendo, quin et iacendo sine ullo brachiorum fulcro stilo ferreo celerrime scribunt. Amanuensium copia ingens, nec minor codicum manuscri-

(1) *Vikramaaditya* aliqui patrem *Sálivagana* vel *Salbahan* regis fuisse ex traditione *Indorum* perhibent, ut *Niebuhr* *tóm.2. pag.27.*, ubi is utriusque nomen corrupte scribit: *Shach Liwán*, & *Radsia Wir W krum Mandsy*. *D. Wilford* in libro *Asiatick researches pag.374.* varias corruptiones nominis *Sálivagana* affert, & nomen *Vikramāditya* ipsemet corrupte scribit *Bickermait*, quem a rege *Salbahan* praelio superatum fuisse refert. *D. Wilkins* in eodem libro *pag.129.* scribit *Beekromaadectyo*. Denique *p.142.* hoc idem nomen *Vicramāditya* scribitur, & hoc linguae *Samscrdamicae* purae & originali convenit. *Vikram* vel *vicram excessus*. *āditya sol*, unde regis verum nomen *excessivus, maximus sol*. Quicumque fuerit rex iste, ad rem suffi-

cit, in monumentis *Indicis* ab illius morte aera *Indicam* historicam scribi, ita ut aera illa tuto statui possit. Atque aera haec fere in omnibus laminis cupreis in *India* repertis recurrit, ut illas inspicienti patebit, proinde in perscrutandis *Indicis* monumentis unacum altera aera regis *Sálivagana* tenenda est. Praeterea alucinatum fuisse credo *R.P. Constantinum* ab *Alculo*, qui huius regis *Vikramāditya* aerae principium statuit ad annum 250. post *Christum* natum, contra communem *Indorum* traditionem, & haec ipsa monumenta, quae ab *Anglis* afferuntur. Is scribit *Bicramadiet*, quod iterum nomen corruptum est. Vide *pag.146.* in libello manuscripto *Notizie laconiche* inter codices bibliothecae *S. Congregat. de Propagand.* Fide.

nuscriptorum, in quibus tamen legendis et discernendis summa prudentia opus est. De qua re confer grammaticam Samserdamicam pag.62. & seq. Indici scribae in foliis palmarum scribentis iconem ex museo Borgiano hac tabula exhibemus. Haec nunc pro opusculi scopo, qui illustrandorum monumentorum in museo Borgiano Velitris existentium erat, inter tantas Indicarum rerum asperitates et angustias temporis, dicta sufficient, et in litterariae reipublicae emolumentum, si possunt, cedant.

S L O G A M (1)

பரதேசஸ ஜ்ஜ் நஸம்ஹை பரமஸெ ப்ரிகித் நெஸ
நகுகஃவித்ருசயரதர த்ருசஸநம் ஸயைரஃகி கிரகிகெல்சுர
கபரபகர ஸகதஃகி ஸ்ருக்ரீஸிஹஃகிநரநகதக நெஸம்.
ஸக்துஃகி வலெயைஃகி கெநிபஸகிநித் த்லமுஸரஃ
ஸெத்ருசநநெத்ருசநகஃ

Vancia fagena famgamé paraguné prídurgurà namadà vi-
dyáyam abhyásanam Iva yòshidi radi-r-lòga pávadál bhayam bhakti
shakrinni shakti-r átma damané samfargga mukti kaley yèshvè
tèni valandi nirmala guná stèbhyo narèbhyo namá.

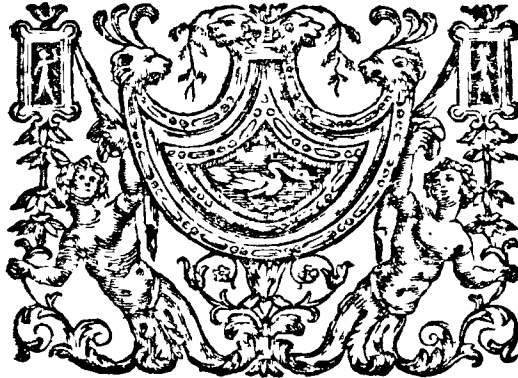
Hone-

(1) Diogenes Laert. de vitis philos. in prooemio pag.2. edit. Rom. ait: Gymnosophistas per aenigmata, & breves sententias philosophatos esse aiunt: deos colendos, nihil agendum mali, fortitudinem exercendam. Hic idem philosophandi modus hodie in Indiis obtinet. Breves illae sententiae Slogam dicuntur, & talis est haec, quam hic afferimus. Ingens harum sententiarum copia apud Indos existit, & has etiam ipsi pueri a teneris unguiculis ediscunt, atque secundum eas mores suos componunt. Nec minor copia apophtegmatum, per

quae Indi mores fingunt. Vide in opere inscripto: Georgii Pachymeris Michael Palaeologus, ex bibliotheca Barberina interprete Petro Possino Romae 1666. pag 548 Ocio salutaria monita & specimen sapientiae Indorum, R.P. Vincentii Mariae S. Catharina Senensi Viaggio all' Indie lib.3. cap.15. d' alcuni libri morali de' Brahmani, & cap.16. sentenze morali e civili &c. Sonnerat tom.I. pag.243 cap.13. Apologues des Indiens. De modo contruendi has sententias seu Slogam vide grammaticam Samserdamicam pag.153. & seq.

Honestarum ac gravium personarum consortium ama, alteri ut bene fiat, exopta, & tu ipse benefacito, praeceptorem & magistrum tuum venerare, scientiis operam nava, tuae tantum uxori iungitor, peccata mundi fuge & detestare, Creatori devotus esto, animi passiones cobibe, malorum consortium devita. Illi viro, qui haec fecerit, laus sit & adoratio.

O. A. M. D. G.

INDEX

RERUM ET VERBORUM

A

- Abdicatio* omnium rerum Brahma-
nicae philosophiae antiquae & mo-
• dernae culmen . pag. 56. 57. 58.
- Ablutiones* corporis in Indiis necessa-
riae , ad religionis ritum fuere re-
latae pag. 42. 43. a superstitione
non vacant . *ibidem*. In honorem
solis & planetarum fiunt . *ibidem*.
Per eas a peccatis expiari posse In-
di credunt . pag. 42. 44.
- Abraham* . Brahma deum Indicum
patriarcham Abraham esse exitti-
mavit S. Epiphanius , Fourmon ,
Postellus , P. Bouchet aliique . *Vide*
pag. 44. 78. 92. 183. Scriptores hi
refelluntur ex etymologia vocabu-
li Brahma , ex allegorica eius si-
gnificatione , ex functionibus huic
deo attributis , ex origine fabail-
mi , ex institutionibus civilis & re-
ligiosi cultus Indici . *V.* pag. 106.
74. 75. 76. 77. 78. 79. 28. 62. 64. 70.
69. , & integram dissertationem
inscriptam : *Ex praemissis consecraria*.
- Abrasio* capillorum relicta Caprona
seu Cudumi Brahmaicae initia-
tionis ritus . pag. 45. *Abrasio* inte-
gra antiae seu Capronae philoso-
phicae & perfectissimae initia-
tionis ritus . pag. 56.
- Abstinencia* Brahmaicorum ab animato,
a vino , a venere , alio , cepis ,
rapis , piscibus , carne . pag. 47.
49. 52. 53. 55.
- Academiae* Brahmaicae hodiernae
& antiquae p. 48. 49. Praedia & bo-
na academica a censu , exactione ,
& angariis exempta sunt . pag. 230.
231. Alienari nequeunt pag. 132.
- Ab uno curatore seu oeconomo
administrentur , pag. 231. 55. In iis
studendi modus pag. 48. 52. 53. 54.
55. 231.
- Accipiter* , aliis aquila , Vishnu dei
vehiculum pag. 83. Aeris symbo-
lum pag. 196. 197.
- Advenarum sacrificium* . pag. 28. 29.
- Aeris deus* Indra vel Dévendra , quo-
modo exhibeatur , quae eius at-
tributa & officia ? pag. 180. 181.
- Aghni* vel aggni germanico ore pro-
larum deus ignis . Ignis ipse p. 9.
Adoratur ab Indis pag. 9. 12. Eius
uxor . pag. 9. *V. Homam*.
- Agricolae* tertia nobilis Indica homi-
num classis . pag. 229. *¶ seq.* Quo-
modo agros excolat p. 233. Quae
alia illius officia pag. 229. Quem
regi persolvat censum ? pag. 232.
- Agricultura* post sacerdotium & mili-
tarem artem prima nobilis scien-
tia . pag. 229. *¶ seq.*
- Amarasinha* liber classicus Brahmai-
cus seu Vocabularium sacrae & lit-
teralis linguae Sanscriticae p. 1.
74. 113. Etymologia vocabuli Ama-
rasinha pag. 194. libri huius anti-
quitas . *ibidem* . Nomina deorum
quae refert ex corona *rudráksham*
dicta Indi recitant . pag. 193. 88.
Disquisitionum in Indicas res in
hoc opusculo contentarum basis
& fundamentum . *V. Cuiusvis disser-
tationis caput* .
- Amrdam* , nectar seu ambrosia cae-
lestis symbolum beatitudinis pro
qua dii inter se pugnant . pag. 24.
181.

- Angli*. Societatis aliquorum litteratorum virorum Anglorum in regno Bengala, & urbe Calcutta in disquisitiones Asiaticas propensio & studium *pag.* 191. 189. 168. 160. 147. 129. 118. 117. Auctores sunt libri inscripti: *Asiatick researches*. *pag.* 7. Non satis periti sunt linguae litteralis Sanscritamicae. *pag.* 182. Diligentius huius linguae studio incumbere debent. *pag.* 241.
- Anima*. Animam immortalem credunt Indi. *pag.* 17. 6. 11. 19. 18. Pro defunctis orant. *pag.* 17. 19. Retributionem boni & mali credunt & docent *pag.* 19. 177. 178. A peccatis expiari posse credunt. *p.* 105. 178. 6. 11. 19. 35. 36. 37. 41. 42. Ex uno corpore in aliud migrare docent quousque perfecte satisfaciatur pro culpis in priori generatione commissis. *pag.* 20. 30. 58. 114. 178. 179. 184. 187. 189.
- Animalia* sacra apud Indos. *pag.* 195. & *seq.* Quenam cuiusvis animalis colendi symbolica ratio. *p.* 195. & *seq.*
- Apis* seu bos Indis sacer *p.* 197. Quae illius vocabuli etymologia *p.* 198. Non ita aniliter & superstitiose adoratur ab Indis ut adorabatur ab Aegyptiis. *ibidem*. Primus Apis Aegyptius ex India in Aegyptum deductus ex opinione Phylarchi *ibidem*. Apidis festum in India *pag.* 197. Apidis symbolica significatio. *ibid.* 86. 87. Shivae dei seu solis vehiculum est. *pag.* 197. 86. 87. Mitrae Perfici vehiculum *p.* 12. Apis cur cornu ovum impetat ac perfringat? *pag.* 164. 165. Apidis sepultura seu exequiae. *pag.* 198.
- Aqua* antiquis numen *pag.* 183. mundi principium ex aqua. *pag.* 167. 166. 81. 90. Elementum aquae ab Indis colitur. *pag.* 163. 167. 113. 90. 91. Per aquam mundi destructionem futuram esse credunt Indi. *p.* 163. 114. Aquae elementum mas & femina apud Indos. *pag.* 112. 111. 78. Indorum philosophia & religio circa ignis & aquae elementum versatur *pag.* 112. 167. 166. 113. Aquae lustrandi, & a peccatis expiandi virtutem inesse putant. *pag.* 105. 35. 36. 43. 44. 56. Aqua mundi victrix in diluvio universalis, *pag.* 79. 84.
- Aquila* vide *accipiter*.
- Aries* vide *hircus*.
- Artes*. Ars pingendi & caelandi apud Indos mylticis regulis alligata *pag.* 252. Ars graphica apud Indos antiqua. *pag.* 251. causae cur apud Indos artes non progrediantur. *pag.* 253. Ars medendi apud Indos. *pag.* 254. 255. Artium nomen genericum in lingua Sanscritamica. *pag.* 250.
- Artificum* variae classes apud Indos. *pag.* 249. Omnis artificum classis suum tribunal habet. *p.* 250. 251.
- Arthanari* hermaphroditus seu mas & femina est deus Shiva apud Indos. *pag.* 86. Talis exhibetur in delubro insulae Elephantae *pag.* 86. Huius rei significatio. *pag.* 89. 107. 112.
- Asharya* magister qui orandi seu liturgiae methodum tradit. *p.* 48. 49. Distinguitur a magistro seu Guru qui sententias docet. *ibidem*.
- Astronomia*. Antiqui Brahmanes astronomiae periti erant. *pag.* 233. & *seq.* 134. 140. 191. 192. 193. 194. 150. 173. 205. 203. Religionem & instituta sua ab astronomia deducunt. *pag.* 205. 70. 71. 72. 73. 25.
- Asura*. Titanes vel gigantes Indici. *pag.* 24. In bonos & malos distinguuntur. *ibidem*. Ab astronomia seu

seu caelesti mundo deducuntur. *ibidem*. Gigantes terrestres & mortales, quinam sint. pag. 25. Ubi congregentur. pag. 26. Fortassis Assyrii populi sunt. pag. 209.

Athei an dentur inter Brahmanes. pag. 220. Vera athei definitio ex libro Amarasinha. *ibidem*. In quonam hic atheismus consistat. *ibid.*

Attributa entis supremi & veri Dei. Brahmanes praeclare definiunt. pag. 65. 66.

Ava & *Pegu* regnorum religio Brahmanica p. 114. 115. 116. 117. 118. 59. Budham & Gaudamam planetas colunt. *ibidem*, & p. 162. Linguae sacrae Samserdamicae usus antiquissimus in regnis Ava & Pegu seu lingua Páli vel Báli filia est linguae Samserdamicae. pag. 248. 249. 117. 116. 115. 114.

Augustus Rom. Imp. Indicos legatos regis Pandionis excipit. p. 239. 51.

B

Bacchus Indicus idem qui Shiva & Shriráma. pag. 87. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. Bacchus diurnus & nocturnus. *ibidem*. Bacchus sol est. *ibidem*. Vitae & mortis auctor. *ibidem*. & pag. 164. 165. 166. 178. 188. 189. Bacchanalia. *ibid.* Bacchae Indicae. *ibid.* Bacchi symbolum bos. *ibid.* Vide *Apis*.

Bailly originem cultus & religionis Indicae ex Scythia & Syberia derivat. pag. 44. Erroris revincitur. pag. 106. 117. 108. 109. & seq. Item p. 119. & seq. Item p. 135. & seq.

Bellum. Belli apparatus & ordo apud veteres Indos. p. 224. 225. Apud modernos. p. 226.

Bhágavadam codex sacer Indicus p. 70. 149. 166.

Bhaváni dea eadem quae Párvadi, Káli, Mahéshvari &c. p. 98. Shivaee dei seu Bacchi, id est, solis uxor. p. 99. Eadem luna *ibidem*, & seq. Genitrix & destruxit seu duplicis formae dea. *ibidem*. Isis Indica p. 103. 106. Meru montis habitatrix p. 129. 130. 131. 133. Mater Herculis Indici. p. 190. & seq. Eius festum in India. p. 186. 187. Vacca eius symbolum. p. 199. Matrix seu yoni eius symbolum, quod Indi & Tibetani venerantur. p. 33. 34. 242., & seq.

Borgiae Stephani Cardinalis Eminentissimi singulare studium & diligentia in Indicis codicibus aliisque monumentis inquirendis, & asservandis ad historiam gentium illustrandam. p. iv. & v. Item p. 75. 12. 54. 242. & seq. p. 256.

Bos Shivaee deo seu soli immolari solitus. p. 13. Shivaee dei vehiculum. p. 90. Vide *Apis*.

Brahma primus deus Indicus pag. 74. & seq. Est terra procreatrix. *ibid.*, & p. 106. 107. 68. Primus omnium parens. p. 73. Eius statua ex Bardesane. p. 78. 112. Distinctus a Baccho. p. 118. 111. 112. Brahma dei vehiculum est cycnus. p. 196. 76.

Brahmanes prima Indica hominum classis. p. 77. 217. & seq. Eorum officia. p. 22. Sectae p. 218. & seq. Instituta. p. 50. & seq. Initiatio p. 45. & seq. Duo apostatarum genera. p. 48. Regimen circa diaeteticam. p. 98.

Brahmacári primum Brahmanicum institutum & initiatio ad continentiam. p. 46. 47.

Bruchus vel Scarabaeus Indis sacer. p. 204.

Budha Indicus deus. p. 154. Eius epitheta ex libro Amarasinha. p. 155. Horum epithetorum uberior explicat

plicatio . p. 235. 236. Budhae nominis variae corruptiones . p. 156. 17. Est Hermas Graecus & Thout Aegyptius . *ibid* Est planeta Mercurius . 156. 158. 159. 160. 161. 162. 235. 236. Budhae nativitas . p. 63. 158. 160.

C

Calani philosophi Indici ad Alexandrum M. litterae p. 9. Eiusdem ad Onesicritum responsum . p. 201. Eiusdem mors . p. 6.
Calendaria iam ab antiquissimis temporibus apud Brahmanes in usu . p. 233. 34 235. 236
Calor . Caloris in India effectus . p. 101. 253. 254.
Canicula astronomicum signum Mitrae seu soli assignitur . p. 183.
Capricornus zodiaci signum ex quo natus deus Cupido p. 186.
Caprona seu cudumi nobilitatis & sacerdotii signum . p. 45. 46.
Carrotarum esus Brahmanibus interdictus . p. 22.
Castigare & praemio afficere dei Shiva & yamae munus p. 88. 139. 177. 178.
Catalogus codicum manuscriptorum biblioth. regiae Paris. p. 38. 61. 74. 255.
Ceramperumal rex totius Malabariae ecclesias Christianorum S. Thomae nuncupatorum ab omni censu, onere, & exactione eximit . p. 230. 231.
Cercopitbeci , vide *Simiae* .
Ceylan insulae situs . p. 131. 135. Rex Vimaladhermasuryada p. 1. In ea usus linguae Samscrdamicae. *ibid*. Gemmis & margaritis referta . p. 138. Pluto seu Ravana rex illius. *ibid*. Bacchus seu Shrirama contra eum bellum movet . pag. 143. Sol

ibidem occidere seu aquis immergi creditur . *ibid*. Budha seu Mercurius Ceylanensium deus . p. 160. 161. 162. Iani cultores sacerdotes Tiruvamsha dicti cum Samanaeis, Talapoinis, aliisque Indicis philotophis ac sacerdotibus conveniunt . 170. & pag. 59. Ciaka seu Iacca Ceylanensium nomen, vindex, daemon . p. 26. Diverfus est a Budha . p. 160. 161 .
Chartae usus apud Indos antiquus . p. 255. 256.
Cistae mylticae Bacchi quid contineant ? p. 242.
Clementis Alexand. auctoritas adducitur . p. 11. 48 101. 138. 153. 167. 242.
Consiliiarii solis sunt planetae . p. 24. 25. 71. 156. 159. 182. 236 235.
Cultus solis & planetarum . pag. 1. & seq. 205. & seq.
Cupido deus seu Kamadeva describitur . pag. 185. & seq.
Cynus vide *Hamsa* .

D

Dada vel potius Dhada significat parentem, quod nomen attribuitur Brahmae deo seu terrae omnium rerum parenti . p. 62. 69.
Daemonum varia genera apud Indos . p. 23. & seq. Quomodo pellantur . p. 27. Dei Shiva & dei Yama ministri sunt . p. 177. 178. & p. 188.
Decimae seu census ex agris regibus dari solitus . p. 232.
Dei veri existentiam Indi credunt & agnoscunt pag. 64. 65. 66. 67. Eundem invocant . *ibid*. & 220. Eiusdem attributa . Vide *attributa* .
Dévaguel , seu semidii p. 182. 183. Eorum praefes deus Indra vel Dévendra . *ibid*. & seq. Duae classes deorum maiorum & minorum . *ibid*. Eorum pugna contra Gigantes . p. 24. 83.

Devendra vel *Indra* dei descriptio . p.180.

Dherma idem qui *Herma* seu *Mercurius* . V. *Budha* .

Dhermadēva huius vocabuli corruptio & depravatio per *D. d' Hancarville* . p.120.121. Est deus *Yama* . *ibid.* Non est deus *Bacchus* . *ibid.* vera eius descriptio . p.177. & seq.

Diluvii universalis traditionem *Indi* in libris suis conservant . p.83.84.216. Ad tempus diluvii epocham argenteae aetatis constituunt . *ibid.* Manu regem seu *Noach* ab illo per *Vishnu* deum ereptum & servatum fuisse docent . p.216.209.207.

Discipuli *Brahmanici* ad silentium tenentur . p.48. vide *Academia*. Dum scholam intrant sacrificare debent . p.9. Item p.92. Item p.172.

Dionysius idem qui *sol* & *Bacchus* . Vide *Bacchus* . Eius cultus quando inceperit in urbe *Nysa* . p.209. Nominis etymon . p.132.

E

Ebur ab antiquis *Aegyptiis*, *Arabibus*, & *Graecis* ex *Indicis* emporiis *Barygaza*, *Colchide*, aliisque orae *Malabaricae* locis exportatum . p.212.128. Eburnei dentes *Dario* ab *Aethiopibus*, hoc est ab *Indis* veris in subiectionis testimonium munera portabantur . p.125.

Ecclesiarum christianarum praedia a censu & angustiis inter gentiles exempta . p.230.

Eclipses solis & lunae unde deducant *Indi* . p.203.152.

Effigies suas *Indici* reges in nummis & annulis suis non gerunt . p.240. 241.

Elementa aquae, ignis, & terrae *Indi* adorant . p.81.111.112. mares & feminas esse fingunt . p.78.111.112.107.

Elephas prudentiae & fortitudinis symbolum p.174.173. Octo elephantes ex opinione *Indorum* mundum sustinent . p.204. Pori regis elephantes . p.225.

Elephantae insulae antiquum & verum *Indicum* nomen . p.252. Eius templi antiquitas . *ibid.* Non est ab *Alexandro M.* extructum . *ibid.* varia illius templi idola describuntur . p.78.86.136.137.168.174.

Emporia antiqua *Indiae* *Baroche* seu *Barygaza*, *Colchis* versus *Coleci* vel *Colechi* a quo *Colchis* corruptum fuit, ostia *Indi*, *Tagara*, & *Patna* vel *Pattan* . p.211.212.237. 238.239.240.245.51.

Epistolas *Indi* scribunt in foliis palmarum, & rudi charta . p.255.256. Regis *Travancoridis* epistolae . *ibid.*

Epochae mundi philosophicae ex vi & duratione elementorum deductae . p.79.

Epochae historicae & verae apud *Indos* . p.209.210.234.240.257.258.

Epulae in anniversariis *Indicis* . p.22.

Equus dei *Vishnu* in sua decima incarnatione . p.162.

Etymologia vocabuli urbis *Nysa* p.132. 133. Vocabuli montis *Imau* . p.129. 130. Vocabuli *Dhermadēva* . p.121. Nominis *Mitri* . p.109. Nominis *Sida* . p.138. Nominis *Krishna* . p.146. Nominis *Budha* . p.155. Nominis *Vikramāditya* . p.258.

Examen philos. *Peguani* seu cuiusdam *Talapoini* ad amplectendum philosophicum institutum . p.115.116.

Expiationes *Indorum* quot modis perficiantur . p.35.36.37.

Excoriatores quinam sint apud *Indos* . p.249.250.

Exsequiae *Apidis* . p.198.

F

Familiae seu variae classes hominum apud *Indos* . V. *Tribus* .

Faquirii sacerdotes sunt Mahumedáni, & vocabulum hoc talso attribuitur philosophis gentilicis Samanaeis . p.60.

Finon moneta Indica . p.247.

Festum lunae seu deae Káli . p.186.187.
Festum Iolis . p.188.

Ficus banàna fecunditatis symbolum . p.107. Ex trunco huius arboris seu potius plantae natus deus B. ahma, Vishnu, Shiva . *ibid.*

Fornacis deae insigne monumentum in museo Borgiano extans illustratur . p.12.

Fourmont Stephanus auctor catalogi codicum manuscriptorum bibliothecae regiae Parisiensis laudatur, & refellit . p.230. 255. 182. 183. 210.

Fulmen deo Shivae, id est soli, & deo Indrae, id est aeri attribuitur . V. *Shiva & Indra* .

G

Gaengadévi id est Gangis dea eadem quae Pàrvadi vel luna . p.100.99. Allegorice ita dicitur, quia Gangis caelestis seu roris caelestis, quo omnia procreantur, auctrix est . *Ibid.* & 102. 103. 109. Haec eadem antiquis viatoribus daemon Bengalinus dicta . p.15. Probabilius est Diana Taurica . p.13. Eidem victimae humanae immolabantur . p.13. & *seq.* Eius festum . Vide *festum* . In flumine & mari solemniter lavatur . p.105. Variolas immittere creditur . p.100. 101. Eadem generatrix & destructrix . p.98 & *seq.*

Ganavadi vel Ganeshae dei Iani Indici descriptio . p.170. & *seq.*

Ganges fluvius terrestris regnum Bengalinum secundum reddit, atque

hic idem Ganges terrestris, roris caelestis, quem sol & luna exstillant, symbolum est . p.102. 109. 110. 129. 130. 88. 89. Aqua Gangis Iustrat & a peccatis expiat . p.44.99. 104.

Garudha, vide *aquila* .

Gates montes qui a promontorio Comorino versus boream excurrunt & totam Indiam in duas partes dispefcunt . p.238.

Gaudama vel Godama Peguensium numen . p.114.115. videtur esse Mercurius seu Budha, in quem Vishnu accidentaliter incarnatus fuit . p.114. 115. 116. 117. Item 154. & *seq.* V. *Tabulas* .

Gauri . Plerique dii Indici Gauri seu Gangetici vocantur ob rationes de *Gange* adductas . V. *Ganges* .

Ge elin . Visiones D. Court de Gebelin circa planetam Saturnum . p.235. Ex libris Indicis pelluntur & dii lipantur . p.236.

Genesis mundi ex libris Indicis . p.61. & *seq.*

Gembhu vel Giambhu, aliis corrupte Iamba, Zamba, vel Yamba dictum, locus seu terra est nativitatis & originis Indicae gentis, ubi se creatos fuisse autumant Indi . p.135. in figura circulari sub littera *h*, & p.134.

Geographia vetus Brahmanica totius Indiae . p.135. & *seq.* Ex ea liquet, Bactrianam & Indocythiam, quam nonnulli Graeci scriptores ab India distinctam esse putant, ad veram Indiam referri . *ibid.*

Georgius . R.P. Georgius acta S. Coluthi, & fragmentum Evangelii Sancti Iohannis musei Borgiani illustrat . p.v. Idem auctor est Alphabeti Tiberiani, cuius auctoritas adducitur . p.23. 31. 49. 78. 142. 145. 147. 154. 159.

Gigantes qui & quales ex doctrina Indorum . p. 25.

Grammaticae Tamulicae R. P. Constantii Iosephi Beschii mentio ingeritur . p. 6 240.

Grammatica Samserdamica litteralis linguae Brahmanicae vulgo Samseret dictae edita Romae an. 1790. p. 1. 104. 87. 155 173. 176. 207.

Grantham libri sunt Indici, a quibus lingua litteralis Samserdamica improprie *Grantham* vocatur . p. 255.

Guru nomen Samserdamicum magistri scientias tradentis . p. 48. Item nomen dei Gannavadi . p. 171. 172.

Gueber Persae exsules in Indiis degentes ignem adorant . p. 12.

Gubernandi regulae quae apud reges Indicos ? p. 223. 224.

Gymnosophistae Indici tempore Alexandri M. p. 201. Eorum regulae & instituta . p. 52 & seq.

Gyrum mundi & rerum humanarum, qui fit per generationem & corruptionem Indi per circuitum circa templa, & per Ciacram seu rotulam aut sceptrum, quod deus Vishnu conservator mundi manu tenet, repraesentant . p. 30. 20. 80. 81. 107.

H

Hamsa Cygni & solis nomen . p. 1. *Hamsa* regum nomen . p. 2 196. Animal Indis sacrum . p. 196. Animal aquaticum . p. 136. Cuius rei sit symbolum . p. 136. 196. Brahmae dei vehiculum . p. 76.

¶ *Hancarville* varia eius somnia peluntur & dissipantur . p. 108. 109. & seq. p. 119. & seq. p. 164. 165. 221. 174.

Hanumim idem qui Pan seu ventus . p. 143. 134. 137 138. 139. 190.

Hanxleden . R. P. Iohannis Ernesti *Hanxleden* Malabariae Missionarii

e S. I. linguae Samserdamicae peritissimi viri dictionarium Malabarico Samserdamico Lusitanum citatur . p. 2. 64. 109. 114. 121. 138.

Hercules Indicus Graecis Bacchus, Shiva vel sol . p. 57 72. 73. 87. 89. 90 124. 125. 127. 131. 132. 133 138. 141. 142.

Hercules Indicus verus a Graeco Hercule seu sole distinctus . pag. 190. & seq.

Hereditas . Filii regum Kshetria non succedunt in bona patris, sed in bona avunculi & matris . p. 228. 227.

Herodoti auctoritas adducitur . p. 50: 124. 125. 192. 206. 212.

Hesiodi auctoritas ex Plutarcho . p. 167.

Himala mons idem qui Meru & Imau . p. 124. 128. 129. 1, 0. 131. 132. 133. 134. 135. Solis, Bacchi, seu Dionysii domicilium . *ibid*.

Hircus victima in sacrificio solis . p. 5. *Hircus* Menda rufus idem qui Mendes Aegyptius . p. 206 207.

Homam holocaustum ignis . p. 9. & seq.

Homeri theodotia de elementis . p. 112.

Hum & *om* particulae, ex quibus orationes gentilicae constant, explicatio . p. 7.

Hyde Thomas non recte arguitur ab imperitis criticis . p. 2. Veteres Persas sabaismo addictos fuisse docet . p. 183. 207. 134.

I

Ianus vide *Gannavadi* .

Ieiunia Indorum . p. 41. 42. Etiam reges ad ea observanda tenentur . p. 40.

Ignis . Ignem Indi adorant . p. 9. & seq. Eidem sacrificant . *ibid*. Huius cultus ratio . *ibid*. Ignis uxor Svaha . *ibid*. Dei ignis officium . p. 184. Igne expiari posse credunt Iadi . pag. 6.

- Ex igne omnia nasci & in ignem omnia resolvi autumant . p.91.167. Ignis domestici dea est Laekshmi . p.12.97.98. Ignis & aquae elementa masculi & feminae . p.111.112. Duas in Indiis sectas constituunt . p.112. 163. Ea & Perlae & Chaldaei adorabant . p.113.167. Finis mundi per ignem . p.163. Gymnosophistae in ignem se praecipitabant . p.28.6. Ignem sacrum sacrificulus domi alere & custodire debet . *ibid.*
- Ildephonsus* a Praesentatione Carmelita Discalceatus Malabariae Missionarius opus voluminosum scripsit de lege Indorum . Codex manuscript. in bibliotheca S. Cong. de P. F. num.20. Huius codicis auctoritas adducitur . p.11. 26 31.39. 106.107 143.130.135.
- Imaus* vel *Imau* vide *Himala* .
- Incarnationes* dei Vishnu sunt novem . p.83. Incarnatio eiusdem in Budha p.160. Incarnatio eiusdem decima in equum . p.162.
- Indi* fluvii ostia . p.211. Praecipua antiqua bella ad Indum fluvium gesta . p.241. Zoroastri observationes astronomicae ad Indum fluvium in Bactriana . p.238. Indorum in fluvium Indum religio . p.35. Verum Indi fluvii nomen est Sindhu p.124.
- Indiae* antiquae mappa geographica Brahmanica . p.135. Indiae everfio morajis . p.232. Fertilitas . p.233. Indiae clima . p.253. 254.
- Indorum* religio est sabaitmus . p.205. 70. 71. 72. 73. 25. Sectae . 218. vide *ignis & aqua* . Partitio Indicae gentis allegorica & historica . p.77. , Civilis p.217. Mores . p.252. 253. 254 Item 218. Leges . p.214. 215. 216. 140. 141. 25. Gubernia n. p.213. 224. Militia . *ibid.* Artes & officia . p.249. & seq. Agricultura . p.229. & seq.
- Indoscythia* . vide *India* .
- Indra* dei descriptio . p.180.
- Initiationes* Brahmanicae . p.45. & seq.
- Iupiter* V. *Indra* .
- Iupiter* planeta quis & qualis . p.8. 24. 71. 159. 236.

K

- Kála* nomen bovis quo vehiter Shiva deus . p.90. Vide *Apis* ,
- Kalendaria* Brahmanica . p.233. & seq. Vide *Calendaria* .
- Káli* eadem quae *Párvadi* , *Proserpina* vel luna . Vide *Gaengadévi* .
- Kaliyugam* aetas ferrea . p.209. 153. 10.
- Kámadévi* concupiscentiae deus Vide *Cupido* .
- Kamsá* avunculus dei Krshna . p.150. A deo Krshna occisus fuit . p.148. 150.
- Kalmuki* vel *Calmuki* cum magno Tibeti Lama religionis causa communicant . p.193.
- Karta* Do ninus verus Deus ens supremum apud Indos . p.68. Deum hunc herychaitis apparuisse Indi fabulantur . p.83.
- Kartiga* constellatio probabilis urfa minor . p.191. Ab ea deus Subramanya seu Hercules Indicus educatus . *ibid.*
- Krshna* vel *Crshna* deus non est Christus . p.146. & seq. Est fur, occisor, bellator, in urbe Madhu natus, est sol in eclipfi constitutus, est verus aliquis Indicus rex, a morte eius incepit aetas ferrea . *ibid.*
- Kshetria*. Vide *militia*, *gubernium*, *reges* .

L

- Laertii*. Diogenis auctoritas affertur . p.259. 206. 167.
- Laekshmi* deae mythica descriptio . p.93.

- p.97. & seq.* Est dea Ceres, Ops, Tellus, Venus. *ibid.* Dea di itiarum, fecunditatis, & opulentiae. *ibid.* Máva arbor fertili síma eius symbolum. *ibidem.* Dea nocturni & domestici ignis. Vide *ignis*. Eadem in nummis Indicis. *p.244. 246.*
- Lama.* Ticho Lama Tibetanus in ascerio educatur. *p.227* Calmuki eum religionis causa invisunt. Vide *Kalmuki*. Diploma Lhamae Romae asservatur. *p.256.*
- Legati* In lici Romam missi. *p.23. 238. 239.6.51.*
- Leges* Brahmanicae tres. *p.46.* Legis duae partes. *p.5.* A quonam 'ndi leges suas deducant. *p.69.70.71. 72.113. 207. 208.* Legum simplicitas. *229. 220.*
- Ligna* novem specierum in sacrificio yágam *p.5.*
- Lingami* cultus & sacrificium. *p.31.* & *f.9* Solis generantis seu virtutis generativae symbolum. *p.34.219. 220.221.102. 103.104. 110. 125.126. 133.188.* Idem in nummis. *239.242. 243.245.*
- Liturgicae* preces Indorum. *p.29.*
- Lotiones* corporis expiatoriae. *p.43.* V. *Ablutio, aqua.*
- Lotus* sive nymphaea describitur *p.120.* Matticis seu virtutis generativae ex calore & humore procreatricis symbolum. *p.32.33.34. 219. 220. 221.102.103.104. 110.125. 126.133. 188.239.* in nummis Indicis impressum cernitur *p.242.* & *seq.* Lotum seu nymphaeam coloribus & forma ad rem nostram adumbratam vide *tom.3.num.761.* in opere inscripto: *Phytanthoza Iconographia auctore Iohanne Weinman.* Ratisbonae anno 1737. Item de loto vide Porphyrium *epistola ad Anebonem,* & Iamblichum, *lib.de mysteriis sect.7.cap.2.*
- Luna* adoratur ab Indis. *p.3.* Lunae sacrificium. *p.7.8.* Luna generis masculini subinde, alias feminini. *ibidem & p.25.* A sole & luna reges Indici descendere dicuntur. *p.25. 70.214. 215.* Luna bicornis in nummis in liciis. *p.239* Lunae duo effectus gignere & destruere. Eadem benigna & nociva. *p.101.* Luna mundi mater. *p.102.35.* Ís, Párvadí, Káli &c. eadem quae luna symbolica. *p.98.* & *seq.* Eadem frigida, humida, fusca. *p.235.* Sol eam in capite portat. *p.86.* Lunae victimae humanae immolatae, vide *Gaengadevi.* Vide Porphyrii epistolam ad Anebonem.
- Lustrationes* per aquam. *p.36.105.*

M

- Microbii* auctoritas assertur. *p.25.35. 57.86.87.101.139.155.159.160.187. 158.172.*
- Madhu* celebris Gigas. *p.25.* Dei Krshnae adversarius. *p.148.* Rex aliquis Indicus. *p.151.*
- Madura* urbs Indiae. *p.151.149.*
- Mature* regnum vándi hodiérum existans. *p.105* Vide *Legati Indici.*
- Malabar* oryzae ferax. Vide *Agri cultura.* Vaccae cultus in ea. *p.199.* Eius incolae. V. *Census, decimae.*
- Manichaeismus* an sit Indorum religio? *p.88.154.161.167. 205.*
- Manu* rex & legislator Indorum. *p.62. 69.80.140.193.207.209.216.*
- Mappa* geographica Indiae D. Guillemi de l'Íle quoad vocabula Indica castigatur. *p.215.131.129.134.* Antiqua mappa geographica Brahmanica. *p.1.5r*
- Mars* planeta est muni seu hesychasta, felix & bonus. *p.8.25.71. 159.191.*
- Máva* seu Mangueira deae Laekshmi sacra. *p.97.*

Máya vocabulum est Samscrdamicum
p.114. Budhae seu Mercurii mater.
p.114.158.

Matrix symbolum terrae, lunae, na-
turae generantis. p.32.33.34. Vi-
de *Lingam*.

Matrimonia Indorum quae & qualia.
p.221. & seq.

Mercurium Indicarum permutatio.
p.212.

Mercier. Abbas Bartholomaeus Mer-
cier de S. Leger olim bibliotheca-
rius S.Genovefae Parisiis p.27 90.

Mercurius vide *Budha*.

Meru vide *Himala* & *Imau*. Item.
p.258.32.130.131.

Metempsychosim credunt Indi. p.18.19.
20.30.42.45.49.98.177. & seq.134.
202.

Militia. Milites Indici veteres. p.223.
224. Eorum officia & disciplina.
ibid. Exercitus ordo. 224. 225.
Cur Porus ab Alexandro M. bello
fuerit superatus. p.225. Miles In-
dicus facile legitur & concribitur.
p.225.226. Militaris classis
matrimonia. p.227. Filii eorum
non succedunt in bona patris.
p.228. Militum sobrietas in bello.
p.226.

Mitra sol Indicum numen. p.1. Eius vo-
cabuli corruptio. *ibid.* Mitrae Bur-
ghesii inscriptio in tabula marmo-
rea illustratur. p.12.86 134.194.195.

Muni seu silentiarii, hesychastae, ma-
gistri & consiliarii sunt planetae.
p.8.25.57.64.70.71.72. 114.155.156.
157.158.159.214.

Musei Borgiani Velitris *tabulae liturgi-
cae*. Tab.i. pictura exhibens sacri-
ficium solis. p.1. & seq. Tab.ii. pi-
ctura Indica autographa exhibens
holocaustum ignis. pag.9. & seq.
Tab.iii. pictura Indica autographa
exhibens sacrificium Túkam. p.13.
& seq. Tab.iv. pictura Indica auto-

grapha exhibens deum Ciardháva.
p.23. & seq. Tab.v. pictura Indica
autographa. fig.1. exhibens lingam.
fig.ii. exhibens triangulum in cen-
tro loti. p.28. & seq. Tab.vi. pictu-
ra Indica exhibens Brahmanicam
expiationem. p.35. & seq. Tab.vii.
pictura Indica autographa. fig.1. ex-
hibens unum Sanyási, fig.ii. exhi-
bens unum Samanaeum. pag.50.
& seq.

Musei Borgiani *tabulae mythologicae*.
Tab.viii. pictura Indica autogra-
pha exhibens deum Brahma cum 4.
faciebus & mentis barbatis cycno
Indico insidentem. pag.74. & seq.
Tab.ix. tria simulacra ex aere,
fig.1. deus Vishnu. fig.ii. deus Vish-
nu, fig.iii. deus Shriràma. p.79.
& seq. Tab.x. pictura Indica auto-
grapha fig.1 Shiva bovi insidens,
fig.ii. Shiva figuram humana in cal-
cans. p.85. & seq. Tab.ii. duo si-
mulacra ex aere. fig.1. Sarasvadi
dea, fig.ii. eadem. pag.91. & seq.
Tab.xii. tria simulacra ex aere.
fig.1.ii. & iii. dea Laekshmi. p.93.
& seq. Tab.xiii. & xiv. fig.1 simula-
crum ex aere deae Bhadrakáli feu
Pàrvadi, fig.ii. pictura Indica auto-
grapha eiusdem deae Káli. pag.98.
& seq. Tab.xv. fig.1. ectypon trini-
tatis Indicae ex alia effigie, fig.2.
Simulacrum ex plumbo auro obli-
tum Godama numinis Peguani.
p.105. & seq. Tab.xvi. fig.1. lotus
marmoris insculpta, fig.ii. pictura
Indica autographa montium *Hi-
mala*, domicilii solis & lunae seu
Shivae & Pàrvadi. pag.129. & seq.
Tab.xvii. & xviii. fig.1. Simulacrum
ex aere dei Shriràma & uxoris eius
Sida, fig.ii. pictura Indica autogra-
pha dei Shriràma & Sida, fig.iii. pi-
ctura autographa Ràvana gigantis
cum 10. capitibus, & 20. bra-
chiis,

chiis, *fig. 4.* Simulacrum ex aere dei Hanuman. *p. 135.* & *seq.* Tab. *xix.* duo simulacra ex aere, *fig. 1.* deus Krshna butyrum gestans, *fig. II.* deus Krshna repens. *p. 146.* & *seq.* Tab. *xx.* *fig. 1.* Simulacrum ex aere deus Budha, *fig. II.* pictura Indica autographa templi Iagarnat. *p. 154.* & *seq.* Tab. *xxi.* pictura Indica autographa decima incarnatio dei Vishnu in equum caligni. *pag. 162.* Tab. *xxii.* *fig. 1.* ex aere in fronte libri, *fig. II.* simulacrum Indicum ex ligno, *fig. III.* pictura Indica autographa eiusdem dei Gannésa. *p. 170.* & *seq.* Tab. *xxiii.* pictura Tibetana autographa exhibens tribunal dei Yama. *pag. 177.* & *seq.* Tab. *xxiv.* pictura Indica autographa exhibens deum Indra. *p. 180.* & *seq.* Tab. *xxv.* pictura dei Cupidinis seu Kamadéva. *fig. II.* talisma Indico Tibetanum ex marmore. *p. 180.* & *seq.* Tab. *xxvi.* pictura *fig. 1.* exhibens deum Subramanya cum 6. capitibus, *fig. II.* simulacrum eiusdem dei ex aere cum 6. brachiis pavoni infidens. *p. 190.* & *seq.* Tab. *xxvii.* pictura Indica autographa arboris & serpentium sacrorum. *pag. 195.* & *seq.*

Musei Borgiani tabulae cultus civilis. Tab. *xxviii.* pictura Indica. *fig. 1.* exhibens Brahmanem cum suis signis sacris. *fig. II.* exhibens mulierem Brahmanicam. *pag. 213.* & *seq.* Tab. *xxix.* pictura Indica autographa hodierni regis Travancoridis Rama Varmer cum suis insignibus. *p. 222.* & *seq.* Tab. *xxx.* pictura Indica autographa exhibens Saturnum. *p. 235.* Tab. *xxxi.* Nummi Indici in museo Borgiano prostantes. *p. 242.* & *seq.* Tab. *xxxii.* pictura Indica autographa. *fig. 1.* exhibens tribum infimam Peleya, *fig. II.* exhibens stilum, librum & scribam Indicum. *p. 259.*

Nigar vocis etymologia civitas, idem quod Patana vel Patna. Vide *Patan*.

Nigaricae litterae *p. 243. 244. 245. 246.*

Navigatio Aegyptiaca, Graeca, Romana in Indiam *p. 51. 211. 212. 237. 238.*

Niebur viatoris Dani auctoritas afferretur. *p. 7. 26. 39. 76. 85. 89. 106. 135. 136. 137. 170. 168.*

Nini in Baetrianam irruptio *p. 238.*

Notizie laconiche R.P. Constantini ab Asculo Mi lionarii Nepalensis codex manuscr. citatur *p. 33. 75. 85. 89. 100. 106. 114. 129. 157. 180. 258.*

Nub probabilius idem qui Manu. Vide *Minu*.

Nummorum usus apud Indos quando invaluit. *p. 237.* & *seq.* Nummi Indici quibus sint symbolis insigniti *p. 242.* & *seq.* Ex iis elicitur, linguam Sanscret in regno Ava obtinere. *p. 249.* Cultum lingamicum & Indorum venerationem in locum iidem confirmant *p. 242. 143.* Nummi regni Ava illustrantur *p. 248. 249.*

O

Orationum Indicarum formulae *p. 10. 27. 26. 20. 43. 65.*

Om particulae explicatio *p. 7.*

Obstinatio Brahmanum in vetere religione servanda *p. 85.*

Oppidum Coleci, Cosheci, vel Colechi Gallico ore prolatum probabilius est Colchis veterum *pag. 212.* Confirmatur haec sententia. *p. 105.*

Ops, vide *Laekshmi*.

Origo deformitatis idolorum Indicorum *p. 88. 252.*

Orum vitae symbolum ex quo mundus prodivit *p. 67. 164. 165. 166.*

P

- **Pan** seu Hanuman venti deus fistulae & cytharae institutor p. 138. 139. 142. 143. 144. 145. 190.
- Pāndi** regis legati ad Augustum p. 239.
- Pandavarum** & Pandion regum Atheniensium origo, bella, epocha. p. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 209.
- Pārvadi**, vide luna, *Bhavani*, *Kāli*, *Gaengadēvi*.
- Pareya** tribus infima p. 249. 250.
- Pattan** vel Patna urbs Indiae p. 238. 240. 244. 245.
- Paw** (D. de) querelae philosophicae p. 17. Refellitur p. 48. 49. 50. 119. 1, 4. 162. 200. 201. 202. 204. 224. 250.
- Peccato um** gravitas & distinctio apud Brahmanes p. 38. 39.
- Peley** in ima tribus Indica an coloni sint Aegyptii p. 249. 250.
- Pegu** & Ava regnorum religio, lingua, & nummi. Vide. *Ava* & *nummi*. Item. p. 114. 115. 116. 117. 113.
- Peregrinationes** expiatoriae Indicae p. 35. & seq.
- Peripli** maris Erythraei auctor citatur p. 50. 51. 105. 211. 212. 237.
- Pinzen** philosophi Peguani. Vide *Pegu*.
- Piscatio** margaritarum. Vide *Maduré*, *Pāndi*, *Coleci*.
- Planetarum**, vide *Muni*, *astronomia*.
- Plinii** auctoritas affertur pag. 51. 124. 128. 150. 211. 238.
- Pluto**, vide *Ravana*, *Ceylan*.
- Plutarchi** theodotia p. 3. 11. 35. 40. 81. 91. 94. 103. 111. 143. 144. 167. 198. 201.
- Poribellum** cum Alexandro M. p. 225.
- Porus** alter rex posterior. Vide *legati* & p. 223.
- Promontorium** Comorinum p. 212. 105. 186. 52.
- Proprietates** dei Brahma, Vishnu, Shiva p. 68.
- Philosophia** Indorum sub involucris

traditur. p. 48. 166. 163. *Philosophia* moralis p. 259.

Philosophi Indici. V. *instituta*, *initiatio*, *aqua*, *ignis*.

R

- Régia** rex vocabulum a Plinio corruptum. p. 238.
- Régiaputra** regum filii nomen est regalis tribus seu classis Kshetria dictae. p. 223. & seq. Eorum regulae & instituta. *Ibidem*. Vide *militia*, *milites*.
- Ráhu** & **Kédu** planetae quinam sunt. p. 203.
- Ráma**, vide *Shriváma*.
- Rámáyenam** liber Indicus citatur p. 143. 153. 145.
- Ravana** rex insulae Ceylan est Pluto cum quo Bacchus pugnavit p. 134. 138. 140. 143. 144.
- Radii** solis allegorice pro sagittis. p. 152. 135. 134. 142. 90.
- Regalis** tribus Indica. Vide *Kshetria*, *militia*.
- Regis** Travancoridis **Rána** Varmer religio p. 4. 29. Profapia. p. 227. 40. Annulus & insignia. p. 241. Vide *tab. 29*. Nummi Kalien. p. 247. Epistolae & rescripta. p. 256. 257. Successores eius non filii, sed nepotes p. 228.
- Regis** Coccinensis rescriptum, seu exemptionis a censu instrumentum PP. Missionariis Verapolitanis concessum p. 231. Eius filii. p. 228.
- Reges** Indici a sole & luna descendere dicuntur. p. 70. Primi sunt regni milites pag. 223. Eorum series ex nummis colligi nequit. p. 240. 241. Reges Baetriae & Scythiae ad quam epocham refertur Bayerus p. 240. 117. 234. Regum Indicorum prima historica epocha ad an. 23. ante C.N. refertur p. 258. 257. 240. 245.

245. Reges Indici legitima matrimonia non contrahunt. p. 227. Ubi instituantur. p. 227.
- Reditus* templorum, academiarum, privatorum. V. *Agricultura*, *decimae*.
- Religio* Indorum est sabaisinus & idololatria. p. 205. & seq. 183. 173. Sectae religiosae & philosophicae sunt sex. p. 218. & seq. Religionis basis tota allegorica & symbolica est. p. 68. 25. 30. 31. 34. Eadem localis, nec aliunde in Indiam illata. p. 43. 47. 205. 113. 112. 114. 119. & seq. 141.
- Retributionem* boni & mali credunt Indi p. 19.
- Ritus* initiationis apud Indos p. 56. 202. 116.
- Ritus* in sacrificio solis p. 4. & seq.
- Ritus* in holocausto Homam p. 9. & seq.
- Ritus* in anniversariis defunctorum. p. 19. & seq.
- Ritus* in abluitione corporis. p. 13.
- Ritus* colendi deum Lingam. p. 32.
- Ritus* confessionis puolicae & privatae. p. 36. 5. 116.
- Robini* conitellatio, serpens cucullatus. Ex hac stella natus est Shrirama seu Bacchus iunior. p. 138. Lege totam dissertationem de Shrirama p. 135. & seq. & p. 190.
- Rosarium* seu corona gentilica *rudraksham* dicta a gentilibus recitatur. p. 41. 82. 193.
- Pupia* nummus argenteus Indicus. p. 247. Eius vocabuli & stymologia. *Ibidem*.
- S
- Sabaismus* seu planetarum cultus Indorum prima religio p. 205. 70. 71. 72. 73. 25.
- Sacrificium* soli ceterisque planetis offerri solitum. p. 4. 5. 6.
- Sacrificium* lunae p. 7.
- Sacrificium* ignis. p. 9. & seq.
- Sacrificium* Tükam, aliaeque victimae humanae. p. 13. & seq.
- Sacrificia* pro defunctis. p. 17. & seq.
- Sacrificium* malis geniis offerri solitum p. 23. & seq.
- Salivazana* rex Indiae mortuus anno Christi 78. p. 240. Ab eo Indi septentrionales & meridionales historiae suae epocham desumunt. *Ibidem*, & p. 245. 258.
- Salcette* templum Indicum. p. 167.
- Sambhavam* genesis apud Indos. p. 61. & seq. Sambhavam seu Puranam nomen libri Indici cuius auctoritas adducitur p. 61. 54. 55. 151.
- Samscret* nomen corruptum & vulgare linguae sacrae litteralis Brahmanicae Samscredam p. 255. 244. Mater linguarum Indicarum. *Ibidem*, & p. 194. 195.
- Samscredamicum* vocabularium est Amarasinha. Vide *Amarasinha* liber est zodiaci & caeli signa sub involucris describens. p. 194. Item p. 114. *in notis*.
- Samanaei* vocabulum corruptum est, atque dicendum Yamanaei p. 53. Yamanaeorum regulae & instituta p. 50. & seq. Alii sunt campestres & solitarii, alii erronei & mendicantes p. 52. & seq. Planetarum astro-umque cursum & revolutionem, solis morum diurnum & nocturnum errabunda sua vita & peregrinatione exprimere & adumbrare nituntur. p. 57. 30 Yamanaei terrestres monachi, Muni seu silentiarii, magistri, & consiliarii figura sunt planetarum solem maximum Indicum deum circumstantium, considerantium & adorantium. p. 24. 25. 43. 57. 115. 116. 159. 182. 236. 237.
- Sanchoniatonis* fragmentum non recte

- explicatum a D. Stephano Fourmont & D. Court de Gebelin pag 235.
- Sanyāsi* perfecti Timus philosophiae Indicae gradus p. 56. 57. 58.
- Sapientum* Indicorum sententiae . p. 60. 59.
- Sarasvādi* deae mythica descriptio . p. 91. & seq. An sit Sara Abrahae uxor? *Ibid.* Scientiarum dea . *Ibid.*
- Satyavata* rex est Noe a diluvio liberatus . Vide *Manu* .
- Saturni* planetae mythica descriptio p. 235. & seq. Fabularum omnium Graecarum & Latinarum de Saturno & Mercurio origo. *Ib.* & p. 140. 131. 172. 154. & seq.
- Scand*: Hercules Indicus. p. 190. & seq.
- Sculpendi* ars apud Indos antiqua p. 251. 252.
- Scythae* an religionis Indicae auctores? p. 119. & seq. 243. 205. 179. 192. 193.
- Sebasius* vel *Sebefius* idem qui *Bacchus* & *sol* vel *Mitra* p. 87. 12. 194. 195. 133.
- Sesoftris* an Indicae religionis institutor? p. 208.
- Sectae*. Vide *religio* , *Brahmanes* , *Yamae* .
- Shakti* virtus, natura, luna. Vide *luna* .
- Shani* planeta est *Saturnus* . Vide *Saturnus* . Hic idem planeta *Shani* videtur esse celebris ille rex *Kamsa* avunculus dei *Krshna*. Vide p. 148. 149. 150. Confer etiam *Sonnerat tom. 1. p. 303. & p. 333. in notis* .
- Shāstram* significat scientiam quamcumque p. 231. *Shāstram* non sunt libri sacri sed explicationes aliquarum scientiarum in Indicis libris contentae . *Ibid.* , & pag. 218. Sic v. g. *Giodishāshāstram astrologia* , *Graehashāstram astronomia* .
- Shiva* deus Indicus quem alii corrupte *Seb* , *Sib* , *Shiw* , *Shib* , *Siba* , *Chiva* scribunt , tertia trinitatis Indicae persona, est *sol* , *Bacchus* , *ignis* , veterum *Sebasius* , *montis Meru* incolae , *Graecorum Dionysius* , *generator* & *destructor* , *maximus Indiae deus* . p. 78. 85. & seq. p. 106. & seq. p. 123. & seq. p. 203. 132. 33.
- Shivātri*. Vide *festum solis* .
- Shuci*. Vide *Venus* .
- Shūdra*. Vide *Artifices* , *ars* .
- Shri* dea *Laekshmi* p. 244. 94.
- Shrirāma* *Bacchus* iunior , *sol* diurnus p. 135. & seq. cum *Plutone* pugnavit . *Ibidem* . *Serpentem* vitae *lyabolum* manu tenet . *Ibidem* . Ex *Itella Rōini* seu *constellatione serpentis cucullati* natus . *Ibidem* . Vitae auctor . *Ibidem* . *Arationis* institutor . *Ibidem* . *Vitis* plantator . *Ibid.*
- Siam* regni religio p. 114. 115. 116. 117. 118.
- Siculus* *Diodorus* . Eius auctoritas perstringitur & adducitur p. 113. 127. 131. 141. 140.
- Sida* *Shrirāmae* dei uxor p. 138. Eius vocabuli *erymon* . *Ibid.* *Quomodo* exhibeatur p. 139. 143. 144. 135.
- Siderum* influxum in *terrestria* credunt *Indi* . p. 234. 235. 72. 75. 101. Inde apud eos *falti* & *nefalti* dies . p. 234. *Siderum* *revolutio* unacum *sole* p. 144. 130. 131. 159. *Sol* *sidera* replet . p. 150. 102. *Sidera* *planetarum* *discipuli* p. 159. Vide *planetarum* . *Sidera* *Titanes* sunt . p. 24. 25 *Agniis* animantur & vehuntur p. 181.
- Simiae* in *eneratione* sunt apud *Indos* p. 204. Ob *dexteritatem* in *saltando* ex *urta* *arbore* ad *aliam* , & *agilitatem* *caudae* quae in *faltu* illo *instar* *gubernaculi* *servit* *ventorum* *symbolum* esse videntur p. 143. 138. 139. *Tiberanorum* *dii* *Simii* sunt p. 142.
- Simulacra* *Indica* *regulis* *mysticis* *alligata* p. 252.
- Sindonum* *textores* *Indi* p. 255. 256. Vide *ars* , *merces* .

• *Slogam* seu sententiae Indicae .
p.259.

Snadaga Brahman oeconomus qui
• communitatis bona curat p.231.

Sol primus & maximus Indorum deus
p.182.85. & seq. Veri dei symbolum
p.19.219.220.221.111.105.104.
Progenitor & destructor p.85.189.

Criminum vindex & mortis dominus
p.87.189.178. Hiemis & aestatis
auctor p.88. Montis Meru incola
p.87. Vide *Himila* . Tres oculos
possidet quorum unus in fronte

87. Lunam in capite portare & virtute
sua replere dicitur . p.86. Solis
generantis seu virtutis eius generativae
symbolum est lingam seu phallus .
p.89.31. & seq.

Sol idem qui *Shiva* . Vide *Shiva* p.85.

& seq. *Sol* idem , qui *Bacchus* &
Dionysius p.106. & seq.132. & seq.

20.21.32.33. Solis attributum &
symbolum est bos vel taurus p.90.

Vide *Apis*. *Sol* ex calore & humore
omnia procreat . p.91. *Sol* magnus
deus . p.86. *Sol* idem qui *Sebasius* ,
vide *Sebasius* . *Sol* fulminis auctor .

p.85. & seq. Solis epitheta p.1 Solis
sacrificium p.1.2.3.4.5. *Sol* & luna
in nummis Indicis p.239. *Sol* dies
dominica sacra p.8. Solis descriptio
ex Macrobio p.3. *Sol* in eclipsi .
Vide *Krishna* . *Sol* serpens vitae
& mortis symbolum appingitur
p.202 & seq. *Sol* *Plutonium* noctis
& tenebrarum deum debellavit .
Vide *Ravana* , *Ceylan* , & *Bacchus* .

Solis symbola in urnis Romanis
p.144. *Solis* famuli sunt venti .
p.143.138. *Sol* oriens & occidens
a Romanis adoratus . p.144. in
notis . *Sol* idem qui *Hercules* Graecus
p.57. Solem respiciunt Indicum
se lavant . p.43. *Solis* nomina
ex corona recitant . p.88. *Solis* virtutes
tres creandi , conservandi

& destruendi per triangulum
repraesentantur . p.207. Solem
Israellitae adorabant p.206.205.4. Eumdem
adorabant Aegyptii & Persae
p.205.206.7.12. solis festum apud
Indos p.188.

Sobrietatis Indorum in edendo & bibendo
p.98.226.

Sorggam firmamentum , *Sorggaragia*
rex firmamenti deus *Indra* p.181.

Stellae , vide *Sidera* .

Strabonis auctoritas affertur p.5.18.

19.42.55.57.72.127.141.142.211.
223.226.230.238.254.255.

Sinyi solis nomen p.1. Inde componitur
Vimala Dherma Sinyida magnae
virtutis sol , nomen regis *Candi* .

Ibid.

Svaha ignis uxor p.9.10.

Symbola . Symbolum veri dei est sol .

Vide *Sol* . Symbolum solis est deus
Shiva . V. *Shiva* . Symbolum *Shivae*
Apis . V. *Apis* . Symbolum virtutis
generativae solis est *Lingam* .

V. *Lingam* . Symbolum trium solis
virtutum est triangulus . V. p.207.
& *Triangulus* . Symbolum solis nocturni
est deus *Dionysius* V. *Dionysius* ,
Nysa , & *Bacchus* . Symbolum
solis diurni est deus *Shrirama* .

V. *Shrirama* . Symbolum conservationis
mundi per *Vishnu* est *ciacram* ,
rotula , seu *sceptrum* p.81.

82. Symbolum generationis rerum
ex calore & humore est *concha* ,
lotus , *matrix* . V. *Lotus* , *matrix* .

Symbolum fecunditatis arbor *Mava* ,
& *ficus* *Bannana* . V. *Mava* &
ficus . Hanc *ficum* vivis coloribus
adumbratam habes . tom 1.n.229.

in opere inscripto : *Phytanthosa*
iconographia . Ratisbonae an.1737.

Lunae symbolum dea *Parvadi* vel
Bhavani V. *Ibi* . Lunae procreatrix
seu generatrix symbolum est
matrix . Vide *Ibi* . Lunae fecundae
sym-

symbolum est vacca . V. *Vacca* . Lunae generantis symbolum est pariter triangulus , concha , lotus . V. *Ibi* . Lunae pestiferæ & destructricis symbola sunt gladius , catinus &c. Vide p. 98. & seq. Lunae generatricis & fecundæ symbolum & fluvius Ganges . V. *Ganges* . Naturæ , seu potentiae & virtutis ad generationem symbolum est dea Shakti . V. *virtus* . Terræ generatricis & fecundæ symbolum est dea Laekshmi . V. *Laekshmi* . Eiusdem symbolum est arbor Mâva & Vacca V. *Ibi* . Vitæ & mortis symbolum est serpens . V. *Sol & serpens* . Venti symbolum deus Pan . V. *Pan* . Vitæ symbolum est ovum . Vide *Ovum* . Scientiæ symbolum est dea Sarasvadi . V. *Ibi* . Fortitudinis & prudentiæ symbolum est Gannavadi & elephas V. *Ibi* . Praemii & poenæ symbolum est deus Yâma . Vide *Yama* .

T

Talapoini Peguani & Siamenses sacerdotes philosophi sunt Yâmanaci ab Indicis indistincti p. 114. 115. 116. 117. 118. 59. Gaudamam adorant . *Ibid* Vide *Yamanaci* .
Taly maritalis tessera deo Gannésa sacra . p. 173.
Tâmara , padma , natinam &c. idem quod lotus vel nymphea . Vide *lotus & pag* . 120.
Taprobane eadem quæ Ceylan p. 238.
Taxilis regis Indici mansuetudo & generositas p. 226.
Telluris dea Laekshmi p. 93. V. *Laekshmi* .
Templa gentilica & Christiana in Malabaribus a censu , & angariis exempta . p. 230. Illa ex privilegio elephantibus possidere possunt . p. 246.

Templum Elephantæ insulæ V. *Elephanta* .
Templi Salcette , Illoura , Yagarnat , Râmisivaram antiquitas . p. 167. 168. 251. 35. 36. Indorum in ea veneratio . *Ibid* . Templum Claudii in India p. 51.
Tentorium in sacrificio Yâgam . Vide *Yâgam* .
Terrestribus chronologia a caelesti distinguenda . p. 237.
Terrarum climata ad gentium indolem perferendam & diiudicandam examinanda & consideranda . p. 252. 253. 254. 201.
Tibetani deum Budha seu Mercurium , solem & lunam adorant p. 157. 159. 177. 178. 179. 180. Tibetanorum origo ab Hanuman seu Simio . pag. 142. Vera & historica ex rege quodam Indico . *Ibidem* . Tibetanorum philosophia Brahmanicæ furculus p. 177. 178. 179. Tibetanorum orationes liturgicæ in fonte suo sunt Brahmanicæ p. 171. 172. Tibetani Lingami cultores . Vide p. 242. , & *lingam* , *matrix* . Tibetani triangulum seu tripodem cum sacro cono , Lingami seu solis productoris & genitoris symbolo , in solempni pompa vehunt . p. 207. 31. 242.
Travancor . Vide *Rex Travancoridis* .
Triangulus apud Indos & Tibetanos venerationis obiectum . p. 242. 243. 244. 239. 221. 219. 207. 126. 31. 32. 33. Idem omnis generationis & vitæ principium . *Ibidem* . Eiusdem mystica explicatio p. 207.
Tribuni omni opticum classi praepositi p. 250. Eorum iura & officia . *Ibid* . Quomodo infringi ceperint . p. 251.
Tribus seu classes hominum variae apud Indos p. 217. & seq. Earum communia officia p. 218.

Tribu-

Tributum quod Indi Dario pendebant
p.124.125.

Tricium oppidum Brahmanicum &
academia p.48.233.

Tridens Shivaë dei symbolum in num-
mis Indicis p.245 86. Idem Yama
dei instrumentum p.177.

Trimurti seu trinitatis Indicae descri-
ptio p.105. & seq. Mater illius est
Parashakti seu suprema virtus vel
potentia femine conficta, proba-
bilis naturae supremi entis uxor.
Ibid. & p.221.219.220.68. Trinitas
hæc nihil cum Trinitate Christia-
na commune habet *Ibid.* Alucina-
tiones D. d' Hancarville in hac re
castigantur. *Ibid.*

Tuscia. Lingami cultus in Tusciam
delatus p.242.

V

Vacca Indicum numen p.199.95.98.
202. Vacca Aegyptium numen.

p.206. Vacca deae Laekshmi & Par-
vadi symbolum, fecunditatis sym-
bolum, lunae symbolum. *Ibidem.*
Vaccam colendi civilis & politica
ratio p.202 Potio ex urina, buty-
ro, stercore, lacte vaccae confe-
cta initiationis & purificationis ex-
perimentum & ritus p.202.

Waltheri Missionarii Dani opusculum
doctrina Indica temporum inscriptum
laudatur. p.234.210.203. & alias
passim.

Vaysha idem qui agricolae V. p.229.
& *Agricultura*. Vita pastoralis &
agricultura ab initio coniuncta.
p.229.

Venus Indica est Laekshmi. V. *Laeksh-
mi*. Venus urania viderur esse Par-
vadi. V. *Parvadi seu Bhavani*. Venus
planeta generis masculini est ma-
gister, muni, silentarius seu he-
lychasta. p.25.69 71.236.237.

Verapolis domus missionis Malabari-
caë exempta a censu pag.231.256.
257.

Viatores Angli & Galli redarguuntur.
p.173.30.56.67.

Viduae Indicae cur post mortem ma-
riorum igne exurantur p.16.141.
Cur ab Indis despiciantur p.98.

Victimæ humanae deae Bhagavadi seu
lunae immolatae p.15. V. *Gaeng-
devi*.

Violentæ exactiones Europeorum ho-
minum in India describuntur
p.226.232.

Vikramaditya regis epocham seu æ-
ram Indi sequuntur p.158.

Virtus solis creatrix, conservatrix,
destructrix in triangulo, in trini-
tate Indica. V. *Triangulus, trinitas*.

Virtus suprema est dea Shakti vel Pa-
rashakti, eadem natura, mater
deorum, supremi domini uxor.
p.221.220.112.110.111.106.107.104.
103

Vishnu dei mythica descriptio p.79.
V. *Trinitas*.

U

Urbs Shrinagar vel Pattan. V. *Pattan*.

Orbis Collam in ora Malabarica con-
ditæ principium seu prima aedifi-
cationis epocha in annum 825.
aeræ Christianae recidit. p.231.
Ab ea Malabareses suam epo-
cham civilem scribunt. *Ibid.*

Orbs Nyfa Indica quando condita
p.209.131. Nominis Nyfa etymo-
logia & analysis p.124.126.132.

Orbium Indicarum nomen genericum
purî, burî, puram, buram. p.151.

Urna Farnesiana, aliaque Romanae
quid exhibeant. p.144.189.

Usus nummorum apud Indos. p.237.
& seq.

Y

Yagam sacrificium solis p.1. & seq.
Yamanaci, vide *Samanaci*.

Yama deus iudex mortuorum & inferni p.177. & seq.

Z

Zodiaci signa in nummis antiquis Indicis p 239. Item p 1.134.

Zoega Georgius nummos Aegyptios

illustravit. p.v. Animadversio illius. in vehiculum dei Gannesha p 174. Inscriptionem villae Tiburtinae communicat p.195.

Zoroaster seu Zerathust Bactriani regis observationes astronomicae pag. 238.

FINIS

SUPPLEMENTUM

AD SYSTEMA BRAHMANICUM LITURGICUM MYTHOLOGICUM CIVILE

De incarnationibus dei Vishnu in opere *pag. 83.* paucis admodum differimus. Quia vero illae praecipua Indicae fidei capita continent, & tabulae nonnullae Indicae autographae eas exhibentes in museo Borgiano Velitris exstant, necessarium esse videbatur argumentum illud paullo uberius pertractare ideo cum primis, quia incarnationum illarum mysterium & causa perdifficilis, lubrica, & incerta omnibus illis visa fuit, qui res Indicas etiam attentius perscrutari pro viribus nitentur.

Itaque ad *tab. IX.* deum Vishnu ex tribus simulacris aereis exhibentibus, ex eodem museo Borgiano picturam addimus Indicam autographam *ad tab. IX. pag. 83.* pertinentem, quae Vishnu dei incarnationem, seu descensum in piscem sequenti modo exhibet.

Mare tranquillum tabula repraesentat, in quo multae nymphae albicantes & rubicundae rutilant, quasi generationis rerum principium ex aqua annunciantes. Solis discus tranquillo salo aureo colore micans innatat, qui & ipse indicare videtur, ex aqua seu ex humore & calore nascendis rebus principia constituta esse. Vide in indice *lotus & sol.* Gigas flammeus teterrimus ex buccino, altero omnis bonae & malae generationis principio symbolico, progreditur, manu strictum gladium tenens. Occurrit eidem ex parte adversa piscis ingens erectus ore hianti, ex quo egreditur deus Vishnu quatuor manibus insignitus, quarum una sagittam, altera buccinum, alia nymphaeam, alia rotulam, ciacram, sceptrum, vel circulum gestat. Vide horum significationes symbolicas in *indice rerum & verborum.* Ad latus ex parte adversa in ipso mari stant quatuor mulieres elevatis & iunctis manibus lotum ferentes & deum Vishnu adorantes. Hic Vishnu sceptro, & sagitta gigantem seu daem-

num principem ഇരന്യഃ Irannya (1) mundi tyrannum crudelē, quod Irannya significat, coercet. In littore, quod fluctus maris eludit, iacent quatuor libri legis Indicae വേദം védam dicti, quos Irannya a dormiente Brahma deo surreptos in mare proiecerat, & Vishnu piscis conquisitos in littore incolumes deposuerat. In superiori tabulae margine duo appiēti exhibentur albi boves generationis emblemata, stragulis instructi. Hi aequali passu rupem scandunt, in qua stat arbor illa celebris Indica കല്പവൃക്ഷം kalpavrksham dicta, quae immortalitatis, iustitiae, & firmitatis emblema est, കല്പം kalpam enim *firmi- tatem, iustitiam, immortalitatem, rectum & inconcussum ordinem, stabilitatemque* significat, വൃക്ഷം vrksham vero *arborem*, ex quo composita est dictio kalpavrksham. Vide Amarasinha sub voce *praleyam, diluvium*, & dictionarium R. P. Hanxleden sub voce *kalpam*.

Haec itaque prima dei Vishnu incarnatio in piscem, quam മാല്യവാദാരം malyavadaram vocant, apertissimis indiciis ad diluvium universale refertur. Deus Brahma princeps terrae, genius (2) supremi & veri dei പരാബ്രഹ്മം Parabrahma immemor

(1) Hoc vocabulum R. P. Ildephonfus in *cod. manuscript. lib.3. cap.3.* scribit *Irenniaczen*, quod significat *dominum Irannya*, nempe dominum ira & furore plenum, genium potentem. Sonnerat *tom.1.pag.281.* scribit Canagacchen, Calakégen, & Aycriben, quorum illud secundum *peccati dominum* denotat, kalagam enim vel calagan, aut kalakam, cum ultima littera k leni *peccatum*, isha seu adiective égen vel éshen dominum seu peccati auctorem significat. Angli Calcuttenses scribunt *Hereni*, & hoc corruptum est. Vide de hoc daemouum principe Irrannya in libro *Mágha* Indico stropham primam in grammatica Samicrdamica *pag.66.*

(2) Iam supra in opere docuimus, deum Brahma terram, Vishnu aquam, deum Shiva ignem esse. Eiusdem sententiae est R. P. Norbertus Capuccinus Missionarius Pondicerensis, qui in suo libro: *Memorie storiche intorno alle missioni dell' Indie Orientali*. Lucca 1744. *pag.4.* ita disserit: *Il primo di questi dei (Indiani) chiamasi Rudren o Madeo (Rudra vel Mahadéva) da essi agguagliato al fuoco, perciocchè simigliante a questo elemento ha forza di tutto distruggere. Il secondo appellasi Vishnu, assomigliato all' acqua, il terzo Brahma invocato come autore di tutta la natura e per tal ragione viene paragonato alla terra.*

mor, prima mundi aetate animo securo & vacuo in utramque aurem dormiebat. Irannya deorum seu bonorum geniorum iuratus hostis, & daemonum princeps semper vigil libros legis Védam (1) a dormitante Brahma furripuit, & in mare proiecit, unde genus humanum lege & regula destitutum, ipso deo Parabrahma contempto, in omnia vitia profusum, diluvium universale criminum vindictam exciverat. In hoc diluvio aquis disper-

N n 2

fo & de-

(3) Vocabulum Védam vel ut Indostani & Malenses scribunt *Bed*, radicaliter & proprie doctrinam sacram de cultu solis, lunae, planetarum, & elementorum significare nos in grammatica Samscredamica pag. 75. docuimus. En quid de vocabulo Bedy, quod a Bed a Graecis corruptum descendit, Clemens Alex. lib. 5. *Stromat.* §. 243. ex Orpheo aliisque docet.

Καὶ Βέδου Νυμφῶν καταλείβεται
ἀγλαὸν ὕδωρ
*Nympharumque Bedy promant
limpida lymphæ.*

Orpheus itaque, & Phryges Bed vel Bedy aquam esse existimarunt. Comicus Philideus aerem esse arbitrabatur, & ipsi consentit Neanthes Cyzicenus, qui Macedonum sacerdotes in precibus Bedy aerem invocasse scribit. Vide Clementem ipsum. Nec obest, quod Indi Bed, Graeci vero Bedy scribant, nam vocabula barbarici cultus a Graecis corrupta fuisse, apertissime tradit Iamblichus lib. de mysteriis sect. 7. cap. 5. „ Oportet etiam i-
„ tus adorationis antiquos tamquam sa-
„ cra asyla semper conservare eosdem
„ & eodem modo, nihil ab his detra-
„ hendo, nihil aliunde adiciendo; fer-
„ me namque ex hac causa existit,
„ quod nunc tum dierum nomina di-
„ vina, tum preces vim suam amiserunt,
„ propterea quod iamdiu susque des-
„ que permutarunt ea, & adhuc per-
„ mutant Graeci novatores, & viola-
„ tores. . . barbari ut sunt moribus
„ graves, sic & in vocabulis firmiter
„ permanent „.

Liber ergo Védam est allegoricus seu *liber naturae*, ordo, concinnitas, harmonia caeli terraeque, elementorum, rerum denique terrestrium naturalis concordia, quae concussis per diluvium terrae cardinibus in mare cecidit, & quam Vishnu virtus nempe illa dei mundi conservatrix incarnata restituit. Quare farentur Brahmanes librum Védam verum illum & historicum non exsistere, id quod etiam observavit Sonnerat tom. 2. pag. 41. ita ut profecto ridere debeas morologos illos Anglos & Gallos, atque ipsos etiam illos rerum Indicarum imperitos Missionarios, qui vanissimo commento toties amplissimam fidem dabant se se in Indiis libros Védam invenisse, & possidere. Védam itaque nunc apud Brahmanes nomen est genericum, quod legem, doctrinam, institutionem deos suos colendi significat, pluribus & variis libris de cultu religioso tractantibus contentam, unde *Védi* legis doctor, *Védàribam* explanatio legis, *Nasràni védam lex*, institutio Christianorum S. Thomae in Malabaride &c. Lex ista divini cultus, cuius institutio Brahmae deo attribuitur, a daemone sublata in mare deciderat, a Vishnu restituta fuit, unde profluxit etiam veterum Graecorum error, ut vocabulo Bedy nunc doctrinam sacram de 4. elementis, nunc de aqua sola, nunc de aere, nunc denique de aethere aut igne compellerent, id quod apertissime loco citato tradit Clemens Alex. Vide etiam codic. manuscr. P. Marci a Tumba p. 147. ubi negat libri Védam realem existentiam.

fo & delete humano genere, ipse etiam periclitabatur Manu
 ூ vir iustus സത്യവ്രതക Satyawrta seu *iustitiae & veritatis*
operator, qui cum aquis innatans Vishnu dei opem imploraret,
 ut tabula Borgiana exhibet, Vishnu periclitantis viri & laben-
 tis mundi misertus, debellato daemone illum incolumem
 restituit, & libros legis ex maris abyfso prolatos servavit. Inde
 ex loto & buccino nova rerum progenies & principium, resti-
 tuta arbor paradisiaca *kalparuksham*, quae immortalitatis potum
 aut cibum continet, diis seu bonis geniis promissum, & boves
 duo generationis novae emblemata, sol denique aureus mari
 innatans, qui indicat, ex aquis generativae virtutis vim suam
 se mutuari, mundi conservatoris Vishnu symbolum & primum
 deum esse, qui coli debeat tamquam unius & veri Dei viva ima-
 go. Unde ait Iamblichus sect.8. cap.2. *Ante eas res quae vere*
sunt, & ante principia universalium, est deus unus, prior etiam
primo deo & rege sole (1). Ipse deus Vishnu aquae princeps ge-
 nius, seu virtus illa divina mundi conservatrix, cuius vim & po-
 tentiam in diluvio agnitam solertius adorare, in principalium
 numinum numerum referre, eique se commendare gens In-
 dica coepit, dum corpus humanum sub nomine Krshna seu Apol-
 linis induisse fingitur, hoc idem corpus a suis atavis quasi per
 fluctuans lignum a diluvio universalis servatis, se assumpsisse nar-
 rat stropha 6. in libro Bhágavadam.

ഓം സത്യവ്രതകൃഷ്ണാഭിമുഖേണാമിഹ സത്യവ്രതകൃഷ്ണാഭിമുഖേണാമിഹ
 പരദൈവദത്തം ജിഗ്രഹേ പരമേഷ്വരം ഗർഭണുരകമരക്രമദ
 ത്രുഖദൈവശ്ച നദംഗകരയദഃ draunya itra viplushdamida
 dangam sandána, bígiam kuru Pándavánám giugo pakukshim
 gada átta ciacro mádushva me ya sharanam gadáya. *Nando con-*
servatum natatile hoc corpus (haec familia) caussa & semen est
familiae Pándavarum, ac proinde huius mei corporis, quod cum Brab-
ma

(1) Eundem solem aut ex limo gula zodiaci signa vultus induere
 emergere, aut loto insidere, aut na-
 vigio provehi, aut singulis horis for-
 mam commutare, aut varios per sin-
 gula zodiaci signa vultus induere
 praedicant (Aegyptii). Porphyrius
 epist. ad Anebonem.

ma dei arcu, & sagitta usum fuisset, Vishnu dei protectionem obtinuit, accepitque triciacram (tres rotas, caeli, terrae, & iafeni gubernii symbola) & illis matris meae uterum replevit. Vide etiam *Stroph. 5. pag. 172. & seq. in grammatica Sanscritamica.*

Quis igitur adeo effrons, adeoque temerarius sit, qui Indis traditionem diluvii universalis abneget, & cum iisdem, principalem deorum suorum apotheosim ad diluvium non referat? Quis neget etiam Indorum animis constanter hanc opinionem insedisse, ut concussae universae naturae reparatorem agnoscerent, incarnandi dei alicuius necessitatem profiterentur, per quem post diluvium virtuti praemium, crimini poenam decernerent, & rudi idea sibi ipsi oppositum, diisque contrarium hominem cum se ipso componere studerent? Quare recte hanc incarnationem Calcuttenses Angli, & ipse levis Sonnerat ad diluvium universale refert, quod vide *tom. 1. pag. 280. edit. in 8.* Confer etiam systema Brahmanicum *pag. 216. de diluvio* ex libro Amarasinha, & dictionarium Francisci Pivatii *tom. 8. pag. 209. tab. 42. fig. 1.*, ubi deus Canon Iapponensis eodem plane modo, quo deus Vishnu apud Indos in piscem incarnatus exhibetur, eique in concha recurva navigans occurrit rex Manu, seu vir ille iustus iunctis manibus deum deprecans, ut a diluvio servetur. Ex quo recte argues, incarnationum dei Vishnu theodotiam, seu diluvii traditionem etiam in Iapponia revera existare, atque haec omnia miro modo pro locorum & gentium ratione plasmata, exhibita, conservata fuisse, maiori minorive luce aut caligine aucta aut obvoluta permanere. Cur autem iustus ille vir in tabula Iapponensi deo Canon in concha occurat, rationem petere poteris ex Schedio qui ait: *Inter concharum genera Nerites per maria navigantes: praebentes concavam sibi partem, alteram vero flant aurae instar veli oppositas. Hinc etiam ΔΙΩΝΗ ab humiditate dictae.* Concha igitur illa navigium Noah Indicae gentis conditoris repraesentat, per quod ipse in diluvio universali a Vishnu deo mundi servatore liberatus fuit. Acres & incitati rabulae haec rodant, & qui omnium gentium traditiones evertere omnibus viribus adlaborant, libros & monumenta ista Indicae gentis omni revelationis lumine destitutae, si possunt, tollant.

Secur-

Secunda incarnatio dei Vishnu in testudinem; quam (കുർമാവദാനം *Kūrmavādāram* vocant, in tab. Indica autographa musei Borgiani ita exhibetur. in *Tab. IX. c.*

Solis domicilium mons Meru in medio conspicitur mari, in quod eum praecipitem egerunt boni malique genii ob acre certamen quod inter eos intercesserat. Pugnae causa fuit അമൃതം *amrdam*, ambrosia, seu cibus ille caelestis (1) vel potus, quem Vishnu in illo monte, & paradiso suo Vaicunda dicto, sedens distribuit. Amrdam istud, seu hunc immortalitatis potum boni malique genii vehementer exoptabant, atque ex monte Meru primi dei solis domicilio elicere & decerpere volebant. Dum igitur iudicia calent, & de possidenda immortalitate acriter inter divos agitur, mons Meru cui terra insidet, in mare decedit, & in profunda abyssi fertur. Dii boni periclitantem montem videntes, ad Deum Vishnu mundi conservatorem accurrunt, eumque rogant, ut montem salvum restituat.

(1) De ambrosia & nectare, quid essent, varias veterum opiniones relatas vide lib. 2. cap. 1. pag. 51. *Athenaei coenae sapientum lib. xv. Lugduni anno 1556.* Item Ludovici Caelii Rhodigini *lectionum antiquarum* tom. 4. lib. 28. p. 547. *Ambrosia Atheniensibus quam in Iovis Ctesii dedicatione ferendam praecipiebant, non herbam indicat, sed ut docuit Athenaeus, omnigenas fruges cum oleo & latice*, ait Rhodiginus. Nectar, vinum & favum commixtum esse alios, cibum esse alios, ambrosiam mellis naturam nonocuplam habere aliquos existimasse, loco citato docet Athenaeus. Nuspian ibi herbae aut frugum mentio. Nescio itaque unde Rhodiginus ambrosiae & nectaris significationi fruges omnigenas affingat nisi per ambrosiam illam Atheniensem frugum liba Iovi oblata intelligas. Ambrosia, immortalis ab α privativa & $\beta\epsilon\rho\tau\omicron\varsigma$ mortalis cibum potumve immortalitatis significat, quam significationem vocabulo *amrdam* tribuit etiam

Vocabularium Amarasinha. *Mrdyu mors, mrda mortalis aut mortuus, mrdā mortalitas, amrdā cum prima littera a privativa, immortalitas.*

Quidquid igitur successu temporis variae gentes de ambrosia effuxerint, aut per quemcumque cibum & potum eam symbolicè repraesentare voluerint, vocabulum illud in radice sua *immortalitatem* sonat, & pro hac Indici dei boni malique inter se certabant. Malabareses Indi ambrosiam lac dulcissimum esse dicunt, quod potum immortalitatem tribuit. Macrobius *lib. 1. Saturn. cap. 12.* altissimam & purissimam animae vel cognitionis partem, qua divina sustentantur & conitant, nectar vocari, & potum deorum esse dicit. In tanta opinionum & sententiarum discordia, mirum non est, quod imperitum vulgus sive in Indiis sive in Sinis ambrosiam sive lac, sive mel, sive denique herbam ex qua immortalitas elici possit, esse crediderit, & hodieum credat.

dea, Brahmae uxor, quae ad latus sinistrum dei Vishnu sedet, denique mare hoc enixum est deam കൃതവി Múdevi, seu deam turpitudinis & discordiae, quae in tabula Borgiana non exhibetur. Cum his deabus ex eodem mari prodivit vacca fecunditatis symbolum, equus 7. capitum, arbor kalpavrksham, & elephas albus fortitudinis & prudentiae princeps, qui servatum a deo Vishnu mundum seu terram sustineret. Unde fabulantur Indi hodie dum terram restudini & 8. elephantis insidere, qui dum stationem suam mutant, terrae motum efficere dicuntur. In mari & ad litus multae conspiciuntur nymphae, & in superiori tabulae margine solis discus & Luna bicornis. Expofita Borgiana tabula, nunc iam rerum mytheria perscrutemur.

Primo itaque de dono, cibo, seu potu immortalitatis hic inter divos quaestio est (1). Boni malique genii immortales esse exoptant. Hoc ut evincant, sive ex monte Meru, primi dei solis sede, qui veri dei symbolum est, sive ex arbore kalpavrksham nempe vitae & mortis ligno, sive ex ipso paradiso dei Vishnu ambrosiam elicere satagunt. Sed en dum ferventius pro ea certant, mons, arbor, paradifus in mare labitur, & ne pereat, deus Vishnu, virtus nempe illa mundi conservatrix, in testudinem descendit, montem & mundum elevat & incolumem reddit. Incarnatio itaque ista antidiluvianam creationis mundi noti-

(1) Vide de hac incarnatione Sonnerat tom.1. pag.281. Franciscum Pivatium tom.8. pag.119. de incarnationibus dei Vishnu. R. P. Marcus a Tumba Capuccinus Missionarius Nepalensis in codice manuscripto inter codices manuscripti musei Borgiani de monte Meru & de Amrdam ita scribit? *Il monte Sumeru che sta nel polo artico (nempe Indico seu intra fines Indiae sito; vide pag.135. in opere) . . . è in fonzato dentro la terra. Egli è di colore d'oro... sopra di questo v'è l'albero della vita, detto paragiatek, albero, che dà per frutto l'ambrosia, o nettare detto amrit (corruptio est ab amrda). A mezzo giorno di questo monte v'è l'albero giàmun (ciamba. Li frut-*

ti di questo albero cadono per terra, e dal loro suco se ne forma il fiume Giàmuna (Styx seu Stygis flumen) che entra nel Gange nella città di Elehbad, fiume molto sacro . . . Questa è la descrizione da gran montagna Sumeru parbot (Sameru párvadam) montagna d'oro, tanto rinomata fra questi gentili, in dove sono li paradisi, ed alla quale la stella polare serve di corona, ed il sole altro non fa, che un continuo giro rispettuoso. Itaque ex tradizione Indorum, quamvis multis fabulis obvoluta, satis perspicue evincitur, certamen illud deorum bonorum malorumque de ambrosia seu de immortalitate in paradiso contigisse, ubi nempe arbor vitae & mortis est.

notitiam, angelorum inter se pugnam; arboris boni malique allegoriam, ob gulam, invidiam & ambitionem prima mundi peccata, mundi praecipitationem in mare, id est diluvium, conservatoris denique & humani generis reparatoris ideam traditionemque includit. Serpens ille vitae & mortis symbolum, qui totam terram suo circulo continet, antiquus nempe ille daemon vel Typhon Aegyptiacus ex lacu prodiens, aquas omnis generationis principium veneno inficit, unde bonae & malae generationis origo. Verum medicus caelestis ambrosiam (*immortalitatem*) in mare delapsam colligit, & Vishnu deus eam bonis tantum distribuit, malis undequaue ab immortalitatis dono & beatitudine propulsis. Scio equidem hanc incarnationem ab aliis paullo aliter narrari (1). Verum peculiaris alicuius Indicae provinciae traditio, quae facile corrumpi potuit, generali Indorum doctrinae nihil officit, praesertim cum haec incarnatio, prout eam tradidimus, multis Indicis contineatur libris, et tabulae autographae eam cum attributis a nobis expositis apertissime exhibeant. Quid mirabilius dici potest, quam si hanc eandem traditionem apud omnes pene Asiaticas gentes revera existere perspicuis argumentis ostendam? Videatur in Pivatio tom. 8. tab. 43. fig. 3. cum hac epigraphe: *Il creatore del universo, ad pag. 210. edit. Venet. anno 1749.* Ibidem deus Canon Iapponnensis, ut hic Indicus Vishnu mundi servator et restaurator exhibetur facie nigra ut apud Indos, capillis nigris & crispis, corona redimitus, pedibus decussatis, supra arboris vitae et mortis truncum in nymphaea vel loto sedens, quatuor manibus instructus, quarum una lotum, altera sagittam vel sceptrum, alia rotulam ciacram, alia denique amphoram tenet, ex qua salienti aqua, aut fortassis immortalitatis poculo et nectare, mundum, quem illa machina repraesentat, irrigat et conservat, aut bonis geniis bibendum tradit. Subtus, ut in tabula Indica Borgiana, ex una parte stant daemones, ex alia vero dii serpente illo arborem, in cuius vertice sedet Vishnu vel Canon, perfricantes, et ambrosiam elicientes. Horum deorum ordine secundus 4. vultus habet, et librum manu gerit.

O o

Quem-

(1) Vid. cod. manuscript. P. Marci a Tumba. pag. 163. 164.

Quemadmodum igitur hic deaster ex his insignibus aperte deus Brahma esse cognoscitur, ita pariter extra omnem dubitationis aleam positum est, eundem illum deum Canon, qui in vertice arboris in loto sedet, Indicum deum Vishnu esse. Ipsum arboris truncum aut caudicem testudo mari innatans sustinet (1) atque eidem socium se praebet sol sub forma radiantis viri, deus nempe ille primus Indicus et veri dei symbolum, qui totam illam in mare labentem molem una cum testudine sustinere, aut certe in testudinis formam, ut mundum servaret, se transivisse, palam indicare videtur.

Pivatius haec omnia ex Kaemphero, ex legationum Batarum sylloge, ex P. Ludovico Guzmano, ex theologorum Iaponnensium opinione ad creationem mundi refert. Verum caecus sit, qui non videat, haec ad creationem mundi, atque simul ad eius restorationem post angelorum pugnam et diluvium non

(1) Testudo ex hodierna Indorum australium fide & superstitione mortiferum omen est. Quare plurimum ipsi conturbantur, dum testudo praeter expectationem domum aliquam ingreditur, id quod de Coromandelensibus testatur R. P. Norbertus Indicae superstitionis satis peritus vir. Malabarenses quamvis fame torqueantur, mortem magis oppetere volunt, quam testudinis carne eam depellere. Id quod satis perspicue indicat, sive ad universalis diluvii tristem memoriam, sive quod testudinis dorso mundum inniti credant, & ne eius occisione ruat, vereantur, hanc superstitionem referri. Deinde alia etiam huius rei causa dari potest. Vishnu deus in forma testudinis apparuit, & lege cautum est inter illos qui metempsychoseos dogmati addicti sunt, nullum animal interimere, sed praecipue animal sacrum, quale est testudo. D. Willelmus Thomson Anglus, vir morum suavitate & eruditione clarus, qui testudinum indolem & proprietates argute & diligenter scrutatur, nuper mihi dixerat, testudinem quocumque demum modo aquis iniiciatur, numquam mergi, sed in seipsam revol-

vi, & natate, eique caudam pro gubernaculo, pedes pro remis, infernam superficiem pro cymba esse. Haec ergo testudo, piscis, & concha in diluvio universali apte mundi navigia esse finguntur, quibus mons Meru, & terrestri moles ex aquiseducta fuit. Certe navigium nihil nisi piscis natantis imitationem esse clarissimi philosophi crediderunt; pisci enim branchiae pro remis, cauda pro gubernaculo sunt. Adde a veteribus memoriae proditum esse, antiquos Indos & Africanos superna testudinis testa pro cymba usos fuisse, quod nequaquam incredibile est, cum in mari Indico ingentis magnitudinis testudines reperiantur, in quarum superficie 3. & 4. viri stare & vehi possint. Confer Calepinum sub voce *testudo*. *Testudinum illic* (in insula S. Mauritii hodie insula Franciae) *tanta moles est, ut super una stantes nostrum quatuor facile ad gressum eius promoveremur. In testa unius decem nostrum consistentes epulati sunt.* Lopez in quinta parte *Indiae orientalis navigationis Hollandicae anni 1598. Francofurti an. 1601. pag. 7.*

non referri. Verum enim vero inter Iapponnensem hanc et Indicam theodotiam tam plana et perfecta est analogia, ut ovum ovo vix similis esse possit, id quod ipse fatetur summa religione et auctoritate praeditus vir R. P. Georgius in *Alphab. Tibet. pag. 132*. Deinde incarnationem dei in piscem Iapponenses credunt, et in delubris suis exhibent ut Indi, quod paullo supra vidimus. Omnem de ovo Bacchico vitae symbolo et mundi principio ex monumentis Meacensibus cosmogoniam idem adducit Pivatus *pag. 164. et 165.*, atque post eum d' Hancarvillius *tom. 1. pag. 65. tab. 8*. Quid igitur, an tabula quoque illa Iapponensis, qua testudo mari innatans et montem Meru vel arborem paradisiacam portans, exhibetur, ad Indicum Vishnu et Brahmanum theodotiam non erit referenda? Ceterum D. d' Hancarville, qui monumentum illud Iapponense in suis disquisitionibus affert, saltem paucis innuere debuerat, se illud ab aliis esse mutuatum, ac iam anno 1749. illud Venetiis et alibi elucubratum fuisse.

Brahmanicam traditionem de dulcicula caelesti potione, seu de immortalitatis cibo ambrosia aut nectare longe ante Christum natum gentes pervasisse, aut potius universalem omnium gentium fortassis ab ipsa sua origine traditionem esse, colligere poteris ex tumido gentium censore de Paw *tom. 1. pag. 331.*, ubi contendit Scythas, Persas, Tibetanos, quin et ipsos Sineses hunc immortalitatis potum acri studio quaesivisse. Lubens fateor hanc communem esse in omnibus scholis cantilenam. Sed cur, aut quomodo in omnium gentium scholas irreperit, hoc nobis dicat loquacissimus homo. Imperator Sincus, ut idem habet de Paw, *Schi-chuan-di* nomine, circa annum 200. ante Christum natum naves pelago commisit, ut apud exteros herbam medicam conquirent, ex qua immortalitatis potum elicere posset. Anno 157. ante Christum natum Imperator *Ven-ti* ex potione occulta eiusdem nectaris, quod sibi male paraverat, in ipso aetatis suae flore occidit. *Et quidem in hac regia Pequynensi, in qua degimus, pauci sunt omnino magistratus, eunuchi, ceterique primores, qui non hoc infantiae morbo laborent. Et quoniam non desunt discipuli, ita neque magistri, superioribus tanto cariores, quanto immortalitatis per se maius est studium, & ac-*

ribus igniculis excitat ambientes . Expediit . P. Trigault apud Sinas pag. 102. , apud de Paw pag. 336. Idem fere, si ita loqui licet, fanaticismus obtinet apud Indos et Tibetanos, quamquam Indi distinctiorem de suo *amrdam* habere videantur notionem, neque herbam esse arbitrentur. Quid igitur est aliud haec ambrosia tam ardentem conquiritam, quam ipsum immortalitatis donum a Deo primo homini promissum, si mandatis eius adhaereret, neque ex arbore boni et mali vetitum fructum comederet? Cuius quidem praecepti traditionem, paradisi notionem, genesis denique Moysaicae notitiam in obscurissima caligine demersam, apud has gentes revelationis lumine destitutas reperiri, lucidissima argumenta probant. Vocabularium Brahmanicum Amarafinha *sect. Sorrhavarggam* seu cap. de caelo, *amrdam* seu ambrosiam ita describit: അമൃതം *amrda*, പിഷ്ടം *piyusham*, സുഖം *sudhá*, *immortalitas*, *ambrosia*, *plena satietas*. Inde derivatur അമൃതം *cibus regius*, *plena & satians refectio*. Statim post hanc dictionem vocabularium subiungit: സുഖം *sumeru pulcher mons Meru*, ad quam vocem R.P. Hauxleden in suo dictionario habet: *o monte da gloria todo de ouro, mons gloriae totus aureus*, deinde profequitur Amarafinha: രാത്നാലയം *raetnásena sedes pretiosa, sedes aurea*, tum സൂര്യൻ *suráleya domus, habitaculum solis*, hoc est primi Indici dei, qui veri Dei symbolum est. Igitur mons Meru ex doctrina Indorum mons gloriae et paradisi est, in quo deus immortalitatem dispensat. Ibi pariter stat കല്പവൃക്ഷം *kalpavrksham* immortalitatis, firmitatis et iustitiae arbor. Montem hunc septentrionales Indi aequae ac australes venerantur, eiusque nomen scribunt सोमरु *Someru*. Tibetani, qui eum gradibus mysticis distinctum esse putant, solem, lunam, et *lahas* suos seu

seu planetas Indicos et Tibetanos deos in eo degere et contem-
plari affirmant, nomenque huius montis scribunt རི་ལུ་ལྷ་

Rirou, vel Righiel lunbò, quod si ad Samscrdamicam etymolo-
giam reducas, erit རི་ལུ་ལྷ་ Irushi, corrupte *Rigi vel Rishi lun-*
bo, mons Contemplatorum, seu deorum planetarum beatorum,
qui ibi deum solem et lunam contemplantur et adorant. Ad
australem huius montis partem Indi et Tibetani constituunt ar-
borem རི་ལུ་ལྷ་ ciamba, Indostanis गाम्बु giamun, Tibeta-

nis zampu dictam, quae omnia unius eiusdemque vocabuli *ciám-*
ba corruptiones sunt. Haec arbor in Indiis satis frequens, a Lu-
sitatorum colonis, qui in India dispersi habitant, lingua Lusita-
na corrupta *iamboeria* vocatur. Fructum vero eius, qui pomum
est viride intus pulpa lactea repletum, et indole sua calidissi-
mum, *iám*ba, vel pomum Adami appellant. Denominationis
huius ratio fuit, quod Lusitani cum primo in Indiam appule-
rant, *ciám*ba arborem in paradiso gentilico, hoc est in monte
Meru satam esse, ab eaque bonam & malam humanam sortem
descendere a gentilibus narrari audivissent. Quare Nepaleses
Indi & Tibetani, ad quos certe Lusitani numquam penetrave-
rant, huius paradisiacae arboris notitiam aut traditionem iam
ab antiquissimis temporibus possidebant, atque ut supra ex
P. Marco vidimus, per fructum eius, seu succum ex mortiferis
illius pomis expressum Stygem inferni flumen efformari crede-
bant, quod certe arborem illam primam paradisiacam omnis ma-
li auctricem ab Indis credi palam & aperte probat. Quia ve-
ro allegorica illa paradisi arbor una eademque bonum simul
& malum fructum proferre haud posse, Indis antiquis videba-
tur, aliam in eodem paradisiaco monte Meru existare effinxerunt
arborem, quae རི་ལུ་ལྷ་ རི་ལུ་ལྷ་ paramagiádika, non autem

ut P. Marcus corrupte scribit, paragiátek, vocabatur. རི་ལུ་ལྷ་
parama in lingua sacra Samscrdamica vocatur *res excellentissima*,

Sic

Sic v. g. പരമേശ്വര paramen , *ens excellentissimum , ens supremum Deus* . ഗുടകിക്കട giádika *nux* est *myristica* , seu *nux Malacensis* (*noce moscata*) , unde arbor illa bona paradisiaca , quae bonum , salutiferum , seu aeternae vitae fructum ferebat , arbor est nucis myristicae . En itaque longo ratiocinationis usu & tempore , communi & populari Indorum opinione duas in paradiso arbores confictas ! Libri Brahmanici vetustissimi , qualis est Amaraśinha , unam tantum in paradiso arborem admittunt , arborem immortalitatis , iustitiae & firmitatis . Populus Indicus , cui symbola & imagines ad religionem aequae tam necessariae sunt , ac oryza ad physicam vitam sustinendam , de arbore kalpavrksham iustae ideae assequendae impar , allegoricae arbori paradisiacae unius eiusdemque , quae vitam & mortem dat , vitae attributo substituit symbolum arborem nucis myristicae , arbori autem paradisiacae mortiferae arborem ciám̄ba , & satis quidem apte . Nam nucem myristicam , si edatur , cerebrum mire afficere , menti hilaritatem , corpori vires , stomacho robur , sensibus vitam tribuere , quis est qui ignoret ? Quare regibus Indicis in deliciis est , & praecipuum oryzae & ciborum Indicorum condimentum . Pomum vero Indicum lactescens ciám̄ba dictum , calidissimum , ac quadam mortifera virtute narcotica refertum , ut robustissimi stomachi virum deliciat & prosternat , esse fertur . Quare dicitur hodie dum pomo illo abortum procurare scelerum adiutores Indos , & dum capitali odio torquentur succo pomi ciám̄ba vaccino lacti immixto occultis artibus hostem e medio tollere . Haec anxie & sollicite lectori tradere volumus , ut fabulis & symbolis Indicis certa & inconcussa principia poneremus . Arboris ciám̄ba ectypon descriptum habes in *Alphab. Tibet. tab. 1. ad pag. 472. num. 34.* Apud Pivatium *tom. 8. tab. 20. fig. 2.* In horto Malabarico (1) *tom. 1. fig. 18.*

Ad

(1) Hortus Malabaricus . Amstelodami apud viduam Iohannis Van Somern. 1689. *tom. 1. fig. 8.* sub voce *Nátus-hám̄ba* , quod ad indolem pronuntiatio-

nis Italicae scribendum est nátu ciám̄ba , id est ciám̄ba indigena Malabarica , cuius malum an mortiferum sit , ignoro .

Ad pedem montis Meru ex quatuor faxis iuxta caudicem arboris kalpavrksam, quatuor ex opinione Indorum et Tibetanorum oriuntur fluvii, qui lustrandi & peccata expiandi virtute gaudent, nempe Ganges, Indus, et alii duo Pahkiu & Sita Tibetanis dicti. Vide de his 4. fluviis ex Paradiso Indico manantibus in Alphab. Tibet. pag. 345. & seq. ubi etiam multa ex D. De-Guighes afferuntur, et duplex Mesopotamia et Aethiopia scite et litterate distinguitur. Confer etiam librum inscriptum: *Itinerarium orientale R. P. Philippi a SS. Trinitate Carmelitae Discalceati Lugduni anno 1649. lib. 3. cap. 10. pag. 147. & seq.* ubi non solum Indum et Gangem e Paradiso effluere auctor docet, sed etiam rationem tradit, qua quatuor illi fluvii in S. Scriptura expressi, revera ad montem Taurum unam originem habere, et inter se communicare dici possint. Confer denique ea, quae nos supra de monte Meru docuimus in opere pag. 124. 129. 130. 131. 132. Ex quibus omnibus sane liquet, traditionem Indorum non solum cum omnium gentium traditione convenire, sed etiam obscuram Genesis Moysaicae notitiam apud Brahmanes revera existere, atque systemata philosophica antiquissimis Hebraicis traditionibus superaddita esse, aut denique antiquitus eas his populis communes fuisse.

His positis et iam stabilitis, videndum nunc, an hae ipsae traditiones in Sinas perlatae fuerint, et quomodo fuerint ibidem corruptae. Incertus auctor codicis manuscripti (*Dialogus Sinam inter & Europaeum occasione motuum, quos errantes quinque stellae valde inordinatos habent, ex veteribus libris Sinensibus canonicis* inscripti et in bibliotheca S. Congregationis de Propaganda Fide exstantis, ita habet: *In libro King refertur de Lien-Chan seu de duplici monte, quorum alter alteri est impositus, item de figura* *Kien nuncupata, quae perennitatis symbolum est. Ad marginem est scriptum. Hic mons paradisiaci montis instar est, ut alibi ostendemus. Deinde pag. 26. profequitur: Antequam primi parentes a virtute descivissent, pulchrum incolebant locum & deliciis affluentem. In antiquis codicibus locus ille vocatur* *Kieou, & dicitur terra fuisse altior ac sublimior. Antiqua*

forma characteri? II erat huiusmodi , vel , & in utraque manifeste apparet imago duorum hominum in plana terra consistentium. Veteres hunc locum summis laudibus extulerunt. De quo liber antiquissimus Tſu sic loquitur: Iuxta morem pennatorum hominum tendam ad immortalitatis montem, & habitabo in antiqua patria, ubi morti non erat locus. Quae verba explicans commentarius, mons immortalitatis, ait, locus est dñi noctuque semper splendens. Posteriorum aetatum haeretici characterem interpretati sunt medicinam quamdam, quae in camino parari possit ad vitam immortalem consequendam. Deinde pag. 27. proseguitur: In libro quo promittitur immortalitas legitur: Fons nuditans (fons loci cuius incolae nudi sunt (annos sifit, seu amovet senectutem & spiritale lignum vitam producit.) Ii quibus horum usum natura concessit, aetatem proferunt in longinquum sine termino. Adde his tab. 43. fig. 3. tom. 8. in Pivatto montem Meru seu truncum arboris vitae apud Iapponenses exhibentem, de qua supra differuimus. Adde tabulam Borgianam Indicam autographam ex ipsis canonicis Indorum libris explicatam. In has tabulas & monumenta oculos & animum intendat de Paw, Holwel & Bailly, gentes Asiaticas ex monumentis, ex ipsarum lingua, ex codicibus Indicis & Sinensibus diiudicent, non autem ex palato, cerebro, commentis, & somniis suis, videbuntque gentes illas minus delirare, quam delirent hi ipsi stolidi gentium praeceptores & censores. Scio equidem harum traditionum veritatem apud illas gentes in fati obscura caligine demersam latere, verum ubi revelationis lumen deest, fabulae & somnia succedant oportet, atque huius rei evidens argumentum sunt hi ipsi Indi, Tibetani, Sinenses, & philosophi nostri. Horum aliqui illos super astra extollunt, eisque antiquitatem pene infinitam tribuunt contra ipsos eorum codices, traditionem, & monumenta, alii eos fungos esse existimant contra hos ipsos eorum codices, traditiones & monumenta. Interea id unum certum fixumque manet, gentes illas cum aliis convenire, & omnibus unam eandemque originem esse. Con-

fer

fer Jacobi Zimmermanni opusc. tom. 1. part. 2. pag. 72. edit Tiguri 1751. de atheismo Platoni impacto .

• Tertia incarnatio dei Vishnu , quam वरहवदरम varáhavadáram vocant , est descensus in aprum . Haec incarnatio in pictura Indica autographa Borgiana ita exhibetur .

Mare Nymphaeae floribus refertum visitur , & in eo iacet prostratus Irannya gigas flammeus & horridus , gladio eius ad latus , tamquam ex manibus excidisset , existente . In mari ipso ad latus gigantis stat victor deus Vishnu fusco colore totum humanum corpus gerens , & capite aprino insignitus , ex cuius ore dens aprinus prodit ; cui terra munimentis & turribus instructa in loto contenta , infidet . Terram hanc Vishnu in aprum incarnatus ex mari incolumem sustulit , & Irannyam , qui eam in aquarum abyfso submergere adlaborabat , devicit . Haec pictura quamvis in museo Borgiano extet , heic non exhibetur ; incarnatio enim ista ad duas praecedentes referenda esse videtur , uti eam referunt Calcuttenses Angli . Illi , qui eius cognoscendae desiderio tenentur , adire possunt Pivatii tom. 8. tab. 21. , fig. 1. Sonnerat tom. 1. p. 286. , et P. Marcum a Tumba in cod manuscript. musei Borgiani pag. 164. ubi ex sententia Indorum Nepalensium animadvertit , Irannyam daemonem corruptionis humani generis prima mundi aetate causam fuisse , inde mundum praecipitem mergi coepisse , ac proinde tres istas primas dei Vishnu incarnationes ad diluvium referendas esse . Aprum hiemis symbolum esse putat Macrobius Saturn. lib. 1. cap. 20. , quod hispidus & asper gaudeat locis humidis & lutosis , pruinaque conlectis . Hoc si concedas , facilis redditur ratio , cur Vishnu aprum formam induerit in diluvio universali . Verum quia Brahmanes aprum hunc वरहवदरम varáha , കിടി kidi , & സുഗന്ധ sugara , id est aprum montanum & silvestrem vocant , etiam fortitudinis , ferocitatis ac vindictae symbolum esse potest ; dente enim terram sustinet , quod fortitudinem significat , ferox est , quia Irannyam dente prostravit , & eius ventre proscisso , sanguinem etiam illius exfluxit . Haec itaque incarnatio iterum apertissime indicat , chronologiam & historiam Indicam diluvii uni-

versalis epocham non excedere, ac proinde amentissimum, atque omnibus consiliis expertem & devium D. Holwel, qui ex Indicorum geniorum aetate Indicam chronologiam textit, vanissimis commentis Europaeis hominibus imponere voluisse.

Quarta incarnatio dei Vishnu vocatur നരസിംഹാവതാരം

നരസിംഹാവതാരം narasinhavadáram seu descensus in hominem & leonem, id est in animal ex homine & leone constans. Daemon Irannya saepe occisus, iterum iterumque in mundum redux ab omnibus coli, adorarique voluit. Restitit Pragaladen homo antiqua virtute & fide, qui ideo ab Irannya vehementer fuit exagitatus. Vishnu hominis, leonisque forma Irannyam vincit, devotum sibi Pragaladen a vexatione illius eximit, cultum sui ipsius populis suadet. Huius incarnationis tabula in museo Borgiano deest, eam tamen exhibet Pivatus *tom 8. tab. 21. fig. 2.* R. P. Marcus a Tumba hanc incarnationem ad supplicium 3. puerorum a Nabuchodonosore irrogatum referendam esse putat. Verum quo argumento, qua coniectura, quam ratione? Nullum huius rei nec in lingua, nec in symbolis, nec in Brahmanicis libris indicium adest. Multo itaque probabilius est, has incarnationes ab antiquis Brahmanibus confictas fuisse, ut cultum dei Vishnu primaevum stabilirent, populumque per praemia virtuti proposita, & per vindictam crimini praenuntiatam in officio continerent. Excussis per diluvium terrae cardinibus, peccati ratio maior haberi coepit, atque Vishnu deus, virtus nempe illa mundi conservatrix, saepe in hunc mundum introducit, ut malos castiget, bonis adiutorem se praebeat & socium virtutis.

Quinta incarnatio fuit in വമാനാവതാരം Vámana, seu in pygmeum. Regem quemdam nomine ബലി Bali, fingunt deis hominibusque in hoc mundo infestum fuisse, & hunc regem revera existisse aliqui arbitrantur. Verum liber *Amarasinha sect. Pádálavarggam* tradit: Bali inferni seu limbi praesidem esse, & huic libro plus fidei adhibendum, quam vulgi fabulis, quae incerto ore circumferuntur. Bali ergo daemon est, quem deus
Vish-

Vishnu devicit, & hunc eundem Bali singulis annis e limbo progredi credunt, atque mundum hunc invifere. Deus Vishnu hunc singulis annis cœrcet, & ad limbum relegat, unde festi onam mense augusto in Malabaria (1), alibi vero mense novembri, quo Indi novis induiti vestibus inter se certamina ineunt, flores per compita spargunt, & abundantiam frugum adesse restantur, celebratio instituta fuit. Vide de hoc festo Sonnerat *tom. 2. lib. 3. cap. 5. des fetes des Indiens*. Limbus itaque seu mundus subterraneus പദാലമു പാദാലമു pádálam dictus, in vocabulario

Amarasinha aperte ബലി സഭാ Balifatma, id est domicilium seu habitatio regis Bali vocatur. Unde quemadmodum Vishnu cum Irranya inferni daemone confligit, ita quoque limbi praeſidem Bali, aliosque tyrannos devicit (2). Ex quo argues D. Cham-

P p 2

bers,

(1) De festo onam in Malabaria confer Johannis Facnndi Raulinii historiam ecclesiae Malabaricae pag. 251. & de iuramentis popularibus Indicis pag. 259. *Prohibet synodus (Diamperitana (ne Christiani) hoc (onam) vel aliud quodcumque festum celebrare audeant . . . eo quod infideles sibi prorsus superstitiose persuadeant, quod ii, qui huiusmodi spectaculo occiduntur, statim rapiantur in caelum. Decr. IV. de reformat. morum*. Igitur in caelum rapi putant, quia tali pugna & morte daemone, qui mundi imperium ambit, se restitisse, & pro deo Vishnu mortem petiisse credunt. Iam vero non est verisimile Indos in memoriam olim acceptae cladis a Belo aut alio aliquo rege, sponte se morti tradere velle. Religionis itaque, non autem historiae verae haec ratio est spectanda.

(2) Confer Plutarchum de *Ei apud Delphos*, ubi ex veterum theologorum sententia & doctrina, *Deum interitus expertem, atque aeternum mutationibus sui uti, varias omnique generis formas induere, diversisque se affectionibus & facultatibus obnoxium facere*

dicat, id quod incarnationum harum Indicarum basis est. Deinde prosequitur Plutarchus: „ Sapientes autem isthaec „ vulgus hominum celantes mutatio- „ nem in ignem Apollinis ob negatio- „ nem multitudinis, & Phoebi ob pu- „ ritatem nomine afficiunt. Mutatio- „ nem autem in spiritus, aquam, ter- „ ram, sidera, stirpes, atque anima- „ lia, eiusque dispositionem divulgatione „ quadam, & in membra distractione „ per ambages proponunt, ipsum deum „ Dionysium, Zagreum, Nyctelium, „ & Isoderam appellant. Interitus etiam „ quosdam, & e medio sublaciones, „ mortes, rursusque in vitam reditus „ consentanea dictis mutationibus aeni- „ gmata agunt, canuntque Baccho dithy- „ rambos, plena motuum animi & mu- „ tationum carmina cum vagis erroribus „ & circumcursatione coniantarum. „ Apollini autem canunt Paeanem, car- „ menque modestae camenae. Hunc „ semper iuvenem & senectutis exor- „ tem, illum multiplici forma varia- „ que specie pingunt, atque fingunt „ . Certe in India Krishna deus seu Apollo semper iuvenis & niger ob pulchritudi-

nis

bers, P. Marcum a Tumba, aliosque, qui hanc incarnationem ad Belum Assyriae regem, aut alium aliquem Indiae domitorem referunt, incertis coniecturis Iudi. ബലി bali in lingua Samscrdamica etiam sacrificium est, quo daemonibus seu potius larvis in limbo errantibus, quas ഭൂതം bhūder vocant, oryza noctu edenda exponitur. Quod iterum indicat, Bali, non verum, sed fictitium regem esse. Adde, quod omnes hae Vishnu dei incarnationes unum auctorem habere videantur, qui eas unus ex ordine confinxisse, libris commendasse, & populo tradidisse videtur, quod quidem nunc nostra non interest inquirere. Huius incarnationis tabula autographa in museo Borgiano exstat. In ea deus Vishnu nanus umbella instructus manibus aquam excipit, quam eidem ex amphora & pelvi infundit rex Bali ad se lavandum. Ritus iste infusionis aquae in manus Brahmanum, species sacri iuramenti est, quo reges aliique diis & Brahmanibus de promisso sancte servando obstringuntur.

Sextae incarnationi, cuius sub articulo Shrirāma pag. 135. tabulas duas, nempe XVII. & XVIII. iam dedimus, haec aliam tabulam Indicam autographam littera C. signatam ex museo Borgiano adiicimus, ut articulo illi tota quanta est praeclara & magnifica lux accedat (1). Tabula haec exhibet bellum Shrirāmae cum Ravana, seu ipsam pugnam Bacchi iunioris cum Plutone. Ad superiorem marginem visitur municipium illud celebre, quod Pluto fingitur in insula Ceylan possedisse. Simiae & urfi Shrirāmae dei comites & inlignes bellatores praesidium illud obsederunt, eoque capto Ravanam cum toto suo gigantum hominumque exercitu in apertum belli campum exciverunt. In hoc ex parte sinistra superius primus curru & albis quadrigis vehitur *Lekshen* frater dei Shrirāmae sagittam in *Indracittren* gigantem, qui ei ex adverso occurrit, evibrans. Hunc
e suo

nis ideam quam nigredini affixam gerunt, fingitur, Bacchus vero seu Shiva & Shrirāma sub varia & multiplici forma exhibetur. Illi praecipue mulieres sunt devotae, eique dulce carmen canunt, huius gesta plenis buccis, & crepitantibus

verbis hodie dum ante delubra recitantur.

(1) Omnis haec fabula perspicua fiet, si lector consideret a Brahmanibus paradisum ad septemtrionem in monte Meru, infernum vero ad austrum in insula Ceylan collocari.

e suo curru deiecit, stantque sonipedes duo, quos delapso curru vacuos manu tenet gigas alter asinino capite instructus. Sub hoc primo ordine alter subest pugnantium conflictus dei Shriramae cum Ravana, quorum ille stans, & colore fusco totum corpus pictum gerens in Ravanam sagittam emittit, restatisque manibus, asinum caput Ravanae quod super cetera decem capita emittet, ferit, atque polycephalum hunc gigantum principem viginti brachiis, sagittis, securibus, gladiis & clypeis instructum prostrernit. Hoc monstro ingenti, horrendo & teterimo confecto, simiae in exercitum eius irruunt, comites illius gigantes, homines, elephantos et equos invadunt, disiciunt, enecant, lapidibus obruunt, denique simici hi milites occisorum corporibus belli campum replent. Shrirama simiis hoc in mandatis dederat, ut cum primum suo arcui admotas viderent manus, statim lapidibus Ravanae copias impeterent, ne si anceps aut incerta sagitta sine caede caderet, belli fervor languescere, aut is ipse timore vel periculo urgeri videatur. Quare in hac Borgiana tabula fere omnes simiae rubea saxa & ramos palmae Indicae ferre, & iis Ravanae, hoc est *noctis del*, qui mortem catenis alligatam secum ducere dicitur, exercitum impetere cernuntur. Simiis nempe hic praeliandi modus familiaris est, quod omnes ii norunt, qui naturalem huius animalis historiam vel obiter legerunt. Ravana seu Pluto ditissimae insulae Laenga seu Ceylan rex magno apparatu bellico Shriramae occurrerat, quia divitiarum & thesaurorum deus est. Ex adverso Ravanae sub Shrirama pugnante stat Hanuman Silenus simiarum dux & pater, fusco colore corpus pictum gerens, cornubus instructus, & iunctis ac elevatis manibus Shriramam victorem adorans (1). Confer epistolam D. de Cossigny ad Sonnerat scriptam *cap. VI. de l' Ile de Ceylan p. 98. 99. 100.* Septi-

(1) De hoc itaque Baccho Indico canit Virgilius *lib. 6. Aen.*

*Nec qui pampineis victor iuga
flectit habenis*

*Liber, agens Nysae de vertice
tigres.*

¶ Dionysius in situ orbis:

*Haec & Thebani Dionysi terra
columnas*

*Monstrat ad Oceanum, atque
extremi litora ponti*

*Montibus Indorum, qua vasto
gurgite Ganges*

*In mare se volvit, Nysaeam im-
pellit & undam.*

Et infra:

*Ut genus Indorum nigrorum Mar-
te feroci*

Per-

Septimam Incarnatio dei Vishnu, cuius tabula museum Borgianum destituitur, fuit in बलभद्रराम Belabhadraráma, seu in heroem quemdam mira fortitudine praeditum, quod *Belabhadra* significat. De hac incarnatione paucis agit Sonnerat *tom. 1. pag. 293.*, Pivatus, P. Marcus a Tumba, aliique, quos vide. Haec facta fuisse creditur, ut Vishnu gigantes, hominesque superbos contereret, cultum deorum stabiliret, sacrificia & oblationes restitueret, iustitiam publicam exsulem revocaret.

Osta-

Perdomuit, montes Emodos (Imau) scandit

quam eidem Ravana furto abstulerat. Unde *Ovid. 2. de arte amandi.*

Ad haec paucis observandum est: In tabula Borgiana Indica autographa tigribus urfos substitutos reperiri, quia urfi ad montes Gattes versantes ipsis tigridibus sunt ferociores. Deinde sileni & simiae ramos palmarum ferunt, quia ex palmis Indicis vinum aráka vel tágaram dictum elicitur & conficitur, quod dum recens est, dulcescit, idque simiae ex una palma ad aliam saltitantes immisso in vasculum, quo liquor arboris decurrens excipitur, capite potant, eoque inebriantur. Itaque palmarum rami hic pro uvis & pampinis, quibus Graecus Bacchus amictus visitur, ponuntur, symbolum nempe solis generantis qui vinum producit, Indico climati idoneum & peculiare. Panem & silenum in Indica expeditione Bacchi comites & magistros fuisse, Plato aliique veteres prodiderunt, & Clemens Alex. Panem suo tempore a Brahmanibus cultum fuisse docet. Quare Hanuman deum, qui in hac tabula Borgiana cornutus deum Ráma Bacchum iunctis manibus adorat, Panem esse diximus. At Silenus fortassis est, qui pariter egregie vinum potasse dicitur, quod ramus palmae eidem semper appingi solitus, denotat. Cum hoc ramo ad pedes iacente eum exhibet tab. autographa Indica in museo Borgiano, ubi Hanumán sedenti Rámae stans libellum supplicem porrigit, ut eum mittat in insulam Ceylan ad quaerendam Sidam,

*Ebrius ecce senex pando delapsus asello
Clamarunt Satyri surge age, surge pater.*

Afina in exercitu Bacchi numerantur, quia afinus vitium, ac proinde & palmarum vinum exstillantium, putationem invenit. Ursus praeterea, & aselli, eorumque praesepe, caelestia signa sunt, & hi in cancro reperiuntur, qui dum comparent caelum purum & serenum futurum significant. Unde Theophrastus lib. de signis ait: *Asini praesepe cum purum splendidumque apparuerit, signum est futurae serenitatis.* Vide etiam Aratum *de signis aequorum & ventorum.* Tigridis pellem Baccho gestamen veteres affinxerunt ob varietatem stellarum, quas maculae tigrinae pellis repraesentant. Quare bene omnis haec fabula de Baccho ad solem refertur. Unde Orpheus in hymnis.

*Primus it in lucem, at Dionysius dicitur idem
Immensum circa caelum, quod volvitur alic.*

Hic idem sol, & virtus dei mundi conservatrix Plutonem, Ravana, daemone, & noctis deum, qui Indiae nocere voluit, devicit, occidit, & regnum insulae Ceylan alteri extradidit.

Octava incarnatio fuit in heroem aut regem പരാശുരാമൻ
 Parásuráma . പരാ pará in lingua Samserdamica significat *rem*
excellentem , superiorem , reliquis magis inclitam , ശു su praepositi-
 tio *laudis est & honoris* , quae nominibus praeponi solet , ut ele-
 gantiam , aut bonitatem rei nominandae exprimat . Parásurama
 igitur Rámam deum superiorem , optimum , & reliquis excellen-
 tiorem significat , & revera Indi septentrionales & meridionales
 hanc incarnationem , seu Vishnu deum sub hoc titulo incarna-
 tum summis laudibus extollunt , quamquam satis discordes sint
 in huius atque etiam aliarum incarnationum circumstantiis en-
 narrandis , quin etiam non uno eodemque ordine eas recenseant ,
 sed e. g. hanc quam meridionales octavam , septentrionales sextam
 statuunt ; id quod illi , qui Sonnerat & P. Marci codicem inspe-
 xerint , facile animadvertere poterunt . Nos meridionalium In-
 dorum theodotiam secuti , hanc in serie incarnationum octa-
 vam collocamus . Vishnu sub nomine Parásuráma incarnatus ae-
 que ac Shriráma , qui unus idemque est , ex regno , seu potius
 ex urbe Ayodya , quae etiam Shrirámae patria esse fingitur ,
 prodivit . Urbem hanc Rámae patriam R. P. Marcus geographiae
 septentrionalis Indiae satis peritus ad flumen *Devà* , quod Ayo-
 dyam praeterfluit , & in Gangem prope *Ciaprà* decurrit , non
 procul ab urbe *Patnà* collocat . Itaque ex patria , ex nomine ,
 ex gestis , ex etymologia vocabuli Parásuráma evincitur , unum
 eundemque Vishnu sub vario nominis Ráma seu Bacchi Indici
 involucro saepe a Brahmanibus exciri , atque in hunc mundum
 produci , ut modo hunc , modo illum tyrannum aut daemonem
 propulset , vincat , enecet , et prosternat . Parásuráma incarnatus
 fuisse , et totam Indiam perlustrasse dicitur , *primo* ut കർകാശി
 നകർകാശി Cartaviraguen , seu *dominum et potentem gigantem* , quod
Cartaviraguen significat , occideret . Ex quo iam liquet , quod
 incarnationum harum auctor ex natura rei , quam pertractare
 volebat , nomina effinxerit , et ea in personas transformaverit ,
 proinde , quod hi gigantes nihil aliud sint , quam personae
 con-

confictae ex hominibus v. g. fortitudinis, potentiae, crudelitatis, bonitatis, excellentiae, quae a parte rei non exstant, sed sola imaginatione confictae inter se pugnas et clades gerunt, ut peccati et vindictae, vitii et virtutis, iustitiae et improbitatis inter se conflictus ostendatur, ac populus per has fabulas erudiatur, aut in officio contineatur.

Secundo Parasuráma inducitur, ut reges aliquos Indicos कृष्ण (K) शत्रु Kshetrier dictos, de quibus supra egimus, vinceret & puniret. Hi ambitione, divitiis, & voluptatibus a vero militari & regio instituto degeneres, crudele in populum dominium exercere, sacrificia & cultum deorum negligere coeperant. Inducitur ergo Parasuráma, Vishnu, seu virtus illa mundi conservatrix incarnata, & haec tyrannos illos prostermit, punit, enecat, aut ad frugem reducit. Ex hoc ipso argues, incarnationes has in schola Brahmanica iam constitutis regni principiis, & distributa in classes vel tribus Indica gente, seu cultu civili stabilito, confictas fuisse. Quomodo enim Vishnu seu Parasuráma ad reges Kshetrier occidendos veniret, si isti antea non exstitissent, nec a regula ac instituto descivissent? Confer codic. manuscr. P. Marci pag. 167., alterum P. Ildephonsi a Praesentatione *inter codices bibliothecae S. Congreg. de Prop. Fide*, Sonnerat tom. 1. pag. 293., & alios. Ex hac aliisque incarnationibus, ac praesertim illa, quae de Shriráma seu Baccho Indico agit, inferri posse videtur, gentem Indicam iam anno circiter 250. post natum Abraham suos reges habuisse, ac civili aliquo cultu perpolitam fuisse. Ad illum enim annum Nyfam in Indiis conditam, Bacchi res gestas & regum Pandavarum initia referunt S. Hieronymus, Eusebius, Clemens Alex. aliique. Vide pag. 209. *sub nota*. Quare ambiguis, incertis, & futilibus rationibus ludi puto ipsum R. P. Marcum, dum in codice suo manuscripto (1) cap. 2. pag. 24., & alibi saepenumero contra D. Holwell evincere nititur, Brahmanes ab Aegyptiis aut Persis oriundos, atque a Cambyse pulsos circa annum 540.

(1) *Osservazioni sopra le relazioni che fa M. Holwell Inglese de gl'avenimenti istorici ed interessanti toccanti le provincie del Bengala, e dell'Im-*

ante
pero del gran Mogol, o dell'Indostano. Exstat inter codices manuscriptorum musei Borgiani Velitris.

ante Christum natum, & non antea, in Indias migrasse, libros, leges, cultum Brahmanicum & Indicum tunc in India stabilitum fuisse. Non ignoto doctos viros Kaempherum id ipsum asseruisse, Frid. Samuelem de Schmidt coloniam Aegyptiacam in Indiam deducere, R. P. Georgium multa Brahmanica monumenta & litteras in Aegypto quaerere, denique D. De Guignes Sesostris irruptionem in Indiam, quin & in ipsas Sinas vehementer urgere. Verum quibus id tandem argumentis evincunt ante Cyrum, Darium, Cambisem, quin & ante ipsum Sesostrim nullam in India religionem, nullas leges, nullum populum, nullum civilem cultum existisse, aut Brahmanicas res cum Aegyptiis aut Persicis ex aequo convenire? Profecto in obscurissima caligine demersa haec iacet veritas, & aenigma hoc numquam aperiri posse credo, nisi una & primaeva his gentibus omnibus origo statuatur, & veteres gentium traditiones in uno fonte inquirantur. Septentrionales Indiae Brahmanes multi, ait P. Marcus, *Misir* vocantur, hoc autem Aegypti nomen est. Deinde non procul ab urbe Patna Indica adest regnum Tirut (1), quod a loco Tirut in Africa, in quo olim hi Brahmanes confederant, nomen illud Tirut acceptum gerit. Ad haec paucis respondendum. A nomine *Mitra sol*, multos Indicos reges & Brahmanes hodie in India vocari, docuimus supra pag. 2. Hoc autem vocabulum per linguas Indicas gentilitias & Europaeas mire corruptum fuisse ostendimus pag. 215. *sub nota* (1). Talium corruptionum linguae sacrae Samscrdamicae plena sunt omnia in codicibus manuscriptis P. Marci, sic v. g. ipse scribit pag. 7. *Il terzo dio creatore si dipinge con sei faccie allusive al sei libri di solfa, o canto, chiamati sanghit शङ्गीत*. Hoc vocabulum manifeste per linguam gentilitiam vulgarem Indostanam corrupte af-

Q q

fer-

(1) De regno *Tirut* Indico ubi academia Brahmanica exstare dicitur, vide in Alphab. Tibet. pag. 429. Hanc regionem ab Africano regno aut loco *Tirut*, in quo olim Indi Brahmanes habitaverint, nomen suum sumpsisse existimat R. P. Marcus. Regnum *Tirut* seu more Anglico scriptum Tyroot sub gradu 26. lati-

tudinis septemtrionalis in India exhibet D. Bolts in mappa geographica inscripta: *Carta di Bengala e delle sue dipendenze formata secondo il piano preso su i luoghi da W. Bolts*. Haec mappa exstat ad calcem Vol. 1. libri inscripti: *Stato civile, politico, e commerciante di Bengala*. Anno 1780.

fertur. ॐ. *sam* in sublimi lingua Samscrdamica significat *simul, iunctim*. Vide in grammatica Samscrdamica pag. 14. किरतान् किरतान् किरतान्
kirtana versus leoninus, laudatio, harmonia, concertus. Vide dictionarium R. P. Hanxleden sub voce *Sam, & Samkirtana*. Itaque vocabulum *solsa, o canto, sanghit*, ut ab omni corruptione immune sit, Samscrdamice scribendum est *samkirtana*, vel littera *n* nasalī *sankirtana*, id est *concertus*, seu *vox simul cum cantu, melodia, harmonia vocum*. Infinitae sunt tales corruptiones vocum linguarum vulgariarum ex Samscrdamica descendens, ita ut non nisi peritissimus aliquis etymologiam earum eruere, & verae pronuntiationi restituere possit. Quis itaque non facile in eam pergat sententiam, quae tenet, vocabulum *mifra vel misra* a *Mitra* corruptum esse, ac proinde Brahmanes illos *mifra*, id est corrupte *soles* vocari, cum hoc ipso vocabulo *Mitra* multos reges Indicos & Brahmanes vocari videamus, & hoc ipsum nomen *Mitra* in *mifra, mithra & mirda* fuerit corruptum? Vide pag. 215. 180. 151. 114. in opere. Deinde, si Brahmanes illi Indici ex Aegypto in Indiam advenerunt, cur Aegyptium circumcisionis ritum sacerdotibus illius terrae communem non retinuerunt, cur localem Indiae cultum montis Meru, fluvii Gangis, & Indi adoptarunt, cur crocodilos & caepas non adorant, cur Aegyptiaca symbola & hieroglyphica non retinuerunt, cur antiqui libri Brahmanici omnes lingua Samscrdamica Indica per totam Indiam diffusa sunt conscripti, & non potius lingua Aegyptiaca, cur antiqui Indici Gymnosophistae se se in ignem cremandi iniiciebant, & siquidem Aegyptiaci in origine sua erant, cur corpora sua bene delibuta in sarcophagis & monumentis condi nolebant, cur nullum Aegyptiacae originis signum aut monumentum attulerunt? Profecto si Aegyptii sacerdotes in Indiam pulsī penetraverant, necessitate coacti discipulos, non autem magistros Brahmanibus hodieum pertinacibus & superbis se praebere debebant. Adde quod Pythagoras ad Aegyptios, Persas & Brahmanes philosophiae ediscendae causa accessisse fertur, quod Alexander magnus in sua Indica expeditione Brahmanum scholam iam invenerit stabilitam, quod Indorum cultus
& re-

& religio una eademque in tota India semper fuerit universaliter & eodem modo extensa, dogmata antiqua eadem, ritus iidem, non peculiare, inter se non divisi, quemadmodum in Aegypto, ubi quaevis provincia, quaevis urbs sua peculiaria numina habuisse fertur. Adde, Brahmanicae religionis basim in astronomia & motu siderum sitam esse, & fabulas plerasque ad astronomiam, cosmogoniam et physicam reduci, quae quidem ex se obscurae, ridiculae, infusae & contradictionibus plenae sunt, dum ad litteram et ad historica facta reducuntur aut explanantur, perspicuae autem & apertae redduntur, dum ad allegoriam, ad figuras, ad astronomiam et motum siderum referuntur (1). *Indi*, ait Herodotus *lib. 3.*, *dumtaxat eorum quos scimus, de quibus aliquid pro certo narratur, primi sunt hominum, qui in Asia ad auroram & solis ortum habitant . . . Eorum autem complures sunt gentes, atque eae linguae inter se dissonae (ut modo) . . . Est aliorum Indorum haec diversa consuetudo, ut nullum animalium interimant, utque nihil ferant, nec domos parandas existiment, atque herba victitent.* En ergo Herodoti tempore metempsychosim apud Indos iam stabilitam, en Gymnosophistas iam tunc temporis huic dogmati addictos, atque oleribus et herba victitantes, et cuiuscumque animalis occisionem caute evitantes. Ne vero P. Marcus existimet, Indos sub Dario Histaple formatos fuisse, videat supra *pag. 125. & 124.* verba Herodoti, quibus aperte docet, Darii tempore Indos illos, qui ad fluvium Indum habitabant, pugnacissimos, atque inter omnes, qui tunc noscebantur mortales, numerosissimos fuisse, atque ideo inter reliquas a Dario victas gentes gravius tributum pependisse. Gens itaque non nova, sed ab antiquis temporibus legibus, arte militari, et religione perpolita erat. Quod de Cyro asseritur, id ex Diodoro et Strabone facile refelli posse videtur, nam Strabo ex Nearcho Cyrum ab Indis pulsum fuisse docet (2), quomodo autem pulsus fuit, si nullae tunc in India gentes, aut si hae

Q q 2

nulla

(1) Vide *pag. 205. 183. 173. 218. 68. 25. 30. 31. 34. 43. 44. 141.* in systemate Brahmanico.

(2) Vide Diodori Siculi textum supra in systemate Brahmanico *pag. 140.* De Cyro haec habet Strabo *lib. 15.* Nearchus

ait, *Alexandrum M. contendisse per Gedrosiam cum exercitu proficisci: cum intelligeret Semiramim ac Cyrum exercitum in Indiam duxisse, & illam cum xx. hominibus, Cyrum cum vii. aufugisse.*

nulla militari disciplina, nullis artibus, nullis legibus aut religione perpolitae fuerunt (1) ?

Eadem quaestio de Sesostris recurrit, et maioribus difficultatibus obsepta est. Cur enim Sesostris in Indiam venisset, nisi quia eam divitem, locupletem atque excultam esse scivisset? Cum quibus pugnasset? Marine aut terra iter illud immensum, quod inter Aegyptum, Indiam, et Sinas intercedit, perfecisset? Si per mare, quomodo navibus papyraceis Indicum mare sulcare et promontorium Comorinum circumnavigare potuit mille et amplius annis ante Christum natum, quando ipso primo vulgaris aerae saecu-

(1) De religione veterum Persarum ita loquitur emunctae naris homo Strabo lib. 15. „ Persae nec statuas, nec aras „ erigunt, sacrificant in loco excelso. „ caelum Iovem putant. Colunt solem „ quem Mithram vocant, item lunam „ & Venerem, & ignem & tellurem, „ & ventos & aquam. Sacrificant in lo- „ co mundo cum imprecationibus & co- „ ronatum hostiam statuunt. Cum vero „ magus, qui sacrificio praeest, mem- „ bratim carnes in quemque diviserit, „ abeunt nulla parte diis relicta. Prae- „ cipue igni & aquae sacrificant „. Haec satis indicant veteribus Magis & Brahmanibus unam eandemque religionem fuisse. Nescio itaque quonam pacto, aut qua ratione Brahmanica religio a Persica deduci possit, & non potius vice versa Persicam ab Indica descendere adstrui queat? Sol, luna, planetae, ignis, tellus, venti, aqua, etiam prima & antiquissima Indiae numina sunt, ut nos toto hoc opere docuimus. Carnis particulae seu arietini iecoris frustula hodie in sacrificio Mitrae seu solis a primo sacrificio adstantibus reliquis Brahmanibus edendae distribuuntur, ut nos supra pag. 5. in opere animadvertimus. Mitra solis nomen est, in libro Indico *Amarasinha* descriptum. Zoroaster seu Zerâ Tusht secundum Iustinum lib. 1. in Baëtriana artes magicas invenit, & mundi principia, siderumque motus

diligentissime spectavit. Vide pag. 238. in opere. Ipsa religio Indica quoad prima sua principia tota ab astronomia & physica dimanat. Vide pag. 205. & seq. Quid igitur, an ab alio fonte Persica, & alio Indica religio derivatur? Profecto unam ab alio deducere vanus & inutilis labor est, cum in origine sua, in primis illis & antiquissimis principis, non solum Indica & Persica, sed etiam aliae religiones ab uno eodemque fonte dimanent. Sol, luna, aether, venti, ignis, aqua, numina sunt, & fuerunt omnibus gentibus communia, neque est cur Brahmanes ea ab aliis accepisse dicamus. His diis communibus addita fuerunt numina & ritus locales, & istis certissime Brahmanes a Persis distinguuntur, illis vero cum reliquis orbis gentibus ad amissim conveniunt. Quare Calcuttenses Angli in libro *Asiatick researches* tom. 1. pag. 349. ita disserunt: Mohlani Fani the very Candid and ingenious author of the *Dabistân*, describes in his *first Chap.* a race of old Persian Sages, Who appear from the whole of his account, to have been Hindus; and we cannot doubt, that the book of Mahâbâd (Mahâbhârada), which was written he says, in a celestial dialect, means the *Vêda*; so that Zera^o Tusht was only a re-former, we find in India the true source of the ancient Persian religion.

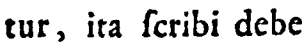
saeculo pauci promontorium illud circumierant (1); et Salomonis naves tres circiter annos navigationis ad insulam Taprobanem seu Ceylan impendebant? Confer de Sesostris itinere ad Sinas *Lettre du P. Parenin Missionnaire a Mr. de Mairan a Pekin le 28. septemb. 1735. dans les memoirs pour l'histoire des sciences & des beaux arts*; novembre 1739. a Paris chez Chaubert. Ibi ple-
 risque argumentis, quae D. de Mairan pro Sesostris in Sinas ir-
 ruptione affert, satisfacit, eaque scite refellit. Nullis ergo so-
 lidis rationibus evinci potest, religionem Indicam ex Aegypto
 in Indiam illatam fuisse, quin multa suadent, eam originalem
 & antiquissimam esse, et fortassis ad ipsos Aegyptios per Afri-
 cam transmeasse. *Aethiopes* (ait Eusebius *Chronicor.* lib. post.
 edit. Scal. pag. 72.) *ab Indo* (nota bene) *flumine consurgentes iuxta*
Aegyptum confederunt. Idem habet Syncellus apud Marshamum
 pag. 115. c. Et Eupolemus apud eundem Eusebium *de*
praep. evang. lib. IX. Chus esse Aethiopum patrem & fratrem *Mit-*
zraim asserit (2), Chus autem Bacchum Indicum esse suspi-
 cantur Calcuttenses Angli, et Reverend. P. Georgius (3), qui
 etiam duplicem Aethiopiam scite distinguit, atque Indos adsti-
 pulante eidem De Guignes a Chus oriundos esse existimat. Quod
 si verum est, alia profecto Indis antiquitas tribui debet, quam
 tribuat eisdem R.P. Marcus. Philostratus *lib. 3. cap. 6.* de vita Apol-
 loni scribit: *Erat aliquod tempus, quo Aethiopes confederunt hac*
in

(1) Mercatores qui per Nilum & Arabicum sinum ex Aegypto in Indiam navigant, pauci admodum in Gangem usque perveniunt. Strabo l. 15. Quare Frid. Samuel de Schmidt *dissertatione quarta de commerciis & navigationibus Ptolomaeorum* agens ostendit, Aegyptiacam navigationem sub Ptolomaeis ultra oram Malabaricam non excurrisse. Vide *Samuelis Schmidt opuscula quibus res antiquae Aegyptiacae explanantur.* Carolurhae an. 1765. Terrestris vero Sesostris iter cum exercitu non solum improbable, sed etiam impossibile videtur omnibus illis, qui in manem illum terrae mariumque tractum, qui inter Aegyptum, Indiam, & Sinas intercedit, vel obiter considera-

verit. Tres annos itineri Indico impendebant Salomonis naves, neque illae umquam insulam Taprobanem seu Ceylan praetergressae sunt. Adde quod, Sesostrici belli in India & Sinis nullum verum signum, nulla certa traditio afferri possit, & Plinius *lib. 6.* doceat, Sesostrim ad insulam Diodori, id est probabilius ad solius Africae fines duxisse. *Insula Diodori & aliae desertae. Oppidum Gaza, promontorium & portus Mossylicus, quo cinnamomum devehitur. Hucusque Sesostris exercitum duxit.* Pinius *lib. 6. cap. 29.*

(2) Ita legit Bochartus in suo *Phaleg. lib. IV. cap. 2.*

(3) Vide Alphabet. Tibet. *pag. 348. & seq.*

in parte, gens Indica, Aethiopia enim nondum erat (nempe Aethiopes seu Indos portans). Et lib. 4. c. 6. ait: *Aethiopes ab Indis venientes*. Et paullo infra: *Sapientissimi mortalium Indi sunt; colonum autem eorum Aethiopes*. Profecto haec omnia de veris Indis dici liquet, ac proinde ab iis potius religio per Africam in Aegyptum penetravit. Migratio haec ex ipso Eusebio Caesariensi in tempora servitutis Israelitarum in Aegypto circa annum a nativitate Abraham 402., ante Christum natum annis MDC. plus minus XIV. referenda est. Syncellus pag. 151. reiicit eam in tempora Iosue & Iudicum in annum mundi 2599. Vide *Iob Ludolfi commentarium ad suam historiam Aethiopicam pag. 62. & 63.*, ubi argumento non satis idoneo praedictum Eusebii locum refellit, dum ad lectionem illius textus Arabicam provocat. Confer S. Hieronymum epistola ad Paullinum, Vives super cap. 17. lib. 14. S. Augustini de civit. Dei, ubi plura ad confirmationem argumenti nostri congesta reperies. Praeterea adde aperta illa & certa indicia, quae nos supra attulimus de doctrinae Indicae ad Tibetanos, Sinenses, Peguanos, & Iapponenses transmigratione, quam non solum ex monumentis, sed etiam ex ipsis orationibus Samscrdamicis, quae hodie in Tibeto & Iapponia sunt in usu, evicimus. Vide grammaticam Samscrdamicam pag. 28. 29. 30. 31. 34. 47. 59. Iapponenses hodie suum Amida deum ita adorant: NAMU AMIDA BUTH. Vide in Alph. Tibetan. pag. 131. Haec oratio si Brahmanicae sinceritati restitueretur, ita scribi debet: namá, vel namò Amida Budha, id est: adoratio (namá) Amidae Budhae, nempe Mercurio. Vide pag. 154. & seq. de Budha. In hac oratione nama a Iapponensibus corruptum in namu, vocabulum Indicum est, et Samscrdamicum, quemadmodum etiam Budha, quod corrupte transit in Buth. Amida nomen est ipsum Iapponense Budhae seu Mercurii, quem ipsi sub canina facie subinde circulum in ore ferentem, alias sedentem & meditantem ut Indi adorant. Vide Pivatium tom. 8. tab. 41. fig. 1. & 2. Has orationes P. Marcus, D. De Guignes, alique, qui cum ipsis sentiunt, ab Aegyptiis aut ex lingua Aegyptiaca deducant, atque cultum & symbola Brahmani-

manica, quin & linguae Samscrdamicæ vocabula in alias terras penetrasse negent (1) Haec omnia non disputandi animo attulimus, sed unice ut cultum Brahmanicum antiquissimum & originale esse ostenderemus. Censores nostri iudicent, & si lubet & vacet, meliora adducant.

Nonam incarnationem dei Vishnu in Krshna iam supra ad *tab. XIX. & pag. 146.* explicuimus. Illi quibus otium est, adeant codi-

(1) Amidam Iapponensium & Fouhi Sinensium vere Indicum Budha, Dhermam seu Mercurium, de quo nos supra *pag. 154.* egimus, esse, validissimis rationibus ex libris & characteribus Sinicis probat quidam Pekinensis Missionarius e S. I. in fragmento epistolae autographae inter manuscripta bibliothecae S. Cong. de Prop. Fide existentis. *Fouhi & Mercurius* (ait auctor) *iisdem symbolis adumbratus est: a Sinensibus quidem Fouhi per litteras suas & characterismos, ab Aegyptiis vero & aliis occidentalibus Hermes per imagines & statuas. Etenim Hermam pro simbolo canem habuisse certum est, id autem contigit sive ob fidem erga dominum, sive ob sagacitatem in inveniendo, seu demum quod in astronomicis peritissimus de ortu & occasu canis maioris & canicularibus diebus librum edidisset, atque ex aliqua solis cum hac stella conjunctione celebri suam epocham deduxisset.* Deinde probat auctor characteres quibus vocabulum *Taihao*, qui titulus Fouhi tribuitur, exaratur, caput canis & corpus hominis repraesentare, si illae litterae ad analysim reducantur, Fouhi vero nomine caniculam vocari ait; dies enim caniculares a Sinensibus in tres partes distribuuntur, quae simul sumptae *San* sive tres *fou*, sigillatim autem *Trou-fou*, sive prior *fou*, *Tchong fou* seu media *fou*, *Tchong-fou* seu *ppurema fou* nuncupari solent. Confirmat argumentum ex eo, quod sicut apud alias omnes gentes Dherma seu Budha vel Mercurius divini cultus signa, purificationes, & victimas aut oblationes primus instituit, ita harum rerum

auctor etiam apud Sinenses esse dicatur. Idem artes invenit. Passim, ait auctor, philosophi Sinenses idem affirmant. *Fouhi, inquit, Tcheou Tcin hien vices gerens sancti regis ad redintegrandum caeli consilium quod interruptum erat, & ad restituendum polum, factus est omnium aetatum doctor. Fouhi delineavit figuras 64. quae naturae simulacra sunt, addit Tching Ting yu. Hae autem sunt fons & principium litteratum ac orationis saeculorum omnium.* Ex his aliisque, quae auctor uberius pertrahat, aperte evincitur Fouhi Sinensem, Amida Iapponensem, Indicum Dhermam, Budham seu Mercurium esse, regem, philosophum, planetam contemplatorem, solis primi dei consiliarium, atque ad astronomiam referendum. Quare Pivattius *tom. 8 tab. 41. fig. 1.* exhibet Amidam Iapponensem facie canina & circum aureum manu tenentem, quem mordet, & eadem *tab. fig. 2.* exhibet eundem Amida sedentem, meditantem & orantem eo fere modo, quo Indi suum Budham, Peguani suum Gaudama & Siamenses suum Sommonacodom. Vide *tab. 30. fig. 1. 2. & 3.* in Pivatio, & *tabul. xv. fig. 2.* musei Borgiani, denique *Alphab. Tib. pag. 131.* Ex his iam facile illustrabis, & in rectum ordinem reduces ea, quae de Mercurio seu Herma affert Bergier in suo libro inscripto: *l'origine des Dieux du Paganisme, tom 2 a Paris 1744. pag. 292. & seqq.* ubi *Màya & Herma*, vocabula Samscrdamica erudite, sed inepte explicat, & corrumpit, atque in obscuris Graecorum fabulis explicandis oleum & operam perdit.

codicem manuscriptum R. P. Marci in museo Borgiano, in quo pag. sub littera A in margine descripta reperient versionem unius libri Indici a P. Marco *Laleccpuran* dicti. Vocabulum hoc corruptissimum est, & scribi debet ബാലകപുരാനം Bálagapurána, ബാലകം bálaga puer, iuvenis, adolescens. Vide dictionarium R. P. Hanxleden, Excellent. D. Pimentel Archiepiscopi Cranganorensis & P. Biscopio sub voce bálaga puer. പുരാനം purána historia vetus sive vera sive ficta. Vide eosdem. Bálagapurána itaque significat *historiam pueri*, nempe pueri dei Krshna, sive gesta eius quae in pueritia exantlavit. In versione illius libri satis rudi & originali textu destituta, quae tamen lingua Italica eum satis apte reddit, multa de ludo & nequitia dei pueri Krshnae cum puellis afferuntur, & ea illius versionis auctor P. Marcus ridet, refutat, detestatur. Sed operae pretium erat librum illum diligentius examinare, atque tunc pene impossibile erat P. Marcum latere, omnia illa ad solem recens natum, seu recenter ex eclipsi emergentem, & cum stellis colludentem, eas replentem, pythone seu serpente, qui solem in eclipsi devorare fingitur, sagittis, hoc est radiis occidentem, ad solem cum nudis puellis seu stellis iocantem referri, denique solem, lunam, planetas, & stellas inter se confabulantes repraesentari. En ipsum R. P. Marci textum. *Canterò le lodi di Krishna, farò intendere li misteri di Dio, di quel Signore, incomprendibile, il quale non ha nè stirpe, nè compagni, il quale non ha nè casa, nè figli, nè madre, nè padre, nel quale non v'è nè corpo, nè forma, non ha nè testa, nè bocca, nè lingua, non ha parola, nè parla &c.* Haec certe ad Deum verum referuntur, cuius sol symbolum est. Infra prosequitur.

Brama creò un grande inimico creando Cans.

Brahma dei virtus creatrix creavit Kamsa regem nempe Saturnum, qui deum Krshna puerum occidere volebat. . .

Li dei immortali, e gli uomini tutti fuggirono per paura di Cans.

Planetae in caelo & homines in terra fugiebant dum Saturnus solem iuvenem aggrediebatur.

Li

Li giganti divennero molto potenti nel mondo.

Mali genii astra nociva vehentes terrae mortiferi evaserunt.

La terra era molto afflitta dal loro peso.

Terram taedebat ob malum eorum influxum, Saturnus enim valde humidus esse creditur.

Perciò la terra, presa la forma di vacca, se ne fuggì.

Fugit terra sub forma vaccae fecunditatis symbolo.

E se ne corse nel cielo di Brahma.

La si mise a piangere alla presenza di Brahma.

Fugit terra ad opem implorandam ad Deum Brahma creatorem rerum terrestrium.

E disse: li giganti travagliano li religiosi.

Gigantes astra nociva obsunt planetis contemplatoribus, quorum bonus influxus terrae est necessarius.

Allora Mahadéva e Brahma s'alzarono in piedi.

Deus creator & deus destructor, seu virtus creatrix & destruetrix, tunc ad preces terrae surrexerunt, causam terrae acturi.

E chiamati tutti li dei

Astra, planetas, stellas, ventos, aerem, aquam vocant, seu genios ea regentes.

Andarono là, dove il primo uomo Iddio stava in contemplazione, luogo sulla riva del mare di latte.

Iverunt ad primum Deum verum, sub hominis forma in circulo seu mari lacteo suo paradiso caelesti et astronomico sedentem, & res humanas ex alto contemplantem. Vide Macrobius lib. 1. in somn. Scipionis cap. 17. & 18. pag. 80. edit. Venet.

E là gli fecero la supplica.

Uscì all'ora una voce, che diceva a Vishnu.

Vox exivit a Deo primo & vero ad Vishnu, seu illam virtutem aut genium, cui conservandi mundi onus incumbit.

Io (ait Vishnu) per riguardo de religiosi, prenderò l'incarnazione, e leverò il peso alla terra, ristabilirò li religiosi, ed ucciderò li giganti.

Ego Vishnu incarnationem subibo propter contemplatores planetas, praesto ero, ut nempe terrae prodesse possint, occidam & dispergam astra nociva, seu genios malos ea vehentes, aut animantes.

Brahma comunicò a tutti l'intenzione di Vishnu, tutti si consolarono, e la terra ritornò nel mondo.

Brahma creator genius principalis annunciavit omnibus diis incarnationem dei Vishnu futuram, iique omnes inde gaudio affecti, terra etiam, quae sub forma vaccae pro instaurando rerum ordine Brahmae supplicaverat, in mundum, orbitam suam rediit, et ipsa laetata est, quod Vishnu mundi conservator incarnationem subeat.

Quelli, a cui Vishnu diede l'ordine, andarono a transmigrarsi in Goculam (città vicina a Madurè; dove doveva nascere Krsbna).

Nempe cum Krsbna transmigrare, seu incarnationem subire debebant etiam alia aliqua astra, ut gigantes e terra profligerent, terraeque decorem suum restituerent.

Vishnu disse a Bhaváni di transmigrarsi anche ella.

Dixerat Vishnu, & hortabatur deam Bhaváni, Párvadi seu lunam, ut & ipsa transmigraret, seu incarnationem subeat, atque ipsi se sociam praebeat, nempe in favorem terrae . . .

Dietro a questa Bhavani andò perduto Brahma.

Per l'amore della medesima andò fuori di se Mahadéva.

Brahma genius creator & Shiva seu Mahadéva generator & destructor, virtus nempe creatrix & destructrix, ambae amore lunae correptae insaniebant, hoc est, ei se coniungere adlaborabant, ut luna virtute illa sua generativa & destructiva in res humanas terrestres vehementius & certius ageret.

Per mezzo di questa Bhaváni le genti delli tre mondi, cioè, cielo, terra e pádálam (limbo) si riscaldano.

Per lunam generationis & corruptionis deam, seu per Venerem, quae gignere dat & mori, omnia in caelo, terra, & limbo subsistunt, omnia virtute & semine repleta germinant, calescunt, & gaudent &c. &c. Confer praedicta pag. & seqq etiam reliqua, & meridiana luce clarius videbis, librum *Bálagapurána* dictum ad astronomiam, ad cosmogoniam & physicam referendum esse, adeoque omnia ridicula & infalsa esse, quae in contrarium adducuntur. Liber ॐ३३ॐ Sambhavam seu liber

de origine & genealogia deorum Indicorum tractans, his rebus plenus est, in eoque sol & luna loquuntur, planetarum curam habere dicuntur, planetae eos contemplantur & adorant, hi ipsi bonos & malos discipulos seu astra secundaria regenda habent, haec astra in solitudine pugnant, loquuntur, fornicantur, et a planetis corripiuntur. Vide cumprimis cantum *Devayáni bhágyam* dictum. Res itaque Krshnae, seu Vishnu dei pleraeque ad astronomiam, ad cosmogoniam, ad mundi gubernationem pertinent, qui pro varia necessitate varias formas suscipit, ut mundum hunc gubernet. Atque haec de incarnationibus dei Vishnu dicta sufficiant.

Libri, qui de his incarnationibus Indicis agunt, hoc ordine recensentur: മത്സ്യപുരാണം. *Máśyapuránam*, vel മത്സ്യകടലം. *Máśyacándam*, id est *historia de pisce*; കൂർമ്മപുരാണം. *Cūmapuránam*, vel *Cūrmacándam*, *historia de testudine*; പനടഹപുരാണം. *Varáhapuránam* vel *Varáhacándam*, *historia de apro*, നരസിംഹപുരാണം. *Narasiñhapuránam*, *historia incarnationis in hominem simul & leonem*, അയ്യട്യകടലം. *Ayòdyacándam*, *gesta del Vishnu vel Ráma in regno Ayòdya*, അരണ്യകടലം. *Arannyacándam* *gesta eiusdem in silvis*, യുദ്ധകടലം. *Yudhacándam*, *historia certaminum & bellorum eiusdem cum variis gigantibus & daemonibus*, sed cumprimis cum Rávana seu Plutone, ഖടലകടലം. *Bálacándam* seu etiam *Bálagacándam*, vel *Bálagapuránam*, *gesta pueri Krshna*, seu Vishnu dei iuvenis etc. Hi libri omnes uno libro continentur, qui മഹാഭാരതം *Mahábháradam* dicitur. *Mahá magna*, *bháradam historia*, unde *magna historia* eidem nomen est. Haec historia Indica tota octodecim libris continetur, et subinde *Sambhavam* dicitur, seu genesis rerum, deorum, heroum, bel-

lorum etc. Vide vocabularium Amaraſinha *ſect. de ſcientiis*. Aſiatick reſearches tom.1, §.18. *On the literature of the Hindus* . . . Grammaticam Samscrdamicam pag.74. In his libris diſcernendis et legendis obſervandae ſunt regulae illae, quas nos tradidimus in eadem grammatica pag.62. & ſeq. .

ADDENDA ET CORRIGENDA

Ad tab.v. pag.29. additur figura Indica autographa in muſeo Borgiano exiſtans floris tularſi, de quo etiam pag.19. mentio recurrit. Tularſi, ſpeciem ocimi ſilveſtris Malabarici eſſe, mihi dixit R.D. Antonius Gomes ſacerdos Malabaricus indigena, botanicae Malabarenſis peritiſſimus vir. Illi, quibus eius proprietates cognoſcendi animus eſt, hortum Malabaricum a nobis ſupra citatum inſpiciant.

Ad tab.vii. pag.74. & ſeq. notandum eſt, deum Brahma in monumento Borgiano exhiberi quatuor faciebus, et mentis barbatiſ. Itaque expungenda ſunt verba illa pag.76. *uno quoque mento gerit barbatiſ*. In vertice iv. capitum dei Brahma prominet buccinum ex calore et humore omnis generationis ſymbolum et principium.

Rite diſcuſſis iis, quae nos de Brahma eiſque attributis in pluribus locis attulimus, certum, perſpicuumque eſſe videtur, Brahma deum Indicum eſſe terram, virtutem procreatricem, et genium omnis creationis ſeu productionis praefidem, numen nempe conſiſtum et ſymbolicum. Ex quo argues, iniquum id eſſe, quod ait Brucker (1); nempe fabulas, ſymbola, et philoſophiam Indicam inintelligibilem, et ſpiſſis tenebris obſolutam eſſe. Utique, ſi per Graecos codices vitiatos, per linguam Hebraicam, Graecam, Latinam, et Chaldaicam, per fabulas Graecanicas corruptas, per modernae philoſophiae ſyſtemata, et ſcriptorum noſtrorum ſomnia, ſine peritia linguae Indicae, ſine libris Indicis, ſine ulla morum Indicorum et climatis notitia, ex ſolis leviffimorum viatorum relationibus in
phl-

(1) Brucker. *Hiſtor. critic. philoſ. gent. Malabar. pag.826. & alibi. period.3 part. 2. lib.3.c.2 de philoſoph.*

philosophiam, religionem, et symbola Indica inquiras, philosophia et religio Indica inintelligibilis et obscura sit oportet. Vide ingentem horum somniorum turmam in libro inscripto: *La guida scientifica, vol. 1. in Napoli, presso Domenico Sangiacomo anno 1791. part. 2. cap. 5. pag. 459. & seq.* Egregius scientiae dux, qui varia deliramenta recensendo, nihil discutendo caecus ipse alteri ducem se praebet! Ibidem inter effervescentium Europaeorum cerebrorum insignes productiones affert etiam *les observations preliminaires sur l'Ezourvedam pag. 13. ad 172.* typis editas in Yverdon anno 1777. Liber Ezourvédam nobile donum est sapientissimi philosophorum principis Voltairii, qui illum pro suo promovendarum Indicarum artium et scientiarum zelo, quo bonus vir aestuabat, bibliothecae regiae Parisinae legaverat. Sed an Voltairius novit, quid sit Ezourvédam? an novit, quid liber contineat? an novit eius auctorem? an librum legit? an de authenticitate illius certus fuit? യാഗ്യവల్క్യ ॐ ३० Yagiurvédam, non autem Ezourvédam, praecepta sunt Samscrdamica Brahmanica, quae ritum docent perficiendi sacrificium yágam seu sacrificium solis, quod nos supra in opere pag. 1. & seq. descripsimus. Ezourvédam nobile Voltairii donum, quod in bibliothecam regiam Parisinam irrepfit, seu potius quod Voltairius obtrusit, ut inde philosophicae suae moli superimponendae basim haberet, codex est manuscriptus cuiusdam Missionarii Indici in Masulipatan in ora Coromandelica contra gentiles exaratus, in quo religionem paganam Indicam refellit, qui ut sub mentito nomine a gentilibus avidius legeretur, et ii per lectionem illius confunderentur, eum *Ezourvédam* inscripsit. Vide Sonnerat *tom. 2. lib. 3. pag. 41. (1).* Codicis illius unum exemplar nescio a quo,

D. Vol-

(1) Il faut bien se garder de mettre au nombre des livres canoniques Indiens l'Ezourvédam, dont nous avons la prétendue traduction a la bibliothèque du Roi, & qui a été imprimée en 1778. Ce n'est rien certainement pas l'un des quatre Vedams, quoi qu'il en porte le nom; mais plutot un livre de controverse écrit a Masulipatan par un Missionnaire . . .

C'est donc a tort, que M. de Voltaire, & quelques autres, donneit a ce livre une importance, qu'il ne merite pas, & le regardent comme canonique. Sonnerat *ibid. citato.* Ut lector convincatur, & vultu manibus suis contrectando agnoscat, librum Gallico idiomate typis editum, atque l'*Ezourvedam* inscriptum, insignem imposturam esse, eius-

D. Voltairio dono datum fuit, et is illud dono dedit bibliothecae regiae. Quid igitur ad haec novi doctores Europaei? Brahmanicam legem, hoc est Ezourvedam singulari studio et conatu vertunt, commentantur, interpretantur, molem et aedificium philosophicum instruunt, ac velut utres vento inflati et distenti, crepitantibus buccis, contracto supercilio, populos, regesque erudiunt. Sed en uno aerae sibilo totam huius aedificii molem disiectam! Liber falso *Ezourvedam* inscriptus, liber est christianus, qui Brahmanicam superstitionem lingua Tamulica refellit, et is ipse Brahmanicae legi contrarius est. Vide in opere citato *la Guida Scientifica pag. 460.* sub nota (1). *Si veia l' istesso Ezourvédam, ove si combattono ancora varie sorti d' Indiane superstizioni,* ait libri auctor. Liber ergo *Ezourvédam* Brahmanicis libris, et Indis paganis contrarius est, et hic ipse pro lege, pro vero Indico religionis fonte, ex quo nos res Indicas haurire debeamus, obtruditur. Quid igitur ex his concludendum? Philosophos nostros aut hebetes et idiotas esse, aut de-

nique

eiusque editores aut inter primi nominis veteratores, aut inter maximos idiotas iure merito numerari debere, primo inspiciat ipsam libri frontem, quae est: *l'Ezourvedam, ou ancien commentaire du Vedam, contenant l'exposition des opinions religieuses, & philosophiques des Indiens. Traduit du Samscretan par un Brame. Yverdon. 1778. Secundo inspiciat pag. 185. tom 1. lib. 1. cap. 2.,* ubi supposititius Brahman magister ad suum discipulum ita dixerit: *Chumontu. Je le veux bien, mais a condition que tu jetteras au feu tous les livres, que tu as composes. . . Je veux en particulier que tu cesses de donner le nom de Dieu a Bramma, Vichnou, Chib, Gonecho, & de les honorer comme tels: que tu cesses de mettre de la difference parmi les hommes, que tu les detrompes de toutes les pratiques & de tous les sacrifices, que tu leur as enseignes &c.* Brahman itaque suadet discipulo, ut libros Vedam in ignem iniiciat, ut deum Brahma, Vishnu, & Shiva contemnat, ut differentiam tribuum abneget, ut sacrificia Brah-

manica prostituat. Quaero an hic magister Brahman gentilis sit & Indus, an vero Christianus & Europaeus? Vol. 2. lib. 4. cap. 3. refutat incarnationem dei Vishnu in Krshna, cap. 5. refellit aliam eiusdem dei incarnationem, cap. 3. & 4. lib. 5. nigro calculo notat alias duas, lib. 6. cap. 5. pag. 102. damnat cultum lingam. In quavis fere pag. auctor religionis Brahmanicae ipsemet imperitus eam convellere nititur, & religionem Christianam persuadere, ita ut liber hic potius catechismus sit Christianus, quam liber Brahmanicus, uti eum vel obiter inspicienti patebit. Et in hunc librum Voltaire suas sapientes adifici animadversiones, & systemata Indica cudit delirus senex. Vide vol. 2. pag. 203. Profecto helleboro hic opus erat huius libri interpreti, editori, illustratori. Cerebrum purgandum erat, antequam operi manus admotam fuit. Adde his chaos immensum corruptionum linguae Indicae, animadversionum puerilium, citationum falsarum, imposturas denique omni gravi & honesto viro indignas.

nique insignes impostores . Sed dilemma facile solves , si utrumque de illis asseras . Ingens illa contradictio et opinionum pugna de exteris gentibus sat manifeste evincit , ipsos parum , aut nihil veri de chronologia , de religione , & de philosophia Indica scire , & Marte proprio ex calido capite suo imbecillibus & rerum ignaris nihil nisi imponere studere .

Ad tab. ix p. 79. & seq. fig. 1. exhibetur deus Vishnu, fig. 2. deus Vishnu , fig. 3. deus Vishnu , seu Shriráma Bacchus Indicus , sub quo nomine deus Vishnu incarnatus est . His tribus figuris adiectae fuerunt duae aliae tabulae , nempe una incarnationem dei Vishnu in piscem , altera incarnationem eius in testudinem exhibens . Ambae autographae in museo Borgiano Velitris extant . De his caute inspiciendi sunt Dorville *Histoire des differ. peupl. du monde , vol. 2. pag. 36. chap. 19. de la theologie des Indiens. Gentil. Voyage dans les mers de l'Inde, Vol. 1. edit. in 8. en Suisse 1780.*

Ad tab. x. pag. 85. & seq. fig. 1. Shiva deus exhibetur quinque capitibus , ut generationis auctor in loto , seu nymphaea sedens , & subtus bovem generativae virtutis symbolum habens . Ex quinque capitibus exilit fluvius Ganges , caelestis roris & fecunditatis symbolum , seu aqua Gangis , quae lustrandi & peccata expiandi virtute gaudet . Haec effigies apertissimis indiciis demonstrat , fluvium Gangem terrestrem caelestis Gangis seu roris caelestis , quo sol generans , & veri dei symbolum omnia reficit , & humore procreat , symbolum esse , atque inde totam Indorum de Gangis fluvii aquis , quibus suffocari amant , superstitionem derivandam esse .

In ipsa nymphaea in qua Shiva , seu sol sedens fingitur , eidem affidet Bhaváni , Párvadi , Venus illa , seu luna *existere faciens* , quod Bhaváni significat , quae marito suo soli una manu lotum seu nymphaeam florem exhibet , a quo vicissim eidem a Shiva cervus offertur , ut nempe illa in cervi formam transiens cum eo in silvis , hoc est in caeli latifundio colludat . Id quod factum fuisse Brahmanici loquuntur libri . Inde fortassis Graecorum Diana seu luna venatrix originem ducit , quae sagittis suis , hoc est radiis suis a sole acceptis , reliqua animalia , id est , astra occidere fingitur , dum luce sua eorum no-

Æurnum lumen superat, & quasi occidit. R.P. Marcus a Tumba, cuius, utpote viri praeclari & Indicarum rerum periti, etiam meminere Calcüttespes Angli *tom. i. pag. 271.* in libro *Asiatick researches*, simulacrum hoc dei Shivae, quod in hac tabula exhibetur, Brahma deum esse existimavit. Sed P. Marcus caute & diligenter animadvertat, deum Brahma in omnibus Indicis monumentis in loto quidem exhiberi, sed quatuor tantum faciebus insignitum esse, non autem quinque vultibus, ut hic exhibetur deus Shiva. Brahma deus manu una tenet librum, Shiva deus tridentem, ille cycno vehitur, hic bovi infidet, aut dum in loto sedens fingitur, & ut generator exhibetur, semper bovem, aut serpentem cucullatum appictum habet, quod eius signum distinctivum est, quo a Brahma discerni debet. Haec omnia sollicitè animadvertenda sunt, ut symbolorum Indicorum recta notio aquiratur, & omnis rerum confusio e medio tollatur.

Secunda fig. eadem tab. x. est Shiva deus destructor, horridus, vindex, calvariis humanis amictus & subtus gigantem aut humanam figuram calcans. Naturam seu Shakti deam singulis annis semel mori fabulantur Brahmanes Indi, quia nempe singulis annis semel frutices, herbae, fruges, aliaque vegetabilia emoriuntur & corrumpuntur. Singulis itaque annis naturae seu Shakti deae emorientis & corruptae calvariam filo innexam collo suo Shiva deus appendit, unde sertum illud seu corona ex tot humanis calvariis constans, quam destructor Shiva deus collo suo appensam gerit. Vide *tab. x. fig. 2.* Hoc idem cranium Mitrae Persico numini affictum visitur apud Thomam Hyde. Est ergo sol generator & destructor, vitae & mortis dominus. calvariae multae in laharum Tibetanorum vestibibus appictae exhibentur, dum solemnè pompa sacrum conum, *thurma* dictum, semel in mense extra urbem vehunt. Vide tabulam ad *pag. 212.* in *Alphab. Tibet.* Ex quo perspicuum, certumque est, conum illum et tripodem solis dei symbolum esse (1). Nasci, vivere,

(1) Ipse R. P. Georgius convenit in *Alph. Tib. pag. 213. in apice conii illius qui vehitur calvariam adesse transfixam iaculo.* Et *pag. 212. lotum, con-*

cham, bovis filvestris pellem, denique Mahadévae, hoc est Shivae tridentem trisul (corruptum est a vocabulo Samscrdamico tri tres & shula dens) in pom-

& mori omnibus creaturis commune est, & has ternas vices sol exhibet, qui nascitur, vivit, & occidit, quique originem, vitam, & mortem aliis communicat.

Ad tab. XIII. & XIV. pag. 99. pertinet alia tabula Indica autographa in museo Borgiano existans Bhaváni deae, quam tamen heic in aes incisam non exhibemus. In illa tabula Bhaváni seu Párvadi dea, id est Isis Indica anseri insidens visitur, radiis amicta, & a tergo timpana gestans. Anserem Isidi sacrum fuisse docet Natalis comes, aliique. Hic itaque anser Isidis quoque Indicae vehiculum est, atque ex hoc attributo conici posse videtur, Isidem Aegyptiacam subinde pro luna, subinde pro ipsa terra parturiente et lactante sumi debere. Apud Indos certe & dea Laekshmi; hoc est terra, et dea Párvadi, seu luna *Isháni* & *Umá* hoc est *domina* vocatur. Apud Indos tamen Laekshmi seu terra, magna mater, semper sub uno fecunditatis & venustatis attributo exhibetur, luna vero sub duabus diversis proprietatibus, nempe generationis & destructionis. Subinde bona & generatrix, alias nociva & destructrix. Ille, qui melius, & ad Indicam doctrinam accommodatius haec pertractavit, est doctissimus Bergier in opere a nobis supra citato tom. 2. pag. 163. & seq., quem consulat, cui ocium est, dummodo id semper in mente retineat, multas orientales allegorias superadditis Graecis fabulis corruptas fuisse, atque adeo fontes rerum non apud Graecos inquirendos esse, sed apud illos, a quibus ipsi allegorias illas se accepisse fatentur.

Ad tab. XVI. pag. 129. fig. 2. exhibetur duplex mons Meru, seu potius duo montes, unum eundemque montem Himala,
S s Imau,

pompa illa & sacrificio solempni adhiberi dicit. Haec autem omnia Shivae seu solis indicia & attributa sunt, supra a nobis ex libro Amarasinha pag. 85. & seq. descripta. Lotus nempe & concha solis ex calore & humore generantis symbola sunt, calvaria autem destructionis seu mortis & corruptionis signum. Pellis bovis pro bove, cui Shiva saepe insidens fingitur, & tridens, sive ut in caelestem rorem, seu aquam dominium, sive etiam, ut in infernum & defunctos impe-

rium denotet, in eodem sacrificio adhibetur. Ita sub Mitra Persico serpens, canicula, cancer, ramus, calvaria, aliaque caelestia & terrestria solis signa affinguntur; quae sane omnia apertissime indicant, conum illum & tripodem Tibetanum non ad Manetem, sed ad solem referri debere, uti eum referunt ipsi Indi. Calvaria autem iaculo, hoc est radiis suis terrestria ad corruptionem & destructionem compellit.

Imau, vel Meru representantes. Dum accuratius mappam geographicam D. De l' Ile, qua Indiam & Sinas exhibet, inspicerem, sub gradu fere 32. latitudinis septentrionalis ad ortum Iamba & Gor, hoc est ad ortum regni Iamba & Gauri, montes reperi, quos ipse inscribit: *montagnes de Purbet ou Nagaracut*. Haec duo nomina absque omni dubio corrupta sunt ex vocabulis Párvada, vel ut alii pariter corrupte scribunt, Parbat, quod certe genericè quidem montem, sed in specie per antonomasiam, sacrum Meru montem significat. Montem itaque Párvada seu Meru ipse D. De l' Ile eodem fere situ collocat, quo veteres Brahmanes in sua mappa geographica, quam ad pag. 135. exhibuimus. Et recte quidem, nam montes Himala, Imau, seu Emodos, montes illi sunt plures, qui inter Tiberum & Indiam excurrunt, atque regna haec separant, unde mons Meru unus est ex montibus Himala seu Imau, qui tunc proprie Párvada vel Meru dicitur, dum sub 32. circiter latitudinis gradu ingentem illam montium molem constituit. Inde fabulonibus Indis tanta de eo fingendi occasio venit. Confer Ptolemaei Alexandrini veterem geographiam *lib. 6. cap. 15. & 16.*, ubi is, & Plinius *hist. nat. lib. 6.*, Himala, Imau, vel Emodos montes Indiae limites statuit, qui eam a Scythia distinguunt, & versus meridiem excurrendo ab oriente quoque definiunt. Hi ipsi auctores non unum singularem montem Imau agnoscunt, sed totam illam catenam montium, quae Indiam ab oriente claudit, & in qua pariter exstat Meru sub gradu 31. aut 32. ad Indiam referunt, atque Imau & Emodos appellant. D. De l' Ile scribit *Purbet ou Nagaracut*. Hoc ultimum scribendum est *Nagaracotta*, id est *montes urbis*, vel etiam *municipii*, quod antiquitus ad pedem illorum montium existisse videtur, unde supra etiam affert provinciam *Nagaracut*, a municipio illo ita dictam. Sed probabilius hoc nomen montibus illis obtigit a vicina civitate Shrinagari, hoc est ab urbe Bacchi, quam idem D. De l' Ile ibidem notat corona insignitam, veluti regni caput esset, aut fuisset. In uno itaque ex duobus illis montibus Meru Shiva deus seu sol tigridis pelle substrata sedet, & ex sede ipsius in cacumine montis oritur celebris ille Ganges flavius, qui ex caele-

caelesti illo Shivae seu solis domicilio profluere fingitur, & totam Indiam irrigare. Pellem tigridis caelum stellis distinctum significare ob maculas, quas tigridis pelle habet, iam supra animadvertimus, & Gangem terrestrem roris caelestis symbolum esse, atque ideo peccata lustrandi virtutem habere, etiam observavimus. Inde Yogi illi Gauri, seu Bengalini dicti, qui sane iidem sunt illi veteres Samanaei, tigridis pelle amicti hodie dum vagantur, & Shivae seu solis errabundi vitam expriment, sanctas denique Gangis aquas per totam Indiam exportant, ut reges, & ministri, qui ad Gangem accedere nequeunt, se se iis lustrare, & peccata sua expiare possint.

Ex adverso in alterius montis cacumine sedens exhibetur Pàrvadi seu lunae in loto, gladium ni fallor manu gerens, & subtus eam profluit idem Ganges ex monte, quem Calcuttenses Angli tom. 1. pag. 248. in libro *Asiatick researches* montem *Chandrasichara* vocant. Vocabulum, quod ipsi Chandrasichara scribunt, corruptum est a Samserdamico چاندرا ciandra, ore Italico

prolatum, quod *lunam*, & $\text{ശെഗര$ shegara, quod *baiulum* significat. Ex ipso itaque illius montis Indico vocabulo eruitur, montem illum lunae baiulum esse, ac proinde Pàrvadi, quae in cacumine illius montis sedere fingitur, lunam esse, quae etiam ഗാങ്ഗാദേവീ Gaengadèvi, id est dea Gangis dicitur, tamquam fluvii illius auctrix. Quae quidem invictis argumentis probant & confirmant ea omnia, quae nos in opere de Shiva deo, & de Pàrvadi eius uxore docuimus, nempe illum solem esse, hanc vero lunam, & utrique a fabulatoribus Indis originem Gangis, generationem & corruptionem omnium rerum, peccata expiandi virtutem, divinitatem, roris caelestis influxum, caeli & terrae dominium, inter planetas contemplatores regale solium & ab astris cultum, vitae humanae principium & finem, virtuti praemium & peccati vindictam, frugum augmentum, peccata expiandi potestatem, omnia denique sua ab Indis adscribi. Quae profecto luce meridiana clarius demonstrant, cerebrum D. Voltairii ex philosophica amentia, ignorantia, & au-

dacia concretum fuisse, dum in suis miscellaneis philosophicis docebat, nullam in Asia idololatriam dari, omnia in Indis excusari posse. In quo eodem argumento gloriae simulque amentiae focium habuit D. Holwell, qui linguae Indicae imperitus, circa Indos mendacia congefferat, quae a famulo suo Indo pecunia comparaverat, & singulari systemate excogitato, homo rerum & allegoriarum Indicarum imperitissimus, credulis Europaeis utraque manu venditabat.

Ad tab. xix. pag. 46. & seq. pertinet etiam alia tabula autographa in museo Borgiano exstans, quae heic non exhibetur. Ea repraesentat deum Krshna seu Apollinem sub arbore stantem, & fistula canentem. Ad latus dextrum stat vir Indicus deo huic nymphaeam offerens, ad sinistrum mulier Indica sertum floream deo exhibens & quasi collo eius imponere volens. Ad hanc eandem tabulam refertur etiam alia tabula heic inedita, quae eundem puerum Krshna multis monilibus amictum repraesentat. Ad stantis idoli basim Brahman unus in vase oleum, alter crumenam nummis refertam offert. Hoc simulacrum Krshnae a loratur in urbe Nàthadévaram, & idolum ipsum vocatur Nàtha, hoc est dominus.

Ad Tab. xx. pag. 154. tria Budhae dei simulacra exhibentur. In uno sedens in loto pedibus decussatis repraesentatur, in altero sub ea forma, sub qua in templo Indico Iagarnat adoratur, lotos duas manibus tenens, in tertio pedibus decussatis & meditabundus exhibetur, & hoc simulacrum Tibetanum est. Quare P. Marcus rerum etiam Tibeticarum vir peritus, ait in cod. suo manuscripto: *La religione del Tibet, è un certo composto della religione Indostana, e Cinese. Credono una sola incarnazione chiamata Bodda, che descrissi a carte 95. (nempe genii unius sub nomine Budha) del trattato della religione Indiana &c. Il gran Lama è il pontefice, e primo Lama vuol dire religioso di quella religione, e gran Lama vuol dire, capo di tutti li religiosi. Il gran Lama è un dio vivente, o sia un' anima divina, che risiede nel gran Lama &c. Resta fra di loro per mezzo della transmigrazione da un corpo all' altro, cioè da un soggetto all' altro. Questo Lama ha il potere di formare le leggi, accrescere, o diminuire li precetti*

e governi di religione . Nel temporale poi dipende dal Re , ma ha le sue esenzioni de' suoi beni , immuni delle gabelle &c. itaque magnus Lama nihil nisi magnus magister est Tibetanae religionis , quales magistros in India omnes sectae habent . Ipse rex Rapolinus Brahman in Malabaria omnia magni Lamae Tiberani munia obit , & reges eidem in religionis rebus parent , atque eum venerationis causa invisunt . Hi propius ad eam accedunt , reliquis Brahmanibus , aliisque gentilibus non nisi ex fenestra conspicendum se praebet & inde benedictionem suam impertitur . Dum epistola Praefecti Batavi Coccinensis , aut Episcopi Verapolitani ad eum mittitur , non nisi aqua prius diluta aperitur & legitur , ut impuritas Europaea , quae epistolae illi inhaerere creditur , abluatur .

Ad tab. xxii pag. 170. & seq. pertinet alia tabula autographa inedita dei Ganesha , in qua hic deaster in loto sedens , & IV. manibus insignitus exhibetur . Manu una gerit librum , alia malum punicum , gratum elephanto cibum , alia tenet buccinum , alia clavim Indicam recurvam , quae symbola iam supra explicavimus .

Ad tab. xxii. eiusdem dei Ganesha additur tessera maritalis , quam sponsae & Indicae uxores ex collo gestant . Ea deo Ganeshae est sacra . Haec quam exhibemus lignea est , lamina aurea obducta . Lingam cum yoni more Indico repraesentat , id est ipsam conjunctionem viri cum uxore sua .

Ad tab. xxvii. additur monumentum ex aere musci Borgiani , nimirum caput dei Apidis , de quo vide in opere pag. 198 . Ibidem Apidem progenitorem seu virtutis generativae symbolum esse docuimus ex D. d' Hancarville . Hanc sententiam luculenter confirmat hoc caput Apidis , ore suo distincte phallum seu lingam gestans , quod naturali forma perpendiculariter ex ore propendet . Alterum in eodem museo exstat Apidis caput ex aere , quod pariter phallum duplicem transversim ore tenet . Duo alia Apidis lingam ore tenentis simulacra exhibet Comes de Caylus tom. 7. tab. 58 fig. 3. & tab. 60. fig. 4. Sed mythologiae imperitus , non solum ea oscitanter describit , sed etiam instrumenta mechanica , & uncinos ad suspendenda onera fuisse putat . Verum

duo illa distincta simulacra musei Borgiani quaestionem omnem extra dubitationis aleam ponunt. Apis vocabulum corruptum est ab Indico अपेन genitor, pater. Monumenta illa quidem Romana sunt, sed ne Romanos quidem a cultu bovis illius immunes fuisse ex Eusebio tradit Flavius Blondus Foroliviensis lib. 1. pag. 2. in sua Roma triumphante, ubi ait: *Huius bovis adorandi insania Romanos etiam tenuit. Nam scribit Lampridius Titum Vespasianum ea consecrando apud Memphim bove Apl diadema gestasse de more priscae religionis.* Haec itaque ratio est, cur Aegyptiae mulieres vestibus sublatis Apidi femem monstrabant. Vide in opere pag. 198.

Ad tab. xxviii. adiaciuntur duae figurae, una, quae domum Brahmanicam, altera quae uxorem Brahmanis Malabarici exhibet.

Liber ചെറുദ്രദായം Ciandrodayam Indicus, qui in museo Borgiano exstat, ad litteram significat *nativitas lunae* non autem *curfus lunae*, ut nos in grammatica pag. 175. diximus. Error itaque ille ibidem expungi debet.

Ad pag. 246. fig. 4. & 5. duos nummos aureos Viráguen dictos collocavimus, eosque nulla epigraphe gaudere diximus. Numorum illorum primus fig. 4. signatus, est aureus Pagode seu Viráguen regni Carnatensis, vulgo nummus aureus Nababi Hayder Alykan dictus, & hic deum Vishnu cum dea Laekshmi sibi affidente repraesentare videtur. Ex adversa parte epigraphe gaudet & litteris antiquis Indostanicis inscriptus esse videtur. Nummus fig. 5. qui eum sequitur, aureus est, & vulgo aureus *panam* vel *fanon* dicitur. Is idem deum Vishnu decussatis pedibus sedentem exhibet, & ex adversa parte iisdem antiquis characteribus Indostanicis inscriptus apparet. Hi, quia gentilitii sunt, & terrae illi peculiares, ad eos discutiendos peritia particulari illius linguae opus est.

Ad pag. 247. numi argentei duo fig. 11. Corrige numus argenteus unus fig. 10.

Ad pag. 211. linea 20. in textu Strabonis *pari admodum in Gangem usque perveniunt*, corrige & lege *pauci admodum &c.*

INDEX

AD SUPPLEMENTUM

A
Ambrosia Brahmanibus *Amrda*, quid fuerit antiquis Graecis. pag.

284. Indis popularibus est lac dulcissimum. *Ibidem*. Brahmanibus est immortalitas & beatitudo. *Ibidem*. Dii Indici pro ea inter se certant. *Ibidem*, & pag. 285. 286. Certamen illud in Paradiso contigit, ubi arbor vitæ & mortis. pag. 286. Ambrosiam herbam esse crediderunt Sinenses, & quare. pag. 289. 293. 294. Ambrosia hæc est immortalitatis donum primo homini a Deo promissum. pag. 290.

Aper hyemis & humiditatis symbolum pag. 295. Quare Vishnu Indicus deus in Aprum sit incarnatus. *Ibidem*.

Apis a Romanis cultus. pag. 324. Apidis ore phallum tenentis duo monumenta musei Borgiani illustrantur. pag. 323. Ex iis apparet Apidem virtutis generativæ symbolum esse. *Ibidem*, & pag. 324. Ratio redditur cur Aegyptiæ mulieres Apidi femem monstrabant. *Ibidem*.

Asinus in exercitu Bacchi Indici numeratur, & quare pag. 300. Asini caelestia signa sunt. *Ibidem*. tempus serenum annunciant, dum apparent. *Ibidem*. Asini caput Plutoni affictum. pag. 299.

B

Bacchus Indicus Shrirâma cum Râvana, seu Plutone Indico insulae Ceylan rege pugnat, eumque vincit. pag. 298. 299. Bacchi comi-

tes in expeditione Indica. pag. 300. *Bâlapurânam*, vel *Belâgapurânam* est historia pueri *Vishnu* pag. 310. Ejus textus affertur. *Ibidem*, & pag. 311. 312.

Bali praeses limbi an sit Belus Assyriae rex. pag. 296. 297. 298.

Bedy Graecum, an sit Bed, vel Vedam Indicum. pag. 281.

Brucker non satis aequus censor. pag. 314.

C

Canon Iapponensis deus idem qui Vishnu Indicus. pag. 283. 287. 288. 289.

Calvaria mortis, destructionis, & corruptionis symbolum. pag. 318. 319.

Cimba arbor Indica in Paradiso quae & qualis. pag. 291. 292.

Concha navigium Noah Indicae gentis conditoris repraesentat. pag. 283.

D

Diluvii universalis traditio certa ex monumentis Indicis affertur. pag. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287.

E

Ezourvedam liber est Suppositivus, & falso Brahmanibus adscriptus. pag. 315. 316.

F

Foubi vel Fo Sinensis an sit Dherma Indicus seu Mercurius. pag. 309.

I

Incarnatio dei Vishnu in piscem. pag. 279. & seq. Incarnatio dei Vishnu in testudinem. pag. 284. & seq. Incarnatio ejusdem in Aprum.

prum . pag.295. Incarnatio eiusdem in hominem & Regem p.296.
 In pygmaeum . pag.296.297. In Shrivama seu Bacchum Indicum . pag.298.299.300. In Belabhadramama pag.300. In Paraharama . pag.301.302.303.304. & seq. In Vishvam . pag.304.
 Indi veteres an originem suam a Sesostris auctoritate a Cyro, aut a Peris acciperint . pag.302.303.304.305.306.307.308.
 Isis Aegyptiaca an eadem quae Indica . pag.319.
 Irannya daemonum princeps & peccati auctor . pag.279.280.281.295.296.
 Iapponensis religio an ab Indica descendat . pag.283.287.288.289.
 Oratio Iapponensis, *Namu Amida Butu*, explicatur . pag.308.309.
 K
 Kalparuksham arbor Indica Paradisiaca quae & qualis . pag.380.290.291.292.293.
 L
 Lama Tibetani officium & auctoritas . pag.322.323.
 M
 Meru montis situs in India describitur . pag.320.321. In eo multa mysteria Indica peracta . pag.284.285.286.287.290.
 Mitra vocabuli Sanscritamici variae & antiquissimae corruptiones . pag.303.304.
 Midevi dea discordiae . pag.286.
 Musei Borgiani tab. Indica autographa primae incarnationis dei Vish-

nu in piscem illustratur . pag.279. & seq. Tab. incarnationis in tortu-
 dinem . pag.284. & seq. Vide incarnationis . Tab.8. dei Brahma uberiorius explicatur . pag.314. Tab.10. Shivae dei, & Parvadi clarius exponitur . pag.317.318. Tab.13. deae Bhavani iterum illustratur . pag.319. Tab.16. montis Meru distincta expositio . pag.320.321. Tab.20. tria Budhae simulacra afferuntur . pag.322. Tab.22. dei Ganesha monumentum ineditum addendum . pag.323. Ad eandem tab. additur tessera maritalis . *Ibidem* . Tab.27. additur caput Apidis lingam ore tenentis . p.323.324. Tab.28. addita domus & uxor Brahmanis Malabarici . pag.324.

N

Natura seu Shakti dea quomodo singulis annis moriatur . pag.318.
Nomina divini cultus a Graecis corrupta . pag.281.

P

Persarum vetus religio ex Strabone . pag.306.

S

Sesostris expeditio ad solius Africae fines . pag.306.307.

T

Tesludinis proprietates & symbolum explicatur . pag.288.
Tirut regnum Indicum . pag.303.

V

Voltairei & sociorum eius ineptiae pelluntur . pag.315.316.321.

